

	SOME ANSWERED QUESTIONS	<p>النور الابهي في</p> <p>مفاوضات عبدالبهاء</p> <p>گفتگو بر سر ناهار</p> <p>باهتمام</p> <p>کلیفورد بارنی آمریکائی</p> <p>جمع آوری و نشر گردید</p> <p>در مطبعهء بریل در شهر لیدن از ممالک هلاند بطبع رسید</p> <p>سنه ۱۹۰۸ م.</p>
I	<p>ON THE INFLUENCE OF THE PROPHETS IN</p> <p>THE EVOLUTION OF HUMANITY</p>	
1	<p>NATURE IS GOVERNED BY ONE UNIVERSAL LAW</p> <p>Nature is that condition, that reality, which in appearance consists in life and death, or, in other words, in the composition and decomposition of all things.</p> <p>This Nature is subjected to an absolute organization, to determined laws, to a complete order and a finished design,</p>	<p>طبیعت در تحت قانون عمومیت</p> <p>طبیعت کیفیتی است و یا حقیقتی است که بظاهر حیات و ممات</p> <p>و بعبارة اخرى ترکیب و تحلیل کافه اشیاء راجع باوست . و این</p> <p>طبیعت در تحت انتظامات صحیحه و قوانین متینه و ترتیبات کامله</p>

from which it will never depart—to such a degree, indeed, that if you look carefully and with keen sight, from the smallest invisible atom up to such large bodies of the world of existence as the globe of the sun or the other great stars and luminous spheres, whether you regard their arrangement, their composition, their form or their movement, you will find that all are in the highest degree of organization and are under one law from which they will never depart.

But when you look at Nature itself, you see that it has no intelligence, no will. For instance, the nature of fire is to burn; it burns without will or intelligence. The nature of water is fluidity; it flows without will or intelligence. The nature of the sun is radiance; it shines without will or intelligence. The nature of vapor is to ascend; it ascends without will or intelligence. Thus it is clear that the natural movements of all things are compelled; there are no voluntary movements except those of animals and, above all, those of man. Man is able to resist and to oppose Nature because he discovers the constitution of things, and through this he commands the forces of Nature; all the inventions he has made are due to his discovery of the constitution of things. For example, he invented the telegraph, which is the means of communication between the East and the West. It is evident, then, that man rules over Nature.

Now, when you behold in existence such organizations, arrangements and laws, can you say that all these are the effect of Nature, though Nature has neither intelligence nor perception? If not, it becomes evident that this Nature, which has neither perception nor intelligence, is in the grasp of Almighty God, Who is the Ruler of the world of Nature;

و هندسه بالغه است که ابداً از او تجاوز نمیکند بدرجه ای که اگر بنظر دقیق و بصر حدید ملاحظه کنی ذرات غیر مرئیّه از کائنات تا اعظم کرات جسیمه عالم وجود مثل کره شمس و یا سائر نجوم عظیمه و اجسام نورانیّه چه از جهت ترتیب و چه از جهت ترکیب و خواه از جهت هیأت و خواه از جهت حرکت در نهایت درجه انتظام است . و می بینی که جمیع در تحت یک قانون کلی است که ابداً از او تجاوز نمیکند و چون بخود طبیعت نظر میکنی می بینی که استشعار و اراده ندارد . مثلاً آتش طبیعتش سوختن است بدون اراده و شعور میسوزاند و آب در طبیعتش جریانست و بدون اراده و شعور جاری میشود و آفتاب در طبیعتش ضیاست و بدون اراده و شعور میتابد و بخار در طبیعتش صعود است و بدون اراده و شعور صعود مینماید . پس معلوم شد که جمیع کائنات حرکات طبیعتشان حرکات مجبوره است و هیچ یک متحرک باراده نیست مگر حیوان و بالأخصّ انسان . و انسان مقاومت و مخالفت طبیعت تواند زیرا کشف طبایع اشیاء را کرده و بواسطه کشف طبایع اشیاء بر نفس طبیعت حکم میکند و این همه صنایع را که

<p>whatever He wishes, He causes Nature to manifest.</p> <p>One of the things which has appeared in the world of existence, and which is one of the requirements of Nature, is human life. Considered from this point of view man is the branch; nature is the root. Then can the will and the intelligence, and the perfections which exist in the branch, be absent in the root?</p> <p>It is said that Nature in its own essence is in the grasp of the power of God, Who is the Eternal Almighty One: He holds Nature within accurate regulations and laws, and rules over it.¹</p>	<p>اختراع کرده بسبب کشف طبایع اشیاست . مثلاً تلغراف اختراع کرده که بشرق و غرب کار میکند پس معلوم شد که انسان بر طبیعت حاکم است . حال چنین انتظامی و چنین ترتیبی و چنین قواعدی که در وجود مشاهده میکنی میشود گفت که این از تأثیرات طبیعت است با وجود این که شعور ندارد و ادراک هم ندارد ؟ پس معلوم شد که این طبیعتی که ادراک و شعور ندارد او در قبضه حقّ قدیر است که او مدبّر عالم طبیعت است بهر نوعی که میخواهد از طبیعت ظاهر میکند . از جمله اموری که در عالم وجود حادث میشود و از مقتضیات طبیعت است گویند وجود انسانیت در اینصورت انسان فرع است و طبیعت اصل . میشود که اراده و شعور و کمالاتی در فرع باشد و در اصل نه ؟ پس معلوم شد که طبیعت من حیث ذاته در قبضه قدرت حقّ است و آن حیّ قدیر است که طبیعت را در تحت نظامات و قوانین حقیقی</p>
--	--

¹On the idea of God, cf. "The Divinity Can Only Be Comprehended through the Divine Manifestations," p. 146; and "Man's Knowledge of God," p. 220.

The reader will there see that the Bahá'í Faith has not an anthropomorphic conception of God, and that if it employs a customary terminology, it is careful to explain its symbolic meaning.

		گرفته و حاکم بر اوست .
2	<p>PROOFS AND EVIDENCES OF THE EXISTENCE OF GOD</p> <p>One of the proofs and demonstrations of the existence of God is the fact that man did not create himself: nay, his creator and designer is another than himself.</p> <p>It is certain and indisputable that the creator of man is not like man because a powerless creature cannot create another being. The maker, the creator, has to possess all perfections in order that he may create.</p> <p>Can the creation be perfect and the creator imperfect? Can a picture be a masterpiece and the painter imperfect in his art? For it is his art and his creation. Moreover, the picture cannot be like the painter; otherwise, the painting would have created itself. However perfect the picture may be, in comparison with the painter it is in the utmost degree of imperfection.</p> <p>The contingent world is the source of imperfections: God is the origin of perfections. The imperfections of the contingent world are in themselves a proof of the perfections of God.</p> <p>For example, when you look at man, you see that he is weak. This very weakness of the creature is a proof of the power of the Eternal Almighty One, because, if there were no power, weakness could not be imagined. Then the weakness of the creature is a proof of the power of God; for if there were no power, there could be no weakness; so from this weakness it becomes evident that there is power in the world. Again, in the</p>	<p>دلائل و براهین الوهیت</p> <p>و از جمله دلائل و براهین الوهیت آنکه انسان خود را خلق ننموده بلکه خالق و مصوّر دیگری است و یقین است و شبهه ای نیست که خالق انسان مثل انسان نیست زیرا یک کائن ضعیف کائن دیگر را خلق نتواند و خالق فاعل باید جامع جمیع کمالات باشد تا ایجاد صنع نماید . آیا ممکن است که صنع در نهایت کمال باشد و صانع غیر کامل ؟ آیا میشود که نقش در نهایت اتقان باشد و نقّاش در صنعت خویش ناقص ؟ چه که صنعت اوست و خلق اوست بلکه نقش مثل نقّاش نباشد اگر نقش مثل نقّاش بود خود را نقش مینمود و نقش هر چند در نهایت کمال باشد اما بالتّسبیه بنقّاش در نهایت نقص است . لهذا امکان معدن نقایص است و خدا معدن کمال ، نفس نقایص امکان دلالت بر کمالات حقّ میکند . مثلاً چون انسان را</p> <p>نگری ملاحظه نمائی که عاجز است همین عجز خلق دلیل بر قدرت حیّ قدیری است زیرا تا قدرت نباشد عجز تصوّر نگردد پس</p>

contingent world there is poverty; then necessarily wealth exists, since poverty is apparent in the world. In the contingent world there is ignorance; necessarily knowledge exists, because ignorance is found; for if there were no knowledge, neither would there be ignorance. Ignorance is the nonexistence of knowledge, and if there were no existence, nonexistence could not be realized.

It is certain that the whole contingent world is subjected to a law and rule which it can never disobey; even man is forced to submit to death, to sleep and to other conditions—that is to say, man in certain particulars is governed, and necessarily this state of being governed implies the existence of a governor. Because a characteristic of contingent beings is dependency, and this dependency is an essential necessity, therefore, there must be an independent being whose independence is essential.

In the same way it is understood from the man who is sick that there must be one who is in health; for if there were no health, his sickness could not be proved.

Therefore, it becomes evident that there is an Eternal Almighty One, Who is the possessor of all perfections, because unless He possessed all perfections He would be like His creation.

Throughout the world of existence it is the same; the smallest created thing proves that there is a creator. For instance, this piece of bread proves that it has a maker.

Praise be to God! the least change produced in the form of the smallest thing proves the existence of a creator: then can this great universe, which is endless, be self-created and come into

عجز خلق دلیل بر قدرت حق است و تا قدرت نباشد عجز تحقق نیابد و از این عجز معلوم شد که قدرتی در عالم هست . مثلاً در عالم امکان فقر است لابد غنائی هست که فقر در عالم تحقق یافته و در عالم امکان جهل است لابد علمی هست که جهل تحقق بسته چه اگر چنانچه علم نبود جهل تحقق نمیگرفت چرا که جهل عدم علم است اگر وجود نبود عدم تحقق نمی یافت . جمیع امکان مسلم است که در تحت حکم و نظامیست که ابداً تَمَرّد نتواند حتی انسان نیز مجبور بر موت و خواب و سائر حالات است یعنی در بعضی مراتب محکوم است لابد این محکومیت حاکمی دارد مادام که صفت ممکنات احتیاج است و این احتیاج از لوازم ذاتی اوست پس یک غنی هست که غنی بالذات است . مثلاً از نفس مریض معلوم است که صحیحی هست اگر صحیحی نبود مریض اثبات نمیشد . پس معلوم شد که حیّ قدیری هست که او جامع جمیع کمالات است چه اگر جامع جمیع کمالات نبود او نیز مثل خلق بود . و همچنین در عالم وجود ادنی صناعی از مصنوعات دلالت بر صانع میکند مثلاً این نان دلالت میکند بر اینکه صانعی دارد .

	<p>existence from the action of matter and the elements? How self-evidently wrong is such a supposition!</p> <p>These obvious arguments are adduced for weak souls; but if the inner perception be open, a hundred thousand clear proofs become visible. Thus, when man feels the indwelling spirit, he is in no need of arguments for its existence; but for those who are deprived of the bounty of the spirit, it is necessary to establish external arguments.</p>	<p>سُبْحَانَ اللَّهِ تَغْيِيرُ هَيَاتِ كَائِنَاتٍ جَزْئِيَّةٌ دَلَالَتُهَا بِرِصَانِهَا يُعْظِمُ وَ اَيْنَ كُنْ عَظِيمٌ غَيْرُ مَتْنَاهِي خُودِ بِخُودِ وَجُودِ يَافَتْهُ وَ اَزْ تَفَاعُلِ عَنَاصِرِ وَ مَوَادِّ تَحَقُّقِ جَسْتِهْ ؟ اَيْنَ فِكْرُ چَقْدَرِ بَدِيهِی الْبَطْلَانِ اسْتِ . وَ اَيْنِهَا اَدَلَّةٌ نَظَرِیَسْتِ بَرای نَفُوسِ ضَعِیْفَهْ . اَمَّا اِگَر دِیدَه بَصِیْرَتِ بَاز شُود صَد هِزَار دَلَائِلْ بَاهِرَه مَشَاهِدَه مِیْکُنْد مَثَلِش اِیْنَسْت کِه چُون اِنْسَان اِحْسَاسِ رُوح دَاشْتَه بَاشَد مَسْتَغْنِی اَز دَلِیلِ وَجُودِ رُوح اسْت . اَمَّا اَز بَرای نَفُوسِی کِه اَز فِیضِ رُوح مَحْرُومَنْد بَایَد دَلَائِلْ خَارِجَه اِقَامَه نَمُود .</p>
3	<p>THE NEED OF AN EDUCATOR</p> <p>When we consider existence, we see that the mineral, vegetable, animal and human worlds are all in need of an educator.</p> <p>If the earth is not cultivated, it becomes a jungle where useless weeds grow; but if a cultivator comes and tills the ground, it produces crops which nourish living creatures. It is evident, therefore, that the soil needs the cultivation of the farmer. Consider the trees: if they remain without a cultivator, they will be fruitless, and without fruit they are useless; but if they receive the care of a gardener, these same barren trees become fruitful, and through cultivation, fertilization and engrafting the</p>	<p>مسأله در اثبات لزوم مربی</p> <p>چون ما نظر بوجود میکنیم ملاحظه مینمائیم که وجود جمادی و وجود نباتی و وجود حیوانی و وجود انسانی کلاً و طراً محتاج بر مربی هستند . اگر زمینی مربی نداشته باشد جنگل میشود گیاه بیهوده میروید . اما اگر دهقانی پیدا شود و زرع نماید خرمنها بجهت قوت ذوی الأرواح مهیا گردد . پس معلوم شد که زمین محتاج بتربیت دهقانست . اشجار را ملاحظه کنید اگر بی مربی بمانند بی ثمر میشوند و اگر بی ثمر مانند بی فائده اند . اما اگر در تحت تربیت</p>

trees which had bitter fruits yield sweet fruits. These are rational proofs; in this age the peoples of the world need the arguments of reason.

The same is true with respect to animals: notice that when the animal is trained it becomes domestic, and also that man, if he is left without education, becomes bestial, and, moreover, if left under the rule of nature, becomes lower than an animal, whereas if he is educated he becomes an angel. For the greater number of animals do not devour their own kind, but men, in the Sudan, in the central regions of Africa, kill and eat each other.

Now reflect that it is education that brings the East and the West under the authority of man; it is education that produces wonderful industries; it is education that spreads great sciences and arts; it is education that makes manifest new discoveries and institutions. If there were no educator, there would be no such things as comforts, civilization or humanity. If a man be left alone in a wilderness where he sees none of his own kind, he will undoubtedly become a mere brute; it is then clear that an educator is needed.

But education is of three kinds: material, human and spiritual. Material education is concerned with the progress and development of the body, through gaining its sustenance, its material comfort and ease. This education is common to animals and man.

Human education signifies civilization and progress—that is to say, government, administration, charitable works, trades, arts and handicrafts, sciences, great inventions and discoveries and

افتند آن درخت بی ثمر با ثمر شود و درختهای تلخ میوه بواسطه تربیت و ترکیب و پیوند میوه شیرین بخشد . و اینها ادله عقلیه است الیوم اهل عالم را دلائل عقلیه لازم است . و همچنین در حیوانات ملاحظه نما که اگر حیوان تربیت شود اهلی گردد . و چون انسان بی تربیت ماند حیوان گردد بلکه اگر او را بحکم طبیعت گذاری از حیوان پست تر شود و اگر تربیت کنی ملائکه گردد . زیرا اکثر حیوانات ابناء نوع خود را

نخورند اما انسان در سودان در اواسط افریقا ابناء نوع خویش را بدرد و بخورد . پس ملاحظه کنید که تربیت است که شرق و غرب را در ظلّ حکم انسان میآورد ، تربیت است که این همه صنایع عجیبه را ظاهر میکند ، تربیت است که این علوم و فنون عظیمه را ترویج مینماید ، تربیت است که این اکتشافات و مشروعات جدید را مینماید و اگر مربّی نبود هیچوجه اینگونه اسباب راحت و مدنیّت و انسانیّت فراهم نمیشد . اگر انسانی را در بیابانی بگذاری که ابناء نوع خویش را نبیند شبهه ای نیست که حیوان محض گردد . پس معلوم شد که مربّی لازم است . لکن تربیت بر

<p>elaborate institutions, which are the activities essential to man as distinguished from the animal.</p> <p>Divine education is that of the Kingdom of God: it consists in acquiring divine perfections, and this is true education; for in this state man becomes the focus of divine blessings, the manifestation of the words, "Let Us make man in Our image, and after Our likeness."² This is the goal of the world of humanity.</p> <p>Now we need an educator who will be at the same time a material, human and spiritual educator, and whose authority will be effective in all conditions. So if anyone should say, "I possess perfect comprehension and intelligence, and I have no need of such an educator," he would be denying that which is clear and evident, as though a child should say, "I have no need of education; I will act according to my reason and intelligence, and so I shall attain the perfections of existence"; or as though the blind should say, "I am in no need of sight, because many other blind people exist without difficulty."</p> <p>Then it is plain and evident that man needs an educator, and this educator must be unquestionably and indubitably perfect in all respects and distinguished above all men. Otherwise, if he should be like the rest of humanity, he could not be their educator, more particularly because he must be at the same time their material and human as well as their spiritual educator—that is to say, he must teach men to organize and carry out physical matters, and to form a social order in order to establish cooperation and mutual aid in living so that material affairs</p>	<p>سه قسم است : تربیت جسمانی ، تربیت انسانی ، و تربیت روحانی . اما تربیت جسمانی بجهت نشو و نماى این جسم است و آن تسهیل معیشت و تحصیل اسباب راحت و رفاهیت است که حیوان با انسان در آن مشترکند . و اما تربیت انسانی عبارت از مدنیت است و ترقی یعنی سیاست و انتظام و سعادت و تجارت و صنعت و علوم و فنون و اکتشافات عظیمه و مشروعات جسیمه که مدار امتیاز انسان از حیوان است . و اما تربیت الهیه تربیت ملکوتیست و آن اکتسابات کمالات الهیه است و تربیت حقیقی آنست زیرا در این مقام انسان مرکز سنوحات رحمانیه گردد و مظهر لَنَعْمَلَنَّ إِنْسَانًا عَلَى صُورَتِنَا وَ مِثَالِنَا) شود و آن نتیجه عالم انسانی است . حال ما یک مربی میخواهیم که هم مربی جسمانی و هم مربی انسانی و هم مربی روحانی گردد که حکم او در جمیع مراتب نافذ باشد . و اگر کسی بگوید که من در کمال عقل و ادراک و محتاج بآن مربی نیستم او منکر بدیهیات است مثل طفلی که بگوید من محتاج تربیت نیستم بعقل و فکر خود حرکت می نمایم و</p>
---	--

²Cf. Gen. 1:26.

may be organized and regulated for any circumstances that may occur. In the same way he must establish human education—that is to say, he must educate intelligence and thought in such a way that they may attain complete development, so that knowledge and science may increase, and the reality of things, the mysteries of beings and the properties of existence may be discovered; that, day by day, instructions, inventions and institutions may be improved; and from things perceptible to the senses conclusions as to intellectual things may be deduced.

He must also impart spiritual education, so that intelligence and comprehension may penetrate the metaphysical world, and may receive benefit from the sanctifying breeze of the Holy Spirit, and may enter into relationship with the Supreme Concourse. He must so educate the human reality that it may become the center of the divine appearance, to such a degree that the attributes and the names of God shall be resplendent in the mirror of the reality of man, and the holy verse “We will make man in Our image and likeness” shall be realized.³

It is clear that human power is not able to fill such a great office, and that reason alone could not undertake the responsibility of so great a mission. How can one solitary person without help and without support lay the foundations of such a noble construction? He must depend on the help of the spiritual and divine power to be able to undertake this mission. One Holy Soul gives life to the world of humanity, changes the aspect of the terrestrial globe, causes intelligence to progress, vivifies souls, lays the basis of a new life, establishes new foundations, organizes the world, brings nations and religions

کمالات وجود را تحصیل میکنم و مثل آنست که کوری گوید من محتاج بچشم نیستم چونکه بسیار کوران هستند که گذران میکنند . پس واضح و مشهود است که انسان محتاج به مربی است این مربی بی شک و شبهه باید در جمیع مراتب کامل و ممتاز از جمیع بشر باشد چه که اگر مثل سائر بشر باشد مربی نمیشود علی الخصوص که باید هم مربی جسمانی باشد و هم مربی انسانی و هم مربی روحانی . یعنی نظم و تمشیت امور جسمانی دهد و هیأت اجتماعی تشکیل کند تا تعاضد و تعاون در معیشت حاصل گردد و امور جسمانی در جمیع شؤون منتظم و مرتب شود . و همچنین تأسیس تربیت انسانی کند یعنی باید عقول و افکار را چنان تربیت نماید که قابل ترقیات کلیه گردد و توسیع علوم و معارف شود و حقایق اشیاء و اسرار کائنات و خاصیات موجودات کشف گردد و روز بروز تعلیمات و اکتشافات و مشروعات ازدیاد یابد و از محسوسات استدلال و انتقال بمعقولات شود . و همچنین تربیت روحانی نماید تا عقول و ادراک پی بعالم ما وراء الطبیعه برد و

³Cf. Gen. 1:26.

under the shadow of one standard, delivers man from the world of imperfections and vices, and inspires him with the desire and need of natural and acquired perfections. Certainly nothing short of a divine power could accomplish so great a work. We ought to consider this with justice, for this is the office of justice.

A Cause which all the governments and peoples of the world, with all their powers and armies, cannot promulgate and spread, one Holy Soul can promote without help or support! Can this be done by human power? No, in the name of God! For example, Christ, alone and solitary, upraised the standard of peace and righteousness, a work which all the victorious governments with all their hosts are unable to accomplish. Consider what was the fate of so many and diverse empires and peoples: the Roman Empire, France, Germany, Russia, England, etc.; all were gathered together under the same tent—that is to say, the appearance of Christ brought about a union among these diverse nations, some of whom, under the influence of Christianity, became so united that they sacrificed their lives and property for one another. After the time of Constantine, who was the protagonist of Christianity, divisions broke out among them. The point is this, that Christ united these nations but after a while governments became the cause of discord. What I mean is that Christ sustained a Cause that all the kings of the earth could not establish! He united the various religions and modified ancient customs. Consider what great differences existed between Romans, Greeks, Syrians, Egyptians, Phoenicians, Israelites and other peoples of Europe. Christ removed these differences and became the cause of love between these communities. Although after some time governments destroyed this union, the work of Christ was

استفاضه از نفحات مقدسه روح القدس نماید و بملاً اعلی ارتباط یابد و حقایق انسانیّه مظاهر سنوحات رحمانیّه گردد تا اینکه جمیع اسماء و صفات الهی در مرآت حقیقت انسان جلوه کند و آیه مبارکه (لَنَعْمَلَنَّ إِنْسَانًا عَلَى صُورَتِنَا وَ مِثَالِنَا) تحقق یابد . و این معلوم است که قوه بشریّه از عهده چنین امر عظیم بر نیاید و بنتایج فکریّه تکفل چنین مواهب نتوان نمود . شخص واحد چگونه تأسیس این بنیان رفیع بی ناصر و معین تواند پس باید قوه معنویّه ربّانیّه تأیید کند تا بتواند از عهده این کار برآید . یک ذات مقدّس عالم انسانرا زنده کند و هیأت کره ارض را تغییر دهد و عقول را ترقی بخشد و نفوس را زنده نماید و تأسیس حیات جدید کند و اساس بدیع وضع نماید نظم عالم دهد و ملل و امم را در ظلّ رایت واحده آرد خلق را از عالم نقایص و رذائل نجات دهد و بکمالات فطریّه و اکتسابیّه تشویق و تحریض نماید البتّه این قوه باید قوه الهیّه باشد تا از عهده این کار برآید . باید بانصاف ملاحظه کرد اینجا مقام انصاف است امری را که جمیع دول و ملل عالم با جمیع قوی و جنود ترویج نتوانند و اجرا نکنند یک نفس مقدّس بی ناصر و معین

<p>accomplished.</p> <p>Therefore, the Universal Educator must be at the same time a physical, human and spiritual educator; and He must possess a supernatural power, so that He may hold the position of a divine teacher. If He does not show forth such a holy power, He will not be able to educate, for if He be imperfect, how can He give a perfect education? If He be ignorant, how can He make others wise? If He be unjust, how can He make others just? If He be earthly, how can He make others heavenly?</p> <p>Now we must consider justly: did these Divine Manifestations Who have appeared possess all these qualifications or not?⁴ If They had not these qualifications and these perfections, They were not real Educators.</p> <p>Therefore, it must be our task to prove to the thoughtful by reasonable arguments the prophethood of Moses, of Christ and of the other Divine Manifestations. And the proofs and evidences which we give are not based on traditional but on rational arguments.</p> <p>It has now been proved by rational arguments that the world of existence is in the utmost need of an educator, and that its education must be achieved by divine power. There is no doubt that this holy power is revelation, and that the world must be educated through this power which is above human power.</p>	<p>اجرا نماید . آیا این بقوّت بشریّه ممکن است ؟ لا و الله . مثلاً</p> <p>حضرت مسیح فرداً وحیداً علّماً صلح و صلاح را بلند فرمود و حال آنکه جمیع دول قاهره با جمیع جنود در این کار عاجزند . ملاحظه کن که چقدر از دول و ملل مختلفه بودند مثل روم و فرانسه و آلمان و روس و انگلیز و سائرین کلّ در زیر یک خیمه درآمدند . مقصد اینست که ظهور حضرت مسیح سبب الفت فیما بین این اقوام مختلفه گردید حتّی بعضی از آن اقوام مختلفه که مؤمن بحضرت مسیح شدند چنان الفتی حاصل نمودند که جان و مالشانرا فدای یکدیگر کردند تا در زمان قسطنطین که او سبب اعلای امر حضرت مسیح شد و بعد بسبب غرضهای مختلفه بعد از مدّتی باز اختلاف در میان افتاد . مقصود این است که حضرت مسیح این امم را جمع کردند اما بعد از مدّتی مدیده دول سبب شدند که باز اختلاف حاصل شد . اصل مقصود این است که حضرت مسیح باموری موّفق شد که جمیع ملوک ارض عاجز بودند بجهت اینکه ملل مختلفه را متحد کرد و عادات قدیمه را تغییر داد . ملاحظه کنید میان</p>
--	--

⁴Divine Manifestations are the founders of religions. Cf. "Two Classes of Prophets," p. 164.

رومان و یونان و سریان و مصریان و فنیکیان و اسرائیلیان و سائر ملل اروپ چقدر اختلاف بود حضرت مسیح این اختلافات را زائل کرد . و مسیح سبب حبّ میان جمیع این قبائل شد هر چند بعد از مدّتی مدیده دول این اتّحاد را بهم زدند لکن مسیح کار خود را کرد . مقصد آنکه مرّبی کلّی باید که مرّبی جسمانی و مرّبی انسانی و مرّبی روحانی باشد و ما فوق عالم طبیعت دارنده قوّتی دیگر گردد تا حائز مقام معلّم الهی شود و اگر چنین قوّتی قدسیّه بکار نبرد تربیت نتواند زیرا خود ناقص است چگونه تربیت کمال تواند . مثلاً اگر خود نادان باشد چگونه دیگران را دانا نماید و اگر خود ظالم باشد چگونه دیگران را عادل کند و اگر خود ناسوتی باشد چگونه دیگران را الهی نماید . حال باید بانصاف ببینیم این مظاهر الهی که آمدند حائز جمیع این صفات بودند یا نه اگر این صفات را نداشتند و حائز این کمالات نبودند مرّبی حقیقی نبودند . پس باید بدلائل عقلیّه بجهت عقلا نبوّت حضرت موسی و نبوّت حضرت مسیح و سائر مظاهر الهی را اثبات نمائیم و این دلائل و براهین که ذکر میکنیم دلائل معقوله است نه منقوله بدلائل عقلیّه

		<p>ثابت شد که مربی در عالم در نهایت لزوم است و آن تربیت باید بقوه قدسیه حاصل گردد و شبهه ای نیست که آن قوه قدسیه وحی است و باین قوه که مافوق قوه بشریه است تربیت خلق لازم است .</p>
4	<p>ABRAHAM</p> <p>One of those Who possessed this power and was assisted by it was Abraham. And the proof of it was that He was born in Mesopotamia, and of a family who were ignorant of the Oneness of God. He opposed His own nation and people, and even His own family, by rejecting all their gods. Alone and without help He resisted a powerful tribe, a task which is neither simple nor easy. It is as if in this day someone were to go to a Christian people who are attached to the Bible, and deny Christ; or in the Papal Court—God forbid!—if such a one were in the most powerful manner to blaspheme against Christ and oppose the people.</p> <p>These people believed not in one God but in many gods, to whom they ascribed miracles; therefore, they all arose against Him, and no one supported Him except Lot, His brother's son, and one or two other people of no importance. At last, reduced to the utmost distress by the opposition of His enemies, He was obliged to leave His native land. In reality they banished Him in order that He might be crushed and destroyed, and that no trace</p>	<p>حضرت ابراهیم</p> <p>دارنده این قوه و مؤید این قوه از جمله حضرت ابراهیم بود . و برهان بر این آنکه حضرت ابراهیم در بین نهرین از یک خاندان غافل از وحدانیت الهیه تولّد یافت و مخالفت با ملت و دولت خویش حتی خاندان خود کرد جمیع آله ایشانش را ردّ نمود و فرداً وحیداً مقاومت یک قوم قوی فرمود . و این مخالفت و مقاومت سهل و آسان نه مثل این است که کسی الیوم نزد ملل مسیحیه که متمسک بتورات و انجیل هستند حضرت مسیح را ردّ کند و یا در دایره پاپا کسی حضرت مسیح را استغفر الله دشنام گوید و مقاومت جمیع ملت کند و در نهایت اقتدار حرکت نماید . و آنان یک اله نداشتند بلکه بآله متعدّد معتقد بودند و در حقّ آنان معجزات نقل مینمودند . لهذا کلّ بر حضرت ابراهیم قیام کردند کسی با او</p>

of Him might be left.

Abraham then came into the region of the Holy Land. His enemies considered that His exile would lead to His destruction and ruin, as it seemed impossible that a man banished from His native land, deprived of His rights and oppressed on all sides—even though He were a king—could escape extermination. But Abraham stood fast and showed forth extraordinary firmness—and God made this exile to be to His eternal honor—until He established the Unity of God in the midst of a polytheistic generation. This exile became the cause of the progress of the descendants of Abraham, and the Holy Land was given to them. As a result the teachings of Abraham were spread abroad, a Jacob appeared among His posterity, and a Joseph who became ruler in Egypt. In consequence of His exile a Moses and a being like Christ were manifested from His posterity, and Hagar was found from whom Ishmael was born, one of whose descendants was Muḥammad. In consequence of His exile the Báb appeared from His posterity,⁵ and the Prophets of Israel were numbered among the descendants of Abraham. And so it will continue for ever and ever. Finally, in consequence of His exile the whole of Europe and most of Asia came under the protecting shadow of the God of Israel. See what a power it is that enabled a Man Who was a fugitive from His country to found such a family, to establish such a faith, and to promulgate such teachings. Can anyone say that all this occurred accidentally? We must be just: was this Man an Educator or not?

Since the exile of Abraham from Ur to Aleppo in Syria produced this result, we must consider what will be the effect of

موافقت نکرد مگر برادرزاده اش لوط و یکی دو نفر دیگر هم از
ضعفا . بعد در نهایت مظلومیت حضرت ابراهیم از شدت تعرض
اعدا از وطن خارج شد و فی الحقیقه حضرت ابراهیم را اخراج بلد
نمودند تا قلعو قمع گردد و اثری از او باقی نماند حضرت ابراهیم
باین صفحات که ارض مقدس است آمدند . مقصد این است این
هجرت را اعدای حضرت اساس اعدام و اضمحلال شمردند و فی
الحقیقه اگر شخص از وطن مألوف محروم و از حقوق ممنوع و از
هر جهت مظلوم گردد و لو پادشاه باشد محو شود ولی حضرت
ابراهیم قدم ثبوت بنمود و خارق العاده استقامت فرمود و خدا این
غربت را عزت ابدیه کرد تا تأسیس وحدانیت نمود زیرا جمیع بشر
عبده او ثان بودند . این هجرت سبب شد که سلاله ابراهیم ترقی
نمود ، این هجرت سبب شد که ارض مقدس بسلاله ابراهیم داده
شد ، این هجرت سبب شد که تعالیم ابراهیم منتشر گشت ، این
هجرت سبب شد که از سلاله ابراهیم یعقوبی پیدا شد و یوسفی
آشکار گشت که عزیز مصر شد ، این هجرت سبب شد که از

⁵The Báb's descent was from Muḥammad.

the exile of Bahá'u'lláh in His several removes from Tíhrán to Baghdád, from thence to Constantinople, to Rumelia and to the Holy Land.

See what a perfect Educator Abraham was!

سلاله ابراهیم مثل حضرت موسائی ظاهر گشت ، این هجرت سبب شد که مثل حضرت مسیحی از سلاله ابراهیم ظاهر گشت ، این هجرت سبب شد که هاجری پیدا شد و از او اسماعیلی تولّد یافت و از سلاله او حضرت محمدی پیدا شد ، این هجرت سبب شد که از سلاله اش حضرت اعلی ظاهر شد ، این هجرت سبب شد که انبیای بنی اسرائیل از ابراهیم ظاهر شدند و همچنین تا ابدالآباد می‌رود ، این هجرت سبب شد تا جمیع اروپا در ظلّ اله اسرائیل درآمدند و اکثر آسیا نیز در این سایه وارد شد . بین چه قدرتیست که شخص مهاجری همچنین خاندانی تأسیس کرد و همچنین ملّتی تأسیس نمود و همچنین تعالیمی ترویج فرمود . حال کسی میتواند بگوید اینها همه تصادفی است ؟ پس انصاف باید داد این شخص مربّی بود یا نبود و قدری دقّت باید نمود که هجرت ابراهیمی از اُرفه حلب بسوریه بود و نتایجش این گشت آیا هجرت جمال مبارک از طهران ببغداد و از آنجا باسلامبول و از آنجا برومیلی و از آنجا بارض مقدّس چه نتایجی خواهد داشت . پس بین که حضرت ابراهیم چه مربّی ماهری بوده است .

5	<p>MOSES</p> <p>Moses was for a long time a shepherd in the wilderness. Regarded outwardly, He was a Man brought up in a tyrannical household, and was known among men as One Who had committed a murder and become a shepherd. By the government and the people of Pharaoh He was much hated and detested.</p> <p>It was such a Man as this that freed a great nation from the chains of captivity, made them contented, brought them out from Egypt, and led them to the Holy Land.</p> <p>This people from the depths of degradation were lifted up to the height of glory. They were captive; they became free. They were the most ignorant of peoples; they became the most wise. As the result of the institutions that Moses gave them, they attained a position which entitled them to honor among all nations, and their fame spread to all lands, to such a degree indeed that among surrounding nations if one wished to praise a man one said, "Surely he is an Israelite." Moses established laws and ordinances; these gave life to the people of Israel, and led them to the highest possible degree of civilization at that period.</p> <p>To such a development did they attain that the philosophers of Greece would come and acquire knowledge from the learned men of Israel. Such an one was Socrates, who visited Syria, and took from the children of Israel the teachings of the Unity of God and of the immortality of the soul. After his return to Greece, he promulgated these teachings. Later the people of</p>	<p>حضرت موسی</p> <p>اما حضرت موسی مدّت مدیده در صحرا چوپانی میکرد و بظاهر شخصی بود که در خاندان ظلم پرورده شده بود و بین ناس مشهور بقتل گشته و چوپان شده و در نزد دولت و ملّت فرعون بی نهایت مبعوض و مغضوب گشته. همچنین شخصی یک ملّت عظیمه ای را از قید اسارت خلاص کرد و اقناع نمود و از مصر برون آورد و بارض مقدّسه رساند. و آن ملّت در نهایت ذلّت بودند بنهایت عزّت رسیدند اسیر بودند آزاد گشتند جاهلترین اقوام بودند عالمتربین اقوام شدند از تأسیساتش بدرجه ای رسیدند که بین جمیع ملل مفتخر شدند صیثشان بآفاق رسید کار بجائی کشید که امم مجاوره اگر میخواستند کسی را ستایش کنند میگفتند یقیناً این اسرائیلیست. تأسیس شریعت و قانونی کرد که ملّت اسرائیل را احیا نمود و بنهایت درجه مدنیّت در آن عصر رسیدند و کار بجائی رسید که حکمای یونان میآمدند و از فضایل اسرائیل تحصیل کمالات مینمودند مثل سقراط که بسوریه آمد و تعلیم وحدانیّت و بقای ارواحرا بعد از ممات از</p>
---	--	--

<p>Greece rose in opposition to him, accused him of impiety, arraigned him before the Areopagus, and condemned him to death by poison.</p> <p>Now, how could a Man Who was a stammerer, Who had been brought up in the house of Pharaoh, Who was known among men as a murderer, Who through fear had for a long time remained in concealment, and Who had become a shepherd, establish so great a Cause, when the wisest philosophers on earth have not displayed one thousandth part of this influence? This is indeed a prodigy.</p> <p>A Man Who had a stammering tongue, Who could not even converse correctly, succeeded in sustaining this great Cause! If He had not been assisted by divine power, He would never have been able to carry out this great work. These facts are undeniable. Materialist philosophers, Greek thinkers, the great men of Rome became famous in the world, each one of them having specialized in one branch of learning only. Thus Galen and Hippocrates became celebrated in medicine, Aristotle in logic and reasoning, and Plato in ethics and theology. How is it that a shepherd could acquire all of this knowledge? It is beyond doubt that He must have been assisted by an omnipotent power.</p> <p>Consider also what trials and difficulties arise for people. To prevent an act of cruelty, Moses struck down an Egyptian and afterward became known among men as a murderer, more notably because the man He had killed was of the ruling nation. Then He fled, and it was after that that He was raised to the rank of a Prophet!</p>	<p>بنی اسرائیل گرفت و یونان مراجعت نمود و تأسیس این تعلیم را کرد بعد اهالی یونان مخالفت کردند و حکم بقتلش دادند و در مجلس حکم حاضر کردند و ستمش دادند . حال شخصی که زبانش کال بود و در خانه فرعون بزرگ شده بود و در بین خلق شهرت بقتل یافت و مدّتی مدیده از خوف متواری شد و چوپانی نمود چنین شخصی بیاید و چنین امر عظیم در عالم تأسیس فرماید که اعظم فیلسوف عالم بهزار یک آن موفق نشود . این بدیهی است که خارق العاده است انسانیکه در زبانش لکنت باشد البته یک صحبت عادی نتواند تا چه رسد که چنین تأسیساتی کند این شخص را اگر قوه الهیه تأیید نمینمود ابداً چنین موفقیت بر این امر عظیم حاصل نمی کرد . اینها دلائلی نیست که کسی بتواند انکار کند حکمای مادی ، فلاسفه یونان ، عظمای رومان که شهیر آفاق شدند با وجود این هر یکی در فنی از فنون ماهر بودند . مثلاً جالینوس و بقراط در معالجات ارسطو در نظریات و دلائل منطقیه افلاطون در اخلاق و الهیات معروف بمهارت شدند چطور میشود که شخص چوپانی تأسیس جمیع این شوون نماید شبهه ای</p>
--	--

	<p>In spite of His evil reputé, how wonderfully He was guided by a supernatural power in establishing His great institutions and laws!</p>	<p>نیست که این شخص مؤید بقوه خارق العاده بوده . ملاحظه نمائید که اسباب امتحان و افتتان از برای خلق فراهم میاید حضرت موسی در مقام دفع ظلم یک مشتی بآن شخص قبلی زد میانه مردم بقتل شهرت یافت علی الخصوص مقتول از ملت حاکمه بود و فرار نمود بعد به نبوت مبعوث شد با وجود این بد نامی چگونه بقوتی خارق العاده موفق بر تأسیسات عظیمه و مشروعات جسیمه گشت .</p>
6	<p>CHRIST</p> <p>Afterward Christ came, saying, "I am born of the Holy Spirit." Though it is now easy for the Christians to believe this assertion, at that time it was very difficult. According to the text of the Gospel the Pharisees said, "Is not this the son of Joseph of Nazareth Whom we know? How can He say, therefore, I came down from heaven?"⁶</p> <p>Briefly, this Man, Who, apparently, and in the eyes of all, was lowly, arose with such great power that He abolished a religion that had lasted fifteen hundred years, at a time when the slightest deviation from it exposed the offender to danger or to death. Moreover, in the days of Christ the morals of the whole</p>	<p>حضرت مسیح</p> <p>بعد حضرت مسیح آمد و گفت که من بروح القدس تولد یافتم . اگر چه حال در نزد مسیحیان تصدیق این مسأله آسانست ولی آنوقت بسیار مشکل بود . و نصّ انجیلست که فریسیان میگفتند آیا این پسر یوسف ناصری نیست که ما او را میشناسیم چگونه میگوید که من از آسمان آمدم ؟ باری این شخصی که بظاهر در انظار جمیع حقیر بود با وجود این بقوتی قیام فرمود که شریعت هزار و پانصد ساله را نسخ نمود و حال آنکه اگر کسی ادنی تجاوز از</p>

⁶Cf. John 6:42.

world and the condition of the Israelites had become completely confused and corrupted, and Israel had fallen into a state of the utmost degradation, misery and bondage. At one time they had been taken captive by the Chaldeans and Persians; at another time they were reduced to slavery to the Assyrians; then they became the subjects and vassals of the Greeks; and finally they were ruled over and despised by the Romans.

This young Man, Christ, by the help of a supernatural power, abrogated the ancient Mosaic Law, reformed the general morals, and once again laid the foundation of eternal glory for the Israelites. Moreover, He brought to humanity the glad tidings of universal peace, and spread abroad teachings which were not for Israel alone but were for the general happiness of the whole human race.

Those who first strove to do away with Him were the Israelites, His own kindred. To all outward appearances they overcame Him and brought Him into direst distress. At last they crowned Him with the crown of thorns and crucified Him. But Christ, while apparently in the deepest misery and affliction, proclaimed, "This Sun will be resplendent, this Light will shine, My grace will surround the world, and all My enemies will be brought low." And as He said, so it was; for all the kings of the earth have not been able to withstand Him. Nay, all their standards have been overthrown, while the banner of that Oppressed One has been raised to the zenith.

But this is opposed to all the rules of human reason. Then it becomes clear and evident that this Glorious Being was a true Educator of the world of humanity, and that He was helped and

آن شریعت مینمود در خطر عظیم میافتاد و محو و نابود میشد . و از این گذشته در عهد حضرت مسیح اخلاق عمومیّه و احوال بنی اسرائیل بکلی مختلّ و فاسد شده بود و اسرائیل در کمال ذلّت و اسارت و خواری افتاده بود یک روز اسیر ایران و کلدان شدند و روزی دیگر محکوم دولت آشوریان روزی رعیت و تابع یونان گشتند و روزی دیگر مطیع و ذلیل رومان . این شخص جوان یعنی حضرت مسیح بقوّه خارق العاده شریعت عتیقه موسویّه را نسخ فرمود و بتربیت اخلاق عمومیّه پرداخت دوباره از برای اسرائیل تأسیس عزّت ابدیّه فرمود و تعلیماتی منتشر کرد که اختصاص با اسرائیل نداشت بلکه تأسیس سعادت کلّیه از برای هیأت اجتماعیّه بشریّه نمود . اوّل حزبی که بر

محویتش قیام نمودند اسرائیل قوم و قبیله خود مسیح بود و بظاهر او را مقهور نمودند و بذلّت کبری انداختند حتّی تاج خار بر سرش نهادند و بصلاّبه زدند . و این شخص در وقتیکه بظاهر در نهایت ذلّت بود اعلان کرد که این آفتاب اشراق نماید و این نور بتابد و این فیض من احاطه نماید و جمیع اعدا خاضع شوند و همین طور

	confirmed by divine power.	<p>که گفت شد جمیع ملوک عالم مقاومت او را نتوانستند بلکه اعلام جمیع ملوک سرنگون شد و علم آن مظلوم باوج اعظم مرتفع گشت . آیا این هیچ بقاعده عقل بشر ممکن است ؟ لا و الله پس معلوم و واضح گشت که آن شخص بزرگوار مربی حقیقی عالم انسانی و بقوتی الهیه مؤید و موفق بود .</p>
7	<p>MUHAMMAD</p> <p>Now we come to Muhammad. Americans and Europeans have heard a number of stories about the Prophet which they have thought to be true, although the narrators were either ignorant or antagonistic: most of them were clergy; others were ignorant Muslims who repeated unfounded traditions about Muhammad which they ignorantly believed to be to His praise.</p> <p>Thus some benighted Muslims made His polygamy the pivot of their praises and held it to be a wonder, regarding it as a miracle; and European historians, for the most part, rely on the tales of these ignorant people.</p> <p>For example, a foolish man said to a clergyman that the true proof of greatness is bravery and the shedding of blood, and that in one day on the field of battle a follower of Muhammad had cut off the heads of one hundred men! This misled the clergyman to infer that killing is considered the way to prove one's faith to Muhammad, while this is merely imaginary. The</p>	<p>حضرت محمد</p> <p>اما حضرت محمد ، اهل اروپا و امریکا بعضی روایات از حضرت رسول شنیده‌اند و صدق انگاشته‌اند و حال آنکه راوی یا جاهل بوده و یا مبغض و اکثر راویها قسّیسه‌ها بوده‌اند و همچنین بعضی از جهله اسلام روایتهای بی اصل از حضرت محمد نقل کردند و بخیال خود مدح دانستند . مثلاً بعضی از مسلمانان جاهل کثرت زوجات را مدار ممدوحیت دانسته و کرامت قرار داده زیرا این نفوس جاهله تکثر زوجات را از قبیل معجزات شمرده‌اند و استناد مورّخین اروپا اکثرش بر اقوال این نفوس جاهله است . مثلاً شخص جاهلی در نزد قسّیسی گفته که دلیل بزرگواری شدّت شجاعت و خونریزیست و یک شخص از اصحاب حضرت محمد در یک روز صد نفر را</p>

military expeditions of Muhammad, on the contrary, were always defensive actions: a proof of this is that during thirteen years, in Mecca, He and His followers endured the most violent persecutions. At this period they were the target for the arrows of hatred: some of His companions were killed and their property confiscated; others fled to foreign lands. Muhammad Himself, after the most extreme persecutions by the Qurayshites, who finally resolved to kill Him, fled to Medina in the middle of the night. Yet even then His enemies did not cease their persecutions, but pursued Him to Medina, and His disciples even to Abyssinia.

These Arab tribes were in the lowest depths of savagery and barbarism, and in comparison with them the savages of Africa and wild Indians of America were as advanced as a Plato. The savages of America do not bury their children alive as these Arabs did their daughters, glorying in it as being an honorable thing to do.⁷ Thus many of the men would threaten their wives, saying, "If a daughter is born to you, I will kill you." Even down to the present time the Arabs dread having daughters. Further, a man was permitted to take a thousand women, and most husbands had more than ten wives in their household. When these tribes made war, the one which was victorious would take the women and children of the vanquished tribe captive and treat them as slaves.

When a man who had ten wives died, the sons of these women rushed at each other's mothers; and if one of the sons threw his mantle over the head of his father's wife and cried out, "This woman is my lawful property," at once the unfortunate woman

در میدان حرب سر از تن جدا کرد آن قسّیس گمان نمود که فی الحقیقه برهان دین محمد قتل است . و حال آنکه این صرف اوهام است بلکه غزوات حضرت محمد جمیع حرکت دفاعی بوده و برهان واضح آنکه سیزده سال در مکه چه خود و چه احبّایش نهایت اذیت را کشیدند و در این مدّت هدف تیر جفا بودند بعضی اصحاب کشته گشتند و اموال بیغما رفت و سائرین ترک وطن مألوف نمودند و بدیار غربت فرار کردند و خود حضرترا بعد از نهایت اذیت مصمّم بقتل شدند لهذا نصف شب از مکه بیرون رفتند و بمدینه هجرت فرمودند . با وجود این اعدا ترک جفا نکردند بلکه تعاقب تا حبشه و مدینه نمودند و این قبائل و عشائر عرب در نهایت توحّش و درندگی بودند که برابره و متوحّشین امریکا نزد اینها افلاطون زمان بودند زیرا برابره امریکا اولادهای خویش را زنده زیر خاک نمینمودند اما اینها دختران خویش را زنده زنده زیر خاک میکردند و میگفتند که این عمل منبعث از حمیت است و بآن افتخار مینمودند . مثلاً اکثر مردان بز ن خویش تهدید مینمودند که

⁷The Banú-Tamím, one of the most barbarous Arab tribes, practiced this odious custom.

became his prisoner and slave. He could do whatever he wished with her. He could kill her, imprison her in a well, or beat, curse and torture her until death released her. According to the Arab habits and customs, he was her master. It is evident that malignity, jealousy, hatred and enmity must have existed between the wives and children of a household, and it is, therefore, needless to enlarge upon the subject. Again, consider what was the condition and life of these oppressed women! Moreover, the means by which these Arab tribes lived consisted in pillage and robbery, so that they were perpetually engaged in fighting and war, killing one another, plundering and devastating each other's property, and capturing women and children, whom they would sell to strangers. How often it happened that the daughters and sons of a prince, who spent their day in comfort and luxury, found themselves, when night fell, reduced to shame, poverty and captivity. Yesterday they were princes, today they are captives; yesterday they were great ladies, today they are slaves.

Muhammad received the Divine Revelation among these tribes, and after enduring thirteen years of persecution from them, He fled.⁸ But this people did not cease to oppress; they united to exterminate Him and all His followers. It was under such circumstances that Muhammad was forced to take up arms. This is the truth: we are not bigoted and do not wish to defend Him, but we are just, and we say what is just. Look at it with justice. If Christ Himself had been placed in such circumstances among such tyrannical and barbarous tribes, and if for thirteen years He with His disciples had endured all these trials with patience, culminating in flight from His native land—if in spite

اگر دختر از تو متولد شود ترا بقتل رسانم حتی الی الآن قوم عرب از فرزند دختر استیحاş کنند . و همچنین یک شخص هزار زن میبرد اکثرشان بیش از ده زن در خانه داشتند و چون این قبائل جنگ و پرخاش با یکدیگر مینمودند هر قبیله که غلبه میکرد اهل و اطفال قبیله مغلوبه را اسیر مینمود و آنها را کنیز و غلام دانسته خرید و فروش مینمودند . و چون شخصی فوت مینمود و ده زن داشت اولاد این زنان بر سر مادران یکدیگر میتاختند و چون یکی از این اولاد عبای خویشرا بر سر زن پدر خود میانداخت و فریاد مینمود که این حلال منست فوراً بعد این زن بیچاره اسیر و کنیز پسر شوهر خویش میشد و آنچه میخواست بزن پدر خود مینمود میکشت و یا آنکه در چاهی حبس میکرد و یا آنکه هر روز ضرب و شتم و زجر میکرد تا بتدریج آن زن هلاک میشد بحسب ظاهر و قانون عرب مختار بود . و حقد و حسد و بغض و عداوت میان زنان یک شوهر و اولاد آنها واضح و معلومست و مستغنی از بیان است دیگر ملاحظه کنید که از برای آن زنان مظلوم چه حالت و

⁸To Medina.

of this these lawless tribes continued to pursue Him, to slaughter the men, to pillage their property, and to capture their women and children—what would have been Christ's conduct with regard to them? If this oppression had fallen only upon Himself, He would have forgiven them, and such an act of forgiveness would have been most praiseworthy; but if He had seen that these cruel and bloodthirsty murderers wished to kill, to pillage and to injure all these oppressed ones, and to take captive the women and children, it is certain that He would have protected them and would have resisted the tyrants. What objection, then, can be taken to Muhammad's action? Is it this, that He did not, with His followers, and their women and children, submit to these savage tribes? To free these tribes from their bloodthirstiness was the greatest kindness, and to coerce and restrain them was a true mercy. They were like a man holding in his hand a cup of poison, which, when about to drink, a friend breaks and thus saves him. If Christ had been placed in similar circumstances, it is certain that with a conquering power He would have delivered the men, women and children from the claws of these bloodthirsty wolves.

Muhammad never fought against the Christians; on the contrary, He treated them kindly and gave them perfect freedom. A community of Christian people lived at Najrán and were under His care and protection. Muhammad said, "If anyone infringes their rights, I Myself will be his enemy, and in the presence of God I will bring a charge against him." In the edicts which He promulgated it is clearly stated that the lives, properties and honor of the Christians and Jews are under the protection of God; and that if a Muhammadan married a Christian woman, the husband must not prevent her from going to church, nor oblige her to veil herself; and that if she died, he

زندگانی بود . و ازین گذشته معیشت قبائل عرب از نهب و غارت یکدیگر بود بقسمی که این قبائل متّصل با یکدیگر حرب و جدال مینمودند و همدیگر را میکشتند و اموال یکدیگر را نهب و غارت میکردند و زنان و کودکانرا اسیر مینمودند و بیگانگان میفروختند . چه بسیار واقع که جمعی از دختران و پسران امیری در نهایت ناز و نعمت روز را شب نمودند ولی شامرا در نهایت ذلّت و حقارت و اسارت صبح کردند دیروز امیر بودند و امروز اسیر دیروز بانو بودند و امروز کنیز . حضرت محمد در میان این قبائل مبعوث شد و سیزده سال بلائی نماند که از دست این قبائل نکشید بعد از سیزده سال خارج شد و هجرت کرد ولی این قوم دست برنداشتند جمع شدند و لشکر کشیدند و بر سرش هجوم نمودند که کلّ را از رجال و نساء و اطفال محو و نابود نمایند . در چنین موقعی حضرت محمد مجبور بر حرب با چنین قبائلی گشت این است حقیقت حال . ما تعصّب نداریم و حمایت نخواهیم ولی انصاف میدهیم و بانصاف میگوئیم . شما بانصاف ملاحظه کنید اگر حضرت مسیح در چنین موقعی بود در بین چنین قبائل طاغیهء متوحّشه و سیزده سال با

must place her remains in the care of the Christian clergy. Should the Christians desire to build a church, Islām ought to help them. In case of war between Islām and her enemies, the Christians should be exempted from the obligation of fighting, unless they desired of their own free will to do so in defense of Islām, because they were under its protection. But as a compensation for this immunity, they should pay yearly a small sum of money. In short, there are seven detailed edicts on these subjects, some copies of which are still extant at Jerusalem. This is an established fact and is not dependent on my affirmation. The edict of the second Caliph⁹ still exists in the custody of the orthodox Patriarch of Jerusalem, and of this there is no doubt.¹⁰

Nevertheless, after a certain time, and through the transgression of both the Muhammadans and the Christians, hatred and enmity arose between them. Beyond this fact, all the narrations of the Muslims, Christians and others are simply fabrications, which have their origin in fanaticism, or ignorance, or emanate from intense hostility.

For example, the Muslims say that Muhammad cleft the moon, and that it fell on the mountain of Mecca: they think that the moon is a small body which Muhammad divided into two parts and threw one part on this mountain, and the other part on another mountain.

Such stories are pure fanaticism. Also the traditions which the clergy quote, and the incidents with which they find fault, are

جميع حوارین تحمل هر جفائی از آنها میفرمود و صبر میکرد و نهایت از وطن مألوف از ظلم آنان هجرت بیابان مینمود و قبائل طاغیه باز دست بر نداشته تعاقب میکردند . و بر قتل عموم رجال و نهب اموال و اسیری نساء و اطفال میپرداختند آیا حضرت مسیح در مقابل آنان چه نوع سلوک میکردند ؟ این اگر بر نفس حضرت وارد عفو و سماح مینمودند و این عمل عفو ، بسیار مقبول و محمود ولی اگر ملاحظه میکرد که ظالم قاتل خونخوار جمعی از مظلومانرا قتل و غارت و اذیت خواهد کرد و نساء و اطفال را اسیر خواهد نمود البته آن مظلومانرا حمایت و ظالمانرا ممانعت میفرمود ، پس اعتراض بر حضرت محمد چیست ؟ اینست که چرا با اصحاب و نساء و اطفال تسلیم این قبائل طاغیه نگشت ؟ و ازین گذشته این قبائلرا از خلق و خوی خونخواری خلاص کردن عین موهبت است و زجر و منع این نفوس محض عنایت است . مثلش اینست که شخصی قَدَح سَمّی در دست دارد و نوشیدن خواهد یار مهربان آن قدح را بشکند و خورنده را زجر نماید و اگر حضرت مسیح در

⁹Of 'Umar.

¹⁰Cf. Jurjī Zaydān's Umayyads and Abbasids, trans. D. S. Margoliouth.

all exaggerated, if not entirely without foundation.

Briefly, Muhammad appeared in the desert of Hijáz in the Arabian Peninsula, which was a desolate, sterile wilderness, sandy and uninhabited. Some parts, like Mecca and Medina, are extremely hot; the people are nomads with the manners and customs of the dwellers in the desert, and are entirely destitute of education and science. Muhammad Himself was illiterate, and the Qur'án was originally written upon the bladebones of sheep, or on palm leaves. These details indicate the condition of the people to whom Muḥammad was sent. The first question which He put to them was, "Why do you not accept the Pentateuch and the Gospel, and why do you not believe in Christ and in Moses?" This saying presented difficulties to them, and they argued, "Our forefathers did not believe in the Pentateuch and the Gospel; tell us, why was this?" He answered, "They were misled; you ought to reject those who do not believe in the Pentateuch and the Gospel, even though they are your fathers and your ancestors."

In such a country, and amidst such barbarous tribes, an illiterate Man produced a book in which, in a perfect and eloquent style, He explained the divine attributes and perfections, the prophethood of the Messengers of God, the divine laws, and some scientific facts.

Thus, you know that before the observations of modern times—that is to say, during the first centuries and down to the fifteenth century of the Christian era—all the mathematicians of the world agreed that the earth was the center of the universe, and that the sun moved. The famous astronomer who was the protagonist of the new theory discovered the movement of the

چنین موقعی بودند البتّه رجال و نساء و اطفال را از دست این گرگان خونخوار بقوه قاهره نجات میدادند . حضرت محمد با نصاری محاربه نمود بلکه از نصاری بسیار رعایت کرد و کمال حرّیت بایشان داد در نجران طائفه ای از مسیحی بودند و حضرت محمد گفت هر کس بحقوق اینها تعدّی کند من خصم او هستم و در نزد خدا بر او اقامه دعوی کنم اوامری که نوشته است در آن صریحاً مرقوم که جان و مال و ناموس نصاری و یهود در تحت حمایت خداست . اگر چنانچه زوج مسلمان باشد و زوجه مسیحی زوج نباید زوجه را از رفتن کلیسا منع کند و نباید او را مجبور بر حجاب نماید و اگر چنانچه فوت شود باید او را تسلیم قسّیس کند و اگر چنانچه مسیحیان بخواهند کلیسا سازند اسلام باید آنها را اعانت کند و دیگر اینکه در وقت حرب حکومت اسلام با دشمنان اسلام باید نصاری را از تکلیف جنگ معاف بدارد مگر بدلخواهی خود آرزوی جنگ نمایند و معاونت اسلام کنند زیرا در تحت حمایت ولی در مقابل این معافیت باید یک چیز جزئی در هر سال بدهند . خلاصه هفت امر نامه مفصّل است از جمله صورت بعضی از آنها

earth and the immobility of the sun.¹¹ Until his time all the astronomers and philosophers of the world followed the Ptolemaic system, and whoever said anything against it was considered ignorant. Though Pythagoras, and Plato during the latter part of his life, adopted the theory that the annual movement of the sun around the zodiac does not proceed from the sun, but rather from the movement of the earth around the sun, this theory had been entirely forgotten, and the Ptolemaic system was accepted by all mathematicians. But there are some verses revealed in the Qur'án contrary to the theory of the Ptolemaic system. One of them is "The sun moves in a fixed place," which shows the fixity of the sun, and its movement around an axis.¹² Again, in another verse, "And each star moves in its own heaven."¹³ Thus is explained the movement of the sun, of the moon, of the earth, and of other bodies. When the Qur'án appeared, all the mathematicians ridiculed these statements and attributed the theory to ignorance. Even the doctors of Islám, when they saw that these verses were contrary to the accepted Ptolemaic system, were obliged to explain them away.

It was not until after the fifteenth century of the Christian era, nearly nine hundred years after Muhammad, that a famous astronomer made new observations and important discoveries by the aid of the telescope, which he had invented.¹⁴ The rotation of the earth, the fixity of the sun, and also its movement around an axis, were discovered. It became evident that the verses of the Qur'án agreed with existing facts, and that

الی الآن در قدس موجود است اینست حقیقت واقع . اینرا من نمیگویم فرمان خلیفه ثانی در قدس در نزد باطریق ارتودکس موجود است و ابدأ شبهه ای در آن نیست . ولی بعد از مدّتی در میان ملّت اسلام و نصاری حقد و حسد حاصل شد هر دو طرف تجاوز نمودند . ماعدای این حقیقت حال آنچه مسلمانان و نصاری و غیره گویند روایت و حکایت محض است منشأ آن اقوال یا تعصّب و جهالت است و یا آنکه از شدّت عداوت صادر شده . مثلاً اسلام گویند که شقّ القمر کرد و قمر بر کوه مگه افتاد خیال میکنند که قمر جسم صغیر است که حضرت محمد او را دو پاره کرد یک پاره بر این کوه انداخت و پاره دیگر بر آن کوه این روایت محض تعصّب است و همچنین روایاتی که قسیسها مینمایند و مذمت میکنند کلّ مبالغه و اکثر بی اساس است . مختصر اینست که حضرت محمد در صحرای حجاز در جزیره العرب ظاهر شد بیابانی بی زرع و بی اشجار بلکه ریگ زار و بکلی از عمار بیزار و

¹¹Copernicus.

¹²Cf. Qur'án 36:37.

¹³Cf. Qur'án 36:38.

¹⁴Galileo.

the Ptolemaic system was imaginary.

In short, many Oriental peoples have been reared for thirteen centuries under the shadow of the religion of Muhammad. During the Middle Ages, while Europe was in the lowest depths of barbarism, the Arab peoples were superior to the other nations of the earth in learning, in the arts, mathematics, civilization, government and other sciences. The Enlightener and Educator of these Arab tribes, and the Founder of the civilization and perfections of humanity among these different races, was an illiterate Man, Muhammad. Was this illustrious Man a thorough Educator or not? A just judgment is necessary.

بعضی مواقع مثل مکه و مدینه در نهایت گرمی اهالی بادیه نشین اخلاق و اطوار بیابانی از علوم و معارف بکلی عاری حتی خود حضرت محمد امّی بود و قرآنرا روی کتف گوسفند مینوشتند و یا برگ خرما از این نمونه بفهمید که چه اوضاعی بود و محمد میان اینها مبعوث شد . اوّل اعتراضی که بر اینها کرد گفت : چرا تورات و انجیل را قبول ندارید و بعیسی و موسی ایمان نیاوردید ؟ این حرف بر اینها بسیار گران آمد بجهت آنکه گفتند حالِ آباء و اجداد ما که بتورات و انجیل مؤمن نبودند چگونه بود جواب داد که آنان گمراه بودند شما باید از نفوسی که بتورات و انجیل مؤمن نبودند تبری جوئید و لو اینکه آباء و اجداد باشند . در چنین اقلیمی بین چنین قبائل متوحّشه شخصی امّی کتاب آورد که آن کتاب بیان صفات الهیّه و کمالات الهیّه و نبوّت انبیا و شرائع الهیّه و بیان بعضی از علوم و بعضی از مسائل علمیّه در نهایت فصاحت و بلاغت است . از جمله میدانید که قبل از راصد شهیر اخیر در قرون اولی و قرون وسطی تا قرن خامس عشر میلاد جمیع ریاضیّون عالم متّفق بر مرکزیت ارض و حرکت شمس بودند و این راصد اخیر

مبدأ رأی جدید است که کشف حرکت ارض و سکون شمس نموده تا زمان او جمیع ریاضیّون و فلاسفه عالم بر قواعد بطلمیوس ذاهب بودند و هر کس کلمه ای مخالف رأی بطلمیوس میگفت او را تجهیل میکردند . بلی فیثاغورث و همچنین افلاطونرا در آخر ایّام تصوّر آنکه حرکت سنوی شمس در منطقة البروج از شمس نیست بلکه از حرکت ارض حول شمس است ، ولی این رأی بکلی فراموش شد و رأی بطلمیوس مسلّم در نزد جمیع ریاضیّون گشت . اما در قرآن مخالف رأی و قواعد بطلمیوسیّه آیاتی نازل از آنجمله آیه قرآن (وَ الشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ هَآ) ثبوت شمس است و حرکت محوری آن و همچنین در آیه دیگر (وَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ) حرکت شمس و قمر و ارض و سائر نجوم مصرّح . بعد از اینکه قرآن انتشار یافت جمیع ریاضیّون استهزاء نمودند و این رأی را حمل بر جهل کردند حتّی علمای اسلام چون آیاترا مخالف قواعد بطلمیوسیّه دیدند مجبور بر تأویل گشتند زیرا قواعد بطلمیوسیّه مسلّم بود و صریح قرآن مخالف این قواعد . تا در عصر خامس عشر میلاد که قریب نهمصد سال بعد از محمّد ریاضی شهیر رصد جدید

		<p>نمود و آلات تلسکوپ پیدا شد و اکتشافات مهمه حاصل گشت و حرکت ارض و سکون شمس ثابت شد و همچنین حرکت محوری شمس مکشوف گشت و معلوم گردید که صریح آیات قرآن مطابق واقعست و قواعد بطلمیوس اوهامات محض . مختصر اینکه جم غفیری از امم شرقیه هزار و سیصد سال در ظلّ شریعت محمدیه تربیت و در قرون وسطی که اهالی اروپا در نهایت درجه توحش بودند قوم عرب در علوم و صنایع و ریاضیات و مدنیّت و سیاست و سائر فنون بر سائر ملل عالم تفوّق داشتند . محرّک و مربّی قبائل بادیة العرب و مؤسّس مدنیّت کمالات انسانیّه در میان آن طوائف مختلفه یک شخص امّی یعنی حضرت محمد بود . آیا این شخص محترم مربّی کلّ بود یا نه ؟ انصاف لازم است .</p>
8	<p>THE BÁB</p> <p>As for the Báb—may my soul be His sacrifice!—at a youthful age, that is to say, when He had reached the twenty-fifth year of His blessed life, He stood forth to proclaim His Cause.¹⁵ It was universally admitted by the <u>Shí</u>'is that He had never studied in</p>	<p>حضرت اعلی ، باب</p> <p>اما حضرت اعلی روحی له الفدا در سنّ جوانی یعنی بیست و پنج سال از عمر مبارک گذشته بود که قیام بر امر فرمودند . و در میان</p>

¹⁵The Báb is here designated by His title Ḥaḍrat-i-A'lá, His Supreme Highness; but for the convenience of the reader we shall continue to designate Him by the name under which He is known throughout Europe—i.e., the Báb.

any school and had not acquired knowledge from any teacher; all the people of Shīrāz bear witness to this. Nevertheless, He suddenly appeared before the people, endowed with the most complete erudition. Although He was but a merchant, He confounded all the ‘ulamá of Persia.¹⁶ All alone, in a way which is beyond imagination, He upheld the Cause among the Persians, who are renowned for their religious fanaticism. This illustrious Soul arose with such power that He shook the supports of the religion, of the morals, the conditions, the habits and the customs of Persia, and instituted new rules, new laws and a new religion. Though the great personages of the State, nearly all the clergy, and the public men arose to destroy and annihilate Him, He alone withstood them and moved the whole of Persia.

Many ‘ulamá and public men, as well as other people, joyfully sacrificed their lives in His Cause, and hastened to the plain of martyrdom.

The government, the nation, the doctors of divinity and the great personages desired to extinguish His light, but they could not do so. At last His moon arose, His star shone forth, His foundations became firmly established, and His dawning-place became brilliant. He imparted divine education to an unenlightened multitude and produced marvelous results on the thoughts, morals, customs and conditions of the Persians. He announced the glad tidings of the manifestation of the Sun of Bahá to His followers and prepared them to believe.

The appearance of such wonderful signs and great results; the

طائفه شیعیان عموماً مسلّم است که ابداً حضرت در هیچ مدرسه ای تحصیل نفرمودند و نزد کسی اکتساب علوم نکردند و جمیع اهل شیراز گواهی میدهند . با وجود این بمنتهای فضل بغتۀ در میان خلق ظاهر شدند و با آنکه تاجر بودند جمیع علمای ایرانرا عاجز فرمودند . بنفس فرید بر امری قیام فرمودند که تصوّر نتوان زیرا ایرانیان بتعصّب دینی مشهور آفاقند این ذات محترم بقوّتی قیام نمود که زلزله بر ارکان شرایع و آداب و احوال و اخلاق و رسوم ایران انداخت و تمهید شریعت و دین و آئین نمود . با وجود اینکه ارکان دولت و عموم ملّت و رؤساء دین کلّ بر محویت و اعدام او قیام نمود منفرداً قیام فرمود و ایرانرا بحرکت آورد . چه بسیار از علما و رؤسا و اهالی که در کمال مسرّت و شادمانی جان در راهش دادند و بمیدان شهادت شتافتند . و حکومت و ملّت و علمای دین و رؤسای عظیم خواستند که سراجش را خاموش نمایند نتوانستند عاقبت قمرش طالع شد و نجمش بازغ گشت و اساسش متین شد و مطلعش نور مبین گشت . جمّ غفیری را بتربیت الهیّه

¹⁶Doctors of the religion of Islám.

	<p>effects produced upon the minds of the people, and upon the prevailing ideas; the establishment of the foundations of progress; and the organization of the principles of success and prosperity by a young merchant, constitute the greatest proof that He was a perfect Educator. A just person will never hesitate to believe this.</p>	<p>پرورش داد و در افکار و اخلاق و اطوار و احوال ایرانیان تأثیر عجیب نمود و جمیع تابعین را بظهور شمس بهاء بشارت داد و آنانرا مستعدّ ایمان و ایقان کرد . و ظهور چنین آثار عجیبه و مشروعات عظیمه و تأثیر در عقول و افکار عمومیّه و وضع اساس ترقّی و تمهید مقدمات نجات و فلاح از جوانی تاجر اعظم دلیلت که این شخص مربّی کلّی بوده شخص منصف ابداً توقّف در تصدیق نمینماید .</p>
9	<p>BAHÁ'U'LLÁH</p> <p>Bahá'u'lláh¹⁷ appeared at a time when the Persian Empire was immersed in profound obscurantism and ignorance and lost in the blindest fanaticism.</p> <p>In the European histories, no doubt, you have read detailed accounts of the morals, customs and ideas of the Persians during the last centuries. It is useless to repeat them. Briefly, we will say that Persia had fallen so low that to all foreign travelers it was a matter of regret that this country, which in former times had been so glorious and highly civilized, had now become so decayed, ruined and upset, and that its population had lost its</p>	<p>حضرت بهاءالله</p> <p>اما جمال مبارک ، در زمانی که ممالک ایران در چنین ظلمت و نادانی مستغرق و در نهایت تعصّب جاهلانه مستهلک و تفصیل اخلاق و اطوار و افکار ایرانیانرا در قرون اخیر در تواریخ اروپا مفصلاً البته خوانده‌اید تکرار لزوم ندارد مختصر اینست که بدرجه ای از انحطاط رسیده بود که جمیع سیّاحان اجنبی تأسّف میخوردند که این مملکت در قرون اولی در نهایت درجه عظمت و مدنیّت</p>

¹⁷Jamál-i-Mubáarak, the Blessed Beauty, the title which is here given to Bahá'u'lláh. He is also called Jamál-i-Qidám, the Preexistent, or Ancient Beauty. But we shall designate Him as Bahá'u'lláh, the title by which He is known in the West.

<p>dignity.</p> <p>It was at this time that Bahá'u'lláh appeared. His father was one of the viziers, not one of the 'ulamá. As all the people of Persia know, He had never studied in any school, nor had He associated with the 'ulamá or the men of learning. The early part of His life was passed in the greatest happiness. His companions and associates were Persians of the highest rank, but not learned men.</p> <p>As soon as the Báb became manifested, Bahá'u'lláh said, "This great Man is the Lord of the righteous, and faith in Him is incumbent upon all." And He arose to assist the Báb and gave many proofs and positive evidences of His truth, in spite of the fact that the 'ulamá of the state religion had constrained the Persian government to oppose and resist Him and had further issued decrees ordering the massacre, pillage, persecution and expulsion of His followers. In all the provinces they began to kill, to burn, to pillage the converts and even to assault the women and children. Regardless of this, Bahá'u'lláh arose to proclaim the word of the Báb with the greatest firmness and energy. Not for one moment was He in concealment; He mixed openly with His enemies. He was occupied in showing forth evidences and proofs and was recognized as the Herald of the Word of God. In many changes and chances He endured the greatest misfortunes, and at every moment He ran the risk of being martyred.</p> <p>He was put into chains and confined in an underground prison. His vast property and inheritance were pillaged and confiscated. He was exiled four times from land to land and</p>	<p>بود حال چنین ساقط و ویران گشته و از بنیاد برافتاده و اهالی بدرجه همجی رسیده‌اند ، باری جمال مبارک در چنین وقتی ظاهر شدند . پدرشان از وزرا بود نه از علما و در نزد جمیع اهالی ایران مسلم که در مدرسه ای علمی نیاموختند و با علما و فضلا معاشرت ننمودند در بدایت زندگانی در کمال خوشی و شادمانی ایّامی بسر بردند و مؤانس و مجالسشان از بزرگان ایران بودند نه از اهل معارف . بمجّرد اینکه باب اظهار امر کردند فرمودند که این شخص بزرگوار سیّد ابرار است</p> <p>و بر جمیع ایمان و ایقان لازم و بر نصرت حضرت باب قیام فرمودند و ادله و براهین قاطعه بر حقیّت حضرت باب اقامه مینمودند . و با وجود آنکه علمای ملّت دولت علیه ایرانرا مجبور بر نهایت تعرّض و اهتمام نمودند و جمیع علما فتوی بر قتل و غارت و اذیت و قلع و قمع دادند و در جمیع ممالک بکشتن و آتش زدن و غارت حتّی اذیت نساء و اطفال پرداختند ، مع ذلک حضرت بهاءالله در کمال استقامت و متانت باعلاء کلمه حضرت باب قیام داشتند ابداً یک ساعت پنهان نشدند واضحاً مشهوداً در بین اعداء</p>
--	--

found rest only in the “Greatest Prison.”¹⁸

In spite of all this He never ceased for one instant His proclamation of the greatness of the Cause of God. He manifested such virtue, knowledge and perfections that He became a wonder to all the people of Persia. So much so that in Tihrán, Baghdád, Constantinople, Rumelia, and even in Akká, every one of the learned and scientific men who entered His presence, whether friend or enemy, never failed to receive the most sufficient and convincing answer to whatever question was propounded. All frequently acknowledged that He was alone and unique in all perfections.

It often happened that in Baghdád certain Muhammadan ‘ulamá, Jewish rabbis and Christians met together with some European scholars, in a blessed reunion: each one had some question to propose, and although they were possessed of varying degrees of culture, they each heard a sufficient and convincing reply, and retired satisfied. Even the Persian ‘ulamá who were at Karbilá and Najaf chose a wise man whom they sent on a mission to Him; his name was Mullá Hasan ‘Amú. He came into the Holy Presence, and proposed a number of questions on behalf of the ‘ulamá, to which Bahá’u’lláh replied. Then Hasan ‘Amú said, “The ‘ulamá recognize without hesitation and confess the knowledge and virtue of Bahá’u’lláh, and they are unanimously convinced that in all learning he has no peer or equal; and it is also evident that he has never studied or acquired this learning; but still the ‘ulamá say, ‘We are not contented with this; we do not acknowledge the reality of his mission by virtue of his wisdom and righteousness. Therefore,

مشهور بودند و باقامه ادله و براهین مشغول و باعلاء کلمه الله معروف و بکرات و مرات صدقات شدیده خوردند و در هر دقیقه ای در معرض فدا بودند و در زیر زنجیر افتادند و در زیر زمین مسجون گشتند و اموال باهظه موروثه کل بتالان و تاراج رفت و از مملکتی بمملکتی چهار مرتبه سرگون شدند و نهایت در سجن اعظم قرار یافتند . با وجود این دائماً ندا بلند بود و صیت امرالله مشتهر و بفضل و علم و کمالاتی ظاهر شدند که سبب حیرانی کل اهل ایران شد بقسمی که در طهران و در بغداد و در اسلامبول و رومیلی و در عکا هر نفسی از اهل علم و معارف چه محب و چه مبغض که بحضور حاضر شد هر سؤالی که نمود جواب شافی کافی شنید و کل مقرر و معترف بر آن بودند که این شخص در جمیع کمالات فرید و وحید آفاق است . و در بغداد بسیار واقع که در مجلس مبارک علمای اسلام و یهود و مسیحی و ارباب معارف اروپا حاضر و هر یک سؤالی مینمود و با وجود اختلاف مشارب جمیع جواب کافی شافی می شنیدند و

¹⁸Exiled first to Baghdád, then to Constantinople, then to Adrianople, He was imprisoned in Akká (Acre), “the Greatest Prison,” in 1868.

we ask him to show us a miracle in order to satisfy and tranquilize our hearts.”

Bahá'u'lláh replied, “Although you have no right to ask this, for God should test His creatures, and they should not test God, still I allow and accept this request. But the Cause of God is not a theatrical display that is presented every hour, of which some new diversion may be asked for every day. If it were thus, the Cause of God would become mere child's play.

“The ‘ulamás must, therefore, assemble, and, with one accord, choose one miracle, and write that, after the performance of this miracle they will no longer entertain doubts about Me, and that all will acknowledge and confess the truth of My Cause. Let them seal this paper, and bring it to Me. This must be the accepted criterion: if the miracle is performed, no doubt will remain for them; and if not, We shall be convicted of imposture.” The learned man, Hasan ‘Amú, rose and replied, “There is no more to be said”; he then kissed the knee of the Blessed One although he was not a believer, and went. He gathered the ‘ulamá and gave them the sacred message. They consulted together and said, “This man is an enchanter; perhaps he will perform an enchantment, and then we shall have nothing more to say.” Acting on this belief, they did not dare to push the matter further.¹⁹

This man, Hasan ‘Amú, mentioned this fact at many meetings. After leaving Karbilá he went to Kirmansháh and Tihrán and spread a detailed account of it everywhere, laying emphasis on

مقنع می گشتند . حتی علمای ایران که در کربلا و نجف بودند شخص عالمی را انتخاب کردند و توکیل نمودند و اسم آن شخص ملاً حسن عمو بود آمد بحضور مبارک بعضی سؤالات از طرف علما کرد جواب فرمودند . و بعد عرض کرد که علما در علم و فضل حضرت مقرر و معترفند و مسلم عمومست که در جمیع علوم نظیر و مثیلی ندارد و این هم مسلم است که تدرّس و تحصیل نکرده اند و لکن علما میگویند که ما باین قناعت ننمائیم و بسبب علم و فضل اقرار و اعتراف بحقیقتشان نکنیم لهذا خواهش داریم که یک معجزه ای بجهت قناعت و اطمینان قلب ظاهر فرمایند . جمال مبارک فرمودند هر چند حق ندارند زیرا حق باید خلق را امتحان نماید نه خلق حق را ولی حال این قول مرغوب و مقبول اما امرالله دستگاه تیاتر نیست که هر ساعت یک بازی در بیاورند و هر روزی یکی چیزی بطلبند در این صورت امرالله بازیچه صبیان شود ولی علما بنشینند و بالاتفاق یک معجزه ای را انتخاب کنند و بنویسند که بظهور این معجزه از برای ما شبهه ای نیماند و کلّ

¹⁹The penetrating judgment of Bahá'u'lláh upon this occasion overcame the malignity of His enemies, who, it was certain, would never agree in choosing what miracle to ask for.

the fear and the withdrawal of the ‘ulamá.

Briefly, all His adversaries in the Orient acknowledged His greatness, grandeur, knowledge and virtue; and though they were His enemies, they always spoke of Him as “the renowned Bahá’u’lláh.”

At the time when this great Light suddenly arose upon the horizon of Persia, all the people, the ministers, the ‘ulamá and men of other classes rose against Him, pursuing Him with the greatest animosity, and proclaiming “that this man wishes to suppress and destroy the religion, the law, the nation and the empire.” The same was said of Christ. But Bahá’u’lláh alone and without support resisted them all, without ever showing the least weakness. At last they said, “As long as this man is in Persia, there will be no peace and tranquility; we must banish him, so that Persia may return to a state of quietude.”

They proceeded to use violence toward Him to oblige Him to ask for permission to leave Persia, thinking that by this means the light of His truth would be extinguished, but the result was quite the contrary. The Cause became magnified, and its flame more intense. At first it spread throughout Persia only, but the exile of Bahá’u’lláh caused the diffusion of the Cause throughout other countries. Afterward His enemies said, “‘Iráq-i-‘Arab²⁰ is not far enough from Persia; we must send him to a more distant kingdom.” This is why the Persian government determined to send Bahá’u’lláh from ‘Iráq to Constantinople. Again the event proved that the Cause was not in the least weakened. Once more they said, “Constantinople is a place of

اقرار و اعتراف بر حقیقت این امر مینمائیم و آن ورقه را مهر کنند و بیاور و اینرا میزان قرار دهند اگر ظاهر شد از برای شما شبهه نماند و اگر ظاهر نشد بطلان ما ثابت گردد . آن شخص عالم برخاست و زانوی مبارک را بوسید و حال آنکه مؤمن نبود و رفت و حضرات علما را جمع کرد و پیغام مبارکرا تبلیغ نمود . حضرات مشورت کردند و گفتند این شخص سحّار است شاید سحری بنماید آنوقت از برای ما حرفی نمیماند و جسارت نکردند ولی آن شخص در اکثر محافل ذکر نمود و از کربلا رفت بکرمانشاه و طهران و تفصیل را بجمع گفت و خوف و عدم اقدام علما را ذکر نمود . مقصود اینست که جمیع معارضین شرق معترف بر عظمت و بزرگواری و علم و فضل جمال مبارک بودند و با وجود عداوت جمال مبارک را به بهاءالله شهیر تعبیر مینمودند . باری این نیز اعظم بعتّه در افق ایران طالع شد در حالتی که جمیع اهالی ایران چه از وزرا چه از علما چه از اهالی جمیعاً بمقاومت در کمال عداوت برخاستند و اعلان کردند که این شخص میخواهد دین و شریعت و ملت و

²⁰‘Iráq; as opposed to that district of Írán known then as ‘Iráq-i-‘Aẓam and now called Arák.

<p>passage and of sojourn for various races and peoples; among them are many Persians.” For this reason the Persians had Him further exiled to Rumelia; but, when there, the flame became more powerful, and the Cause more exalted. At last the Persians said, “Not one of these places is safe from his influence; we must send him to some place where he will be reduced to powerlessness, and where his family and followers will have to submit to the direst afflictions.” So they chose the prison of Akká, which is reserved especially for murderers, thieves and highway robbers, and in truth they classed Him with such people. But the power of God became manifested: His word was promulgated, and the greatness of Bahá’u’lláh then became evident, for it was from this prison and under such humiliating circumstances that He caused Persia to advance from one state into another state. He overcame all His enemies and proved to them that they could not resist the Cause. His holy teachings penetrated all regions, and His Cause was established.</p> <p>Indeed, in all parts of Persia His enemies arose against Him with the greatest hatred, imprisoning, killing and beating His converts, and burning and razing to the ground thousands of dwellings, striving by every means to exterminate and crush the Cause. In spite of all this, from the prison of murderers, highway robbers and thieves, it became exalted. His teachings were spread abroad, and His exhortations affected many of those who had been the most full of hatred, and made them firm believers. Even the Persian government itself became awakened and regretted that which had arisen through the fault of the ‘ulamá.</p> <p>When Bahá’u’lláh came to this prison in the Holy Land, the wise men realized that the glad tidings which God gave through</p>	<p>سلطنت ما را محو و نابود نماید چنانچه در حقّ مسیح گفتند . ولی جمال مبارک فرداً وحیداً مقاومت کلّ فرمودند و ابداً ذره ای فتور حاصل نشد نهایت گفتند تا این شخص در ایرانست آسایش و راحت نیابد پس باید اینرا اخراج کرد تا ایران آرام بگیرد . پس بر جمال مبارک سخت گرفتند تا از ایران اذن خروج طلبند بگمان اینکه باین سبب سراج امر مبارک خاموش میشود ولی بالعکس نتیجه بخشید امر بلندتر شد و شعله افزونتر گشت در ایران وحده منتشر بود این سبب شد که در سائر بلاد منتشر گشت . بعد گفتند که عراق عرب نزدیک ایرانست باید این شخص را بممالک بعیده فرستاد این بود که حکومت ایران کوشید تا آنکه جمال مبارک را از عراق باسلامبول فرستادند . باز ملاحظه کردند که ابداً فتوری حاصل نشد گفتند اسلامبول محلّ عبور و مرور اقوام و ملل مختلفه است و ایرانیان بسیار لهذا ایرانیان کوشیدند تا جمال مبارک را برومیلی فرستادند ولی شعله پر زورتر شد امر بلندتر گردید . عاقبت ایرانیان گفتند این محلات هیچ یک موقع اهانت نبود باید بمحلّی فرستاد که توهین</p>
---	---

the tongue of the Prophets two or three thousand years before were again manifested, and that God was faithful to His promise; for to some of the Prophets He had revealed and given the good news that “the Lord of Hosts should be manifested in the Holy Land.” All these promises were fulfilled; and it is difficult to understand how Bahá'u'lláh could have been obliged to leave Persia, and to pitch His tent in this Holy Land, but for the persecution of His enemies, His banishment and exile. His enemies intended that His imprisonment should completely destroy and annihilate the blessed Cause, but this prison was in reality of the greatest assistance and became the means of its development. The divine renown of Bahá'u'lláh reached the East and the West, and the rays of the Sun of Truth illuminated all the world. Praise be to God! though He was a prisoner, His tent was raised on Mount Carmel, and He moved abroad with the greatest majesty. Every person, friend or stranger, who came into His presence used to say, “This is a prince, not a captive.”

Upon His arrival in prison²¹ He addressed an epistle to Napoleon,²² which He sent through the French ambassador. The gist of it was, “Ask what is Our crime, and why We are confined in this prison and this dungeon.” Napoleon made no reply. Then a second epistle was issued, which is contained in the Súriy-i-Haykal.²³ The epitome of it is: “Oh Napoleon, as thou hast not listened to My proclamation, and as thou hast not answered it, thy dominion will before long be taken away from

واقع گردد و محلّ زحمت و اذیت باشد و اهل و اصحاب بنهایت درجه بلا مبتلی گردند پس سجن عکا را انتخاب نمودند که حبسخانه عصاة و قاتلها و سارقها و قطاع طریق است و فی الحقیقه در زمره این نفوس داخل کردند . اما قدرت الهیّه ظاهر شد و اعلاء کلمه گردید و عظمت بهاءالله مشهود شد که در چنین سجنی در چنین اهانتی ایران را از برزخی برزخی دیگر نقل نمود جمیع اعدا را مقهور کرد و بر کلّ ثابت کرد که مقاومت این امر نتوانند و تعالیم مقدّسه اش سرایت در جمیع آفاق نمود و امرش ثابت گشت . باری در جمیع ولایات ایران اعدا بکمال بغضاء قیام نمودند بستند و کشتند زدند و سوختند و بنیان هزار خانمانرا از بنیاد برانداختند و در قلع و قمع بحر وسیله ای تشبّث کردند که امرش را خاموش کنند . با وجود این در سجن قاتلها و قطاع طریق و سارقها امرش را بلند کرد و تعالیمش را منتشر فرمود و اکثر نفوس را که در اشدّ بغضاء بودند متنبّه نمود و موقن کرد و کاری کرد که

²¹ Adrianople.

²² Napoleon III.

²³ One of Bahá'u'lláh's works written after His declaration.

thee, and thou wilt be utterly destroyed.” This epistle was sent to Napoleon by post, through the care of Cesar Ketaphakou,²⁴ as was known to all the companions of His exile. The text of this warning reached the whole of Persia, for it was at that time that the Kitáb-i-Haykal was spread in Persia, and this epistle was among the contents of this book. This happened in A.D. 1869, and as this Súriy-i-Haykal was circulated in Persia and India and was in the hands of all believers, they were waiting to see what would come to pass. Not long after, in A.D. 1870, the war between Germany and France broke out; and though no one at that time expected the victory of Germany, Napoleon was defeated and dishonored; he surrendered to his enemies, and his glory was changed into deep abasement.

Tablets²⁵ were also sent to other kings, and among them was the letter to H. M. Násiri’-d-Dín Sháh. In that epistle Bahá’u’lláh said, “Have Me summoned, gather the ‘ulamá, and ask for proofs and arguments, so that the truth and falsehood may become known.” H. M. Násiri’-d-Dín Sháh sent the blessed epistle to the ‘ulamá and proposed to them that they should undertake this mission, but they dared not do so. Then he asked seven of the most celebrated among them to write an answer to the challenge. After some time they returned the blessed letter, saying, “This man is the opposer of religion and the enemy of the Sháh.” His majesty the Sháh of Persia was much vexed, and said, “This is a question for proofs and arguments, and of truth or falsehood: what has it to do with enmity to the government? Alas! how much we respected these ‘ulamá, who cannot even reply to this epistle.”

نفس حکومت ایران بیدار شد و از آنچه بواسطه علماء سوء واقع پیشمان گشت . دو چون جمال مبارک باین سجن در ارض مقدّس رسیدند دانایان بیدار شدند که بشاراتی که خدا در دو سه هزار سال پیش از لسان انبیا داده بود ظاهر شد و خداوند بوعده وفا نمود زیرا ببعضی انبیا وحی فرموده و بشارت بارض مقدّس داده که ربّ الجنود در تو ظاهر خواهد شد جمیع این وعده‌ها وفا شد . و اگر چنانچه تعرّض اعدا نبود و این نفی و تبعید واقع نمیگشت عقل باور نمیکرد که جمال مبارک از ایران هجرت نمایند و در این ارض مقدّس خیمه برافرازند . مقصود اعدا این بود که این سجن سبب شود و بکلی امر مبارک محو و نابود گردد و حال آنکه سجن مبارک تأیید اعظم شد و سبب ترویج گشت صیت الهی بشرق و غرب رسید و اشعه شمس حقیقت بجمیع آفاق درخشید . سُبْحان الله با وجود آنکه مسجون بودند ولی در جبل کرمل خیمه بلند بود و در نهایت عظمت حرکت میفرمودند و هر کس از آشنا و بیگانه بحضور مشرّف میشد میگفت این امیر است نه اسیر . و

²⁴Son of a French Consul in Syria with whom Bahá’u’lláh had friendly relations.

²⁵Name given to the epistles of Bahá’u’lláh.

بمحض ورود

سجن خطابی بناپلیون مرقوم فرمودند و بواسطه سفیر فرانسه ارسال شد مضمون اینکه سؤال نمائید جرم ما چه بود که سبب این سجن و زندان گشت ناپلیون جواب نداد بعد توقیعی ثانی صادر شد و آن در سوره هیکل داخل . مختصر خطاب اینکه ای ناپلیون چون استماع ندا نمودی و جواب ندادی عنقریب سلطنتت بباد رود و بکلی خراب گردی . آن توقیع بواسطه قیصر کتفاکو (۱) با پوسته ارسال شد و باطلاع جمیع مهاجرین صورت این خطاب بجمیع اطراف ایران رفت زیرا کتاب هیکل در آن ایام بجمیع ایران نشر شد و این خطاب از جمله مندرجات کتاب هیکل است این در سنه هزار و هشتصد و شصت و نه میلادی بود و چون این سوره هیکل در جمیع ایران و هندوستان منتشر شد در دست جمیع احباب افتاد و کلّ منتظر نتایج این خطاب بودند . اندک زمانی نگذشت سنه هزار و هشتصد و هفتاد میلادی شد و آتش حرب میان آلمان و فرانسه برافروخت .

Briefly, all that was recorded in the Tablets to the Kings is being fulfilled: if from the year A.D. 1870 we compare the events that have occurred, we will find everything that has happened has appeared as predicted; only a few remain which will afterward become manifested.

So also foreign peoples, and other sects who were not believers, attributed many wonderful things to Bahá'u'lláh. Some believed that He was a saint,²⁶ and some even wrote treatises about Him. One of them, Siyyid Dávúdí, a Sunnite savant of Baghdád, wrote a short treatise in which he related certain supernatural acts of Bahá'u'lláh. Even now, in all parts of the East, there are some people who, though they do not believe in His manifestation, nevertheless believe Him to be a saint and relate miracles attributed to Him.

To sum up, both His antagonists and His partisans, as well as all those who were received in the sacred spot, acknowledged and bore witness to the greatness of Bahá'u'lláh. Though they did not believe in Him, still they acknowledged His grandeur, and as soon as they entered the sacred spot, the presence of Bahá'u'lláh produced such an effect on most of them that they could not utter a word. How many times it happened that one of His most bitter enemies would resolve within himself, "I will say such and such things when I reach His presence, and I will dispute and argue thus with Him," but when he entered the Holy Presence, he would become amazed and confounded, and remain speechless.

Bahá'u'lláh had never studied Arabic; He had not had a tutor or

²⁶Valí.

teacher, nor had He entered a school. Nevertheless, the eloquence and elegance of His blessed expositions in Arabic, as well as His Arabic writings, caused astonishment and stupefaction to the most accomplished Arabic scholars, and all recognized and declared that He was incomparable and unequalled.

If we carefully examine the text of the Torah, we see that the Divine Manifestation never said to those who denied Him, “Whatever miracle you desire, I am ready to perform, and I will submit to whatever test you propose.” But in the Epistle to the Sháh, Bahá’u’lláh said clearly, “Gather the ‘ulamá, and summon Me, that the evidences and proofs may be established.”²⁷

For fifty years Bahá’u’lláh faced His enemies like a mountain: all wished to annihilate Him and sought His destruction. A thousand times they planned to crucify and destroy Him, and during these fifty years He was in constant danger.

In this day Persia is in such a state of decadence and ruin that all intelligent men, whether Persians or foreigners, who realize the true state of affairs, recognize that its progress, its civilization and its reconstruction depend upon the promulgation of the teachings and the development of the principles of this great Personage.

Christ, in His blessed day, in reality only educated eleven men: the greatest of them was Peter, who, nevertheless, when he was tested, thrice denied Christ. In spite of this, the Cause of Christ

با وجود آنکه ابداً کسی گمان غلبه آلمان نمیکرد ناپلیون شکست فاحش خورد و تسلیم دشمن گشت و عزّتش بذلت کبری مبدّل شد . و همچنین الواح بسائر ملوک فرستاده شد از جمله توقیعی بجهت اعلیحضرت ناصرالدّین شاه فرستاده شد و در آن توقیع میفرماید من را احضار کن و جمیع علما را حاضر نما و طلب حجّت و برهان کن

(۱) (قیصر کتفاکو) (Cesar Ketfakon) پسر قنسل فرانسه بود و جمال مبارک جلّ ذکره الأعظم با او آشنائی و مرابطه داشت . تا حقیّت و بطلان ظاهر شود . اعلیحضرت ناصرالدّین شاه توقیع مبارک را نزد علما فرستاد و تکلیف این کار کرد ولی علما جسارت نمودند پس جواب توقیع را از هفت نفر مشاهیر علما خواست بعد از مدّتی توقیع مبارک را اعاده نمودند که این شخص معارض

²⁷Cf. p. 30, n. 1. In giving such importance to this example of the good sense of Bahá’u’lláh, ‘Abdu’l-Bahá means to emphasize the uselessness of miracles as a proof of the truth of the Manifestations of God. Cf. “Miracles,” p. 100.

subsequently permeated the world. At the present day Bahá'u'lláh has educated thousands of souls who, while under the menace of the sword, raised to the highest heaven the cry of “Yá Bahá'u'l-Abhá”;²⁸ and in the fire of tests, their faces became illuminated like gold. Then reflect what will take place in the future.

Finally, we must be just and acknowledge what an Educator this Glorious Being was, what marvelous signs were manifested by Him, and what power and might have been realized in the world through Him.

دینست و دشمن پادشاه . اعلیحضرت پادشاه ایران بسیار متغیّر شدند که این مسأله حجّت و برهانست و حقیّت و بطلان چه تعلّق بدشمنی حکومت دارد افسوس که ما احترام این علما را چقدر منظور نمودیم و از جواب این خطاب عاجزند . باری آنچه که در الواح ملوک مرقوم جمیع بوقوع پیوست باید از تاریخ سبعین مسیحی گرفت تطبیق بوقوعات کرد جمیع ظاهر شده است و قلیلی مانده که من بعد باید ظاهر شود . و همچنین طوائف خارجه و ملل غیر مؤمن نسبت بجمال مبارک امور عظیمه نسبت میدادند و بعضی معتقد بولایت جمال مبارک بودند حتّی بعضیها رسائلی نوشتند من جمله سیّد داودی از علمای اهل سنّت در بغداد رساله مختصری نوشته بود و در آن بمناسبتی چند خارق العاده از جمال مبارک روایت مینمود و الی الآن در شرق در جمیع جهات کسانی هستند که بمظهریّت جمال مبارک مؤمن نیستند امّا اعتقاد ولایت دارند و معجزات روایت کنند . مختصر اینست که چه از موافق و چه از مخالف نفسی بساحت اقدس مشرّف نشد که مقرّر و معترف بر

²⁸A cry used as a declaration of faith by the Bahá'ís, literally, “Oh Thou the Glory of Glories!”

بزرگواری جمال مبارک نگشت نهایت اینست که ایمان نیاورد ولی بر
بزرگواری جمال مبارک شهادت داد بمحضی که در ساحت اقدس
مشرّف میشد

ملاقات جمال مبارک چنان تأثیر مینمود که اکثر حرف نمیتوانستند
بزنند . چه بسیار واقع که نفوس پر عداوتی از دشمنان پیش خود
مصمم میشد و قرار میداد که چون بحضور رسم چنین گویم و چنان
مجادله و محاججه نمایم ولی چون بساحت اقدس میرسید مات و
متحیر میشد و جز صمت و سکوت چاره ای نداشت . جمال
مبارک لسان عرب نخواندند و معلّم و مدرّسی نداشتند و در مکتبی
وارد نشدند ولی فصاحت و بلاغت بیان مبارک در زبان عرب و
الواح عربیّ العبارة محیر عقول فصحا و بلغای عرب بود و کلّ مقرّ و
معتزّفند که مثل و مانندی ندارد . و چون در نصوص تورات دقّت
نمائیم هیچ یک از مظاهر الهیّه اقوام منکره را مخیر نفرمود که هر
معجزه ای که بخواهید من حاضر و هر میزانی که قرار دهید من
موافقت نمایم و در توقیع

شاه واضحاً فرموده اند که علما را جمع کن و من را بطلب تا

حجّت و برهان ثابت شود . پنجاه سال جمال مبارک در مقابل اعدا مانند جبل ایستاده و کلّ محویتی جمال مبارک را میخواستند و جمیع مهاجم بودند و هزار مرتبه قصد صلب و اعدام نمودند و در این مدّت پنجاه سال در نهایت خطر بودند و ایرانی که الی الآن باین درجه همجیّت و ویرانی است جمیع عقلا از داخل و خارج که مطّلع بر حقائق احوالند متّفق بر آنند که ترقّی و تمدّن و عمران ایران منوط بتعمیم تعالیم و ترویج مبادی این شخص بزرگوار است . حضرت مسیح در زمان مبارکش فی الحقیقه یازده نفر تربیت فرمود و اعظم آن اشخاص پطرس بود مع ذلک چون بامتحان افتاد سه مرتبه حضرت مسیح را انکار نمود . با وجود این بعد امر حضرت چگونه نفوذ در ارکان عالم نمود . حال جمال مبارک هزاران نفوس تربیت فرمود که در زیر شمشیر نعره یا بهاء الاهی باوج اعلی رساندند و در آتش امتحان مانند ذهب رخ برافروختند دیگر ملاحظه نمائید که من بعد چه خواهد شد . باری حال انصاف باید داد که این شخص بزرگوار چگونه مربّی عالم انسان بود و چه آثار باهره از او ظاهر شد و چه قدرت و قوّتی از او در عالم وجود

		تحقق یافت .
10	<p>TRADITIONAL PROOFS EXEMPLIFIED FROM THE BOOK OF DANIEL</p> <p>Today, at table, let us speak for a little of proofs. If you had come to this blessed place in the days of the manifestation of the evident Light,²⁹ if you had attained to the court of His presence, and had witnessed His luminous beauty, you would have understood that His teachings and perfection were not in need of further evidence.</p> <p>Only through the honor of entering His presence, many souls became confirmed believers; they had no need of other proofs. Even those people who rejected and hated Him bitterly, when they had met Him, would testify to the grandeur of Bahá'u'lláh, saying, "This is a magnificent man, but what a pity that he makes such a claim! Otherwise, all that he says is acceptable."</p> <p>But now, as that Light of Reality has set, all are in need of proofs; so we have undertaken to demonstrate rational proofs of the truth of His claim. We will cite another which alone is sufficient for all who are just, and which no one can deny. It is that this illustrious Being uplifted His Cause in the "Greatest Prison";³⁰ from this Prison His light was shed abroad, His fame conquered the world, and the proclamation of His glory reached the East and West. Until our time no such thing has ever</p>	<p>استدلالات نقلیه از کتب مقدسه و سه فصل از دانیال</p> <p>امروز در سر این سفره قدری از برهان صحبت بداریم . اگر در ایام ظهور نور مبین باین بقعه مبارکه آمده بودید و در پیشگاه حضور حاضر میشدید و مشاهده آن جمال نورانی مینمودید ملاحظه میکردید که آن بیان و آن جمال احتیاج بهیچ برهان دیگر ندارد . بسیار از نفوس بمجرد تشرف بحضور موقن و مؤمن شدند دیگر محتاج بهیچ برهانی نگشتند حتی نفوسی که در نهایت بغض و انکار بودند بمحض ملاقات شهادت بر بزرگواری جمال مبارک میدادند و میگفتند این شخص جلیل است اما حیف که این ادعا را دارد و ماعدای این ادعا آنچه میگفت مقبول بود . باری حال که آن نور حقیقت افول فرمود کل محتاج ببراهین هستند لهذا مشغول ببراهین عقلیه بودیم یک برهان عقلی دیگر گوئیم و اهل انصافرا همین برهان کفایتست که هیچ کس نمیتواند انکار کند . و</p>

²⁹Bahá'u'lláh.

³⁰Akká.

occurred.

If there be justice, this will be acknowledged; but there are some people who, even if all the proofs in the world be adduced before them, still will not judge justly!

Thus nations and states with all their strength could not resist Him. Verily, single and alone, imprisoned and oppressed, He accomplished whatever He desired.

I do not wish to mention the miracles of Bahá'u'lláh, for it may perhaps be said that these are traditions, liable both to truth and to error, like the accounts of the miracles of Christ in the Gospel, which come to us from the apostles, and not from anyone else, and are denied by the Jews. Though if I wish to mention the supernatural acts of Bahá'u'lláh, they are numerous; they are acknowledged in the Orient, and even by some non-Bahá'ís. But these narratives are not decisive proofs and evidences to all; the hearer might perhaps say that this account may not be in accordance with what occurred, for it is known that other sects recount miracles performed by their founders. For instance, the followers of Brahmanism relate miracles. From what evidence may we know that those are false and that these are true? If these are fables, the others also are fables; if these are generally accepted, so also the others are generally accepted. Consequently, these accounts are not satisfactory proofs. Yes, miracles are proofs for the eyewitness only, and even he may regard them not as a miracle but as an enchantment. Extraordinary feats have also been related of some conjurors.

Briefly, my meaning is that many wonderful things were done

آن اینست که این شخص جلیل در سجن اعظم امرش را بلند کرد و نورش باهر شد و صیتش جهانگیر گشت و آوازه بزرگواریش بشرق و غرب رسید و الی یومنا هذا چنین امری در عالم وجود واقع نشده اگر انصاف باشد و الا بعضی از نفوس هستند که اگر جمیع براهین علما بشنوند انصاف ندهند . مثلاً بکمال قوت دول و ملل مقاومت او را نتوانستند بکنند بلکه فرداً و حیداً مسجوناً مظلوماً آنچه خواست مجری داشت من معجزات جمال مبارک را ذکر نکنم شاید سامع گوید این روایتست و محتمل الصدق و الکذب مثل اینکه در انجیل روایات معجزات مسیح از حواریین است نه دیگران اما یهود منکر آن . ولی اگر من بخواهم که ذکر خوارق عادات از جمال مبارک کنم بسیار است و در شرق مسلم حتی در نزد بعضی اغیار نیز مسلم است . ولی این روایات حجّت و برهان قاطع از برای کلّ نشود شاید سامع گوید بلکه این مطابق واقع نیست زیرا طوائف سائره نیز روایات معجزات از مقتداهای خود کنند . مثلاً امتّ براهمه از برای برهما روایت معجزات کنند از کجا فهمیم که آنها کذب است و اینها صدق است اگر روایت است آن هم

by Bahá'u'lláh, but we do not recount them, as they do not constitute proofs and evidences for all the peoples of the earth, and they are not decisive proofs even for those who see them: they may think that they are merely enchantments.

Also, most of the miracles of the Prophets which are mentioned have an inner significance. For instance, in the Gospel it is written that at the martyrdom of Christ darkness prevailed, and the earth quaked, and the veil of the Temple was rent in twain from the top to the bottom, and the dead came forth from their graves. If these events had happened, they would indeed have been awesome, and would certainly have been recorded in the history of the times. They would have become the cause of much troublings of heart. Either the soldiers would have taken down Christ from the cross, or they would have fled. These events are not related in any history; therefore, it is evident they ought not to be taken literally, but as having an inner significance.³¹

Our purpose is not to deny such miracles; our only meaning is that they do not constitute decisive proofs, and that they have an inner significance.

Accordingly, today, at table, we will refer to the explanation of the traditional proofs which are in the Holy Books. Until now, all that we have spoken of are rational proofs.

The state in which one should be to seriously search for the truth is the condition of the thirsty, burning soul desiring the water of life, of the fish struggling to reach the sea, of the

روایتست اگر تواتر است آن هم تواتر است . لهذا این روایات برهان مقنع نیست بلی برهانست از برای شخص حاضری که بود و آن هم نیز شاید که شبهه کند که آن معجزه نبود بلکه سحر بود از بعضی سخاها نیز وقوعات عجیبه روایت شده است . باری مقصود اینست که بسیار امور عجیبه از جمال مبارک ظاهر شد اما ما روایت نمیکنیم زیرا بجهت کلّ من علی الارض حجّت و برهان نمیشود بلکه از برای آنانکه مشاهده نموده‌اند نیز برهان قاطع نشود گمان نمایند که سحر است و همچنین اکثر معجزات که از انبیا ذکر شده است معانی دارد . مثلاً در شهادت حضرت مسیح در انجیل مذکور است که ظلمت احاطه کرد و زلزله شد و حجاب هیکل منشقّ گشت و اموات از قبور برخاستند . اگر این بظاهر بود واقعه عظیمی است البتّه در تاریخ ایّام درج میشد و سبب اضطراب قلوب میشد و اقلّاً حضرت مسیح را سپاهیان از صلیب نزول میدادند و یا آنکه فرار میکردند و این وقایع در هیچ تاریخی مذکور نه . پس معلوم است که مقصد ظاهر عبارت نیست بلکه

³¹Cf. "Miracles," p. 100.

sufferer seeking for the true doctor to obtain the divine cure, of the lost caravan endeavoring to find the right road, of the lost and wandering ship striving to reach the shore of salvation.

Therefore, the seeker must be endowed with certain qualities. First of all, he must be just and severed from all else save God; his heart must be entirely turned to the supreme horizon; he must be free from the bondage of self and passion, for all these are obstacles. Furthermore, he must be able to endure all hardships. He must be absolutely pure and sanctified, and free from the love or the hatred of the inhabitants of the world. Why? because the fact of his love for any person or thing might prevent him from recognizing the truth in another, and, in the same way, hatred for anything might be a hindrance in discerning truth. This is the condition of seeking, and the seeker must have these qualities and attributes. Until he reaches this condition, it is not possible for him to attain to the Sun of Reality.

Let us now return to our subject.

All the peoples of the world are awaiting two Manifestations, Who must be contemporaneous; all wait for the fulfillment of this promise. In the Bible the Jews have the promise of the Lord of Hosts and the Messiah; in the Gospel the return of Christ and Elijah is promised.

In the religion of Muhammad there is the promise of the Mihdī and the Messiah, and it is the same with the Zoroastrian and the other religions, but if we relate these matters in detail, it would take too long. The essential fact is that all are promised two Manifestations, Who will come, one following on the other. It

معنی دارد و ما مقصدمان انکار کردن نیست فقط مراد اینست که این روایات برهان قاطع نمیشود و معنی دارد مقصد همین قدر است . لهذا ما امروز در سر سفره رجوع

بیانات باستدلالات نقلیه از کتب مقدسه نمائیم و تا بحال آنچه ذکر شد دلائل عقلیه بود . و چون این مقام تحری حقیقت است و جستجوی واقع مقامیست که تشنه جانسوخته آرزوی آب حیات نماید و ماهی مضطرب بدریا رسد مریض طیب حقیقی جوید و بشفای الهی فائز شود قافله گمگشته براه حق پی برد و کشتی سرگشته و حیران بساحل نجات رسد لهذا باید طالب متّصف بچند صفات باشد . اولاً که باید منصف باشد و منقطع از ما سوی الله و قلبش بکلی بافق اعلی توجّه کند و از اسیری نفس و هوی نجات یابد زیرا اینها همه مانعست . و از این گذشته تحمّل هر بلائی لازمست و باید در نهایت تنزیه و تقدیس باشد و از حبّ و بغض جمیع ملل عالم بگذرد چه که یحتمل حبّس بجهتی مانع از تحقیق جهت دیگر شود و همچنین بغض بجهتی شاید مانع از کشف حقیقت آن شود . این مقام طلبست طالب باید باین اخلاق و

<p>has been prophesied that in the time of these two Manifestations the earth will be transformed, the world of existence will be renewed, and beings will be clothed in new garments. Justice and truth will encompass the world; enmity and hatred will disappear; all causes of division among peoples, races and nations will vanish; and the cause of union, harmony and concord will appear. The negligent will awake, the blind will see, the deaf will hear, the dumb will speak, the sick will be cured, the dead will arise. War will give place to peace, enmity will be conquered by love, the causes of dispute and wrangling will be entirely removed, and true felicity will be attained. The world will become the mirror of the Heavenly Kingdom; humanity will be the Throne of Divinity. All nations will become one; all religions will be unified; all individual men will become of one family and of one kindred. All the regions of the earth will become one; the superstitions caused by races, countries, individuals, languages and politics will disappear; and all men will attain to life eternal, under the shadow of the Lord of Hosts.</p> <p>Now we must prove from the Holy Books that these two Manifestations have come, and we must divine the meaning of the words of the Prophets, for we wish for proofs drawn from the Holy Books.</p> <p>A few days ago, at table, we put forth rational proofs establishing the truth of these two Manifestations.</p> <p>To conclude: in the Book of Daniel, from the rebuilding of Jerusalem to the martyrdom of Christ, seventy weeks are</p>	<p>اطوار باشد و تا باین مقام نیاید ممکن نیست که بشمس حقیقت پی برد . بر سر مطلب رویم . جمیع ملل عالم منتظر دو ظهور هستند که این دو ظهور باید با هم باشد و کلّ موعود به آنند .</p> <p>یهود در تورات موعود برتّ الجنود و مسیح هستند و در انجیل موعود بر جوع مسیح و ایلیا هستند و در شریعت محمدی موعود بمهدی و مسیح هستند و همچنین زردشتیان و غیره</p> <p>اگر تفصیل دهیم بطول انجامد . مقصد اینست که کلّ موعود بدو ظهورند که پی در پی واقع شود و اخبار نمودند که درین دو ظهور جهان جهان دیگر شود و عالم وجود تجدید گردد و امکان خلعت جدید پوشد و عدل و حقّانیت جهانرا احاطه کند و عداوت و بغضاء زائل شود و آنچه که سبب جدائی میانه قبائل و طوائف و ملل است از میان رود و آنچه که سبب اتحاد و اتفاق و یگانگی است بمیان آید . غافلان بیدار شوند کورها بینا گردند کرها شنوا شوند گنگها گویا گردند مریضها شفا یابند مرده ها زنده شوند جنگ مبدّل بصلح شود عداوت منقلب بمحبّت گردد اسباب نزاع و</p>
---	---

appointed; for by the martyrdom of Christ the sacrifice is accomplished and the altar destroyed.³² This is a prophecy of the manifestation of Christ. These seventy weeks begin with the restoration and the rebuilding of Jerusalem, concerning which four edicts were issued by three kings.

The first was issued by Cyrus in the year 536 B.C.; this is recorded in the first chapter of the Book of Ezra. The second edict, with reference to the rebuilding of Jerusalem, is that of Darius of Persia in the year 519 B.C.; this is recorded in the sixth chapter of Ezra. The third is that of Artaxerxes in the seventh year of his reign—that is, in 457 B.C.; this is recorded in the seventh chapter of Ezra. The fourth is that of Artaxerxes in the year 444 B.C.; this is recorded in the second chapter of Nehemiah.

But Daniel refers especially to the third edict which was issued in the year 457 B.C. Seventy weeks make four hundred and ninety days. Each day, according to the text of the Holy Book, is a year. For in the Bible it is said: “The day of the Lord is one year.”³³ Therefore, four hundred and ninety days are four hundred and ninety years. The third edict of Artaxerxes was issued four hundred and fifty-seven years before the birth of Christ, and Christ when He was martyred and ascended was thirty-three years of age. When you add thirty-three to four hundred and fifty-seven, the result is four hundred and ninety, which is the time announced by Daniel for the manifestation of Christ.

But in the twenty-fifth verse of the ninth chapter of the Book of

جدال بکلی از میان برخیزد و از برای بشر سعادت حقیقی حاصل شود ملک آئینه ملکوت شود ناسوت سریر لاهوت گردد کلّ ملل ملت واحده شود و کلّ مذاهب مذهب واحد گردد جمیع بشر یک خاندان شود و یک دودمان گردد و جمیع قطعات عالم حکم یک قطعه یابد و اوهمات

جنسیّه و وطنیّه و شخصیّه و لسانیّه و سیاسیّه جمیع محو و فانی شود کلّ در ظلّ ربّ الجنود بحیات ابدیّه فائز گردند . حال باید استدلال از کتب مقدّسه بر وقوع این دو ظهور نمود و استنباط از اقوال انبیا کرد زیرا حال ما میخواهیم که استدلالات از کتب مقدّسه نمائیم ادلّه معقوله در اثبات این دو ظهور چند روز پیش در سر سفره اقامه گشت . خلاصه در کتاب دانیال از تجدید عمارت بیت المقدّس تا یوم شهادت حضرت مسیح را بهفتاد هفته معین کرده که بشهادت حضرت مسیح قربانی منتهی شود و مذبح خراب گردد . این خبر از ظهور حضرت مسیح است و بدایت تاریخ این هفتاد هفته تجدید و تعمیر بیت المقدّس است و در این خصوص چهار

³²See Dan. 9:24.

³³Cf. Num. 14:34.

Daniel this is expressed in another manner, as seven weeks and sixty-two weeks; and apparently this differs from the first saying. Many have remained perplexed at these differences, trying to reconcile these two statements. How can seventy weeks be right in one place, and sixty-two weeks and seven weeks in another? These two sayings do not accord.

But Daniel mentions two dates. One of these dates begins with the command of Artaxerxes to Ezra to rebuild Jerusalem: this is the seventy weeks which came to an end with the ascension of Christ, when by His martyrdom the sacrifice and oblation ceased.

The second period, which is found in the twenty-sixth verse, means that after the termination of the rebuilding of Jerusalem until the ascension of Christ, there will be sixty-two weeks: the seven weeks are the duration of the rebuilding of Jerusalem, which took forty-nine years. When you add these seven weeks to the sixty-two weeks, it makes sixty-nine weeks, and in the last week (69–70) the ascension of Christ took place. These seventy weeks are thus completed, and there is no contradiction.

Now that the manifestation of Christ has been proved by the prophecies of Daniel, let us prove the manifestations of Bahá'u'lláh and of the Báb. Up to the present we have only mentioned rational proofs; now we shall speak of traditional proofs.

In the eighth chapter of the Book of Daniel, verse thirteen, it is said: "Then I heard one saint speaking, and another saint said unto that certain saint which spake, How long shall be the

فرمان از سه پادشاه بتعمیر بیت المقدس صادر شد . اول از کورش است که در سنه ۵۳۶ قبل از میلاد صادر شد . و این در کتاب عزرا در فصل اول مذکور است . فرمان ثانی بتجدید بنای بیت المقدس از داریوش فارس است که در تاریخ ۵۱۹ قبل از میلاد صادر شده و این در فصل ششم عزرا مذکور است . فرمان ثالث از ارتخشستا در سنه سابع از حکومتش در تاریخ ۴۵۷ قبل از میلاد صادر شده و این در فصل هفتم عزرا مذکور است . فرمان رابع از ارتخشستا در سنه ۴۴۴ قبل از میلاد صادر این در فصل دوم نجمیاست . اما مقصد حضرت دانیال امر ثالث است که ۴۵۷ قبل از میلاد بود . هفتاد هفته ۴۹۰ روز میشود هر روزی بتصریح کتاب مقدس یک سالست در تورات میفرماید یوم ربّ یک سالست پس ۴۹۰ روز ۴۹۰ سال شد . فرمان ثالث که از ارتخشستاست ۴۵۷ سال قبل از تولّد مسیح بود و حضرت مسیح وقت

شهادت و صعود سی و سه سال داشتند سی و سه را چون بر پنجاه و هفت ضمّ کنی ۴۹۰ میشود که دانیال از ظهور حضرت

vision concerning the daily sacrifice, and the transgression of desolation, to give both the sanctuary and the host to be trodden under foot?" Then he answered (v. 14): "Unto two thousand and three hundred days; then shall the sanctuary be cleansed"; (v. 17) "But he said unto me ... at the time of the end shall be the vision." That is to say, how long will this misfortune, this ruin, this abasement and degradation last? meaning, when will be the dawn of the Manifestation? Then he answered, "Two thousand and three hundred days; then shall the sanctuary be cleansed." Briefly, the purport of this passage is that he appoints two thousand three hundred years, for in the text of the Bible each day is a year. Then from the date of the issuing of the edict of Artaxerxes to rebuild Jerusalem until the day of the birth of Christ there are 456 years, and from the birth of Christ until the day of the manifestation of the Báb there are 1844 years. When you add 456 years to this number it makes 2300 years. That is to say, the fulfillment of the vision of Daniel took place in the year A.D. 1844, and this is the year of the Báb's manifestation according to the actual text of the Book of Daniel. Consider how clearly he determines the year of manifestation; there could be no clearer prophecy for a manifestation than this.

In Matthew, chapter 24, verse 3, Christ clearly says that what Daniel meant by this prophecy was the date of the manifestation, and this is the verse: "As He sat upon the mount of Olives, the disciples came unto Him privately, saying, Tell us, when shall these things be? and what shall be the sign of Thy coming, and of the end of the world?" One of the explanations He gave them in reply was this (v. 15): "When ye therefore shall see the abomination of desolation, spoken of by Daniel the prophet, stand in the holy place, (whoso readeth, let

مسیح خبر داده . اما در آیه بیست و پنجم از اصحاح تاسع دانیال نوع دیگر یعنی هفت هفته و شصت و دو هفته بیان میکند و این بظاهر اختلاف دارد با قول اول . بسیاری در تطبیق این دو قول حیران مانده‌اند که چطور در جایی هفتاد هفته و در جایی شصت و دو هفته و هفت هفته ذکر نموده و این قول با آن قول مطابقت ندارد . و حال آنکه دانیال دو تاریخ بیان میفرماید یک تاریخ بدایتش صدور امر ارتخشستاست که برای عزرا بنیای اورشلیم صدور یافت این هفتاد هفته است که منتهی بصعود مسیح میشود و ذبیحه و قربانی بشهادت حضرت مسیح

منتهی شد ، تاریخ ثانی در آیه بیست و ششم است که بعد از اتمام تعمیر بیت المقدس است که تا صعود مسیح این شصت و دو هفته است هفت هفته عمارت بیت المقدس طول کشید که عبارت از چهل و نه سال باشد این هفت هفته را چون بر شصت و دو هفته ضم کنی شصت و نه هفته میشود و در هفته اخیر صعود حضرت مسیح واقع گشت این هفتاد هفته تمام شد در این صورت اختلافی باقی نماند . و چون ظهور حضرت مسیح باخبار دانیال

him understand).” In this answer He referred them to the eighth chapter of the Book of Daniel, saying that everyone who reads it will understand that it is this time that is spoken of. Consider how clearly the manifestation of the Báb is spoken of in the Old Testament and in the Gospel.

To conclude, let us now explain the date of the manifestation of Bahá’u’lláh from the Bible. The date of Bahá’u’lláh is calculated according to lunar years from the mission and the Hejira of Muhammad; for in the religion of Muhammad the lunar year is in use, as also it is the lunar year which is employed concerning all commands of worship.

In Daniel, chapter 12, verse 6, it is said: “And one said to the man clothed in linen, which was upon the waters of the river, How long shall it be to the end of these wonders? And I heard the man clothed in linen, which was upon the waters of the river, when he held up his right hand and his left hand unto heaven, and sware by Him that liveth for ever that it shall be for a time, times, and a half; and that when He shall have accomplished to scatter the power of the holy people, all these things shall be finished.”³⁴

As I have already explained the signification of one day, it is not necessary to explain it further; but we will say briefly that each day of the Father counts as a year, and in each year there are twelve months. Thus three years and a half make forty-two months, and forty-two months are twelve hundred and sixty days. The Báb, the precursor of Bahá’u’lláh, appeared in the year 1260 from the Hejira of Muhammad, by the reckoning of

ثابت شد حال باثبات ظهور حضرت بهاءالله و حضرت اعلیٰ پردازیم و تا بحال ادله عقلی ذکر کردیم حال باید ادله نقلی ذکر کنیم . در آیه سیزدهم فصل هشتم از کتاب دانیال میفرماید : " و مقدّس متکلممیرا شنیدم و هم مقدّس دیگریرا که از آن متکلم میپرسید که رؤیای قربانی دائمی و عصیان خراب کننده تا بکی میرسد و مقام مقدّس و لشکر پیامالی تسلیم کرده خواهد شد و بمن گفت که تا بدو هزار و سیصد شبانه روز آنگاه مقام مقدّس مصقّی خواهد گردید " تا آنکه میفرماید : " این رؤیا نسبت بزمان آخر دارد " ، یعنی این فلاکت و این خرابیّت و این حقارت تا کی میکشد یعنی صبح ظهور کی است پس گفت تا دو هزار و سیصد شبانه روز آنگاه مقام مقدّس مصقّی خواهد شد . خلاصه مقصد اینجاست که دو هزار و سیصد سال تعیین میکند و بنصّ تورات هر روزی یک سالست . پس از تاریخ صدور فرمان ارتحشستا بتجدید بنای بیت المقدّس تا یوم ولادت حضرت مسیح ۴۵۶ سال است و از یوم ولادت حضرت مسیح تا یوم ظهور

³⁴Cf. Dan. 12:6–7.

<p>Islám.</p> <p>Afterward, in verse 11, it is said: "And from the time that the daily sacrifice shall be taken away, and the abomination that maketh desolation be set up, there shall be a thousand two hundred and ninety days. Blessed is he that waiteth, and cometh to the thousand three hundred and five and thirty days."³⁵</p> <p>The beginning of this lunar reckoning is from the day of the proclamation of the prophethood of Muhammad in the country of Hijáz; and that was three years after His mission, because in the beginning the prophethood of Muhammad was kept secret, and no one knew it save <u>Khadíjah</u> and Ibn Nawfal.³⁶ After three years it was announced. And Bahá'u'lláh, in the year 1290 from the proclamation of the mission of Muhammad, caused His manifestation to be known.³⁷</p>	<p>حضرت اعلیٰ ۱۸۴۴ سنه است و چون ۴۵۶ را ضمّ بر این کنی دو هزار و سیصد سال میشود یعنی تعبیر رؤیای دانیال در سنه ۱۸۴۴ میلادی واقع شد و آن سنه ظهور حضرت اعلیٰ بود بنصّ خود دانیال . ملاحظه نمائید که بچه صراحت سنه ظهور را معین میفرماید و دیگر اخبار ظهور ازین صریحتر نمیشود و حضرت مسیح در اصحاب بیست و چهارم از انجیل متّی آیه سیّم تصریح میفرماید که مقصود ازین اخبار دانیال زمان ظهور است و آن آیه اینست : " و چون بکوه زیتون نشسته بود شاگردانش در خلوت نزد وی آمده گفتند بما بگو که این امور کی واقع میشود و نشان آمدن تو و انقضای عالم چیست ؟" از جمله بیانات حضرت مسیح که در جواب ایشان گفت این بود : " پس چون مکروه ویرانیرا که بزبان دانیال نبی گفته شده است در مقام مقدّس بر پا شده ببینید هر که</p>
--	--

³⁵The reference appears in verses 11 and 12.

³⁶Varaqaat-Ibn-Nawfal, Khadíjah's cousin.

³⁷The year 1290 from the proclamation of the mission of Muḥammad was the year 1280 of the Hejira, or 1863–64 of our era. It was at this epoch (April 1863) that Bahá'u'lláh, on leaving Baghdád for Constantinople, declared to those who surrounded Him that He was the Manifestation announced by the Báb.

It is this declaration which the Bahá'ís celebrate by the Feast of Ridván, this name being that of the garden at the entrance of the city, where Bahá'u'lláh stayed during twelve days, and where He made the declaration.

خواند دریافت کند " (انتهی) و جوابرا حواله باصباح ثامن از کتاب دانیال فرمود که هر کس آن اصباح را بخواند آن زمانرا دریافت خواهد نمود . ملاحظه فرمائید که چگونه ظهور حضرت اعلی صریح تورات و انجیل است . باری حال بیان تاریخ ظهور جمال مبارک را از تورات نمائیم . تاریخ ظهور جمال مبارک بسنه قمری از بعثت و هجرت حضرت محمد بیان مینماید زیرا در شریعت حضرت محمد سنه قمری معتبر است و معمول بها زیرا در آن شریعت در هر خصوص از احکام عبادات سنه قمری معمول به است . در اصباح دوازدهم آیه ششم از کتاب دانیال میفرماید : " و بیکی مرد ملبّس شده بکتان که بالای آبهای شهر میایستاد گفت که انجام این عجائبات تا بچند میکشد و آن مرد ملبّس شده بکتان را که بالای آبهای شهر میایستاد شنیدم در حالتی که دست راست و دست چپ خود را بسوی آسمان بلند کرده بحیّ ابدی سوگند یاد نمود که برای یک زمان و دو زمان و نصف زمان خواهد بود و چون پراکندگی قوّت قوم مقدّس بانجام رسد آنگاه همه این امور باتمام خواهد رسید " . روز را

هر چند از پیش بیان نمودم دیگر احتیاج بیان ندارد ولی مختصر
 ذکری میشود که هر روز آب عبارت از یک سالست و هر سال
 عبارت از دوازده ماه است پس سه سال و نیم چهل و دو ماه
 میشود و چهل و دو ماه هزار و دویست و شصت روز است و هر
 روزی در کتاب مقدّس
 عبارت از یک سالست و در سنه ۱۲۶۰ از هجرت محمّد تاریخ
 اسلامی حضرت اعلی مبشّر جمال مبارک ظاهر شد و بعد در آیه
 یازدهم میفرماید: "و از هنگام موقوف شدن قربانی دائمی و نصب
 نمودن رجاست ویرانی هزار و دویست و نود روز خواهد بود خوشا
 بحال آنکه انتظار کشد و بهزار و سیصد و سی و پنج روز برسد."
 بدایت این تاریخ قمری از یوم اعلان نبوّت حضرت محمّد است بر
 عموم اقلیم حجاز و آن سه سال بعد از بعثت بود زیرا در بدایت
 نبوّت حضرت مستور بود و کسی جز خدیجه و ابن نوفل اطلاع
 نداشت بعد از سه سال اعلان گردید و جمال مبارک در سنه هزار
 و دویست و نود (۱) از اعلان نبوّت حضرت محمّد اعلان ظهور
 فرمودند .

		<p>۱) (سال ۱۲۹۰ از اعلان نبوت حضرت محمد مطابق است با سنه ۱۲۸۰ از هجرت ، درین سال جمال مبارک در حین حرکت از بغداد بطرف اسلامبول در باغ رضوان که در بیرون شهر واقع است دوازده روز اقامت نمودند و در آنجا اعلان ظهور خود را به اصحاب خود فرمودند .</p>
11	<p>COMMENTARY ON THE ELEVENTH CHAPTER OF THE REVELATION OF ST. JOHN</p> <p>In the beginning of the eleventh chapter of the Revelation of St. John it is said:</p> <p>“And there was given me a reed like unto a rod: and the angel stood, saying, Rise, and measure the temple of God, and the altar, and them that worship therein.</p> <p>“But the court which is without the temple leave out, and measure it not; for it is given unto the Gentiles: and the holy city shall they tread under foot forty and two months.”</p> <p>This reed is a Perfect Man Who is likened to a reed, and the manner of its likeness is this: when the interior of a reed is empty and free from all matter, it will produce beautiful melodies; and as the sound and melodies do not come from the reed, but from the flute player who blows upon it, so the</p>	<p>تفسیر باب یازدهم از مکاشفات یوحنا</p> <p>در باب یازدهم آیه اول از مکاشفات یوحنا میفرماید " و نئی مثل عصا بمن داده شد و مرا گفت برخیز و قدس خدا و مذبح و آنانیرا که در آن عبادت میکنند پیمایش نما و صحن خارج قدسرا بیرون انداز و آنرا میپما زیرا که بافتها داده شده است و شهر مقدسرا چهل و دو ماه پایمال خواهند نمود ". از این نی مقصود انسان کاملیست که تشبیه به نی گشته و وجه تشبیه اینست . نی چون درونش فارغ شود و از هر چیز خالی گردد نغمات بدیعی حاصل کند و همچنین آواز و آهنگ او از خود او نیست بلکه الحان فی الحقیقه از نائیست که در او میدمد همچنین آن نفس مبارک قلب</p>

sanctified heart of that blessed Being is free and emptied from all save God, pure and exempt from the attachments of all human conditions, and is the companion of the Divine Spirit. Whatever He utters is not from Himself, but from the real flute player, and it is a divine inspiration. That is why He is likened to a reed; and that reed is like a rod—that is to say, it is the helper of every impotent one, and the support of human beings. It is the rod of the Divine Shepherd by which He guards His flock and leads them about the pastures of the Kingdom.

Then it is said: “The angel stood, saying, Rise, and measure the temple of God, and the altar, and them that worship therein”—that is to say, compare and measure: measuring is the discovery of proportion. Thus the angel said: compare the temple of God and the altar and them that are praying therein—that is to say, investigate what is their true condition and discover in what degree and state they are, and what conditions, perfections, behavior and attributes they possess; and make yourself cognizant of the mysteries of those holy souls who dwell in the Holy of Holies in purity and sanctity.

“But the court which is without the temple leave out, and measure it not; for it is given unto the Gentiles.”

In the beginning of the seventh century after Christ, when Jerusalem was conquered, the Holy of Holies was outwardly preserved—that is to say, the house which Solomon built; but outside the Holy of Holies the outer court was taken and given to the Gentiles. “And the holy city shall they tread under foot forty and two months”—that is to say, the Gentiles shall govern and control Jerusalem forty and two months, signifying twelve hundred and sixty days; and as each day signifies a year, by this

مقدّسش از ما سوی الله فارغ و خالی و از تعلّق بسائر شئون نفسانی بیزار و بری و دمساز بنفس رحمانیست و هر بیانی که میفرماید از او نیست بلکه از نائی حقیقی و وحی الهی است اینست که به نی تشبیه میفرماید . و آن نی مانند عصاست یعنی معین هر عاجز است و شخص امکانرا تکیه

گاهست و عصای شبان حقیقی است که بواسطه او اغنام خویشرا شبانی میفرماید و در چمن زار ملکوت سیر و حرکت میدهد . و میفرماید که آن شخص بمن گفت " برخیز و قدس خدا و مذبح و آنانیکه در آن عبادت میکنند پیما " یعنی موازنه کن ذرع نما ذرع کشف کمیت است . یعنی آن شخص گفت که قدس الاقداس و مذبح و آنانیرا که در آن عبادت میکنند موازنه نما یعنی حقیقت حال آنانرا جستجو کن و کشف نما که در چه رتبه و مقامی هستند و بچه شئون و کمالات و سلوک و صفات هستند و باسرار آن نفوس مقدّسه ای که در قدس الاقداس مقام تقدیس و تنزیه استقرار دارند مطلق شو " و صحن

خارج قدسرا بیرون انداز و آنرا میپما زیرا باّمّتها داده شده . در

reckoning it becomes twelve hundred and sixty years, which is the duration of the cycle of the Qur'án. For in the texts of the Holy Book, each day is a year; as it is said in the fourth chapter of Ezekiel, verse 6: "Thou shalt bear the iniquity of the house of Judah forty days: I have appointed thee each day for a year."

This prophesies the duration of the Dispensation of Islám when Jerusalem was trodden under foot, which means that it lost its glory—but the Holy of Holies was preserved, guarded and respected—until the year 1260. This twelve hundred and sixty years is a prophecy of the manifestation of the Báb, the "Gate" of Bahá'u'lláh, which took place in the year 1260 of the Hejira of Muhammad, and as the period of twelve hundred and sixty years has expired, Jerusalem, the Holy City, is now beginning to become prosperous, populous and flourishing. Anyone who saw Jerusalem sixty years ago, and who sees it now, will recognize how populous and flourishing it has become, and how it is again honored.

This is the outward meaning of these verses of the Revelation of St. John; but they have another explanation and a symbolic sense, which is as follows: the Law of God is divided into two parts. One is the fundamental basis which comprises all spiritual things—that is to say, it refers to the spiritual virtues and divine qualities; this does not change nor alter: it is the Holy of Holies, which is the essence of the Law of Adam, Noah, Abraham, Moses, Christ, Muhammad, the Báb, and Bahá'u'lláh, and which lasts and is established in all the prophetic cycles. It will never be abrogated, for it is spiritual and not material truth; it is faith, knowledge, certitude, justice, piety, righteousness, trustworthiness, love of God, benevolence, purity, detachment, humility, meekness, patience and

اوائل قرن سابع میلاد که اورشلیم استیلا شد قدس الاقداس بظاهر ظاهر نیز محفوظ ماند یعنی آن بیت که سلیمان ساخته اما بیرون قدس الاقداس صحن خارج ضبط شد و بامتها داده شد. " و شهر مقدسرا چهل و دو ماه پایمال خواهند نمود " یعنی امتهها چهل و دو ماه که عبارت از هزار و دویست و شصت روز است و هر روزی عبارت از یک سال که باین حساب هزار و دویست و شصت سال میشود که مدّت دور قرآنست اورشلیم را ضبط و استیلا مینمایند. زیرا بنصّ کتاب مقدّس هر روز عبارت از یک سال است چنانچه در اصحاب چهارم از کتاب حزقیال در آیه ششم میفرماید پس چهل روز متحمّل گناه خاندان یهودا خواهی شد هر روزی را بجهت تو سالی قرار داده ام ". این اخبار از مدّت ظهور اسلام است که اورشلیم پایمال شد یعنی احترامش باقی نماند ولی قدس الاقداس محفوظ و مصون و محترم ماند. و این قضیه هزار و دویست و شصت سال امتداد داشت و این هزار و دویست و شصت سال اخبار از ظهور حضرت اعلی باب جمال مبارکست که در هزار و دویست و شصت هجری واقع شد و چون مدّت هزار و

<p>constancy. It shows mercy to the poor, defends the oppressed, gives to the wretched and uplifts the fallen.</p> <p>These divine qualities, these eternal commandments, will never be abolished; nay, they will last and remain established for ever and ever. These virtues of humanity will be renewed in each of the different cycles; for at the end of every cycle the spiritual Law of God—that is to say, the human virtues—disappears, and only the form subsists.</p> <p>Thus among the Jews, at the end of the cycle of Moses, which coincides with the Christian manifestation, the Law of God disappeared, only a form without spirit remaining. The Holy of Holies departed from among them, but the outer court of Jerusalem—which is the expression used for the form of the religion—fell into the hands of the Gentiles. In the same way, the fundamental principles of the religion of Christ, which are the greatest virtues of humanity, have disappeared; and its form has remained in the hands of the clergy and the priests. Likewise, the foundation of the religion of Muhammad has disappeared, but its form remains in the hands of the official ‘ulamá.</p> <p>These foundations of the Religion of God, which are spiritual and which are the virtues of humanity, cannot be abrogated; they are irremovable and eternal, and are renewed in the cycle of every Prophet.</p> <p>The second part of the Religion of God, which refers to the material world, and which comprises fasting, prayer, forms of worship, marriage and divorce, the abolition of slavery, legal processes, transactions, indemnities for murder, violence, theft</p>	<p>دویست و شصت روز منقضی شد حال اورشلیم شهر مقدّس دوباره بنای معموری و آبادی گذاشته و هر کس اورشلیم را شصت سال پیش دیده بود حال نیز ببیند ملاحظه میکند که چقدر معمور و آباد گشته و دوباره محترم شده . این معنی آیه رؤیای یوحناست بظاهر اما این آیه را تأویل و رمزیت دیگر و آن اینست که شریعة الله بر دو قسم</p> <p>منقسم یک قسم اصل اساس است روحانیّتست یعنی تعلّق بفضائل روحانی و اخلاق رحمانی دارد این تغییر و تبدیل نمیکند این قدس الاقداس است که جوهر شریعت آدم و شریعت نوح و شریعت ابراهیم و شریعت موسی و شریعت مسیح و شریعت محمد و شریعت حضرت اعلی و شریعت جمال مبارک است و در دوره جمیع انبیا باقی و برقرار ابداً منسوخ نمیشود . زیرا آن حقیقت روحانیّه است نه جسمانیّه آن ایمانست عرفانست ایقانست عدالت است دیانت است مروّتست امانتست محبّه الله است مواسات در حالست رحم بر فقیرانست و فریاد رسی مظلومان و انفاق بر بیچارگان و دستگیری افتادگانست پاکی و آزادگی و افتادگی است</p>
---	---

<p>and injuries—this part of the Law of God, which refers to material things, is modified and altered in each prophetic cycle in accordance with the necessities of the times.</p> <p>Briefly, what is meant by the term Holy of Holies is that spiritual Law which will never be modified, altered or abrogated; and the Holy City means the material Law which may be abrogated; and this material Law, which is described as the Holy City, was to be trodden under foot for twelve hundred and sixty years.</p> <p>“And I will give power unto my two witnesses, and they shall prophesy a thousand two hundred and three-score days, clothed in sackcloth.”³⁸ These two witnesses are Muhammad the Messenger of God, and ‘Alí, son of Abú Tálib.</p> <p>In the Qur’án it is said that God addressed Muhammad, the Messenger of God, saying: “We made You a Witness, a Herald of good news, and a Warner”—that is to say, We have established Thee as the witness, the giver of good tidings, and as One bringing the wrath of God.³⁹ The meaning of “a witness” is one by whose testimony things may be verified. The commands of these two witnesses were to be performed for twelve hundred and sixty days, each day signifying a year. Now, Muhammad was the root, and ‘Alí the branch, like Moses and Joshua. It is said they “are clothed in sackcloth,” meaning that they, apparently, were to be clothed in old raiment, not in new raiment; in other words, in the beginning they would possess no splendor in the eyes of the people, nor would their Cause appear new; for Muhammad’s spiritual Law corresponds</p>	<p>و حلم و صبر و ثباتست این اخلاق رحمانیست این احکام ابداً نسخ نمیشود بلکه تا ابد الآباد مرعی و برقرار است . این فضائل عالم انسانی در هر دوری از ادوار تجدید گردد زیرا در اواخر هر دوره ای شریعة الله روحانیّه یعنی فضائل انسانیّه از میان میروند و صورتش باقی میماند . مثلاً در میان یهود در اواخر دور موسوی مقارن ظهور عیسوی شریعة الله از میان رفت صورتی بدون روح باقی ماند قدس الاقداس</p> <p>از میان رفت و صحن خارج قدس که عبارت از صورت شریعت است در دست ائمتها افتاد و همچنین اصل شریعت حضرت مسیح که اعظم فضائل عالم انسانیست از میان رفته و صورتش در دست قسّیسین و رهبانین مانده و همچنین اساس شریعت حضرت محمد از میان رفته و صورتش در دست علمای رسوم مانده آن اساس شریعة الله که روحانی و فضائل عالم انسانیست غیر منسوخ و باقی و برقرار و در دوره هر پیغمبری تجدید میگردد . باری قسم ثانی از شریعة الله که تعلّق بعالم جسمانی دارد مثل صوم و صلوة و عبادات</p>
--	---

³⁸Rev. 11:3.

³⁹This sentence is the Persian translation of the Arabic text of the Qur’án which has been quoted.

to that of Christ in the Gospel, and most of His laws relating to material things correspond to those of the Pentateuch. This is the meaning of the old raiment.

Then it is said: "These are the two olive trees, and the two candlesticks standing before the God of the earth."⁴⁰ These two souls are likened to olive trees because at that time all lamps were lighted by olive oil. The meaning is two persons from whom that spirit of the wisdom of God, which is the cause of the illumination of the world, appears. These lights of God were to radiate and shine; therefore, they are likened to two candlesticks: the candlestick is the abode of the light, and from it the light shines forth. In the same way the light of guidance would shine and radiate from these illumined souls.

Then it is said: "They are standing before God," meaning that they are standing in the service of God, and educating the creatures of God, such as the barbarous nomad Arab tribes of the Arabian peninsula, whom they educated in such a way that in those days they reached the highest degree of civilization, and their fame and renown became worldwide.

"And if any man would hurt them, fire proceedeth out of their mouth, and devoureth their enemies."⁴¹ That is to say, that no one would be able to withstand them, that if a person wished to belittle their teachings and their law, he would be surrounded and exterminated by this same law which proceedeth out of their mouth; and everyone who attempted to injure, to antagonize and to hate them would be destroyed by a command which would come out of their mouth. And thus it happened: all

و نکاح و طلاق و عتاق و محاکمات و معاملات و مجازات و قصاص بر قتل و ضرب و سرقت و جروحات این قسم از شریعت که تعلق بجسمانیات دارد در هر دوری از ادوار انبیا تبدیل و تغییر یابد و منسوخ گردد زیرا در سیاسات و معاملات و مجازات و سائر احکام باقتضای زمان لابد از تغییر و تبدیلت . باری از کلمه قدس الاقداس مقصد آن شریعت روحانیّه است که ابداً تغییر و تبدیل نمیکند و منسوخ نمیشود و مقصد از شهر مقدّس شریعت جسمانیّه است که منسوخ میشود و این شریعت جسمانیّه که تعبیر بشهر مقدّس

فرموده هزار و دویست و شصت سال پایمال میشود . " و بدو شاهد خود خواهم داد که پلاس پوشیده مدّت هزار و دویست و شصت روز نبوّت نمایند " . مقصود از این دو شاهد حضرت محمّد رسول الله و جناب علی بن ابی طالبست . در قرآن مذکور است که خدا بمحمّد رسول الله خطاب میفرماید " إِنَّا جَعَلْنَاكَ شَهِدًا و مُبَشِّرًا و نَذِيرًا " یعنی تو را شاهد و تبشیر دهنده و تخویف کننده از

⁴⁰Rev. 11:4.

⁴¹Cf. Rev. 11:5.

their enemies were vanquished, put to flight and annihilated. In this most evident way God assisted them.

Afterward it is said: "These have power to shut heaven, that it rain not in the days of their prophecy,"⁴² meaning that in that cycle they would be like kings. The law and teachings of Muhammad, and the explanations and commentaries of 'Alí, are a heavenly bounty; if they wish to give this bounty, they have power to do so. If they do not wish it, the rain will not fall: in this connection rain stands for bounty.

Then it is said: "They have power over water to turn it to blood,"⁴³ meaning that the prophethood of Muhammad was the same as that of Moses, and that the power of 'Alí was the same as that of Joshua: if they wished, they could turn the water of the Nile into blood, so far as the Egyptians and those who denied them were concerned—that is to say, that that which was the cause of their life, through their ignorance and pride, became the cause of their death. So the kingdom, wealth and power of Pharaoh and his people, which were the causes of the life of the nation, became, through their opposition, denial and pride, the cause of death, destruction, dispersion, degradation and poverty. Hence these two witnesses have power to destroy the nations.

Then it is said: "And smite the earth with all plagues, as often as they will,"⁴⁴ meaning that they also would have the power and the material force necessary to educate the wicked and those who are oppressors and tyrants, for to these two witnesses

قهر خدا قرار دادیم معنی شاهد این است که امور بتصدیق او ثابت میگردد و این دو شاهد احکامشان هزار و دویست و شصت روز که هر روز عبارت از یک سالست جاریست . اما حضرت محمد اصل بود و علی فرع مثل حضرت موسی و یوشع . میفرماید (آن دو شاهد پلاس در بر کرده) یعنی بظاهر لباس جدیدی در بر ندارند لباس قدیم دارند یعنی در بدایت در انظار ملل سائره رونقی ندارند و امرشان امر جدیدی بنظر نیاید زیرا روحانیات شریعتش مطابق روحانیات حضرت مسیح در انجیل است و احکام جسمانیاتش اغلب مطابق احکام تورات است لباس قدیم کنایه از آنست . بعد میفرماید

"اینانند دو درخت زیتون و دو چراغدان که در حضور خداوند زمین ایستاده‌اند ." این دو نفیرا بدو درخت زیتون تشبیه میفرماید زیرا در آن زمان چراغهای شب جمیع بروغن زیتون روشن میشد دو نفس که از آنان دهن حکمت الهیه که سبب روشنائی عالم است ظاهر خواهد گشت و انوار الهی ساطع و لامع خواهد

⁴²Rev. 11:6.

⁴³Cf. Rev. 11:6.

⁴⁴Cf. Rev. 11:6.

God granted both outward and inward power, that they might educate and correct the ferocious, bloodthirsty, tyrannical nomad Arabs, who were like beasts of prey.

“And when they shall have finished their testimony”⁴⁵ means when they should have performed that which they are commanded, and should have delivered the divine message, promoting the Law of God and propagating the heavenly teachings, to the intent that the signs of spiritual life might be manifest in souls, and the light of the virtues of the world of humanity might shine forth, until complete development should be brought about among the nomad tribes.

“The beast that ascendeth out of the bottomless pit shall war against them, and shall overcome them, and kill them”:⁴⁶ this beast means the Umayyads who attacked them from the pit of error, and who rose against the religion of Muhammad and against the reality of ‘Alí—in other words, the love of God.

It is said, “The beast made war against these two witnesses”⁴⁷—that is to say, a spiritual war, meaning that the beast would act in entire opposition to the teachings, customs and institutions of these two witnesses, to such an extent that the virtues and perfections which were diffused by the power of those two witnesses among the peoples and tribes would be entirely dispelled, and the animal nature and carnal desires would conquer. Therefore, this beast making war against them would gain the victory—meaning that the darkness of error coming from this beast was to have ascendancy over the

شد لهذا بچراغدان نیز تشبیه شدند چراغدان محل نور است از آن نور ساطع میشود بهمین قسم از این وجوه نورانیّه نور هدایت مشرق و لائح است . بعد میفرماید که " در حضور خداوند ایستاده اند " یعنی بخدمت حق قیام دارند و خلق خدا را تربیت میکنند مثل آنکه قبائل عربان متوحش بادیه را در جمیع جزیره العرب چنان تربیت نمودند که در آن زمان باعلی مراقی مدنیّت رسیدند و صیت و شهرتشان جهانگیر شده . " و اگر کسی بخواهد بدیشان اذیت رساند آتشی از دهانشان بدر شده دشمنان ایشانرا فرو میگیرد . " مقصد اینست که نفسی مقاومت ایشان نتواند یعنی اگر نفسی بخواهد در تعلیماتشان و یا در شریعتشان وهنی وارد آرد بموجب شریعتی که از دهانشان اجمالاً و تفصیلاً ظاهر شده احاطه بآنها کند آنها را تمام نماید و هر کس قصد اذیت و بغض و عداوت ایشان کند حکمی از دهان ایشان صادر شود که دشمنان ایشان را محو نماید چنانچه واقع گشت که جمیع اعدای ایشان مغلوب و مهزوم و معدوم گشتند و بظاهر ظاهر خدا آنانرا نصرت فرمود . بعد

⁴⁵Rev. 11:7.

⁴⁶Cf. Rev. 11:7.

⁴⁷Cf. Rev. 11:7.

<p>horizons of the world, and kill those two witnesses—in other words, that it would destroy the spiritual life which they spread abroad in the midst of the nation, and entirely remove the divine laws and teachings, treading under foot the Religion of God. Nothing would thereafter remain but a lifeless body without spirit.</p> <p>“And their dead bodies shall lie in the street of the great city, which spiritually is called Sodom and Egypt, where also our Lord was crucified.”⁴⁸ “Their bodies” means the Religion of God, and “the street” means in public view. The meaning of “Sodom and Egypt,” the place “where also our Lord was crucified,” is this region of Syria, and especially Jerusalem, where the Umayyads then had their dominions; and it was here that the Religion of God and the divine teachings first disappeared, and a body without spirit remained. “Their bodies” represents the Religion of God, which remained like a dead body without spirit.</p> <p>“And they of the people and kindreds and tongues and nations shall see their dead bodies three days and a half, and shall not suffer their dead bodies to be put in graves.”⁴⁹</p> <p>As it was before explained, in the terminology of the Holy Books three days and a half signify three years and a half, and three years and a half are forty and two months, and forty and two months twelve hundred and sixty days; and as each day by the text of the Holy Book signifies one year, the meaning is that for twelve hundred and sixty years, which is the cycle of the Qur’án, the nations, tribes and peoples would look at their</p>	<p>میفرماید " اینها قدرت بر بستن آسمان دارند تا در ایام نبوت ایشان باران نبارد " یعنی در آن دوره سلطانند یعنی شریعت و تعالیم حضرت محمد و بیان و تفسیر علی فیض آسمانیست چون بخواهند این فیض را بدهند مقتدر بر آنند و چون خواهند باران نبارد باران در اینجا بمعنی فیض است . بعد میفرماید " و قدرت بر آبها دارند که آبها را بخون تبدیل نمایند " یعنی نبوت حضرت محمد چون نبوت حضرت موسی است و قوت حضرت علی چون قوت حضرت یوشع است که اگر خواهند آب نیل را بر قبطیان و منکران خون نمایند یعنی آنچه سبب حیات آنانست بسبب جهل و استکبارشان علت موت آنان نمایند مثلاً سلطنت و ثروت و قدرت فرعون و فرعونیان که سبب حیات آن قوم بود از اعراض و انکار و استکبار علت موت و هلاکت و اضمحلال و ذلت و مسکنت گردید لهذا آن دو شاهد اقتدار بر اهلاک اقوام دارند . و میفرماید " جهانرا هر گاه بخواهند بانواع بلایا مبتلی خواهند کرد " یعنی قدرت و غلبه ظاهریه نیز</p>
--	--

⁴⁸Rev. 11:8.

⁴⁹Rev. 11:9.

bodies—that is to say, that they would make a spectacle of the Religion of God: though they would not act in accordance with it, still, they would not suffer their bodies—meaning the Religion of God—to be put in the grave. That is to say, that in appearance they would cling to the Religion of God and not allow it to completely disappear from their midst, nor the body of it to be entirely destroyed and annihilated. Nay, in reality they would leave it, while outwardly preserving its name and remembrance.

Those “kindreds, people and nations” signify those who are gathered under the shadow of the Qur’án, not permitting the Cause and Law of God to be, in outward appearance, entirely destroyed and annihilated—for there are prayer and fasting among them—but the fundamental principles of the Religion of God, which are morals and conduct, with the knowledge of divine mysteries, have disappeared; the light of the virtues of the world of humanity, which is the result of the love and knowledge of God, is extinguished; and the darkness of tyranny, oppression, satanic passions and desires has become victorious. The body of the Law of God, like a corpse, has been exposed to public view for twelve hundred and sixty days, each day being counted as a year, and this period is the cycle of Muhammad.

The people forfeited all that these two persons had established, which was the foundation of the Law of God, and destroyed the virtues of the world of humanity, which are the divine gifts and the spirit of this religion, to such a degree that truthfulness, justice, love, union, purity, sanctity, detachment and all the divine qualities departed from among them. In the religion only prayers and fasting persisted; this condition lasted for twelve

دارند که اشقیا و نفوسی که ظلم و اعتساف صرفند آنانرا تربیت نمایند زیرا خدا باین

دو شاهد قدرت ظاهره و قوّت باطنه عنایت فرموده چنانچه اشقیا و خونخواران و ستمکاران عربان بادیه را که مانند ذئاب و سباع درنده بودند تأدیب نمودند و تربیت کردند . بعد میفرماید " و چون شهادت خود را باتمام رسانند " یعنی چون آنچه را که مأمورند مجری دارند و تبلیغ رسالات الهیه نمایند و ترویج شریعة الله کنند و تعالیم سماویّه منتشر کنند تا آثار حیات روحانی در نفوس پدیدار گردد و انوار فضائل عالم انسانی بتابد و ترقّیات کلّیه در اقوام بادیه حاصل گردد ، میفرماید " آن وحش که از هاویه بر میاید با ایشان جنگ کرده غلبه خواهد یافت و ایشانرا خواهد کشت ". مقصد از این وحش بنوامیه است که از هاویه ضلالت هجوم نمودند و همچنین واقع گشت که بنوامیه بر شریعت محمدیه و حقیقت علویّه که محبّه الله باشد هجوم نمودند و میفرماید با این دو شاهد جنگ نمود مراد جنگ روحانی یعنی بکلی مخالف تعلیمات و روش و سلوک آن دو شاهد حرکت نمایند و فضائل و کمالاتی که بقوه آن دو شاهد در

hundred and sixty years, which is the duration of the cycle of the Furqán.⁵⁰ It was as if these two persons were dead, and their bodies were remaining without spirit.

“And they that dwell upon the earth shall rejoice over them, and make merry, and shall send gifts to one another, because these two prophets tormented them that dwelt on the earth.”⁵¹ “Those who dwelt upon the earth” means the other nations and races, such as the peoples of Europe and distant Asia, who, when they saw that the character of Islám was entirely changed, the Law of God forsaken—that virtues, zeal and honor had departed from among them, and that their qualities were changed—became happy, and rejoiced that corruption of morals had infected the people of Islám, and that they would in consequence be overcome by other nations. So this thing has come to pass. Witness this people which had attained the summit of power, how degraded and downtrodden it is now.

The other nations “shall send gifts to one another,” meaning that they should help each other, for “these two prophets tormented them that dwelt upon the earth”—that is, they overcame the other nations and peoples of the world and conquered them.

“And after three days and a half the spirit of life from God entered into them, and they stood upon their feet; and great fear fell upon them that saw them.”⁵² Three days and a half, as we before explained, is twelve hundred and sixty years. Those two persons whose bodies were lying spiritless are the teachings

میان اقوام و قبائل منتشر شده بود بکلی زائل و شؤون حیوانیه و شهوات نفسانیّه غالب خواهد گشت لهذا آن وحش با ایشان جنگ کرده غلبه خواهد یافت یعنی ظلمت ضلالت آن وحش آفاق عالم را استیلا خواهد نمود و آن دو شاهد را خواهد کشت یعنی حیات روحانی ایشانرا در بین ملت محو خواهد کرد و بکلی آن شرایع و تعلیمات الهیه را از میان خواهد برد و دین الله را پایمال خواهد نمود و باقی نخواهد ماند مگر یک جسد مرده بی روحی . بعد میفرماید " و بدنهای ایشان در شارع عام شهر عظیم که بمعنی روحانی بسدوم و مصر مستمی است جائی که خداوند ایشان نیز مصلوب گشت خواهد ماند " مقصود از بدنهای ایشان شریعة الله است و مقصود از شارع عام معرض عمومی است و مقصود از سدوم و مصر جائی که خداوند ایشان نیز مصلوب گشت این قطعه سوریه است و بالاخص اورشلیم چونکه بنی امیه در اینجا سلطنت داشتند و شریعة الله و تعالیم الهیه اول در اینجا از میان رفت و یک جسد بی روحی باقی ماند و مقصود از بدنهای ایشان

⁵⁰ Another name for the Qur'án, signifying the Distinction.

⁵¹ Cf. Rev. 11:10.

⁵² Cf. Rev. 11:11.

and the law that Muhammad established and ‘Alí promoted, from which, however, the reality had departed and only the form remained. The spirit came again into them means that those foundations and teachings were again established. In other words, the spirituality of the Religion of God had been changed into materiality, and virtues into vices; the love of God had been changed into hatred, enlightenment into darkness, divine qualities into satanic ones, justice into tyranny, mercy into enmity, sincerity into hypocrisy, guidance into error, and purity into sensuality. Then after three days and a half, which by the terminology of the Holy Books is twelve hundred and sixty years, these divine teachings, heavenly virtues, perfections and spiritual bounties were again renewed by the appearance of the Báb and the devotion of Jináb-i-Quddús.⁵³

The holy breezes were diffused, the light of truth shone forth, the season of the life-giving spring came, and the morn of guidance dawned. These two lifeless bodies again became living, and these two great ones—one the Founder and the other the promoter—arose and were like two candlesticks, for they illumined the world with the light of truth.

“And they heard a great voice from heaven saying unto them, Come up hither. And they ascended up to heaven,”⁵⁴ meaning that from the invisible heaven they heard the voice of God, saying: You have performed all that was proper and fitting in delivering the teachings and glad tidings; you have given My message to the people and raised the call of God, and have accomplished your duty. Now, like Christ, you must sacrifice

شریعة الله است که مثل جسد مرده بی روح مانده بود . بعد میفرماید " و گروهی از اقوام و قبائل و زبانه و امتها بدنهای ایشانرا سه روز و نیم نظاره میکنند ولی اجازت نمیدهند که بدنهای ایشانرا بقبر سپارند ". چنانچه از پیش بیان شد که باصطلاح کتب مقدسه سه و روز و نیم عبارت از سه سال و

نیم است و سه سال و نیم عبارت از چهل و دو ماه و چهل و دو ماه عبارت از هزار و دویست و شصت روز است و هر روز بنص کتاب مقدس عبارت از یک سالست یعنی هزار و دویست و شصت سال که عبارت از دوره فرقانست امتها و قبائل و اقوام جسد ایشانرا نظاره میکنند یعنی شریعة الله را تماشا میکنند لکن بموجب آن عمل نمینمایند ولی اجازت نمیدهند که بدنهای ایشان

یعنی شریعة الله بقبر سپرده شود یعنی اینها بظاهر بشریعة الله تشبث نمایند و نگذارند که بکلی از میان برود و جسد بکلی محو و نابود گردد بلکه بحقیقت ترک نمایند ولی بظاهر شریعة الله را ذکری و اسمی باقی بگذارند . و مقصود از این قبائل امم و مللی

⁵³Hájí Mullá Muhammad-Alí-i-Barfúrushí, one of the chief disciples of the Báb and one of the nineteen Letters of the Living.

⁵⁴Rev. 11:12.

<p>your life for the Well-Beloved, and be martyrs. And that Sun of Reality, and that Moon of Guidance,⁵⁵ both, like Christ, set on the horizon of the greatest martyrdom and ascended to the Kingdom of God.</p> <p>“And their enemies beheld them,”⁵⁶ meaning that many of their enemies, after witnessing their martyrdom, realized the sublimity of their station and the exaltation of their virtue, and testified to their greatness and perfection.</p> <p>“And the same hour there was a great earthquake, and the tenth part of the city fell, and in the earthquake were slain of men seven thousand.”⁵⁷</p> <p>This earthquake occurred in <u>Shiráz</u> after the martyrdom of the Báb. The city was in a turmoil, and many people were destroyed. Great agitation also took place through diseases, cholera, dearth, scarcity, famine and afflictions, the like of which had never been known.</p> <p>“And the remnant was affrighted and gave glory to the God of heaven.”⁵⁸</p> <p>When the earthquake took place in Fárs, all the remnant lamented and cried day and night, and were occupied in glorifying and praying to God. They were so troubled and affrighted that they had no sleep nor rest at night.</p>	<p>بود که در ظلّ قرآن محشور هستند که نگذارند بکلی امر الله و شریعة الله بظاهر ظاهر نیز محو و نابود گردد چنانچه نماز و روزه ای در میان بود ولی اسّ اساس دین الله که آن اخلاق و رفتار و اسرار و روحانیات است از میان رفت انوار فضائل انسانی که از نتایج محبة الله و معرفة الله است غروب نمود و ظلمات ظلم و اعتساف و شهوات و رذائل شیطانی غالب گشت و شخص شریعة الله چون جسد مرده در معرض عمومی موجود بود و در مدّت هزار و دویست و شصت روز که هر روزی عبارت از یک سال است و این مدّت دور محمدیست آنچه این دو نفر تأسیس کردند و اساس شریعة الله بود ائمت از دست دادند فضائل عالم انسانی را که مواهب الهیه و روح این شریعت بود آنرا محو کردند بقسمی که صداقت و عدالت و محبت و الفت و تنزیه و تقدیس و انقطاع جمیع صفات رحمانیه از میان رفت از شریعت یک صلوٰة و صیام باقی ماند و ۱۲۶۰ سال که عبارت از دوره فرقانست این حال</p>
---	--

⁵⁵The Báb and Jináb-i-Quddús.

⁵⁶Rev. 11:12.

⁵⁷Cf. Rev. 11:13.

⁵⁸Cf. Rev. 11:13.

<p>“The second woe is past; and, behold, the third woe cometh quickly.”⁵⁹ The first woe is the appearance of the Prophet, Muhammad, the son of ‘Abdu’lláh—peace be upon Him! The second woe is that of the Báb—to Him be glory and praise! The third woe is the great day of the manifestation of the Lord of Hosts and the radiance of the Beauty of the Promised One. The explanation of this subject, woe, is mentioned in the thirtieth chapter of Ezekiel, where it is said: “The word of the Lord came again unto me, saying, Son of man, prophesy and say, Thus saith the Lord God; Howl ye, Woe worth the day! For the day is near, even the day of the Lord is near.”⁶⁰</p> <p>Therefore, it is certain that the day of woe is the day of the Lord; for in that day woe is for the neglectful, woe is for the sinners, woe is for the ignorant. That is why it is said, “The second woe is past; behold the third woe cometh quickly!” This third woe is the day of the manifestation of Bahá’u’lláh, the day of God; and it is near to the day of the appearance of the Báb.</p> <p>“And the seventh angel sounded; and there were great voices in heaven, saying, The kingdoms of this world are become the kingdoms of our Lord, and of His Christ; and He shall reign for ever and ever.”⁶¹</p> <p>The seventh angel is a man qualified with heavenly attributes, who will arise with heavenly qualities and character. Voices will be raised, so that the appearance of the Divine Manifestation will be proclaimed and diffused. In the day of the manifestation of the Lord of Hosts, and at the epoch of the</p>	<p>امتداد یافت و مانند آن بود که این دو شخص فوت شده باشند و جسدشان بی روح باقی مانده باشد . بعد میفرماید " و ساکنان زمین بر ایشان خوشی و شادمانی کنند و نزد یکدیگر هدایا خواهند فرستاد از آن رو که این دو نبی ساکنان زمین را معذب ساختند " مقصود از ساکنان زمین ملل و اقوام سائر چون امم اروپا و اقصی بلاد آسیاست که چون ملاحظه نمودند که اخلاق اسلام بکلی تغییر کرده و شریعة الله را ترک نموده اند و فضائل و حمیت و غیرت از میان رفت اخلاق تبدیل یافت خوشی و شادی نمودند که فساد اخلاق در ملت اسلام حاصل گشت مغلوب اقوام سائر خواهند شد چنانچه این قضیه در کمال وضوح ظاهر شد .</p> <p>ملاحظه مینمائید که این ملت که در نهایت درجه اقتدار بود حال چگونه اسیر و ذلیل گشته و اقوام سائر نزد یکدیگر هدایا فرستادند یعنی معاونت یکدیگر نمودند زیرا این دو نبی ساکنان زمین را معذب ساختند یعنی ملل و اقوام سائر عالم را غالب شدند و مغلوب نمودند . بعد میفرماید " بعد از سه روز و نیم روح حیات از</p>
--	--

⁵⁹Rev. 11:14.

⁶⁰Ez. 30:1–3.

⁶¹Rev. 11:15.

divine cycle of the Omnipotent which is promised and mentioned in all the books and writings of the Prophets—in that day of God, the Spiritual and Divine Kingdom will be established, and the world will be renewed; a new spirit will be breathed into the body of creation; the season of the divine spring will come; the clouds of mercy will rain; the sun of reality will shine; the life-giving breeze will blow; the world of humanity will wear a new garment; the surface of the earth will be a sublime paradise; mankind will be educated; wars, disputes, quarrels and malignity will disappear; and truthfulness, righteousness, peace and the worship of God will appear; union, love and brotherhood will surround the world; and God will rule for evermore—meaning that the Spiritual and Everlasting Kingdom will be established. Such is the day of God. For all the days which have come and gone were the days of Abraham, Moses and Christ, or of the other Prophets; but this day is the day of God, for the Sun of Reality will arise in it with the utmost warmth and splendor.

“And the four and twenty elders, which sat before God on their seats, fell upon their faces, and worshipped God.

“Saying, We give Thee thanks, O Lord God Almighty, Which art, and wast, and art to come; because Thou hast taken to Thee Thy great power, and hast reigned.”⁶² In each cycle the guardians and holy souls have been twelve. So Jacob had twelve sons; in the time of Moses there were twelve heads or chiefs of the tribes; in the time of Christ there were twelve Apostles; and in the time of Muhammad there were twelve Imáms. But in this glorious manifestation there are twenty-four,

خداوند بدیشان در آمد که بر پاهای خود ایستادند و بینندگان ایشانرا خوفی عظیم فرو گرفت ". سه روز و نیم یعنی ۱۲۶۰ سال چنانکه تفصیلش از پیش گذشت آن دو شخص که جسمشان بی روح افتاده بود یعنی تعالیم و شریعتی که حضرت

محمد تأسیس و حضرت علی ترویج کرده بود و حقیقتشان از میان رفته بود و صورتی باقی مانده بود دوباره روحی بآن جسد آمد یعنی آن اساس و تعالیم دوباره تأسیس شد یعنی روحانیات شریعة الله که بجسمانیات و فضائلی که برذائل و محبة الله که بیغضاء و نورانیته که بظلمات و اخلاق رحمانی که بشیطانی و عدلی که بظلم و رحمتی که بیغض و صدقی که بکذب و هدایتی که بضاللت و طهارتی که بشهوات نفسانیته تبدیل شده بود بعد از سه روز و نیم که

باصطلاح کتب مقدسه ۱۲۶۰ سالست دوباره آن تعالیم الهیه و فضائل و کمالات رحمانیه و فیوضات روحانیته بظهور حضرت اعلی و تبعیت جناب قدّوس تجدد شد و نفحات قدس وزید و انوار حقیقت تابید و موسم بهار جان پرور رسید و صبح هدایت دمید

⁶²Rev. 11:16–17.

double the number of all the others, for the greatness of this manifestation requires it. These holy souls are in the presence of God seated on their own thrones, meaning that they reign eternally.

These twenty-four great persons, though they are seated on the thrones of everlasting rule, yet are worshipers of the appearance of the universal Manifestation, and they are humble and submissive, saying, "We give thanks to Thee, O Lord God Almighty, Which art, and wast, and art to come, because Thou hast taken to Thee Thy great power and hast reigned"—that is to say, Thou wilt issue all Thy teachings, Thou wilt gather all the people of the earth under Thy shadow, and Thou wilt bring all men under the shadow of one tent. Although it is the Eternal Kingdom of God, and He always had, and has, a Kingdom, the Kingdom here means the manifestation of Himself;⁶³ and He will issue all the laws and teachings which are the spirit of the world of humanity and everlasting life. And that universal Manifestation will subdue the world by spiritual power, not by war and combat; He will do it with peace and tranquillity, not by the sword and arms; He will establish this Heavenly Kingdom by true love, and not by the power of war. He will promote these divine teachings by kindness and righteousness, and not by weapons and harshness. He will so educate the nations and people that, notwithstanding their various conditions, their different customs and characters, and their diverse religions and races, they will, as it is said in the Bible, like the wolf and the lamb, the leopard, the kid, the sucking child and the serpent, become comrades, friends and companions. The contentions of races, the differences of

آن دو جسم بی جان دوباره زنده شدند و این دو بزرگوار یکی مؤسس و دیگری مروج قیام کردند و دو چراغدان بودند زیرا بنور حقیقت جهانرا روشن نمودند . بعد میفرماید " آوازی از آسمان شنیدند که بدیشان میگوید باینجا صعود نمائید پس در ابر بآسمان بلند شدند "

یعنی ندای حق را از آسمان پنهان شنیدند که آنچه باید و شاید از تعلیم و تبشیر مجری داشتید و پیام مرا بخلق رسانیدید و ندای حق را بلند نمودید و تکالیف خود را مجری داشتید حال باید مانند مسیح جانرا فدای جانان کنید و شهید گردید و آن آفتاب حقیقت و قمر هدایت هر دو مانند حضرت مسیح در افق شهادت کبری غروب نموده بآسمان ملکوت صعود نمودند . بعد میفرماید " و دشمنان ایشان را دیدند " یعنی دشمنان ایشان بسیاری بعد از شهادت مشاهده علو منزلت و سمو منقبت ایشانرا نمودند و شهادت بر عظمت و کمالات آنان دادند . بعد میفرماید " و در همان ساعت زلزله عظیم حادث گشت که ده یک از شهر منهدم

⁶³i.e., His most complete manifestation.

<p>religions, and the barriers between nations will be completely removed, and all will attain perfect union and reconciliation under the shadow of the Blessed Tree.</p> <p>“And the nations were angry,” for Thy teachings opposed the passions of the other peoples; “and Thy wrath is come”⁶⁴—that is to say, all will be afflicted by evident loss; because they do not follow Thy precepts, counsels and teachings, they will be deprived of Thy everlasting bounty, and veiled from the light of the Sun of Reality.</p> <p>“And the time of the dead, that they should be judged” means that the time has come that the dead⁶⁵—that is to say, those who are deprived of the spirit of the love of God and have not a share of the sanctified eternal life—will be judged with justice, meaning they will arise to receive that which they deserve. He will make the reality of their secrets evident, showing what a low degree they occupy in the world of existence, and that in reality they are under the rule of death.</p> <p>“That Thou shouldst give reward unto Thy servants the prophets, and the saints, and them that fear Thy name, small and great”⁶⁶—that is to say, He will distinguish the righteous by endless bounty, making them shine on the horizon of eternal honor, like the stars of heaven. He will assist them by endowing them with behavior and actions which are the light of the world of humanity, the cause of guidance, and the means of</p>	<p>گردید و هفت هزار نفر از زلزله هلاک شدند " این زلزله در شیراز بعد از شهادت حضرت اعلی واقع گردید که شهر زیر و زبر شد و نفوس بسیاری هلاک شدند و همچنین اضطراب شدید از امراض و وبا و قحط و غلا و جوع و ابتلا حاصل گشت که مثل و مانند نداشت . بعد میفرماید " و باقی ماندگان ترسان گشته خدای آسمانرا تمجید کردند ". چون</p> <p>زلزله در فارس واقع جمیع بازماندگان شب و روز ناله و فغان مینمودند و بتمجید و تسبیح مشغول و چنان خائف و مضطرب بودند که شبها خواب و راحت نداشتند . پس میفرماید " وای دوم در گذشته است اینک وای سوم بزودی میآید " وای اوّل ظهور حضرت محمد بن عبد الله عليه السلام وای دوم حضرت اعلی له المجد و الثناء وای سوم یوم عظیم است که یوم ظهور ربّ جنود و تجلّی جمال موعود است و بیان این مطلب در کتاب حزقیال فصل سیام مذکور است چنانچه میفرماید " و کلام خداوند بر من نازل</p>
--	---

⁶⁴Rev. 11:18.

⁶⁵Rev. 11:18.

⁶⁶Cf. Rev. 11:18.

everlasting life in the Divine Kingdom.

“And shouldst destroy them which destroy the earth”⁶⁷ means that He will entirely deprive the neglectful; for the blindness of the blind will be manifest, and the vision of the seers will be evident; the ignorance and want of knowledge of the people of error will be recognized, and the knowledge and wisdom of the people under guidance will be apparent; consequently, the destroyers will be destroyed.

“And the temple of God was opened in heaven”⁶⁸ means that the divine Jerusalem is found, and the Holy of Holies has become visible. The Holy of Holies, according to the terminology of the people of wisdom, is the essence of the Divine Law, and the heavenly and true teachings of the Lord, which have not been changed in the cycle of any Prophet, as it was before explained. The sanctuary of Jerusalem is likened to the reality of the Law of God, which is the Holy of Holies; and all the laws, conventions, rites and material regulations are the city of Jerusalem—this is why it is called the heavenly Jerusalem. Briefly, as in this cycle the Sun of Reality will make the light of God shine with the utmost splendor, therefore, the essence of the teachings of God will be realized in the world of existence, and the darkness of ignorance and want of knowledge will be dispelled. The world will become a new world, and enlightenment will prevail. So the Holy of Holies

شده گفت ای پسر انسان نبوت کرده بگو خداوند یهوه چنین میفرماید ولوله کنید و بگوئید وای بر آنروز زیرا که آنروز نزدیکست و روز خداوند نزدیکست ". پس معلوم شد که روز وای روز خداوند است زیرا در آنروز وای بر غافلانست وای بر گنه کارانست وای بر جاهلانست اینست که میفرماید وای دوم در گذشت اینک وای سوم بزودی میآید و این وای سوم روز ظهور جمال مبارکست یوم الله است و نزدیکست بیوم ظهور حضرت اعلی . بعد میفرماید " و فرشته هفتم بنواخت که ناگاه صداهای بلند در آسمان واقع شده که میگفتند سلطنت جهان از آن خداوند ما و مسیح او شد و تا ابد الابد حکمرانی خواهد کرد ". آن فرشته انسانست که بصفات ملکوتیه متّصف که بخلق و خوی فرشتگان مبعوث شود و نداهائی بلند شود که ظهور مظهر الهی نشر و اعلان شود که یوم ظهور ربّ جنود است و دوره دوره رحمانی حضرت پروردگار و

⁶⁷Cf. Rev. 11:18.

⁶⁸Rev. 11:19.

<p>will appear.</p> <p>“And the temple of God was opened in heaven”⁶⁹ means also that by the diffusion of the divine teachings, the appearance of these heavenly mysteries, and the rising of the Sun of Reality, the doors of success and prosperity will be opened in all directions, and the signs of goodness and heavenly benedictions will be made plain.</p> <p>“And there was seen in His temple the ark of His Testament”⁷⁰—that is to say, the Book of His Testament will appear in His Jerusalem, the Epistle of the Covenant⁷¹ will be established, and the meaning of the Testament and of the Covenant will become evident. The renown of God will overspread the East and West, and the proclamation of the Cause of God will fill the world. The violators of the Covenant will be degraded and dispersed, and the faithful cherished and glorified, for they cling to the Book of the Testament and are firm and steadfast in the Covenant.</p> <p>“And there were lightnings, and voices, and thunderings, and an earthquake, and great hail,”⁷² meaning that after the appearance of the Book of the Testament there will be a great storm, and the lightnings of the anger and the wrath of God will flash, the noise of the thunder of the violation of the Covenant will resound, the earthquake of doubts will take place, the hail of torments will beat upon the violators of the Covenant, and even those who profess belief will fall into trials and temptations.</p>	<p>در جمیع کتب و صحف انبیا موعود و مذکور که در آن یوم خداوند سلطنت الهیّه روحانیّه تشکیل میشود و جهان تجدید میگردد و روح جدیدی در جسم امکان دمیده میشود و موسم بهار الهی آید ابر رحمت بیارد و شمس حقیقت بتابد و نسیم جان پرور بوزد و عالم انسانی قمیص تازه در بر نماید روی زمین بهشت برین گردد عالم بشر تربیت شود جنگ و جدال و نزاع و فساد از میان برخیزد و راستی و درستی و آشتی و خدا پرستی بمیان آید و الفت و محبت و یگانگی جهانرا احاطه کند و خداوند تا ابد الآباد حکمرانی خواهد کرد یعنی سلطنت روحانیّه ابدیّه تشکیل میشود و آن یوم الله است . زیرا جمیع ایّامی که آمده و رفته است ایّام موسی بوده ایّام مسیح بوده ایّام ابراهیم بوده و همچنین ایّام سائر انبیا بوده اما آن یوم یوم الله است زیرا شمس حقیقت در نهایت حرارت و اشراق طلوع خواهد کرد . بعد میفرماید " و آن بیست و چهار پیر که در حضور خدا بر تختهای خود نشسته اند بروی در افتاده خدا</p>
---	---

⁶⁹Rev. 11:19.

⁷⁰Rev. 11:19.

⁷¹One of the works of Bahá'u'lláh, in which He expressly points to ‘Abdu’l-Bahá as being the One to Whom all must turn after His death.

⁷²One of the works of Bahá'u'lláh, in which He expressly points to ‘Abdu’l-Bahá as being the One to Whom all must turn after His death.

		<p>را سجده کردند و گفتند ترا شکر ای خداوند خدای قادر مطلق که هستی و بودی و خواهی آمد زیرا که قوّت عظیمه بدست گرفته بسلطنت پرداختی "</p> <p>و در هر دوری اوصیا و اصفیا دوازده نفر بودند در ایّام حضرت یعقوب دوازده پسر بودند و در ایّام حضرت موسی دوازده نقیب رؤسای اسباط بودند و در ایّام حضرت مسیح دوازده حواری بودند و در ایّام حضرت محمد دوازده امام بودند . و لکن در این ظهور اعظم بیست و چهار نفر هستند دو برابر جمیع زیرا عظمت این ظهور چنین اقتضا نماید این نفوس مقدّسه در حضور خدا بر تختهای خود نشسته‌اند یعنی سلطنت ابدیّه میکنند و این بیست و چهار نفوس بزرگوار هر چند بر سریر سلطنت ابدیّه استقرار دارند با وجود این بآن مظهر ظهور کلی ساجدند و خاضع و خاشع و گویند که ترا شکر میکنیم " ای خداوند قادر مطلق که بودی و هستی و خواهی آمد زیرا قوّت عظیم خود را بدست گرفته بسلطنت پرداختی " یعنی تعلیمات خود را بتمامه اجرا خواهی کرد و جمیع من علی الارض را در ظلّ خویش جمع خواهی نمود و تمام بشر را</p>
--	--	--

در سایه یک خیمه خواهی آورد . و هر چند سلطنت دائماً لله بوده و همیشه خدا سلطنت داشته و دارد و لکن در اینجا مقصد سلطنت مظهر نفس اوست که

جميع احکام و تعالیمی که روح عالم انسانی و حیات ابدیست اجرا خواهد کرد و آن مظهر کلی بقوای روحانیّه جهانرا بگشاید نه بجنگ و جدال و بصلح و سلام بیاراید نه بسیف و سنان و این سلطنت الهیه را بمحبّت صحیحه تأسیس کند نه بقوّت حربیه و این تعالیم الهیه را بمهربانی و صلاح ترویج نماید نه بدرشتی و سلاح و چنان تربیت کند که امم و ملل هر چند در تباین احوال و اختلاف عادات و اخلاق و تنوّع ادیان و اجناس مانند گرگ و بره و مار و طفل شیر خواره و پلنگ و بزغاله‌اند با هم همدم و هم آغوش و هم راز گردند بکلی منافرت جنسی و مخالفت دینی و مباینت ملّی زائل و کلّ در ظلّ شجره مبارکه نهایت الفت و التیام خواهند یافت .

بعد میفرماید " و امتّها خشمناک شدند " زیرا که تعالیم تو مباین هوای نفسانی سائر ملل بود ، " غضب تو ظاهر گردید " یعنی کلّ بخسران مبین مبتلی شدند زیرا متابعت وصایا و نصایح و تعالیم تو

نمودند و از فیض ابدی تو محروم گشتند و از انوار شمس حقیقت محجوب شدند . بعد میفرماید " و وقت مردگان رسید تا بر ایشان داوری شود " یعنی وقت آن رسید که مردگان یعنی نفوسی که از روح محبة الله محروم و از حیات مقدس ابدیه بی نصیب هستند بعدالت حکم شوند یعنی بآنچه استحقاق و استعداد دارند مبعوث گردند و حقیقت این اسرار را واضح گردانی که در چه درجه پستی در عالم وجود

هستند که فی الحقیقه حکم اموات دارند . بعد میفرماید " تا بندگان یعنی انبیا و مقدّسان و ترسندگان نام خود را چه کوچک و چه بزرگ اجرت دهی " یعنی تا ابرار را بفضل بی منتهی مختصّ بگردانی و آنانرا مانند ستاره‌های آسمانی از افق عزّت قدیمه درخشنده فرمائی بروش و سلوکی موفق فرمائی که روشنی عالم انسانیت و سبب هدایت و علّت حیات ابدیه در ملکوت یزدانی . بعد میفرماید " و مفسدان زمین را فاسد گردانی " یعنی نفوس غافله را بکلی محروم کنی زیرا کوری کوران ظاهر گردد و بینائی بینایان آشکار شود جهل و نادانی اهل ضلالت مشهود شود و

علم و دانائی اهل هدایت واضح گردد و از اینجهت مفسدان فاسد شوند . بعد از این مقام میفرماید " و قدس خدا در آسمان مفتوح گشت " یعنی اورشلیم الهی پیدا شد و قدس الاقداس ظاهر گشت قدس الاقداس در اصطلاح اهل عرفان جوهر شریعت الهی و تعالیم حقیقی ربّانی است که در هیچ دوری از ادوار انبیا تغییر نیافته است چنانچه از پیش بیان شد و اورشلیم شامل حقیقت شریعت الهیه است که قدس الاقداس است و جامع احکام و معاملات و عبادات و قوانین جسمانیّه است که شهر اورشلیم است این است که اورشلیم آسمانی گفته میشود خلاصه چون در آن دوره شمس حقیقت انوار الهی در نهایت سطوع درخشنده گردد لهذا جوهر تعالیم الهی در عالم امکانی تحقّق یابد و ظلمات جهل و نادانی زائل گردد جهان جهان دیگر شود و نورانیّت احاطه نماید لهذا قدس الاقداس ظاهر گردد . بعد میفرماید " و قدس خدا در آسمان مفتوح گشت " یعنی بسبب انتشار این تعالیم الهیه و ظهور این اسرار ربّانیّه و اشراق شمس حقیقت ابواب فلاح و نجاح در جمیع جهات مفتوح گردد و آثار

		<p>خیر و برکات سماویّه آشکار شود . بعد میفرماید " و تابوت عهد نامه او در قدس او ظاهر شد " یعنی کتاب عهد او در قدس او ظاهر شود و لوح میثاق ثبت گردد و معانی عهد و پیمان آشکار شود صیت الهی شرق و غرب گیرد و آوازه امر الله جهانگیر شود اهل نقض خوار و ذلیل شوند و اهل ثبوت عزیز و جلیل گردند زیرا بکتاب عهد متمسکند و در میثاق ثابت و مستقیم . بعد میفرماید " و برقها و صداها و رعدها و زلزله و تگرگ عظیمی حادث شد " یعنی بعد از ظهور کتاب عهد طوفان عظیمی پیدا شود و برق قهر و غضب الهی درخشد و صدای رعد نقض میثاق بلند گردد و زلزله شبها حاصل شود و تگرگ عذاب بر ناقضین میثاق ببارد و مدعیان ایمان بفته و امتحان افتند .</p>
12	<p>COMMENTARY ON THE ELEVENTH CHAPTER OF ISAIAH</p> <p>In Isaiah, chapter 11, verses 1 to 10, it is said: "And there shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a Branch shall grow out of his roots: And the spirit of the Lord shall rest upon him, the spirit of wisdom and understanding, the spirit of counsel and might, the spirit of knowledge and of the fear of</p>	<p>تفسیر اصحاب یازدهم اشعیا</p> <p>اصحاب یازدهم از اشعیا آیه اوّل میفرماید " و نهالی از تنه یسّی بیرون آمده شاخه ای از ریشه هایش خواهد شکفت و روح خداوند بر او قرار خواهد گرفت یعنی روح حکمت و فهم و روح مشورت و قوّت و روح معرفت و ترس خداوند و خوشی او در</p>

the Lord; And shall make him of quick understanding in the fear of the Lord: and he shall not judge after the sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears: But with righteousness shall he judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth: and he shall smite the earth with the rod of his mouth, and with the breath of his lips shall he slay the wicked. And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins. The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid; and the calf and the young lion and the fatling together; and a little child shall lead them. And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together: and the lion shall eat straw like the ox. And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice' den. They shall not hurt nor destroy in all My holy mountain: for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea."

This rod out of the stem of Jesse might be correctly applied to Christ, for Joseph was of the descendants of Jesse, the father of David; but as Christ found existence through the Spirit of God, He called Himself the Son of God. If He had not done so, this description would refer to Him. Besides this, the events which he indicated as coming to pass in the days of that rod, if interpreted symbolically, were in part fulfilled in the day of Christ, but not all; and if not interpreted, then decidedly none of these signs happened. For example, the leopard and the lamb, the lion and the calf, the child and the asp, are metaphors and symbols for various nations, peoples, antagonistic sects and hostile races, who are as opposite and inimical as the wolf and lamb. We say that by the breath of the spirit of Christ they found concord and harmony, they were vivified, and they

ترس خداوند خواهد بود و موافق رؤیت چشم خود داوری نخواهد نمود و بر وفق سمع گوشهای خویش تنبّه نخواهد کرد بلکه مسکینانرا بعدالت داوری خواهد کرد و بجهت مظلومان زمین براستی حکم خواهد نمود و جهانرا بعصای دهان خویش زده شیرانرا بنفخه لبهای خود خواهد کشت و کمربند کمرش عدالت خواهد بود و کمربند میانش امانت و گرگ با بره سکونت خواهد داشت و پلنگ با بزغاله خواهد خوابید و گوساله و شیر و پرواری با هم و طفل کوچک آنها را خواهد راند و گاو با خرس خواهد چرید و بچههای آنها با هم خواهند خوابید و شیر مثل گاو گاه خواهد خورد و طفل شیر خواره بر سوراخ مار بازی خواهد کرد و طفل از شیر باز داشته دست خود را بر خانه افعی خواهد گذاشت و در تمامی کوه مقدّس من ضرر و فسادى نخواهند کرد زیرا که جهان از معرفت خداوند پر خواهد بود مثل آبھائی که دریا را میپوشاند " انتهى . این نھال از دوحه یسّی هر چند در حقّ حضرت مسیح صادق میاید زیرا یوسف از سلاله یسّی پدر حضرت داود بود ولی چون حضرت بروح الهی موجود شده بودند خود را ابن الله نامیدند

associated together.

But "they shall not hurt nor destroy in all My holy mountain: for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea." These conditions did not prevail in the time of the manifestation of Christ; for until today various and antagonistic nations exist in the world: very few acknowledge the God of Israel, and the greater number are without the knowledge of God. In the same way, universal peace did not come into existence in the time of Christ—that is to say, between the antagonistic and hostile nations there was neither peace nor concord, disputes and disagreements did not cease, and reconciliation and sincerity did not appear. So, even at this day, among the Christian sects and nations themselves, enmity, hatred and the most violent hostility are met with.

But these verses apply word for word to Bahá'u'lláh. Likewise in this marvelous cycle the earth will be transformed, and the world of humanity arrayed in tranquillity and beauty. Disputes, quarrels and murders will be replaced by peace, truth and concord; among the nations, peoples, races and countries, love and amity will appear. Cooperation and union will be established, and finally war will be entirely suppressed. When the laws of the Most Holy Book are enforced, contentions and disputes will find a final sentence of absolute justice before a general tribunal of the nations and kingdoms, and the difficulties that appear will be solved. The five continents of the world will form but one, the numerous nations will become one, the surface of the earth will become one land, and mankind will be a single community. The relations between the countries—the mingling, union and friendship of the peoples and communities—will reach to such a degree that the human

اگر چنانچه چنین نبود این تفسیر مطابق بود . و از این گذشته وقوعاتی را که بیان میفرماید که در زمان آن نخال خواهد شد در صورتی که تأویل شود بعضی بوقوع انجامیده نه جمیع اگر چنانچه تأویل نشود قطعاً هیچ یک از آن علامتها در زمان حضرت مسیح وقوع نیافته . مثلاً پلنگ و بزغاله و شیر و گوساله و مار و طفل شیر خواره را کنایه و رمز از ملل و امم مختلفه و طوائف متباغضه و شعوب متنازعه که در ضدّیت و عداوت مانند گرگ و بره هستند گوئیم که بنفحات روح حضرت مسیح روح الفت و اتحاد یافتند و زنده گشتند و با هم آمیزش نمودند اما " در تمامی کوه مقدّس من ضرر و فسادی نخواهند کرد زیرا که جهان از معرفه الله پر خواهد بود مثل آبھائی که دریا را میپوشاند " این کیفیّت در ظهور حضرت مسیح وقوع نیافت زیرا الی الآن ملل مختلفه متباغضه در دنیا موجود و مقّرّ بال اسرائیل قلیل و اکثر از معرفه الله بی بهره‌اند و همچنین صلح عمومی در ظهور حضرت مسیح نشد یعنی در میان ملل متعدایه متباغضه صلح و صلاح نشد و نزاع و جدال مندفع نگشت و آشتی و راستی حاصل نشد چنانچه الی الان در نفس

race will be like one family and kindred. The light of heavenly love will shine, and the darkness of enmity and hatred will be dispelled from the world. Universal peace will raise its tent in the center of the earth, and the blessed Tree of Life will grow and spread to such an extent that it will overshadow the East and the West. Strong and weak, rich and poor, antagonistic sects and hostile nations—which are like the wolf and the lamb, the leopard and kid, the lion and the calf—will act toward each other with the most complete love, friendship, justice and equity. The world will be filled with science, with the knowledge of the reality of the mysteries of beings, and with the knowledge of God.

Now consider, in this great century which is the cycle of Bahá'u'lláh, what progress science and knowledge have made, how many secrets of existence have been discovered, how many great inventions have been brought to light and are day by day multiplying in number. Before long, material science and learning, as well as the knowledge of God, will make such progress and will show forth such wonders that the beholders will be amazed. Then the mystery of this verse in Isaiah, "For the earth shall be full of the knowledge of the Lord," will be completely evident.

Reflect also that in the short time since Bahá'u'lláh has appeared, people from all countries, nations and races have entered under the shadow of this Cause. Christians, Jews, Zoroastrians, Buddhists, Hindus and Persians all associate together with the greatest friendship and love, as if indeed these people had been related and connected together, they and theirs, for a thousand years; for they are like father and child, mother and daughter, sister and brother. This is one of the meanings of

طوائف و شعوب مسیحیّه عداوت و بغضا و حرب در نهایت اشتداد است . اما این در حقّ جمال مبارک بتمامه مطابقت حرفاً بحرف و همچنین در این دور بدیع

جهان جهان دیگر گردد و عالم انسانی در کمال آسایش و زینت جلوه نماید نزاع و جدال و قتال بصلح و راستی و آشتی مبدّل خواهد گشت در بین طوائف و امم و شعوب و دول محبت و الفت حاصل شود و التیام و ارتباط محکم گردد عاقبت حرب بکلی ممنوع شود و چون احکام کتاب مقدّس اجرا گردد منازعات و مجادلات در محکمه عمومیه دول و ملل بنهایت عدالت فیصل خواهد یافت و مشاکل متحدّه حلّ خواهد گشت قطعات خسته عالم حکم یک قطعه یابد و امم متعدّده یک امت شود و روی زمین یک وطن و نوع انسان یک طائفه شود و ارتباط اقالیم و امتزاج و ائتلاف و التیام اقوام و طوائف بدرجه ای رسد که نوع بشر حکم یک خاندان و یک دودمان یابد نور محبت آسمانی بدرخشد و ظلمات بغض و عداوت بقدر امکان زائل گردد صلح عمومی در قطب امکان خیمه برافرازد و شجره

the companionship of the wolf and the lamb, the leopard and the kid, and the lion and the calf.

One of the great events which is to occur in the Day of the manifestation of that Incomparable Branch (Bahá'u'lláh) is the hoisting of the Standard of God among all nations. By this is meant that all nations and kindreds will be gathered together under the shadow of this Divine Banner, which is no other than the Lordly Branch itself, and will become a single nation. Religious and sectarian antagonism, the hostility of races and peoples, and differences among nations, will be eliminated. All men will adhere to one religion, will have one common faith, will be blended into one race, and become a single people. All will dwell in one common fatherland, which is the planet itself. Universal peace and concord will be realized between all the nations, and that Incomparable Branch will gather together all Israel, signifying that in this cycle Israel will be gathered in the Holy Land, and that the Jewish people who are scattered to the East and West, South and North, will be assembled together.

Now see: these events did not take place in the Christian cycle, for the nations did not come under the One Standard which is the Divine Branch. But in this cycle of the Lord of Hosts all the nations and peoples will enter under the shadow of this Flag. In the same way, Israel, scattered all over the world, was not reassembled in the Holy Land in the Christian cycle; but in the beginning of the cycle of Bahá'u'lláh this divine promise, as is clearly stated in all the Books of the Prophets, has begun to be manifest. You can see that from all the parts of the world tribes of Jews are coming to the Holy Land; they live in villages and lands which they make their own, and day by day they are increasing to such an extent that all Palestine will become their

مبارکه حیات چنان نشو و نما نماید که بر شرق و غرب سایه افکند اقویا و ضعفا و اغنیا و فقرا و طوائف متنازعه و ملل متعددی که مانند گرگ و بره و پلنگ و بزغاله و شیر و گوساله هستند در نهایت محبت و ائتلاف و عدالت و انصاف با هم معامله نمایند و جهان از علوم و معارف و حقایق و اسرار کائنات و معرفه الله مملو خواهد گشت . حال ملاحظه نمائید که در این عصر عظیم که قرن جمال مبارک است علوم و معارف چقدر ترقی نموده است و اسرار کائنات چقدر کشف شده است و مشروعات عظیمه چقدر ظهور یافته است و روز بروز در ازدیاد است و عنقریب علوم و معارف مادیّه و معرفت الهیّه چنان ترقی نماید و معجزاتی بنماید که دیده‌ها حیران ماند و سرّ این آیه اشعیا " زیرا که جهان از معرفه الله پر خواهد بود " بتمامه ظاهر خواهد گشت . و همچنین ملاحظه نما که در این مدّت قلیله که ظهور جمال مبارک شده است از جمیع ملل و اقوام و طوائف در ظلّ این امر داخل شده مسیحی و یهود و زردشتی و هندو و بودی و ایرانی کلّ در نهایت الفت و محبت با یکدیگر آمیزش نمایند کانه این نفوس هزار سالست که خویش و

	home.	<p>پیوند با یکدیگرند بلکه مانند پدر و فرزند و مادر و دختر و خواهر و برادرند این یک معنی از معانی الفت گرگ و بره و پلنگ و بزغاله و شیر و گوساله است . و از جمله وقایع جسیمه که در یوم ظهور آن نّھال بیهمال وقوع خواهد یافت علم الهی بجمیع امتّها بلند خواهد شد یعنی جمیع ملل و قبائل در ظلّ آن علم الهی که نفس آن نّھال ربّانیست در آیند و ملّت واحده گردند و ضدّیت دینیّه و مذهبیّه و مباینت جنسیّه و نوعیّه و اختلافات وطنیّه از میان برخیزد کلّ دین واحد و مذهب واحد و جنس واحد و قوم واحد شوند و در وطن واحد که کره ارض است ساکن گردند صلح و آشتی عمومی در بین جمیع دول حاصل گردد و آن نّھال بیهمال جمیع اسرائیل را جمع خواهد کرد یعنی اسرائیل در دوره آن در ارض مقدّس جمع خواهند شد و امتّ یهود که در شرق و غرب و جنوب و شمال متفرّقند مجتمع شوند . حال ملاحظه نمائید که این وقایع در دوره مسیح واقع نگشته زیرا امتّها در زیر علم واحد که آن نّھال الهیست در نیامدند و در این دوره ربّ الجنود کلّ ملل و امم در ظلّ این علم وارد خواهند گشت و همچنین اسرائیل</p>
--	-------	---

		<p>پراکنده در جمیع عالم در دوره مسیحی در ارض مقدّس مجتمع نشدند امّا در بدایت دوره جمال مبارک این وعد الهی که در جمیع کتب انبیا منصوص است بنای ظهور گذاشته ملاحظه مینمائید که از اطراف عالم طوایف یهود بارض مقدّس آیند و قرایا و اراضی تملک نموده سکنی کنند و روز بروز در ازدیادند بقسمی که جمیع فلسطین مسکن آنان گردد .</p>
13	<p>COMMENTARY ON THE TWELFTH CHAPTER OF THE REVELATION OF ST. JOHN</p> <p>We have before explained that what is most frequently meant by the Holy City, the Jerusalem of God, which is mentioned in the Holy Book, is the Law of God. It is compared sometimes to a bride, and sometimes to Jerusalem, and again to the new heaven and earth. So in chapter 21, verses 1, 2 and 3 of the Revelation of St. John, it is said: "And I saw a new heaven and a new earth: for the first heaven and the first earth were passed away; and there was no more sea. And I John saw the holy city, new Jerusalem, coming down from God out of heaven, prepared as a bride adorned for her husband. And I heard a great voice out of heaven saying, Behold, the tabernacle of God is with men, and He will dwell with them, and they shall be His people, and God Himself shall be with them, and be their God."</p> <p>Notice how clear and evident it is that the first heaven and earth</p>	<p>تفسیر باب دوازدهم از مکاشفات یوحنا</p> <p>از پیش گذشت که مراد از شهر مقدّس و اورشلیم الهی در کتب مقدّسه در اکثر مواضع شریعة الله است که گاهی بعروس تشبیه میفرماید و گاهی باورشلمیم تعبیر مینماید و گاهی باآسمان جدید و زمین جدید تفسیر میفرماید چنانچه در باب بیست و یکم از مکاشفات یوحنا میفرماید " دیدم آسمانی جدید و زمینی جدید چونکه آسمان اوّل و زمین اوّل در گذشت و دریا دیگر نمی باشد و شهر مقدّس اورشلیم جدید را دیدم که از جانب خدا از آسمان نازل میشود حاضر شده چون عروسی که برای شوهر خود آراسته است و آوازی بلند از آسمان شنیدم میگفت اینک خیمه خدا با</p>

signify the former Law. For it is said that the first heaven and earth have passed away and there is no more sea—that is to say, that the earth is the place of judgment, and on this earth of judgment there is no sea, meaning that the teachings and the Law of God will entirely spread over the earth, and all men will enter the Cause of God, and the earth will be completely inhabited by believers; therefore, there will be no more sea, for the dwelling place and abode of man is the dry land. In other words, at that epoch the field of that Law will become the pleasure-ground of man. Such earth is solid; the feet do not slip upon it.

The Law of God is also described as the Holy City, the New Jerusalem. It is evident that the New Jerusalem which descends from heaven is not a city of stone, mortar, bricks, earth and wood. It is the Law of God which descends from heaven and is called new, for it is clear that the Jerusalem which is of stone and earth does not descend from heaven, and that it is not renewed; but that which is renewed is the Law of God.

The Law of God is also compared to an adorned bride who appears with most beautiful ornaments, as it has been said in chapter 21 of the Revelation of St. John: "And I John saw the holy city, new Jerusalem, coming down from God out of heaven, prepared as a bride adorned for her husband."⁷³ And in chapter 12, verse 1, it is said: "And there appeared a great wonder in heaven; a woman clothed with the sun, and the moon under her feet, and upon her head a crown of twelve stars." This woman is that bride, the Law of God that descended upon Muhammad. The sun with which she was clothed, and the

آدمیانست و با ایشان ساکن خواهد بود که ایشان قومهای او خواهند بود و خود خدا با ایشان خدای ایشان خواهد بود ."

ملاحظه نمائید که چگونه واضح و مشهود است که مقصد از آسمان و زمین اوّل ظواهر شریعت سابق است زیرا میفرماید آسمان و زمین اوّل در گذشت و دریا دیگر نمیباشد یعنی ارض ارض محشر است و در ارض محشر دریا نبود یعنی تعالیم و شریعة الله در روی زمین جمیعاً منتشر گردد و کلّ بشر در امر حقّ داخل گردد و کره ارض بتمامه مسکن انسان مؤمن شود پس دریا نماند زیرا مسکن و مأوای انسان ارض یابس است یعنی در آن دور میدان آن شریعت جولانگاه انسانست و ارض مستقرّ است اقدام بر آن نلغزد . و همچنین شریعة الله را بشهر مقدّس اورشلیم جدید تعبیر مینماید و این واضح است که شهر اورشلیم جدید که از آسمان نازل میشود شهر سنگ و آهک و خشت و خاک و چوب نیست شریعة الله است که از آسمان نازل میشود و تعبیر بجدید میفرماید زیرا اورشلیم که از سنگ و خاکست واضح است که از آسمان نزول ننماید و

⁷³Rev. 21:2.

تجدید نشود و آنچه

تجدید میشود شریعت است . و همچنین شریعة الله را تشبیه بعروس آراسته فرموده که در نهایت تزین جلوه نماید چنانچه از پیش گذشت . در فصل بیست و یکم از رؤیای یوحنا که شهر مقدس اورشلیم جدید را دیدم که از جانب خدا از آسمان نازل میشود حاضر شده چون عروسی که برای شوهر خود آراسته است و در فصل دوازدهم از رؤیای یوحنا مذکور است که میفرماید " علامتی عظیم در آسمان ظاهر شد زنی که آفتاب را در بر دارد و ماه زیر پاهایش و بر سرش تاجی از دوازده ستاره است ". این زن آن عروس است که شریعة الله است که بر حضرت محمد نازل شد و آفتاب و ماه که در بر و زیر قدم دارد دو دولت است که در ظل آن شریعت است دولت فرس و دولت عثمانی زیرا علامت دولت فرس آفتابست و علامت دولت عثمانی هلالست که ماه است این آفتاب و ماه رمز از دو دولت است که در ظل شریعة الله است . و بعد میفرماید که بر سرش تاجی از دوازده ستاره است و این

moon which was under her feet, are the two nations which are under the shadow of that Law, the Persian and Ottoman kingdoms; for the emblem of Persia is the sun, and that of the Ottoman Empire is the crescent moon. Thus the sun and moon are the emblems of two kingdoms which are under the power of the Law of God. Afterward it is said: "upon her head is a crown of twelve stars." These twelve stars are the twelve Imáms, who were the promoters of the Law of Muhammad and the educators of the people, shining like stars in the heaven of guidance.

Then it is said in the second verse: "and she being with child cried," meaning that this Law fell into the greatest difficulties and endured great troubles and afflictions until a perfect offspring was produced—that is, the coming Manifestation, the Promised One, Who is the perfect offspring, and Who was reared in the bosom of this Law, which is as its mother. The child Who is referred to is the Báb, the Primal Point, Who was in truth born from the Law of Muhammad—that is to say, the Holy Reality, Who is the child and outcome of the Law of God, His mother, and Who is promised by that religion, finds a reality in the kingdom of that Law; but because of the despotism of the dragon the child was carried up to God. After twelve hundred and sixty days the dragon was destroyed, and the child of the Law of God, the Promised One, became manifest.

Verses 3 and 4. "And there appeared a great wonder in heaven; and behold a great red dragon, having seven heads and ten horns, and seven crowns upon his heads. And his tail drew the

third part of the stars of heaven, and did cast them to the earth.”⁷⁴ These signs are an allusion to the dynasty of the Umayyads who dominated the Muhammadan religion. Seven heads and seven crowns mean seven countries and dominions over which the Umayyads had power: they were the Roman dominion around Damascus; and the Persian, Arabian and Egyptian dominions, together with the dominion of Africa—that is to say, Tunis, Morocco and Algeria; the dominion of Andalusia, which is now Spain; and the dominion of the Turks of Transoxania. The Umayyads had power over these countries. The ten horns mean the names of the Umayyad rulers—that is, without repetition, there were ten names of rulers, meaning ten names of commanders and chiefs—the first is Abú Sūfyán and the last Marván—but several of them bear the same name. So there are two Muáviyá, three Yazíd, two Valíd, and two Marván; but if the names were counted without repetition there would be ten. The Umayyads, of whom the first was Abú Sūfyán, Amír of Mecca and chief of the dynasty of the Umayyads, and the last was Marván, destroyed the third part of the holy and saintly people of the lineage of Muḥammad who were like the stars of heaven.

Verse 4. “And the dragon stood before the woman which was ready to be delivered, for to devour the child as soon as it was born.”⁷⁵ As we have before explained, this woman is the Law of God. The dragon was standing near the woman to devour her child, and this child was the promised Manifestation, the offspring of the Law of Muhammad. The Umayyads were always waiting to get possession of the Promised One, Who was to come from the line of Muhammad, to destroy and

دوازده ستاره عبارت از دوازده ائمه است که مروج شریعت محمدیه بودند و مرّیان ملت که مانند ستاره در افق هدایت میدرخشیدند . بعد میفرماید " و آبستن بوده از درد زه و عذاب زائیدن فریاد برمیآورد " یعنی این شریعت در مشکلات عظیمه افتد و زحمت و مشقّات عظیمه کشد تا ولد کامل ازین شریعت حاصل گردد یعنی ظهور بعد و موعود که ولد کاملست در آغوش این شریعت که مانند مادر است پرورش یابد و مقصود ازین ولد حضرت اعلی و نقطه اولی است که فی الحقیقه زاده شریعت محمدیه بود یعنی حقیقت مقدّسه ای که طفل و نتیجه شریعه الله که مادر است و موعود آن شریعت است در ملکوت آن شریعت تحقّق یافت ولی از تسلّط اژدها نزد خدا ر بوده شد بعد از ۱۲۶۰ روز اژدها محو شد آن زاده شریعه الله موعود ظاهر گشت . " و علامتی دیگر در آسمان پدید آمد که اینک اژدهای بزرگ آتش گون که او را هفت سر و ده شاخ بود و بر سرهایش هفت افسر و دمش ثلث ستارگان آسمانرا کشیده بر زمین ریخت " آن اژدها بنی امیه است که مستولی

⁷⁴Cf. Rev. 12:3–4.

⁷⁵Cf. Rev. 12:4.

annihilate Him; for they much feared the appearance of the promised Manifestation, and they sought to kill any of Muhammad's descendants who might be highly esteemed.

Verse 5. "And she brought forth a man child, Who was to rule all nations with a rod of iron." This great son is the promised Manifestation Who was born of the Law of God and reared in the bosom of the divine teachings. The iron rod is a symbol of power and might—it is not a sword—and means that with divine power and might He will shepherd all the nations of the earth. This son is the Báb.

Verse 5. "And her child was caught up unto God, and to His throne." This is a prophecy of the Báb, Who ascended to the heavenly realm, to the Throne of God, and to the center of His Kingdom. Consider how all this corresponds to what happened.

Verse 6. "And the woman fled into the wilderness"—that is to say, the Law of God fled to the wilderness, meaning the vast desert of Hijáz, and the Arabian Peninsula.

Verse 6. "Where she had a place prepared of God."⁷⁶ The Arabian Peninsula became the abode and dwelling place, and the center of the Law of God.

Verse 6. "That they should feed her there a thousand two hundred and threescore days." In the terminology of the Holy Book these twelve hundred and sixty days mean the twelve hundred and sixty years that the Law of God was set up in the wilderness of Arabia, the great desert: from it the Promised One

بر شریعت محمدیه شدند و هفت سر و هفت افسر عبارت از هفت مملکت و سلطنت است که بنوامیه بر آن استیلا یافتند مملکت روم که در بریه الشام بود ، مملکت فرس ، مملکت عرب ، مملکت مصر ، مملکت افریقا یعنی تونس و جزائر و مراکش ، مملکت اندلس که الآن اسپانیاست ، مملکت ترک ما وراءالنهر ، بنوامیه بر این ممالک استیلا یافتند و ده شاخ که عبارت از ده اسم از ملوک بنی امیه است که بدون تکرار ده پادشاهند یعنی ده اسمند که ریاست و سلطنت کردند اول ابی سفیانست و آخر مروان زیرا اسماء بعضیشان تکرر یافت من جمله دو معاویه و سه یزیدند و دو ولید و دو مروان اینها مکرر شده‌اند چون من دون تکرار اسماء حساب شود ده میشوند . و این بنوامیه که بدایتشان ابو سفیانست که وقتی امیر مکه بوده و سر سلسله امویانست و آخرشان مروان ثلث نفوس مقدسه مبارکه را از سلاله طاهره که ستارگان آسمان بودند محو کردند . " و ازدها پیش آن زن که میزائید بایستاد تا چون بزاید فرزند او را ببلعد " این زن شریعة

⁷⁶Cf. Rev. 12:6.

has come. After twelve hundred and sixty years that Law will have no more influence, for the fruit of that tree will have appeared, and the result will have been produced.

Consider how the prophecies correspond to one another. In the Apocalypse, the appearance of the Promised One is appointed after forty-two months, and Daniel expresses it as three times and a half, which is also forty-two months, which are twelve hundred and sixty days. In another passage of John's Revelation it is clearly spoken of as twelve hundred and sixty days, and in the Holy Book it is said that each day signifies one year. Nothing could be clearer than this agreement of the prophecies with one another. The Báb appeared in the year 1260 of the Hejira of Muhammad, which is the beginning of the universal era-reckoning of all Islám. There are no clearer proofs than this in the Holy Books for any Manifestation. For him who is just, the agreement of the times indicated by the tongues of the Great Ones is the most conclusive proof. There is no other possible explanation of these prophecies. Blessed are the just souls who seek the truth. But failing justice, the people attack, dispute and openly deny the evidence, like the Pharisees who, at the manifestation of Christ, denied with the greatest obstinacy the explanations of Christ and of His disciples. They obscured Christ's Cause before the ignorant people, saying, "These prophecies are not of Jesus, but of the Promised One Who shall come later, according to the conditions mentioned in the Bible." Some of these conditions were that He must have a kingdom, be seated on the throne of David, enforce the Law of the Bible, and manifest such justice that the wolf and the lamb shall gather at the same spring.

الله است چنانچه از پیش گذشت و ایستادن در نزد آن یعنی آن
اژدها مراقب بود تا آن زن بزاید فرزند او را ببلعد و این فرزند آن
مظهر موعود بود که زاده شریعت محمدیه است و بنوامیه همیشه
منتظر آن بودند که آن شخص موعود که از سلاله حضرت محمد
خواهد آمد و موعود است او را بدست آرند و محو و نابود کنند
زیرا نهایت خوف از ظهور مظهر موعود داشتند و هر جا نفسی را
از سلاله حضرت محمد یافتند که در انظار محترم بود او را هلاک
نمودند . پس پسری زائید که همه امتهای زمین را بعصای آهنین
حکمرانی

خواهد کرد " این پسر بزرگوار مظهر موعود است که از شریعه
الله تولّد یافت و در آغوش تعالیم الهیه پرورش شد و عصای
آهنین کنایه از قوّت و قدرتست نه شمشیر یعنی بقوّت و قدرت
الهیه جمیع امتهای زمین را شبانی خواهد فرمود مقصود از این
فرزند حضرت اعلی است . " و فرزندش بنزد خدا و تحت او ربنده
شد " این اخبار از حقیقت حضرت اعلی است که صعود بجیز
ملکوت عرش الهی مرکز سلطنت الهیه فرمودند ملاحظه نمائید که

And thus they prevented the people from knowing Christ.

Note.—In these last conversations ‘Abdu’l-Bahá wishes to reconcile in a new interpretation the apocalyptic prophecies of the Jews, the Christians and the Muslims, rather than to show their supernatural character. On the powers of the Prophets, cf. “The Knowledge of the Divine Manifestations,” p. 157; and “Visions and Communication with Spirits,” p. 251.

چقدر مطابق واقعست " و زن بیابان فرار کرد " یعنی شریعة الله بصحرا فرار کرد یعنی بصرای واسع حجاز و جزيرة العرب انتقال نمود " و در آنجا مکانی از برای وی از خدا مهیا شده است " یعنی جزيرة العرب مأوی و مسکن و مرکز شریعة الله شد " تا او را مدّت هزار و دویست و شصت روز بپرورند " و این هزار و دویست و شصت روز هر روزی باصطلاح کتاب مقدّس عبارت از یک سالست چنانکه از پیش گذشت و شریعة الله هزار و دویست و شصت سال در بادیه عرب صحرای عظیم پرورش یافت و مظهر موعود از او تولّد گشت دیگر حکمی بعد از هزار و دویست و شصت سال از برای آن شریعت نماند زیرا ثمره آن شجر ظاهر گردید و نتیجه حاصل شد ملاحظه فرمائید که چقدر نبوّتها مطابق یکدیگر است . در مکاشفات ظهور موعود را چهل و دو ماه تعیین نماید و دانیال نبی سه روز و نیم تصریح کند این نیز چهل و دو ماه میشود و چهل و دو ماه هزار و دویست و شصت روز میگردد لهذا در مکاشفات یوحنا در جای دیگر صراحةً هزار و دویست و شصت روز بیان کند و در کتاب مقدّس منصوص است

		<p>که هر روزی عبارت از یک سالست و از این صریحتر ممکن نیست که جمیع اخبار با یکدیگر توافق نماید و حضرت باب در سنه هزار و دویست و شصت از هجرت حضرت محمد که تاریخ عموم اسلامست ظاهر شد و در کتاب مقدس اخباری از این صریحتر در حق هیچ ظهوری نیست اگر انصاف باشد توافق این اوقات مذکوره از لسان بزرگواران اعظم برهانست و بهیچ وجه تأویل برنمیدارد .</p> <p>خوشا بحال نفوس منصفه که تحری حقیقت نمایند اما اگر انصاف نباشد محاججه کنند و مجادله نمایند و انکار امر واضح کنند مانند فریسیان در ظهور مسیح که در نهایت لجاجت انکار تفاسیر و بیان حضرت مسیح و حواریین مینمودند و بجهله عوام امر را مشتبه میکردند که این اخبار در حق این یسوع نیست بلکه در حق موعود است که من بعد بشروط مذکوره در تورات خواهد آمد و از جمله شروط سلطنت و جلوس بر سریر داود و ترویج شریعت تورات و ظهور عدالت کبری و اجتماع گرگ و میش بر چشمه واحد است لهذا ناس را محتجب از مسیح نمودند .</p>
14	SPIRITUAL PROOFS	براهین روحانیّه

In this material world time has cycles; places change through alternating seasons, and for souls there are progress, retrogression and education.

At one time it is the season of spring; at another it is the season of autumn; and again it is the season of summer or the season of winter.

In the spring there are the clouds which send down the precious rain, the musk-scented breezes and life-giving zephyrs; the air is perfectly temperate, the rain falls, the sun shines, the fecundating wind wafts the clouds, the world is renewed, and the breath of life appears in plants, in animals and in men. Earthly beings pass from one condition to another. All things are clothed in new garments, and the black earth is covered with herbage; mountains and plains are adorned with verdure; trees bear leaves and blossoms; gardens bring forth flowers and fragrant herbs. The world becomes another world, and it attains to a life-giving spirit. The earth was a lifeless body; it finds a new spirit, and produces endless beauty, grace and freshness. Thus the spring is the cause of new life and infuses a new spirit.

Afterward comes the summer, when the heat increases, and growth and development attain their greatest power. The energy of life in the vegetable kingdom reaches to the degree of perfection, the fruit appears, and the time of harvest ripens; a seed has become a sheaf, and the food is stored for winter. Afterward comes tumultuous autumn when unwholesome and sterile winds blow; it is the season of sickness, when all things are withered, and the balmy air is vitiated. The breezes of spring are changed to autumn winds; the fertile green trees have

در این عالم جسمانی زمانرا ادوار است و مکانرا اطوار فصولرا گردش است و نفوسرا ترقی و تدنی و پرورش . گاهی فصل ربیع است و گاهی موسم خریف دمی اوان تابستانست و اوقاتی فصل زمستان . موسم بهار ابر گهر بار دارد و نفحه مشکبار نسیم جان بخش دارد و هوائی در نهایت اعتدال باران بیارد خورشید بتابد اریاح لواقع بوزد عالم تجدید شود و نفحه حیات در نبات و حیوان و انسان پدید آید کائنات ارضیه از برزخی برزخ دیگر انتقال نماید جمیع اشیا خلعت تازه پوشد و خاک سیاه پر گیاه گردد و کوه و صحرا حله خضرا یابد درختان برگ و شکوفه نماید و گلستان گل و ریاحین برویاند جهان جهان دیگر گردد و کیهان حیات جان پرور یابد عالم ارضی جسم بیجان بود روح تازه یابد و لطافت و صباحت و ملاحظت بی اندازه حاصل نماید پس بهار سبب حیات جدید شود و روح بدیع دهد . بعد موسم تابستان آید و حرارت افزایش و نشو و نما نهایت قوت بنماید قوه حیات در عالم نبات بدرجه کمال رسد و زمان حصاد شود دانه خرمن گردد و قوت بھر دی و بهمن مهیا شود . بعد فصل خزان بی امان آید و نسیم

become withered and bare; flowers and fragrant herbs fade away; the beautiful garden becomes a dustheap. Following this comes the season of winter, with cold and tempests. It snows, rains, hails, storms, thunders and lightens, freezes and congeals; all plants die, and animals languish and are wretched.

When this state is reached, again a new life-giving spring returns, and the cycle is renewed. The season of spring with its hosts of freshness and beauty spreads its tent on the plains and mountains with great pomp and magnificence. A second time the form of the creatures is renewed, and the creation of beings begins afresh; bodies grow and develop, the plains and wildernesses become green and fertile, trees bring forth blossoms, and the spring of last year returns in the utmost fullness and glory. Such is, and such ought to be, the cycle and succession of existence. Such is the cycle and revolution of the material world.

It is the same with the spiritual cycles of the Prophets—that is to say, the day of the appearance of the Holy Manifestations is the spiritual springtime; it is the divine splendor; it is the heavenly bounty, the breeze of life, the rising of the Sun of Reality. Spirits are quickened; hearts are refreshed and invigorated; souls become good; existence is set in motion; human realities are gladdened, and grow and develop in good qualities and perfections. General progress is achieved and revival takes place, for it is the day of resurrection, the time of excitement and ferment, and the season of bliss, of joy and of intense rapture.

Afterward the life-giving spring ends in fruitful summer. The word of God is exalted, the Law of God is promulgated; all

ناگوار بوزد باد عقیم مرور کند و فصل سقیم حصول یابد جمیع اشیا پژمرده شود و هوای لطیف افسرده گردد نسیم بهار بیاد خریف مبدل شود اشجار سبز و خرم افسرده و عریان گردد و گل و ریاحین حالت غمگین یابد گلشن نازنین گلخن ظلمانی شود . بعد فصل زمستان آید و سرما و طوفان گردد برف است و بوران تگرگست و باران رعد است و برق جمودتست و خمودت جمیع کائنات نباتیه بحالت موت افتد و موجودات حیوانیه پژمرده و افسرده گردد . چون باین درجه رسد باز نو بهار جان پرور آید و دور جدید شود و موسم ربیع با کمال حشمت و عظمت با جنود طراوت و لطافت در کوه و دشت خیمه بر افرازد دوباره هیکل موجودات تجدید شود و خلقت کائنات تازه گردد اجسام نشو و نما یابد دشت و صحرا سبز و خرم گردد درختها شکوفه نماید و آن بهار پارسالی باز در نهایت عظمت و جلال رجوع کند و وجود کائنات بر این دور و تسلسل باید و شاید و باید ، این دور و گردش عالم جسمانیست . بهمین قسم ادوار روحانی انبیا یعنی یوم ظهور مظاهر مقدسه بهار روحانیست تجلیات رحمانیست فیض آسمانیست نسیم

things reach perfection. The heavenly table is spread, the holy breezes perfume the East and the West, the teachings of God conquer the world, men become educated, praiseworthy results are produced, universal progress appears in the world of humanity, and the divine bounties surround all things. The Sun of Reality rises from the horizon of the Kingdom with the greatest power and heat. When it reaches the meridian, it will begin to decline and descend, and the spiritual summer will be followed by autumn, when growth and development are arrested. Breezes change into blighting winds, and the unwholesome season dissipates the beauty and freshness of the gardens, plains and bowers—that is to say, attraction and goodwill do not remain, divine qualities are changed, the radiance of hearts is dimmed, the spirituality of souls is altered, virtues are replaced by vices, and holiness and purity disappear. Only the name of the Religion of God remains, and the exoteric forms of the divine teachings. The foundations of the Religion of God are destroyed and annihilated, and nothing but forms and customs exist. Divisions appear, firmness is changed into instability, and spirits become dead; hearts languish, souls become inert, and winter arrives—that is to say, the coldness of ignorance envelops the world, and the darkness of human error prevails. After this come indifference, disobedience, inconsiderateness, indolence, baseness, animal instincts and the coldness and insensibility of stones. It is like the season of winter when the terrestrial globe, deprived of the effect of the heat of the sun, becomes desolate and dreary. When the world of intelligence and thought has reached to this state, there remain only continual death and perpetual nonexistence.

When the season of winter has had its effect, again the spiritual springtime returns, and a new cycle appears. Spiritual breezes

حیاتست اشراق شمس حقیقت است ارواح زنده شود قلوب تر و تازه گردد نفوس طیبیه شود وجود بحرکت آید حقایق انسانیّه بشارت یابد و در مراتب و کمالات نشو و نما جوید ترقیات کلّیه حاصل شود حشر و نشور گردد زیرا ایام قیام است و زمان جوش و خروش دم فرح و سرور است و وقت انجذاب موفور . بعد آن بهار جان پرور منتهی بتابستان پر ثمر شود اعلاء کلمه الله گردد و ترویج شریعة الله جمیع اشیا بدرجه کمال رسد مائده آسمانی منبسط گردد نفحات قدس شرق و غرب معطر نماید تعالیم الهی جهانگیر شود نفوس تربیت شود نتایج مشکوره حاصل گردد و ترقیات کلّیه در عالم انسانی جلوه نماید و فیوضات رحمانی احاطه کند و شمس حقیقت از افق ملکوت بنهایت قوّت و حرارت اشراق نماید . و چون بدائرة نصف النهار رسد رو بغروب و زوال نهد و آن بهار روحانیرا از پی زمان خزان آید نشو و نما بایستد نسیم مبدّل بریح عقیم گردد و موسم سقیم طراوت و لطافت باغ و صحرا و گلزار را زائل کند یعنی انجذابات وجدانیّه نماند اخلاق رحمانیه مبدّل گردد نورانیّت قلوب مکدّر شود و روحانیّت نفوس متغیّر گردد فضائل

blow, the luminous dawn gleams, the divine clouds give rain, the rays of the Sun of Reality shine forth, the contingent world attains unto a new life and is clad in a wonderful garment. All the signs and the gifts of the past springtime reappear, with perhaps even greater splendor in this new season.

The spiritual cycles of the Sun of Reality are like the cycles of the material sun: they are always revolving and being renewed. The Sun of Reality, like the material sun, has numerous rising and dawning places: one day it rises from the zodiacal sign of Cancer, another day from the sign of Libra or Aquarius; another time it is from the sign of Aries that it diffuses its rays. But the sun is one sun and one reality; the people of knowledge are lovers of the sun, and are not fascinated by the places of its rising and dawning. The people of perception are the seekers of the truth, and not of the places of its appearance, nor of its dawning points; therefore, they will adore the Sun from whatever point in the zodiac it may appear, and they will seek the Reality in every Sanctified Soul Who manifests it. Such people always attain to the truth and are not veiled from the Sun of the Divine World. So the lover of the sun and the seeker of the light will always turn toward the sun, whether it shines from the sign of Aries or gives its bounty from the sign of Cancer, or radiates from Gemini; but the ignorant and uninstructed are lovers of the signs of the zodiac, and enamored and fascinated by the rising-places, and not by the sun. When it was in the sign of Cancer, they turned toward it, though afterward the sun changed to the sign of Libra; as they were lovers of the sign, they turned toward it and attached themselves to it, and were deprived of the influences of the sun merely because it had changed its place. For example, once the Sun of Reality poured forth its rays from the sign of Abraham, and then it dawned

مبدلبرذائل شود و تقدیس و تنزیه نماید از شریعة الله اسمی ماند و از تعالیم الهیه رسمی پاید اساس دین الله محو و نابود شود عادات و رسومی موجود گردد تفریق حاصل شود و استقامت بتزلزل تبدیل شود جانها مرده گردد و قلوب پژمرده شود و نفوس افسرده گردد . ایام زمستان آید یعنی برودت جهل و نادانی احاطه کند و ظلمت ضلالت نفسانی مستولی شود پس از آن جمودتست و نافرمانی سفاهت است و کاهلی سفالت است و شؤون حیوانی برودتست و خمودت جمادی مثل فصل زمستان که کره ارض از تأثیر حرارت شمس محروم ماند و مخمود و مغموم شود . وقتی که عالم عقول و افکار باین درجه رسد موت ابدی است و فنای سرمدی و چون موسم زمستان حکمش جاری گشت دوباره بهار روحانی آید و دور جدید جلوه نماید نسیم روحانی وزد صبح نورانی دمد ابر رحمانی ببارد پرتو شمس حقیقت بتابد عالم امکان حیات جدید یابد و خلعت بدیع پوشد جمیع آثار و مواهب ربیع گذشته در این بهار جدید دوباره و شاید اعظم از آن جلوه نماید . ادوار روحانیه شمس حقیقت مانند ادوار عالم شمس دائماً در دور و تجدید است مثل

from the sign of Moses and illuminated the horizon. Afterward it rose with the greatest power and brilliancy from the sign of Christ. Those who were the seekers of Reality worshiped that Reality wherever they saw it, but those who were attached to Abraham were deprived of its influences when it shone upon Sinai and illuminated the reality of Moses. Those who held fast to Moses, when the Sun of Reality shone from Christ with the utmost radiance and lordly splendor, were also veiled; and so forth.

Therefore, man must be the seeker after the Reality, and he will find that Reality in each of the Sanctified Souls. He must be fascinated and enraptured, and attracted to the divine bounty; he must be like the butterfly who is the lover of the light from whatever lamp it may shine, and like the nightingale who is the lover of the rose in whatever garden it may grow.

If the sun were to rise in the West, it would still be the sun; one must not withdraw from it on account of its rising-place, nor consider the West to be always the place of sunset. In the same way, one must look for the heavenly bounties and seek for the Divine Aurora. In every place where it appears, one must become its distracted lover. Consider that if the Jews had not kept turning to the horizon of Moses, and had only regarded the Sun of Reality, without any doubt they would have recognized the Sun in the dawning-place of the reality of Christ, in the greatest divine splendor. But, alas! a thousand times alas! attaching themselves to the outward words of Moses, they were deprived of the divine bounties and the lordly splendors!

شمس حقیقت مثل آفتابست شمس خارج را مشارق و مطالع متعدّد است روزی از برج سرطان طلوع نماید و وقتی از برج میزان زمانی از برج دلو اشراق کند و گهی از برج حمل پرتو افشاند اما شمس شمس واحد است و حقیقت واحده . ارباب دانش عاشق شمسند نه مفتون مشارق و مطالع و اهل بصیرت طالب حقیقتند نه مظاهر و مصادر لهذا آفتاب از هر برج و مشرقی طلوع نماید ساجد گردند و حقیقت از هر نفس مقدّسی ظاهر شود طالب شوند . این نفوس همیشه بحقیقت

پی برند و از آفتاب جهان الهی محتجب نگردند عاشق آفتاب و طالب انوار دائماً توجّه بشمس دارد خواه در برج حمل بدرخشد خواه در برج سرطان فیض بخشد خواه در برج جوزا بتابد . اما جاهلان نادان عاشق بروجند و واله و حیران مشارق نه آفتاب و وقتی که در برج سرطان بود توجّه داشتند بعد آن آفتاب ببرج میزان انتقال کرد چون عاشق برج بودند متوجّه و متمسک ببرج شدند و محتجب از آفتاب چه که آفتاب انتقال کرد . مثلاً یکوقتی شمس حقیقت از برج ابراهیمی پرتوی انداخت بعد در برج موسوی

شفقی زد و افقی روشن نمود بعد از برج مسیحی در نهایت قوّت و حرارت و اشراق طلوع کرد آنان که طالب حقیقت بودند آن حقیقت را در هر جا دیدند ساجد شدند . اما آنهایی که متمسک بایبراهیم بودند وقتی که تجلّی بر طور نمود و حقیقت موسی را روشن کرد محتجب شدند و آنهایی که متمسک بموسی بودند وقتی که شمس حقیقت از نقطه مسیحی در نهایت نورانیت جلوه ربّانی کرد محتجب شدند و قس علی ذلک . پس باید انسان طالب حقیقت باشد آن حقیقت را در هر ذات مقدّسی یابد واله و حیران گردد و منجذب فیض یزدان شود مانند پروانه عاشق نور باشد در هر زجاجی برافروزد و بمثابه بلبل مفتون گل باشد در هر گلشنی بروید . و اگر آفتاب از مغرب طالع شود آفتاب است نباید محتجب بمشرق شد و غربا محلّ افول و غروب شمرد و همچنین باید تحرّی فیوضات الهیّه و تجسّس اشراقات رحمانیّه کرد و در هر حقیقتی واضح و آشکار یافت

باید واله و حیران شد . ملاحظه کنید که یهود اگر متمسک بافق موسوی نبودند بلکه ناظر بشمس حقیقت بودند البتّه آن شمس را

		<p>در مطلع حقیقی مسیحی در نهایت جلوه رحمانی مشاهده مینمودند ولی هزار افسوس که بلفظ موسی متمسک شدند و از آن فیض الهی و جلوه ربّانی محروم ماندند .</p>
15	<p>TRUE WEALTH</p> <p>The honor and exaltation of every existing being depends upon causes and circumstances.</p> <p>The excellency, the adornment and the perfection of the earth is to be verdant and fertile through the bounty of the clouds of springtime. Plants grow; flowers and fragrant herbs spring up; fruit-bearing trees become full of blossoms and bring forth fresh and new fruit. Gardens become beautiful, and meadows adorned; mountains and plains are clad in a green robe, and gardens, fields, villages and cities are decorated. This is the prosperity of the mineral world.</p> <p>The height of exaltation and the perfection of the vegetable world is that a tree should grow on the bank of a stream of fresh water, that a gentle breeze should blow on it, that the warmth of the sun should shine on it, that a gardener should attend to its cultivation, and that day by day it should develop and yield fruit. But its real prosperity is to progress into the animal and human world, and replace that which has been exhausted in the bodies of animals and men.</p> <p>The exaltation of the animal world is to possess perfect members, organs and powers, and to have all its needs supplied.</p>	<p>بیان غنای حقیقی وجود</p> <p>شرافت و علویّت هر کائنی از موجودات بامری مشروط و بکیفیتی مربوط . مزیت و زینت و کمال زمین در اینست که از فیض ابر بهاری سبز و خرم گردد نبات انبات شود گل و ریاحین بروید درختان بارور پر از ثمر گردد و میوه تازه و تر بخشد گلشن تشکیل گردد چمن تزیین یابد کشت زار و کوهسار حله خضرا پوشد باغ و راغ و مدن و قری زینت یابد این سعادت عالم جماد است . اما نهایت علویّت و کمال عالم نبات در اینست که درختی در کنار جویباری از آب شیرین قد بفرازد نسیم خوشی بر او وزد و حرارت آفتاب بتابد و باغبان بتربیت او پردازد و روزبروز نشو و نما نماید و ثمر بخشد و سعادت حقیقی آن در اینست که بعالم حیوان و عالم انسان ترقی کند و بدل ما یتحلّل در جسم حیوان و انسان گردد . و علویّت عالم حیوان در اینست که اعضا و جوارح و قوای آن</p>

This is its chief glory, its honor and exaltation. So the supreme happiness of an animal is to have possession of a green and fertile meadow, perfectly pure flowing water, and a lovely, verdant forest. If these things are provided for it, no greater prosperity can be imagined. For example, if a bird builds its nest in a green and fruitful forest, in a beautiful high place, upon a strong tree, and at the top of a lofty branch, and if it finds all it needs of seeds and water, this is its perfect prosperity.

But real prosperity for the animal consists in passing from the animal world to the human world, like the microscopic beings that, through the water and air, enter into man and are assimilated, and replace that which has been consumed in his body. This is the great honor and prosperity for the animal world; no greater honor can be conceived for it.

Therefore, it is evident and clear that this wealth, this comfort and this material abundance form the complete prosperity of minerals, vegetables and animals. No riches, wealth, comfort or ease of the material world is equal to the wealth of a bird; all the areas of these plains and mountains are its dwelling, and all the seeds and harvests are its food and wealth, and all the lands, villages, meadows, pastures, forests and wildernesses are its possessions. Now, which is the richer, this bird, or the most wealthy man? for no matter how many seeds it may take or bestow, its wealth does not decrease.

Then it is clear that the honor and exaltation of man must be something more than material riches. Material comforts are only a branch, but the root of the exaltation of man is the good attributes and virtues which are the adornments of his reality.

مکمل و ما یحتاج حاضر و مهیا گردد و این نهایت عزّت و شرف و علویّت آنهاست . مثلاً نهایت سعادت حیوان در اینست چمنی سبز و خرم و آب جاری در نهایت حلاوت و جنگلی در غایت طراوت اگر چنین چیزی مهیا شود دیگر ما فوق آن سعادت بیجهت حیوان متصور نه . مثلاً مرغی در جنگل سبز و خرمی در محلّ پر لطافت بلندی بر درخت تنومندی بر فراز شاخ بلندی آشیانه سازد و آنچه خواهد از دانه و آب حاضر و مهیا باشد این از برای پرنده سعادت کلّیه است ولی سعادت حقیقی اینست که از عالم حیوان بعالم انسان انتقال نماید مثل حیوانات ذرّیه که بواسطه هوا و آب در جوف انسان حلول نماید و تحلیل گردد و بدل ما یتحلّل در جسم انسان گردد این نهایت عزّت و سعادت اوست دیگر ما فوق آن عزّتی برای او تصوّر نشود . پس واضح و معلوم شد که این نعمت و راحت و ثروت جسمانیّه سعادت تامّه جماد و نبات و حیوان است و هیچ ثروت و غنائی و راحت و آسایشی در عالم جسمانی مثل غنای این طیور نیست بجهت اینکه این صحرا و کهسار فضای آشیانه او و جمیع دانه ها و خرمنها ثروت و قوت او و جمیع اراضی

These are the divine appearances, the heavenly bounties, the sublime emotions, the love and knowledge of God; universal wisdom, intellectual perception, scientific discoveries, justice, equity, truthfulness, benevolence, natural courage and innate fortitude; the respect for rights and the keeping of agreements and covenants; rectitude in all circumstances; serving the truth under all conditions; the sacrifice of one's life for the good of all people; kindness and esteem for all nations; obedience to the teachings of God; service in the Divine Kingdom; the guidance of the people, and the education of the nations and races. This is the prosperity of the human world! This is the exaltation of man in the world! This is eternal life and heavenly honor!

These virtues do not appear from the reality of man except through the power of God and the divine teachings, for they need supernatural power for their manifestation. It may be that in the world of nature a trace of these perfections may appear, but they are unstable and ephemeral; they are like the rays of the sun upon the wall.

As the compassionate God has placed such a wonderful crown upon the head of man, man should strive that its brilliant jewels may become visible in the world.

و قری و چمن و مرعی و جنگل و صحرا ملک او . حال این مرغ غنی تر است یا اغنیاء انسان ؟ زیرا آنچه دانه چیند و ببخشند ثروتش تناقص حاصل ننماید پس معلوم شد که عزّت و علویّت انسان مجرّد بلذائذ جسمانیّه و نعم دنیویّه نه بلکه این سعادت جسمانیّه فرع است . و اما اصل علویّت انسانیّه خصائل و فضائلی است که زینت حقیقت انسانست و آن سنوحات رحمانیّه و فیوضات سمائیّه و احساسات وجدانیّه و محبّت الهیّه و معرفت ربّانیّه و معارف عمومیّه و ادراکات عقلیّه و اکتشافات فنیّه است عدل و انصاف است صدق و الطاف است شهامت ذاتیّه است مروّت فطریّه است صیانت حقوق است محافظه عهد و میثاق است راستی در جمیع امور است و حقیقت پرستی در جمیع شؤون جانفشانی بجهت خیر عموم است و مهربانی و رأفت با جمیع طوائف انسانی و اتّباع تعالیم الهیست و خدمت ملکوت رحمانی هدایت خلق و تربیت ملل و امم است . این است سعادت عالم انسانی اینست علویّت بشر در عالم امکانی اینست حیات ابدی و عزّت آسمانی . و این مواهب در حقیقت انسان جز بقوّه

		<p>ملکوتی الهی و تعالیم آسمانی جلوه ننماید زیرا قوتی خواهد ما وراء الطبیعه و در عالم طبیعت نمونه ای از این کمالات ممکن ولی بی ثبات و بی بقا مثل شعاع آفتاب بر دیوار . خداوند مهربان چنین تاج وهاجی بر سر انسان نهاده پس باید بکوشیم تا گوهر آبدارش بر جهان بدرخشد .) انتهی (</p>
	Part Two: SOME CHRISTIAN SUBJECTS	<p>قسم دوم</p> <p>بعضی مقالات متعلق بمسائل مذهب عیسوی</p> <p>گفتگو بر سر ناهار</p>
16	<p>OUTWARD FORMS AND SYMBOLS MUST BE USED TO CONVEY INTELLECTUAL CONCEPTIONS</p> <p>A subject that is essential⁷⁷ for the comprehension of the questions that we have mentioned, and of others of which we are about to speak, so that the essence of the problems may be understood, is this: that human knowledge is of two kinds. One is the knowledge of things perceptible to the senses—that is to say, things which the eye, or ear, or smell, or taste, or touch can perceive, which are called objective or sensible. So the sun,</p>	<p>در بیان آنکه معقولات فقط بواسطه اظهار در قمیص محسوس باید بیان شود</p> <p>یک مسأله ایست که خیلی مدار است از برای ادراک مسائل دیگر که ذکر نموده و خواهیم کرد تا بجوهر مسائل پی برید . و آن اینست که معلومات انسانی منقسم بدو قسم است قسمی معلومات محسوسه است یعنی شیئی که چشم و یا گوش و یا شامه</p>

⁷⁷Lit., the pivot.

because it can be seen, is said to be objective; and in the same way sounds are sensible because the ear hears them; perfumes are sensible because they can be inhaled and the sense of smell perceives them; foods are sensible because the palate perceives their sweetness, sourness or saltiness; heat and cold are sensible because the feelings perceive them. These are said to be sensible realities.

The other kind of human knowledge is intellectual—that is to say, it is a reality of the intellect; it has no outward form and no place and is not perceptible to the senses. For example, the power of intellect is not sensible; none of the inner qualities of man is a sensible thing; on the contrary, they are intellectual realities. So love is a mental reality and not sensible; for this reality the ear does not hear, the eye does not see, the smell does not perceive, the taste does not discern, the touch does not feel. Even ethereal matter, the forces of which are said in physics to be heat, light, electricity and magnetism, is an intellectual reality, and is not sensible. In the same way, nature, also, in its essence is an intellectual reality and is not sensible; the human spirit is an intellectual, not sensible reality. In explaining these intellectual realities, one is obliged to express them by sensible figures because in exterior existence there is nothing that is not material. Therefore, to explain the reality of the spirit—its condition, its station—one is obliged to give explanations under the forms of sensible things because in the external world all that exists is sensible. For example, grief and happiness are intellectual things; when you wish to express those spiritual qualities you say: “My heart is oppressed; my heart is dilated,” though the heart of man is neither oppressed nor dilated. This is an intellectual or spiritual state, to explain which you are obliged to have recourse to sensible figures.

و یا ذائقه و یا لامسه ادراک نماید آنرا محسوس نامند . مثلاً این آفتاب محسوس است زیرا دیده میشود این را محسوس گویند و همچنین اصوات محسوس است زیرا گوش میشنود و روایح محسوس است زیرا مشمومست شامه احساس آن میکند و طعوم محسوس است زیرا ذائقه ادراک حلاوت و هموضت و ملاحت آنرا مینماید و حرارت و برودت محسوس است زیرا لامسه ادراک آنرا مینماید اینها را حقایق محسوسه گویند . اما قسم دیگر از معلومات انسانی معقولاتست یعنی حقایق معقوله است که صورت خارجیّه ندارد و مکان ندارد و غیر محسوسه است . مثلاً قوه عقل محسوس نیست و صفات انسانیّه بتمامها محسوس نیست بلکه حقایق معقوله است و همچنین حبّ نیز حقیقت معقوله است محسوسه نیست زیرا این حقایق را گوش نشنود چشم نبیند شامه استشمام نکند ذائقه نچشد لامسه ادراک ننماید حتی ماده اثیریّه که قوايشرا در حکمت طبیعیه حرارت و نور و کهربا و مغناطیس گویند آن نیز حقیقت معقوله است نه محسوسه و همچنین نفس طبیعت نیز حقیقت معقوله است نه محسوسه و

Another example: you say, “such an individual made great progress,” though he is remaining in the same place; or again, “such a one’s position was exalted,” although, like everyone else, he walks upon the earth. This exaltation and this progress are spiritual states and intellectual realities, but to explain them you are obliged to have recourse to sensible figures because in the exterior world there is nothing that is not sensible.

So the symbol of knowledge is light, and of ignorance, darkness; but reflect, is knowledge sensible light, or ignorance sensible darkness? No, they are merely symbols. These are only intellectual states, but when you desire to express them outwardly, you call knowledge light, and ignorance darkness. You say: “My heart was gloomy, and it became enlightened.” Now, that light of knowledge, and that darkness of ignorance, are intellectual realities, not sensible ones; but when we seek for explanations in the external world, we are obliged to give them a sensible form.

Then it is evident that the dove which descended upon Christ was not a material dove, but it was a spiritual state, which, that it might be comprehensible, was expressed by a sensible figure. Thus in the Old Testament it is said that God appeared as a pillar of fire: this does not signify the material form; it is an intellectual reality which is expressed by a sensible image.

Christ says, “The Father is in the Son, and the Son is in the Father.” Was Christ within God, or God within Christ? No, in the name of God! On the contrary, this is an intellectual state which is expressed in a sensible figure.

We come to the explanation of the words of Bahá’u’lláh when

همچنین روح انسانی حقیقت معقوله است نه محسوسه و چون خواهی که این حقایق معقوله را بیان نمائی مجبور بر آنی که در قالب محسوس افراف نمائی و بیان کنی زیرا در خارج جز محسوس نیست . پس چون بیان حقیقت روح و شؤون و مراتب خواهی مجبور بر آنی که بصورت محسوسات بیان نمائی زیرا در خارج جز محسوس موجود نه . مثلاً حزن و سرور از امور معقوله است و چون آن کیفیت روحانیّه را بیان خواهی گوئی دلم تنگ شد یا قلبم گشایش یافت و حال آنکه در روح انسان و قلب نه تنگی حاصل و نه گشایش بلکه کیفیتی است روحانیّه و معقوله چون بیان خواهی مجبوری که بصورت محسوسه بیان کنی . مثلاً میگوئی فلان شخص خیلی ترقی کرد و حال آنکه در مقام و محلّش باقی و برقرار و فلان کس مقامش عالی شد و حال آنکه آن شخص مثل سائر اشخاص بر زمین راه میرود ولی این علوّ و ترقّی یک کیفیت روحانیست و حقیقت معقوله است چون

بیان خواهی مجبوری بصور محسوسه بیان کنی چه که در خارج جز محسوس نیست . مثلاً علم را بنور تأویل کنی و جهل را بظلمت

He says: "O king! I was but a man like others, asleep upon My couch, when lo, the breezes of the All-Glorious were wafted over Me, and taught Me the knowledge of all that hath been. This thing is not from Me, but from One Who is Almighty and All-Knowing."⁷⁸ This is the state of manifestation: it is not sensible; it is an intellectual reality, exempt and freed from time, from past, present and future; it is an explanation, a simile, a metaphor and is not to be accepted literally; it is not a state that can be comprehended by man. Sleeping and waking is passing from one state to another. Sleeping is the condition of repose, and wakefulness is the condition of movement. Sleeping is the state of silence; wakefulness is the state of speech. Sleeping is the state of mystery; wakefulness is the state of manifestation.

For example, it is a Persian and Arabic expression to say that the earth was asleep, and the spring came, and it awoke; or the earth was dead, and the spring came, and it revived. These expressions are metaphors, allegories, mystic explanations in the world of signification.

Briefly, the Holy Manifestations have ever been, and ever will be, Luminous Realities; no change or variation takes place in Their essence. Before declaring Their manifestation, They are silent and quiet like a sleeper, and after Their manifestation, They speak and are illuminated, like one who is awake.

حال ملاحظه نمائید آیا علم نور محسوس است و یا جهل ظلمت محسوسه ابداً چنین نیست فقط کیفیت معقوله ایست وقتی که در خارج بیان خواهی علم را نور جهل را ظلمت خوانی و گوئی که قلب من تاریک بود بعد روشن شد حال آن روشنائی علم و آن ظلمت جهل حقیقت معقوله است نه محسوسه و لکن چون در خارج بیان خواهیم مجبوریم بصور محسوسه بیان کنیم . پس معلوم شد که کبوتری که داخل مسیح شد نه این کبوتر محسوسه است بلکه یک کیفیت روحانی بود بجهت تفهیم و تفهّم بصورت محسوسه بیان شد . مثلاً در تورات است خدا در عمودی از نار ظاهر شد حال مقصد این صورت محسوسه

نیست یک حقیقت معقوله است که در صورت محسوسه بیان شده است . حضرت مسیح میفرماید **الْأَبُ فِي الْإِنِّ وَ الْإِنُّ فِي الْأَبِ** حال حضرت مسیح در درون خدا بود یا خدا در درون مسیح بود لاو الله بلکه این کیفیت معقوله ایست که بصورت محسوسه بیان شده است . آمدیم در بیان عبارت مبارک اینکه میفرماید " یا

⁷⁸Extract from the letter to Náṣiri'd-Dín Sháh.

سلطان اَنّی کُنْتُ کَا حِدٍ مِّنَ الْعِبَادِ وَ رَاقِداً عَلَی الْمَهَادِ مَرَّتْ عَلَیَّ
 نَسَائِمُ السُّبْحَانِ وَ عَلَّمَنِی عِلْمَ مَا کَانَ لَیْسَ هَذَا مِنْ عِنْدِی بَلْ مِنْ
 لَّدُنْ عَزِیزٍ عَلِیمٍ " این مقام تجلّی است این محسوس نیست معقول
 است و این از زمان ماضی و حال و استقبال میرا و منزّه است این
 تعبیر و تمثیل است مجاز است نه حقیقت و نه حالتی است که
 مفهوم انسانست یعنی خواب بوده بیدار شده بلکه انتقال از حالی
 بحالی است . مثلاً نوم حال سکونست و بیداری حال حرکت نوم
 حالت صمت است بیداری حالت نطق نوم حالت خفاست و
 بیداری حالت ظهور . مثلاً در فارسی و عربی تعبیر میشود که زمین
 خواب بود بهار آمد بیدار شد یا زمین مرده بود بهار آمد زنده
 گشت این تعبیر تمثیلی است و تشبیه و تأویل در عالم معانی .
 باری مظاهر مقدّسه لم یزل حقایق نورانیّه بوده و هستند تغییر و
 تبدّلی در ذات آنها حاصل نگردد نهایت آنست که قبل از ظهور
 چون ساکن و صامت مانند نائمند و بعد از ظهور ناطق و شارق
 مانند بیدار .

17	<p>THE BIRTH OF CHRIST</p> <p>Question.—How was Christ born of the Holy Spirit?</p> <p>Answer.—In regard to this question, theologians and materialists disagree. The theologians believe that Christ was born of the Holy Spirit, but the materialists think this is impossible and inadmissible, and that without doubt He had a human father.</p> <p>In the Qur’án it is said: “And We sent Our Spirit unto her, and He appeared unto her in the shape of a perfect man,”⁷⁹ meaning that the Holy Spirit took the likeness of the human form, as an image is produced in a mirror, and he addressed Mary.</p> <p>The materialists believe that there must be marriage, and say that a living body cannot be created from a lifeless body, and without male and female there cannot be fecundation. And they think that not only with man, but also with animals and plants, it is impossible. For this union of the male and female exists in all living beings and plants. This pairing of things is even shown forth in the Qur’án: “Glory be to Him Who has created all the pairs: of such things as the earth produceth, and of themselves; and of things which they know not”⁸⁰—that is to say, men, animals and plants are all in pairs—“and of everything have We created two kinds”—that is to say, We have created all the beings through pairing.</p> <p>Briefly, they say a man without a human father cannot be</p>	<p>ولادت حضرت مسیح</p> <p>سؤال</p> <p>ولادت حضرت مسیح از روح القدس بچه نحوی بوده است ؟</p> <p>جواب</p> <p>در این مسأله در میان الهیون و مادّیون اختلافست . الهیون بر آنند که حضرت مسیح از روح القدس بود مادّیونرا تصوّر چنان که این کیفیت مستحیل و ممتنع و لابدّ از پدر است . و در قرآن میفرماید وَ أَرْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا یعنی روح القدس ممثّل بصورت بشر شد مثل صورتی که در آئینه تمثّل نماید و با مریم مخاطبه کرد . مادّیون بر آنند که لابدّ از ازدواج است و گویند که جسم حیّ از جسم میّت تکوّن نیابد و بدون تلقیح ذکور و اناث تحقق نجوید و بر آنند که از انسان گذشته در حیوان ممکن نیست از حیوان گذشته در نبات ممکن نیست زیرا این زوجیت ذکور و اناث در جمیع کائنات حیّه و نباتیه موجود حتی بقرآن نیز استدلال بزوجیت اشیا مینمایند سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا</p>
----	---	---

⁷⁹Cf. Qur’án 19:17.

⁸⁰Qur’án 36:35.

imagined. In answer, the theologians say: “This thing is not impossible and unachievable, but it has not been seen; and there is a great difference between a thing which is impossible and one which is unknown. For example, in former times the telegraph, which causes the East and the West to communicate, was unknown but not impossible; photography and phonography were unknown but not impossible.”

The materialists insist upon this belief, and the theologians reply: “Is this globe eternal or phenomenal?” The materialists answer that, according to science and important discoveries, it is established that it is phenomenal; in the beginning it was a flaming globe, and gradually it became temperate; a crust was formed around it, and upon this crust plants came into existence, then animals, and finally man.

The theologians say: “Then from your statement it has become evident and clear that mankind is phenomenal upon the globe, and not eternal. Then surely the first man had neither father nor mother, for the existence of man is phenomenal. Is not the creation of man without father and mother, even though gradually, more difficult than if he had simply come into existence without a father? As you admit that the first man came into existence without father or mother—whether it be gradually or at once—there can remain no doubt that a man without a human father is also possible and admissible; you cannot consider this impossible; otherwise, you are illogical. For example, if you say that this lamp has once been lighted without wick and oil, and then say that it is impossible to light it without the wick, this is illogical.” Christ had a mother; the

تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَ مِمَّا لَا يَعْلَمُونَ

یعنی انسان و حیوان و نبات جمیع مزدوج است و اِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا خَلَقْنَاهُ رَوْحَيْنِ اثْنَيْنِ یعنی کائنات را جمیعاً مزدوج خلق نمودیم خلاصه گویند انسان بی پدر تصوّر نشود . و لکن الهیون در جواب گویند که این قضیه از محالات و ممتنعات نه اما دیده نشده زیرا فرقت میان شیء مستحیل و شیء غیر مرئی . مثلاً در زمان سابق تلغراف مخبره شرق و غرب در آن واحد غیر مرئی بود نه مستحیل فتو غراف غیر مرئی بود نه مستحیل فنو غراف غیر مرئی بود نه مستحیل . مادّیون اصرار در این مطلب دارند الهیون در جواب گویند: آیا این کره ارض قدیم است یا حادث ؟ مادّیون گویند بموجب فنون و کشفیات مکمله ثابت است که حادث است و در بدایت گوی آتشین بود و بتدریج اعتدال حاصل کرد و قشری پیدا نمود پس فوق قشر نبات تکون یافت بعد حیوان بوجود آمد بعد انسان تحقیق جست . الهیون گویند که از تقریر شما معلوم و واضح گشت که نوع انسان در کره ارض حادث است نه قدیم پس

	<p>first man, as the materialists believe, had neither father nor mother.⁸¹</p>	<p>انسان اوّل یقیناً پدر و مادر نداشته زیرا وجود نوع انسان حادث است . آیا تکوّن انسان بی پدر و مادر و لو بتدریج مشکل تر است یا آنکه بی پدر ؟ شما با وجود اینکه معترف بر این هستید که انسان اوّل خواه بتدریج خواه در مدّت قلیله بی پدر و مادر وجود یافت شبهه نماند که انسان بی پدر ممکن و جایز و این را مستحیل نتوان شمرد و اگر مستحیل بدانی بی انصافیست . مثلاً اگر گوئی که این چراغ بدون فتیله و روغن وقتی روشن شد پس اگر بگوئی بدون فتیل مستحیل است بی انصافیست . حضرت مسیح مادر داشت اما انسان اوّل باعتقاد مادّیّون نه پدر داشت و نه مادر.</p>
18	<p>THE GREATNESS OF CHRIST IS DUE TO HIS PERFECTIONS</p> <p>A great man is a great man, whether born of a human father or not. If being without a father is a virtue, Adam is greater and more excellent than all the Prophets and Messengers, for He had neither father nor mother. That which causes honor and greatness is the splendor and bounty of the divine perfections. The sun is born from substance and form, which can be</p>	<p>سؤال از فضیلت بی پدری ثمرات و فضیلت بی پدری چیست ؟ جواب شخص بزرگوار خواه بی پدر خواه با پدر یکسانست . بی پدری اگر فضیلت است آدم اعظم و افضل از کلّ انبیا و رسل است زیرا</p>

⁸¹This conversation shows the uselessness of discussions upon such questions; the teachings of ‘Abdu’l-Bahá upon the birth of Christ will be found in the following chapter.

compared to father and mother, and it is absolute perfection; but the darkness has neither substance nor form, neither father nor mother, and it is absolute imperfection. The substance of Adam's physical life was earth, but the substance of Abraham was pure sperm; it is certain that the pure and chaste sperm is superior to earth.

Furthermore, in the first chapter of the Gospel of John, verses 12 and 13, it is said: "But as many as received Him, to them gave He power to become the sons of God, even to them that believed on His name:

"Which were born, not of blood, nor of the will of the flesh, nor of the will of man, but of God."⁸²

From these verses it is obvious that the being of a disciple also is not created by physical power, but by the spiritual reality. The honor and greatness of Christ is not due to the fact that He did not have a human father, but to His perfections, bounties and divine glory. If the greatness of Christ is His being fatherless, then Adam is greater than Christ, for He had neither father nor mother. It is said in the Old Testament, "And the Lord God formed man of the dust of the ground, and breathed into his nostrils the breath of life; and man became a living soul."⁸³ Observe that it is said that Adam came into existence from the Spirit of life. Moreover, the expression which John uses in regard to the disciples proves that they also are from the Heavenly Father. Hence it is evident that the holy reality, meaning the real existence of every great man, comes from God

نه پدر داشت و نه مادر . آنچه سبب عزّت و بزر گوار است
تجلیات و فیوضات کمالات الهی است . آفتاب از مادّه و صورت
تولّد یافته و این دو بمثابة پدر و مادر است ولی کمال محض است
و ظلمات را نه مادّه ای و نه صورتی و نه پدری و نه مادری ولی
نقص صرف . حضرت آدم را مادّه حیات جسدی خاکست
حضرت ابراهیم را مادّه جسدی نطفه پاک البتّه نطفه طیبّه طاهره به
از خاک و جماد . و از این گذشته در انجیل یوحنا در باب اوّل در
آیه سیزدهم میفرماید: " و اما آن کسانی که او را قبول کردند آنانرا
قدرت داد تا فرزندان خدا گردند یعنی بھر که باسم او ایمان آورد که
نه از خون و نه از خواهش جسد و نه از خواهش مردم بودند بلکه
از خداوند تولّد یافته اند " . از این آیه یوحنا معلوم میشود وجود
حواریون نیز متکوّن از قوّه جسمانی نیست بلکه از حقیقت
روحانیّه است . شرف و بزرگواری حضرت مسیح بی پدری نیست
بلکه بکمالات و فیوضات و تجلیات الهیّه است اگر بزرگواری
حضرت مسیح بی پدری بود باید آدم از مسیح اعظمتر باشد زیرا نه

⁸²Cf. John 1:12-13.

⁸³Gen. 2:7.

	<p>and owes its being to the breath of the Holy Spirit.</p> <p>The purport is that, if to be without a father is the greatest human glory, then Adam is greater than all, for He had neither father nor mother. Is it better for a man to be created from a living substance or from earth? Certainly it is better if he be created from a living substance. But Christ was born and came into existence from the Holy Spirit.</p> <p>To conclude: the splendor and honor of the holy souls and the Divine Manifestations come from Their heavenly perfections, bounties and glory, and from nothing else.</p>	<p>پدر داشت نه مادر و در تورات میفرماید: " خداوند خدا پس آدم را از خاک زمین بسرشت و در بینی وی روح حیات دمید آدم نفس زنده شد ". ملاحظه کنید که میفرماید که آدم بروح حیات وجود یافت و از این گذشته عبارت یوحنا در حق حواریین دلالت بر آن نماید که آنان نیز از پدر آسمانی هستند . پس معلوم گردید که حقیقت مقدسه یعنی وجود حقیقی هر بزرگواری از حق تحقیق یافته است و بنفخه روح القدس موجود شده است . مقصد اینست اگر بی پدری اعظم منقبت انسانی بود پس آدم بهتر از جمیع است زیرا نه پدر دارد و نه مادر . آیا انسان از ماده حی خلق شود بهتر است یا آنکه از خاک ؟ البتّه از ماده حی خلق شود بهتر است امّا حضرت مسیح از روح القدس تولّد و تحقیق یافته بود . خلاصه شرف و منقبت نفوس مقدسه ، مظاهر الهیه بکمالات و فیوضات و تجلیات ربّانیه است نه بدون آن .</p>
19	<p>THE BAPTISM OF CHRIST</p> <p>Question.—It is said in the Gospel of St. Matthew, chapter 3, verses 13, 14, 15: "Then cometh Jesus from Galilee to Jordan unto John, to be baptized of him. But John forbade Him,</p>	<p>سؤال از تعمید حضرت مسیح</p> <p>در باب سیّم آیه سیزدهم از انجیل متی میفرماید " آنگاه عیسی از جلیل باردن نزد یحیی آمد تا از او تعمید یابد . امّا یحیی او را منع</p>

saying, I have need to be baptized of Thee, and comest Thou to me? And Jesus answering said unto him, Suffer it to be so now: for thus it becometh us to fulfil all righteousness. Then he suffered Him.”

What is the wisdom of this: since Christ possessed all essential perfection, why did He need baptism?

Answer.—The principle of baptism is purification by repentance. John admonished and exhorted the people, and caused them to repent; then he baptized them. Therefore, it is apparent that this baptism is a symbol of repentance from all sin: its meaning is expressed in these words: “O God! as my body has become purified and cleansed from physical impurities, in the same way purify and sanctify my spirit from the impurities of the world of nature, which are not worthy of the Threshold of Thy Unity!” Repentance is the return from disobedience to obedience. Man, after remoteness and deprivation from God, repents and undergoes purification: and this is a symbol signifying “O God! make my heart good and pure, freed and sanctified from all save Thy love.”

As Christ desired that this institution of John should be used at that time by all, He Himself conformed to it in order to awaken the people and to complete the law of the former religion. Although the ablution of repentance was the institution of John, it was in reality formerly practiced in the religion of God.

Christ was not in need of baptism; but as at that time it was an acceptable and praiseworthy action, and a sign of the glad tidings of the Kingdom, therefore, He confirmed it. However, afterward He said the true baptism is not with material water,

نموده گفت : من احتیاج دارم که از تو تعمید یابم و تو نزد من میآئی ؟ عیسی در جواب وی گفت : الآن بگذار زیرا که ما را همچنین مناسب است تا تمام عدالت را بکمال رسانیم پس او را وا گذاشت ."

سؤال

حضرت مسیح را با وجود کمال ذاتی چه احتیاج بغسل تعمید بود و حکمت این چه بود ؟

جواب

اصل تعمید غسل توبه است حضرت یوحنا نفوس را وصایا و نصایح میفرمود و توبه میداد و بعد تعمید میفرمود . پس واضح است که این تغسیل رمزیست که توبه از جمیع گناه نماید یعنی ای خدا همچنین که جسم من از اوساخ جسمانی پاک و مقدس گشت بهمچنین روح مرا از اوساخ عالم طبیعت آنچه لایق درگاه احدیت نیست پاک و مقدس نما . و توبه رجوع از عصیان باطاعتست انسان بعد از دوری و محرومی توبه نماید و غسل کند . پس این غسل رمز است که ای خدا قلب مرا طیب و طاهر کن و از دون

but it must be with spirit and with water. In this case water does not signify material water, for elsewhere it is explicitly said baptism is with spirit and with fire, from which it is clear that the reference is not to material fire and material water, for baptism with fire is impossible.

Therefore, the spirit is the bounty of God, the water is knowledge and life, and the fire is the love of God. For material water does not purify the heart of man; no, it cleanses his body. But the heavenly water and spirit, which are knowledge and life, make the human heart good and pure; the heart which receives a portion of the bounty of the Spirit becomes sanctified, good and pure—that is to say, the reality of man becomes purified and sanctified from the impurities of the world of nature. These natural impurities are evil qualities: anger, lust, worldliness, pride, lying, hypocrisy, fraud, self-love, etc.

Man cannot free himself from the rage of the carnal passions except by the help of the Holy Spirit. That is why He says baptism with the spirit, with water and with fire is necessary, and that it is essential—that is to say, the spirit of divine bounty, the water of knowledge and life, and the fire of the love of God. Man must be baptized with this spirit, this water and this fire so as to become filled with the eternal bounty. Otherwise, what is the use of baptizing with material water? No, this baptism with water was a symbol of repentance, and of seeking forgiveness of sins.

But in the cycle of Bahá'u'lláh there is no longer need of this symbol; for its reality, which is to be baptized with the spirit and love of God, is understood and established.

محبت خویش پاک و مقدس نما . و حضرت مسیح چون خواست این سنت جناب یوحنا را مجری بین عموم در آن زمان بدارد لهذا خود حضرت این را جاری فرمود تا سبب تنبه خلق شود و ناموس که شریعت سابقه بود کامل گردد . ولو این سنت یوحنا بود ولی فی الحقیقه غسل توبه بود و این در شرایع الهیه جاری ، نه اینکه مسیح احتیاج بغسل تعمید داشت بلکه چون در آن زمان عمل مقبول ممدوح و عنوان بشارت ملکوت بود لهذا حضرت مجری داشت . و لکن بعد فرمود که تعمید بآب عنصری نه بلکه تعمید بروح و آب باید و در جای دیگر تعمید بروح و آتش فرمود و مقصود از آب در اینجا آب عنصری نه زیرا در جای دیگر تصریح بروح و آتش میفرماید و از این آتش معلوم گردد که آتش عنصری و آب عنصری نیست زیرا تعمید بآتش محال است . پس روح فیض الهی است و ماء علم و حیات و نار محبة الله است یعنی آب عنصری سبب پاکی قلب انسان نشود بلکه آب عنصری جسم انسانرا پاک نماید ولی آب آسمانی و روح که علم و حیاتست قلب انسانرا طیب و طاهر کند یعنی آن قلب که از فیض روح القدس

		<p>نصیب برد و مقدّس گردد طیب و پاک شود . مقصد اینست که حقیقت انسان از اوساخ عالم طبیعت پاک و مقدّس گردد . اوساخ عالم طبیعت صفات قبیحه است غضب است شهوتست حبّ دنیاست تکبر است کذبست نفاقست تزویر است خود پرستی است و امثال ذلک . انسان از صولت نفس و هوی جز بتأییدات فیض روح القدس خلاص نشود اینست که میفرماید تعمید بروح و آب و آتش لازم و واجب است یعنی روح فیض الهی و ماء علم و حیات و نار محبّة الله و انسان باید باین روح و ماء و آتش تعمید یابد تا استفاضه از فیض ابدی کند و الاّ تعمید بآب عنصری را چه ثمر ولی این تعمید آب رمز از توبه و استغفار از گناه بود و در دور جمال مبارک این رمز را لزوم نه زیرا حقیقت آن که تعمید بروح و محبّة الله است مقررّ و محقّق .</p>
20	<p>THE NECESSITY OF BAPTISM</p> <p>Question.—Is the ablution of baptism useful and necessary, or is it useless and unnecessary? In the first case, if it is useful, why was it abrogated? And in the second case, if it is useless,</p>	<p>ضرورت تعمید</p> <p>غسل تعمید موافقت و لازم یا آنکه غیر موافق و غیر لازم ؟</p> <p>سؤال</p>

why did John practice it?

Answer.—The change in conditions, alterations and transformations are necessities of the essence of beings, and essential necessities cannot be separated from the reality of things. So it is absolutely impossible to separate heat from fire, humidity from water, or light from the sun, for they are essential necessities. As the change and alteration of conditions are necessities for beings, so laws also are changed and altered in accordance with the changes and alterations of the times. For example, in the time of Moses, His Law was conformed and adapted to the conditions of the time; but in the days of Christ these conditions had changed and altered to such an extent that the Mosaic Law was no longer suited and adapted to the needs of mankind; and it was, therefore, abrogated. Thus it was that Christ broke the Sabbath and forbade divorce. After Christ four disciples, among whom were Peter and Paul, permitted the use of animal food forbidden by the Bible, except the eating of those animals which had been strangled, or which were sacrificed to idols, and of blood.⁸⁴ They also forbade fornication. They maintained these four commandments. Afterward, Paul permitted even the eating of strangled animals, those sacrificed to idols, and blood, and only maintained the prohibition of fornication. So in chapter 14, verse 14 of his Epistle to the Romans, Paul writes: "I know, and am persuaded by the Lord Jesus, that there is nothing unclean of itself: but to him that esteemeth any thing to be unclean, to him it is unclean."

Also in the Epistle of Paul to Titus, chapter 1, verse 15: "Unto

این غسل تعمید یا موافق است و لازم یا آنکه غیر موافق و غیر لازم

در صورت اولی با وجود لزوم چگونه منسوخ شد و در صورت ثانیه با وجود عدم لزوم چگونه یوحنا مجری داشت ؟

جواب

تغیّر احوال و تبدّل و انقلاب زمان از لوازم ذاتیه ممکناتست و لزوم ذاتی از حقیقت اشیا انفکاک ندارد . مثلاً انفکاک حرارت از آتش رطوبت از ماء شعاع از شمس محال و ممتنع است زیرا لزوم ذاتی است و چون تغیر و تبدّل حال از لوازم ممکناتست لهذا احکام نیز بسبب تبدّل و تغیر زمان تبدیل شود . مثلاً در زمان موسی مقتضی و مناسب حال شریعت موسویّه بود و چون در زمان حضرت مسیح آن حال تبدّل و تغیر یافت بقسمی که دیگر شریعت موسویّه مناسب و موافق عالم انسانی نبود لهذا نسخ گردید چنانچه حضرت روح سبت را شکست و طلاقرا حرام فرمود . و بعد از حضرت مسیح حواریون اربعه من جمله پطرس و پولس

⁸⁴Acts 15:20.

the pure all things are pure: but unto them that are defiled and unbelieving is nothing pure; but even their mind and conscience is defiled."

Now this change, these alterations and this abrogation are due to the impossibility of comparing the time of Christ with that of Moses. The conditions and requirements in the later period were entirely changed and altered. The former laws were, therefore, abrogated.

The existence of the world may be compared to that of a man, and the Prophets and Messengers of God to skillful doctors. The human being cannot remain in one condition: different maladies occur which have each a special remedy. The skillful physician does not give the same medicine to cure each disease and each malady, but he changes remedies and medicines according to the different necessities of the diseases and constitutions. One person may have a severe illness caused by fever, and the skilled doctor will give him cooling remedies; and when at some other time the condition of this person has changed, and fever is replaced by chills, without doubt the skilled doctor will discard cooling medicine and permit the use of heating drugs. This change and alteration is required by the condition of the patient and is an evident proof of the skill of the physician.

Consider, could the Law of the Old Testament be enforced at this epoch and time? No, in the name of God! it would be impossible and impracticable; therefore, most certainly God abrogated the laws of the Old Testament at the time of Christ. Reflect, also, that baptism in the days of John the Baptist was used to awaken and admonish the people to repent from all sin,

حيوانات محرّمه تورات را تحليل کردند ماعدای لحم مخنوق و قرابين اصنام و خون و همچنين زنا اين احكام اربعه را باقى گذاشتند . بعد پولس لحم مخنوق و ذبائح اصنام و دم را نيز حلال نمود و تحريم زنا را باقى گذاشت چنانكه بولس در آيه چهاردهم از فصل چهاردهم از رساله خود باهل روميّه مينويسد " من ميدانم و معتقدم بربّ مسيح كه هيچ چيز نجس العين نيست بلكه هر چيز نجس است بجهت آنكس كه نجس ميشمرد " و همچنين در آيه پانزدهم از فصل اول از رساله بولس به طيطوس مذكور " جميع اشيا بجهت پاكان پاكست و از براى ناپاك چيزى پاك نيست زيرا آنان كلّ نجسند حتّى عقول و ضمائرشان ". حال اين تغيير و تبديل و نسخ بجهت آن بود كه عصر مسيح قياس بعصر موسى نميشد بلكه حال و مقتضى بكملى تغيير و تبديل يافت لهذا آن احكام منسوخ گرديد زيرا وجود عالم مانند انسانست و انبيا و رسل الهى طبيبان حاذق . شخص انسانى بر حالت واحده نماند امراض مختلفه عارض گردد و هر مرضى را علاجى مخصوص پس طبيب حاذق هر علل و مرضا معالجه واحده ننمايد بلكه بمقتضى اختلاف امراض و احوال ادويه

and to watch for the appearance of the Kingdom of Christ. But at present in Asia, the Catholics and the Orthodox Church plunge newly born children into water mixed with olive oil, and many of them become ill from the shock; at the time of baptism they struggle and become agitated. In other places, the clergy sprinkle the water of baptism on the forehead. But neither from the first form nor from the second do the children derive any spiritual benefit. Then what result is obtained from this form? Other peoples are amazed and wonder why the infant is plunged into the water, since this is neither the cause of the spiritual awakening of the child, nor of its faith or conversion, but it is only a custom which is followed. In the time of John the Baptist it was not so; no, at first John used to exhort the people, and to guide them to repentance from sin, and to fill them with the desire to await the manifestation of Christ. Whoever received the ablution of baptism, and repented of sins in absolute humility and meekness, would also purify and cleanse his body from outward impurities. With perfect yearning, night and day, he would constantly wait for the manifestation of Christ, and the entrance to the Kingdom of the Spirit of God.⁸⁵

To recapitulate: our meaning is that the change and modification of conditions, and the altered requirements of different centuries and times, are the cause of the abrogation of laws. For a time comes when these laws are no longer suitably adapted to conditions. Consider how very different are the requirements of the first centuries, of the Middle Ages, and of modern times. Is it possible that the laws of the first centuries could be enforced at present? It is evident that it would be

و علاج را تغییر دهد . زیرا بر این شخص مرض هائل از حرارت عارض بود فلا بدّ طبیب حاذق ادویه بارده داد و چون وقتی دیگر مزاج این شخص منقلب شد حرارت بیرونت تبدیل گشت لابدّ طبیب حاذق ادویه بارده را نسخ نمود و ادویه حارّه تجویز نمود و این تغییر و تبدیل از مقتضای حال مریض است و بر حذاقت طبیب دلیل جلیل . مثلاً ملاحظه نمائید آیا شریعت تورات در این عصر و زمان ممکن الاجراست ؟ لا و الله بلکه مستحیل و محالست پس لابدّ خداوند متعال آن شریعت تورات را در زمان مسیح نسخ فرمود . و همچنین ملاحظه نمائید که غسل تعمید در زمان یوحناّی معمدان سبب تذکر و تنبّه نفوس بود تا از جمیع گناهان توبه نمایند و منتظر ظهور ملکوت مسیح گردند . اما در این ایّام در آسیا قاتولیک و ارتودکس اطفال شیر خوار را در این آب مخلوط بروغن زیتون غوطه دهند بقسمی که بعضی اطفال از این زحمت مریض گردند و در وقت تعمید بلرزند و مضطرب شوند و در جای دیگر آب تعمید قسّیس پیشانی بپاشد و اطفال چه شقّ اوّل و چه شقّ

⁸⁵i.e., of Christ, Whom the Muslims frequently designate by the title of Rūhu'llāh, the Spirit of God.

impossible and impracticable. In the same manner, after the lapse of a few centuries, the requirements of the present time will not be the same as those of the future, and certainly there will be change and alteration. In Europe the laws are unceasingly altered and modified; in bygone years, how many laws existed in the organizations and systems of Europe, which are now abrogated! These changes and alterations are due to the variation and mutation of thought, conditions and customs. If it were not so, the prosperity of the world of humanity would be wrecked.

For example, there is in the Pentateuch a law that if anyone break the Sabbath, he shall be put to death. Moreover, there are ten sentences of death in the Pentateuch. Would it be possible to keep these laws in our time? It is clear that it would be absolutely impossible. Consequently, there are changes and modifications in the laws, and these are a sufficient proof of the supreme wisdom of God.

This subject needs deep thought. Then the cause of these changes will be evident and apparent.

Blessed are those who reflect!

ثانی بهیچوجه احساس روحانی ندارند پس چه ثمری از این حاصل بلکه سائر ملل تعجب و استغراب نمایند که این طفل رضیع را چرا در این آب غوطه دهند نه سبب تنبّه طفل است و نه سبب ایمان و نه سبب ایقاز مجرّد یک عادت است که مجری میدارند . اما در زمان یوحناى معمدان چنین نبود بلکه حضرت یوحنا ابتدا نفوس را نصیحت میفرمود و بتوبه از گناه دلالت میکرد و بانتظار ظهور مسیح تشویق مینمود هر نفسی که غسل تعمید می یافت در نهایت تضرّع و خشوع توبه از گناه میکرد و جسد خویش را نیز از اوساخ ظاهری طیب و طاهر مینمود و در کمال اشتیاق شب و روز آنّا فآناً منتظر ظهور مسیح بود و دخول در ملکوت روح الله . باری مقصود اینست که تغییر و تبدیل احوال و انقلاب مقتضیات قرون و اعصار سبب نسخ شرایع گردد زیرا زمانی آید که آن احکام موافق و مطابق احوال نباشد . ملاحظه نمائید که مقتضیات قرون اولی با مقتضیات قرون وسطی با مقتضیات قرون اخیر چه قدر متفاوتست . ممکن است الآن که احکام قرون اولی در این قرون اخیر جاری گردد ؟ واضح است که ممتنع و محال است . و همچنین بعد از

		<p>قرون کثیره که بگذرد مقتضای قرون حالیه موافق قرون آتیه نباشد و لابد از تغییر و تبدل است . در اروپا احکام متّصلاً تغییر و تبدل کند چه بسیار حکم که در سنین سابقه در قوانین و نظامات اروپا موجود بود و حال منسوخ گشته . این تغییر و تبدل بجهت تبدل و تغیر افکار و احوال و اطوار است و بدون این سعادت عالم بشریه مختل . مثلاً حکم تورات است که اگر سبت را کسی بشکند حکم قتل است بلکه ده حکم قتل در تورات است حال در قرون حالیه ممکن است این احکام اجرا گردد ؟ واضح است که ممتنع و مستحیل است . لهذا تغیر و تبدل یافت و این تبدل و تغیر احکام دلیل کافی بر حکمت بالغه الهیه است . در این مسأله تعمق لازمست و سبب لائح و واضح طوبی للمتفکرین .</p>
21	<p>THE SYMBOLISM OF THE BREAD AND THE WINE</p> <p>Question.—The Christ said: “I am the living bread which came down from heaven, that a man may eat thereof and not die.”⁸⁶</p>	<p>نان و خمر رمز از چیست ؟</p> <p>سؤال</p> <p>حضرت مسیح میفرماید منم آن نانی که از آسمان نازل شد و هر</p>

⁸⁶Cf. John 6:51, 50.

What is the meaning of this utterance?

Answer.—This bread signifies the heavenly food and divine perfections. So, “If any man eateth of this bread” means if any man acquires heavenly bounty, receives the divine light, or partakes of Christ’s perfections, he thereby gains everlasting life. The blood also signifies the spirit of life and the divine perfections, the lordly splendor and eternal bounty. For all the members of the body gain vital substance from the circulation of the blood.

In the Gospel of St. John, chapter 6, verse 26, it is written: “Ye seek Me, not because ye saw the miracles, but because ye did eat of the loaves, and were filled.”

It is evident that the bread of which the disciples ate and were filled was the heavenly bounty; for in verse 33 of the same chapter it is said: “For the bread of God is He which cometh down from heaven, and giveth life unto the world.” It is clear that the body of Christ did not descend from heaven, but it came from the womb of Mary; and that which descended from the heaven of God was the spirit of Christ. As the Jews thought that Christ spoke of His body, they made objections, for it is said in the 42nd verse of the same chapter: “And they said, Is not this Jesus, the son of Joseph, whose father and mother we know? how is it then that he saith, I came down from heaven?”

Reflect how clear it is that what Christ meant by the heavenly bread was His spirit, His bounties, His perfections and His teachings; for it is said in the 63rd verse: “It is the spirit that quickeneth; the flesh profiteth nothing.”

کس از این نان تناول نماید ابداً نمیرد ، مقصود از این بیان چه ؟

جواب

مقصد از این نان مائده آسمانی و کمالات الهی است یعنی هر کس ازین مائده تناول نماید یعنی اکتساب فیض الهی کند و اقتباس انوار رحمانی کند و از کمالات من نصیب برد حیات ابدی یابد . مقصد از خون نیز روح حیاتست و آن کمالات الهی و جلوه ربّانی و فیض صمدانیست زیرا جمیع اجزاء بدن انسان بواسطه جریان خون مادّه حیاتیرا از خون اکتساب نماید . در انجیل یوحنا در فصل ششم آیه بیست و ششم میفرماید : " بشما میگویم که مرا میطلبید نه بسبب معجزاتی که دیدید بلکه بسبب آن نان که خوردید و سیر شدید ". این واضح است که نانی که حواریون خوردند و سیر شدند فیوضات آسمانی بود زیرا در آیه سی و سوم در فصل مذکور میفرماید : " زیرا که نان خدا آنست که از آسمان نازل شده بجهان حیات بخشد ". این معلوم است که جسد مسیح از آسمان نازل نشد از رحم مریم آمد و آنچه از آسمان الهی نازل گردید روح مسیح بود و چون یهود گمان کردند که مقصد حضرت

Therefore, it is evident that the spirit of Christ is a heavenly grace which descends from heaven; whosoever receives light from that spirit in abundance—that is to say, the heavenly teachings—finds everlasting life. That is why it is said in the 35th verse: “And Jesus said unto them, I am the bread of life: he that cometh to Me shall never hunger; and he that believeth on Me shall never thirst.”

Notice that “coming to Him” He expresses as eating, and “belief in Him” as drinking. Then it is evident and established that the celestial food is the divine bounties, the spiritual splendors, the heavenly teachings, the universal meaning of Christ. To eat is to draw near to Him, and to drink is to believe in Him. For Christ had an elemental body and a celestial form. The elemental body was crucified, but the heavenly form is living and eternal, and the cause of everlasting life; the first was the human nature, and the second is the divine nature. It is thought by some that the Eucharist is the reality of Christ, and that the Divinity and the Holy Spirit descend into and exist in it. Now when once the Eucharist is taken, after a few moments it is simply disintegrated and entirely transformed. Therefore, how can such a thought be conceived? God forbid! certainly it is an absolute fantasy.

To conclude: through the manifestation of Christ, the divine teachings, which are an eternal bounty, were spread abroad, the light of guidance shone forth, and the spirit of life was conferred on man. Whoever found guidance became living; whoever remained lost was seized by enduring death. This bread which came down from heaven was the divine body of Christ, His spiritual elements, which the disciples ate, and

مسیح جسد است لهذا اعتراض کردند چنانچه در آیه چهل و دوم از فصل مذکور میفرماید: " و گفتند آیا این عیسی پسر یوسف نیست که ما پدر و مادر او را میشناسیم پس چگونه میگوید که از آسمان نازل شده‌ام ". ملاحظه نمائید که چگونه واضح است که مقصود حضرت از نان آسمانی روح حضرتست و فیوضات و کمالات و تعلیمات او چنانکه در آیه شصت و سه از فصل مذکور بیان میفرماید: " روح است که زنده میکند و اما از جسد فائده ای نیست ". پس واضح شد که روح مسیح نعمت آسمانی بود که از آسمان نازل و هر کس از این روح استفاضه نماید یعنی تعالیم آسمانی گیرد حیات ابدیه یابد اینست که در آیه سی و پنجم میفرماید: " عیسی بایشان گفت من نان حیات هستم کسی که اقبال بمن نماید هرگز گرسنه نشود و هر کس بمن ایمان آورد هرگز تشنه نگردد ". ملاحظه کنید که خوردن را باقبال و نوشیدن را باایمان توضیح میفرماید . پس واضح و محقق گردید که مائده آسمانی فیوضات

رحمانیه و تجلیات روحیه و تعالیم سمائیه و معانی کلیه حضرت

through which they gained eternal life.

The disciples had taken many meals from the hand of Christ; why was the last supper distinguished from the others? It is evident that the heavenly bread did not signify this material bread, but rather the divine nourishment of the spiritual body of Christ, the divine graces and heavenly perfections of which His disciples partook, and with which they became filled.

In the same way, reflect that when Christ blessed the bread and gave it to His disciples, saying, "This is My body,"⁸⁷ and gave grace to them, He was with them in person, in presence, and form. He was not transformed into bread and wine; if He had been turned into bread and wine, He could not have remained with the disciples in body, in person and in presence.

Then it is clear that the bread and wine were symbols which signified: I have given you My bounties and perfections, and when you have received this bounty, you have gained eternal life and have partaken of your share and your portion of the heavenly nourishment.

مسیح است و خوردن عبارت از اقبال و نوشیدن کنایه از ایمانست زیرا حضرترا یک جسد عنصری بود و یک جسد آسمانی جسد عنصری مصلوب شد اما جسد آسمانی حی و باقی و سبب حیات جاودانی جسد عنصری طبیعت بشری بود و جسد آسمانی طبیعت رحمانی . سبحان الله بعضی تصور چنان نمایند که نان قربان حقیقت حضرت مسیح است و لاهوت و روح القدس حلول در آن نموده و موجود است و حال آنکه چون قربان تناول شود بعد از دقیقه ای چند فاسد محض گردد و تغییر کلی یابد پس چگونه چنین وهمی را تصور توان نمود استغفر الله عن هذا الوهم العظیم . خلاصه مقال آنکه بظهور حضرت مسیح تعالیم مقدسه که فیض ابدیست منتشر شد و انوار هدایت ساطع گشت و روح حیات بحقایق انسانیّه مبذول گردید هر کس هدایت یافت زنده شد و هر کس گمراه ماند بموت ابدی گرفتار گردید و آن نان که از آسمان نازل شد جسد ملکوتی حضرت مسیح بود و عنصر روحانی او که حضرات حواریون از آن تناول نمودند و حیات ابدیه یافتند .

⁸⁷Matt. 26:26.

		<p>حواریّون از دست حضرت مسیح بسیار غذا خورده بودند چرا عشاء ربّانی امتیاز یافت پس معلوم شد که مراد از نان آسمانی این نان عنصری نه بلکه مقصد مائده الهیّه جسد روحانی حضرت مسیح بود و آن فیوضات ربّانیّه و کمالات رحمانیّه بود که حواریّون نصیب یافتند و از آن سیر گشتند . و همچنین ملاحظه کنید که در وقتی که حضرت مسیح نانرا برکت دادند و فرمودند این جسد منست و بحواریّون عنایت فرمودند حضرت مسیح در نزد حواریّون مشخّص و معین و مجسم و موجود بودند منقلب بنان و خمر نشدند اگر منقلب بنان و خمر شده بودند باید دیگر در آن وقت در نزد حواریّون حضرت مسیح مجسم مشخّص معین نماند . پس معلوم شد که این نان و خمر رمزی بود و آن عبارت از آن بود که فیوضات و کمالات من بشماها داده شده و چون از این فیض مستفیض شدید حیات ابدیّه یافتید و از مائده آسمانی بهره و نصیب بردید .</p>
22	MIRACLES Question.—It is recorded that miracles were performed by	سؤال از معجزات و خوارق عادات معجزاتی در حقّ حضرت مسیح روایت شده است این روایات فی

Christ. Are the reports of these miracles really to be accepted literally, or have they another meaning? It has been proved by exact science that the essence of things does not change, and that all beings are under one universal law and organization from which they cannot deviate; and, therefore, that which is contrary to universal law is impossible.

Answer.—The Holy Manifestations are the sources of miracles and the originators of wonderful signs. For Them, any difficult and impracticable thing is possible and easy. For through a supernatural power wonders appear from Them; and by this power, which is beyond nature, They influence the world of nature. From all the Manifestations marvelous things have appeared.

But in the Holy Books an especial terminology is employed, and for the Manifestations these miracles and wonderful signs have no importance. They do not even wish to mention them. For if we consider miracles a great proof, they are still only proofs and arguments for those who are present when they are performed, and not for those who are absent.

For example, if we relate to a seeker, a stranger to Moses and Christ, marvelous signs, he will deny them and will say: “Wonderful signs are also continually related of false gods by the testimony of many people, and they are affirmed in the Books. The Brahmans have written a book about wonderful prodigies from Brahma.” He will also say: “How can we know that the Jews and the Christians speak the truth, and that the Brahmans tell a lie? For both are generally admitted traditions, which are collected in books, and may be supposed to be true or false.” The same may be said of other religions: if one is true,

الحقیقه بحسب معنی لفظی تلقی گردد یا آنکه معانی دیگر دارد زیرا بفنون صحیحیه ثابت است که ماهیت اشیا متقلّب نگردد و جمیع کائنات در تحت قانون کلی و نظامیست که ابداً تخلّف ننماید لهذا خارق قانون کلی ممکن نه .

جواب

مظاهر مقدّسه الهیه مصدر معجزاتند و مظهر آثار عجیبیه هر امر مشکلی و غیر ممکن از برای آنان ممکن و جایز است زیرا بقوّتی خارق العاده از ایشان خارق العاده صدور یابد و بقدرتی ماوراء طبیعت تأثیر در عالم طبیعت نمایند از کلّشان امور عجیبیه صادر شده ولی در کتب مقدّسه اصطلاح مخصوصی موجود و در نزد آنان این معجزات و آثار عجیبیه اهمّیتی ندارد حتّی ذکرش نخواهند . زیرا اگر این معجزات را برهان اعظم خوانیم دلیل و حجّت از برای حاضرین است نه غائبین . مثلاً اگر از برای شخص طالب خارج از حضرت موسی و حضرت مسیح آثار عجیبیه روایت شود انکار کند و گوید از بتها نیز بتواتر یعنی بشهادت خلق کثیر آثار عجیبیه روایت شده است و در کتب ثبت گشته . برهن از برهما یک کتاب

all are true; if one is accepted, all must be accepted. Therefore, miracles are not a proof. For if they are proofs for those who are present, they fail as proofs to those who are absent.

But in the day of the Manifestation the people with insight see that all the conditions of the Manifestation are miracles, for They are superior to all others, and this alone is an absolute miracle. Recollect that Christ, solitary and alone, without a helper or protector, without armies and legions, and under the greatest oppression, uplifted the standard of God before all the people of the world, and withstood them, and finally conquered all, although outwardly He was crucified. Now this is a veritable miracle which can never be denied. There is no need of any other proof of the truth of Christ.

The outward miracles have no importance for the people of Reality. If a blind man receives sight, for example, he will finally again become sightless, for he will die and be deprived of all his senses and powers. Therefore, causing the blind man to see is comparatively of little importance, for this faculty of sight will at last disappear. If the body of a dead person be resuscitated, of what use is it since the body will die again? But it is important to give perception and eternal life—that is, the spiritual and divine life. For this physical life is not immortal, and its existence is equivalent to nonexistence. So it is that Christ said to one of His disciples: “Let the dead bury their dead;” for “That which is born of the flesh is flesh; and that which is born of the Spirit is spirit.”⁸⁸

Observe: those who in appearance were physically alive, Christ

آثار عجیبه نوشته پس طالب بگوید از کجا بدانیم یهود و نصاری
راست گویند و برهنه دروغ گویند و هر دو روایت است و هر دو
خبر متواتر و هر دو مدّون در کتاب هر یک را احتمال وقوع و
عدم وقوع توان داد و دیگران چنان و اگر راست است هر دو
راست اگر قبول شود هر دو را باید قبول نمود لهذا برهان نمیشود
پس معجزات اگر از برای حاضرین برهانست از برای غائبین برهان
نیست . اما در یوم ظهور اهل بصیرت جمیع شؤونات مظهر ظهور
را معجزات یابند زیرا ممتاز از ما دونست همین که ممتاز از ما
دونست معجزه محض است . ملاحظه نمائید که حضرت مسیح
فرید و وحید من دون ظهیر و معین و بدون سپاه و لشکر در
نهایت مظلومیت در مقابل جمیع من علی الارض علم الهی بلند نمود
و مقاومت کرد و جمیع را عاقبت مغلوب نمود و لو بظاهر مصلوب
گردید حال این قضیه معجزه محض است ابداً انکار نتوان نمود
دیگر در حقیقت حضرت مسیح احتیاج برهان دیگر نه و این
معجزات ظاهره در نزد اهل حقیقت اهمیت ندارد . مثلاً اگر کوری

⁸⁸Matt. 8:22; John 3:6.

considered dead; for life is the eternal life, and existence is the real existence. Wherever in the Holy Books they speak of raising the dead, the meaning is that the dead were blessed by eternal life; where it is said that the blind received sight, the signification is that he obtained the true perception; where it is said a deaf man received hearing, the meaning is that he acquired spiritual and heavenly hearing. This is ascertained from the text of the Gospel where Christ said: "These are like those of whom Isaiah said, They have eyes and see not, they have ears and hear not; and I healed them."⁸⁹

The meaning is not that the Manifestations are unable to perform miracles, for They have all power. But for Them inner sight, spiritual healing and eternal life are the valuable and important things. Consequently, whenever it is recorded in the Holy Books that such a one was blind and recovered his sight, the meaning is that he was inwardly blind, and that he obtained spiritual vision, or that he was ignorant and became wise, or that he was negligent and became heedful, or that he was worldly and became heavenly.

As this inner sight, hearing, life and healing are eternal, they are of importance. What, comparatively, is the importance, the value and the worth of this animal life with its powers? In a few days it will cease like fleeting thoughts. For example, if one relights an extinguished lamp, it will again become extinguished; but the light of the sun is always luminous. This is of importance.

بينا شود عاقبت باز کور گردد يعنى بميرد و از جميع حواس و قوی محروم شود لهذا کور بينا کردن اهميتی ندارد زیرا اين قوه بالمال مختل گردد و اگر جسم مرده زنده شود چه ثمر دارد زیرا باز بميرد . اما اهميت در اعطای بصيرت و حیات ابدیست يعنى حیات روحانی الهی زیرا اين حیات جسمانی را بقائی نه و وجودش عین عدم است مثل اینکه حضرت مسیح در جواب یکی از تلامیذ میفرماید که بگذار

مرده را مردها دفن کنند زیرا مولود از جسد جسد است و مولود از روح روح است . ملاحظه کنید نفوسی که بظاهر بجسم زنده بودند آنانرا مسیح اموات شمرده زیرا حیات حیات ابدیست و وجود وجود حقیقی . لهذا اگر در کتب مقدسه ذکر احیای امواتست مقصد اینست که بحیات ابدیه موفق شدند و یا آنکه کور بود بينا شد مقصد از این بینائی بصیرت حقیقیه است و یا آنکه کر بود شنوا شد مقصد آنکه گوش روحانی یافت و بسمع ملکوتی موفق گشت و این بنص انجیل ثابت شده که حضرت مسیح میفرماید که

⁸⁹Cf. Matt. 13:14 and John 12:40-41.

		<p>اینها مثل آنانند که اشعیا گفته اینها چشم دارند اما نبینند گوش دارند لکن نشنوند و من آنها را شفا دهم . و مقصد این نیست که مظاهر ظهور عاجز از اجرای معجزاتند زیرا قادر هستند لکن نزدشان بصیرت باطنی و گوش روحانی و حیات ابدی مقبول و مهمّ است . پس در هر جائی از کتب مقدّسه که مذکور است کور بود بینا شد مقصد اینست که کور باطن بود بیصیرت روحانی فائز شد و یا جاهل بود عالم شد و یا غافل بود هشیار گشت و یا ناسوتی بود ملکوتی شد چون این بصیرت و سمع و حیات و شفا ابدیست لهذا اهمّیت دارد و الاّ حیات و قوای حیوانی را چه اهمّیت و قدر و حیثیتی مانند اوهام در ایّام معدوده منتهی گردد مثلاً اگر چراغ خاموشی روشن شود باز خاموش گردد ولی چراغ آفتاب همیشه روشن است این اهمّیت دارد .</p>
23	<p>THE RESURRECTION OF CHRIST</p> <p>Question.—What is the meaning of Christ's resurrection after three days?</p> <p>Answer.—The resurrections of the Divine Manifestations are</p>	<p>سؤال از قیام مسیح بعد از سه روز</p> <p>مقصود از قیام مسیح بعد از سه روز چه بود ؟</p> <p>جواب</p> <p>قیام مظاهر الهیه بجد نیست جمیع شؤونات و حالات و اعمال</p>

not of the body. All Their states, Their conditions, Their acts, the things They have established, Their teachings, Their expressions, Their parables and Their instructions have a spiritual and divine signification, and have no connection with material things. For example, there is the subject of Christ's coming from heaven: it is clearly stated in many places in the Gospel that the Son of man came from heaven, He is in heaven, and He will go to heaven. So in chapter 6, verse 38, of the Gospel of John it is written: "For I came down from heaven"; and also in verse 42 we find: "And they said, Is not this Jesus, the son of Joseph, whose father and mother we know? How is it then that he saith, I came down from heaven?" Also in John, chapter 3, verse 13: "And no man hath ascended up to heaven, but He that came down from heaven, even the Son of man which is in heaven."

Observe that it is said, "The Son of man is in heaven," while at that time Christ was on earth. Notice also that it is said that Christ came from heaven, though He came from the womb of Mary, and His body was born of Mary. It is clear, then, that when it is said that the Son of man is come from heaven, this has not an outward but an inward signification; it is a spiritual, not a material, fact. The meaning is that though, apparently, Christ was born from the womb of Mary, in reality He came from heaven, from the center of the Sun of Reality, from the Divine World, and the Spiritual Kingdom. And as it has become evident that Christ came from the spiritual heaven of the Divine Kingdom, therefore, His disappearance under the earth for three days has an inner signification and is not an outward fact. In the same way, His resurrection from the interior of the earth is also symbolical; it is a spiritual and divine fact, and not material; and likewise His ascension to

و تأسیس و تعلیم و تعبیر و تشبیه و ترتیب ایشان عبارت از امور روحانی و معنویست تعلّق بجسمانیات ندارد . مثلاً مسأله مسیح از آسمان آمد این مطلب در مواقع متعدّد از انجیل مصرّح است که ابن انسان از آسمان آمد و ابن انسان در آسمانست و بآسمان رود چنانکه در فصل ششم آیه سی و هشتم از انجیل یوحنا میفرماید : " زیرا من از آسمان آمدم " و همچنین در آیه چهل و دوم میفرماید که : " گفتند آیا این شخص یسوع بن یوسف نیست که پدر و مادر او را میشناسیم چگونه میگوید من از آسمان آمدم " و همچنین در انجیل یوحنا در فصل سیم آیه سیزدهم میفرماید : " و کسی بآسمان نرفت مگر کسی که از آسمان آمد ابن انسان آنکه در آسمانست " . ملاحظه کنید که میگوید ابن انسان در آسمان است و حال آنکه حضرت آن وقت در زمین بودند و همچنین ملاحظه کنید که صراحتاً میفرماید مسیح از آسمان آمده است و حال آنکه از رحم مریم بود و جسم حضرت از مریم تولّد یافت . پس واضح شد که مقصد از این عبارت که میفرماید ابن انسان از آسمان آمد امریست معنوی نه ظاهری روحانیست نه جسمانی یعنی هر چند

heaven is a spiritual and not material ascension.

Beside these explanations, it has been established and proved by science that the visible heaven is a limitless area, void and empty, where innumerable stars and planets revolve.

Therefore, we say that the meaning of Christ's resurrection is as follows: the disciples were troubled and agitated after the martyrdom of Christ. The Reality of Christ, which signifies His teachings, His bounties, His perfections and His spiritual power, was hidden and concealed for two or three days after His martyrdom, and was not resplendent and manifest. No, rather it was lost, for the believers were few in number and were troubled and agitated. The Cause of Christ was like a lifeless body; and when after three days the disciples became assured and steadfast, and began to serve the Cause of Christ, and resolved to spread the divine teachings, putting His counsels into practice, and arising to serve Him, the Reality of Christ became resplendent and His bounty appeared; His religion found life; His teachings and His admonitions became evident and visible. In other words, the Cause of Christ was like a lifeless body until the life and the bounty of the Holy Spirit surrounded it.

Such is the meaning of the resurrection of Christ, and this was a true resurrection. But as the clergy have neither understood the meaning of the Gospels nor comprehended the symbols, therefore, it has been said that religion is in contradiction to science, and science in opposition to religion, as, for example, this subject of the ascension of Christ with an elemental body to the visible heaven is contrary to the science of mathematics. But when the truth of this subject becomes clear, and the

حضرت مسیح بظاهر از رحم مریم تولّد یافت ولی فی الحقیقه از آسمان مرکز شمس حقیقت عالم الهی ملکوت رحمانی آمد . و چون واضح شد

که مسیح از آسمان روحانی ملکوت الهی آمد پس مقصود از غیوبت مسیح در زیر زمین سه روز نیز امری معنویست نه ظاهری و همچنین قیام مسیح از بطن ارض نیز امریست معنوی و کیفیتی است روحانی نه جسمانی و همچنین صعود مسیح بآسمان آن نیز امریست روحانی نه جسمانی . و گذشته از این بیان این آسمان ظاهری فناً ثابت و محقق گشته که فضای نامتناهی و فارغ و خالی و جولانگاه نجوم و کواکب نامتناهی است . لهذا بیان میکنیم که قیام مسیح عبارت از اینست که حضرات حواریّین بعد از شهادت حضرت مسیح مضطرب و پریشان شدند حقیقت مسیحیه که عبارت از تعالیم و فیوضات و کمالات و قوّه روحانیّه مسیحیه است دو سه روز بعد از شهادت خفیّ و مستور شد جلوه و ظهوری نداشت بلکه حکم مفقود یافت زیرا مؤمنین عبارت از نفوس متعدّده بودند و آنان نیز مضطرب و پریشان امر حضرت

	<p>symbol is explained, science in no way contradicts it; but, on the contrary, science and the intelligence affirm it.</p>	<p>روح الله مانند جسم بی جان شد . و چون بعد از سه روز حضرات حواریون ثابت و راسخ گشتند و بر خدمت امر مسیح قیام نمودند و مصمم بر آن شدند که تعالیم الهی را ترویج کنند و وصایای مسیح را مجری دارند و قیام بر خدمت مسیح کردند حقیقت مسیح جلوه نمود و فیض مسیح آشکار گشت و شریعت مسیح جان یافت و تعالیم و وصایای مسیح ظاهر و آشکار گردید یعنی امر مسیح مانند جسد بی جانی بود جان و فیض روح القدس احاطه نمود اینست معنی قیام مسیح و این قیام حقیقی بود . و چون قسّیس‌ها معنی انجیل را نفهمیدند و برمز پی نبردند لهذا گفتند که دین مخالف علم است و علم معارض دین زیرا از جمله این مسأله صعود حضرت مسیح با جسم عنصری باین سمای ظاهری مخالف فنون ریاضی بود و لکن چون حقیقت مسأله آشکار گردد و این رمز بیان شود بهیچ وجه علم معارضه ننماید بلکه علم و عقل تصدیق نماید .</p>
24	<p>THE DESCENT OF THE HOLY SPIRIT UPON THE APOSTLES</p>	<p>سؤال از حلول روح القدس روح القدس که حلول کرد بر حواریین در انجیل مذکور ، آیا این</p>

Question.—What is the manner, and what is the meaning, of the descent of the Holy Spirit upon the Apostles, as described in the Gospel?

Answer.—The descent of the Holy Spirit is not like the entrance of air into man; it is an expression and a simile, rather than an exact or a literal image. No, rather it is like the entrance of the image of the sun into the mirror—that is to say, its splendor becomes apparent in it.

After the death of Christ the disciples were troubled, and their ideas and thoughts were discordant and contradictory; later they became firm and united, and at the feast of Pentecost they gathered together and detached themselves from the things of this world. Disregarding themselves, they renounced their comfort and worldly happiness, sacrificing their body and soul to the Beloved, abandoning their houses, and becoming wanderers and homeless, even forgetting their own existence. Then they received the help of God, and the power of the Holy Spirit became manifested; the spirituality of Christ triumphed, and the love of God reigned. They were given help at that time and dispersed in different directions, teaching the Cause of God, and giving forth proofs and evidences.

So the descent of the Holy Spirit upon the Apostles means their attraction by the Christ Spirit, whereby they acquired stability and firmness. Through the spirit of the love of God they gained a new life, and they saw Christ living, helping and protecting them. They were like drops, and they became seas; they were like feeble insects, and they became majestic eagles; they were weak and became powerful. They were like mirrors facing the

بچه نحو بوده است و چه معنی دارد ؟

جواب

این حلول روح القدس نه مثل حلول هوا در جوف انسان است این تعبیر و تشبیه است نه تصویر و تحقیق بلکه مقصد مثل حلول آفتاب در مرآتست یعنی تجلی او ظاهر شود . حواریون بعد از صعود مسیح مضطرب شدند آراء و افکارشان متشتت و مختلف شد بعد ثابت و متحد گشتند و در عید عَنَصْرَه مجتمع شدند و منقطع گشتند چشم از خود پوشیدند و از راحت و مسرت این جهان گذشتند و جسم و روح را فدای جانان نمودند ترک خانمان گفتند و بی سر و سامان گشتند حتی هستی خویشرا فراموش نمودند . پس تأیید الهی رسید و قوت روح القدس ظاهر گشت و روحانیت مسیح غلبه نمود و محبة الله زمام از دست برد آنروز مؤید شدند و هر کس بجهت تبلیغ امر الله بطرفی توجه کرد و زبان بحجت و برهان گشود . پس حلول روح القدس عبارت از اینست که منجذب بروح مسیحائی شدند و استقامت و ثبوت یافتند و بروح محبة الله حیات جدید حاصل نمودند و حضرت مسیح

	<p>sun; verily, some of the light became manifest in them.</p>	<p>را زنده و معین و ظهیر دیدند قطره بودند دریا شدند پشه بودند عقاب سما گشتند ضعیف بودند قوی شدند . مثل آنها مثل آئینه‌ها بود که در مقابل آفتاب آید البتّه پرتو و انوار در آن آشکار گردد .</p>
25	<p>THE HOLY SPIRIT</p> <p>Question.—What is the Holy Spirit?</p> <p>Answer.—The Holy Spirit is the Bounty of God and the luminous rays which emanate from the Manifestations; for the focus of the rays of the Sun of Reality was Christ, and from this glorious focus, which is the Reality of Christ, the Bounty of God reflected upon the other mirrors which were the reality of the Apostles. The descent of the Holy Spirit upon the Apostles signifies that the glorious divine bounties reflected and appeared in their reality. Moreover, entrance and exit, descent and ascent, are characteristics of bodies and not of spirits—that is to say, sensible realities enter and come forth, but intellectual subtleties and mental realities, such as intelligence, love, knowledge, imagination and thought, do not enter, nor come forth, nor descend, but rather they have direct connection.</p> <p>For example, knowledge, which is a state attained to by the intelligence, is an intellectual condition; and entering and coming out of the mind are imaginary conditions; but the mind is connected with the acquisition of knowledge, like images reflected in a mirror.</p>	<p>سؤال: مقصود از روح القدس چه چیز است ؟</p> <p>جواب</p> <p>مقصود از روح القدس فیض الهی است و اشعه ساطعه از مظهر ظهور زیرا شعاع آفتاب حقیقت مرکزش مسیح بود و از این مرکز جلیل حقیقت مسیح فیض الهی بر سائر مرایا که حقایق حواریون بود اشراق نمود . مقصود از حلول روح القدس بر حواریین اینست که آن فیض جلیل الهی تجلّی و افاضه بر حقائق حواریین نمود و الا دخول و خروج و نزول و حلول از خواصّ اجسامست نه ارواح یعنی حقائق محسوسه را دخول و حلول است نه لطائف معقوله را . و حقائق معقوله مثل عقل و حبّ و علم و تصوّر و فکر ، آنانرا دخول و خروج و حلولی نیست بلکه عبارت از تعلّق است . مثلاً علم که عبارت از صورت حاصله عند العقل است آن امریست معقول و دخول و خروج در عقل امر موهوم بلکه تعلّق حصولی</p>

Therefore, as it is evident and clear that the intellectual realities do not enter and descend, and it is absolutely impossible that the Holy Spirit should ascend and descend, enter, come out or penetrate, it can only be that the Holy Spirit appears in splendor, as the sun appears in the mirror.

In some passages in the Holy Books the Spirit is spoken of, signifying a certain person, as it is currently said in speech and conversation that such a person is an embodied spirit, or he is a personification of mercy and generosity. In this case, it is the light we look at, and not the glass.

In the Gospel of John, in speaking of the Promised One Who was to come after Christ, it is said in chapter 16, verses 12, 13: "I have yet many things to say unto you, but ye cannot bear them now. Howbeit when He, the Spirit of truth, is come, He will guide you into all truth: for He shall not speak of Himself; but whatsoever He shall hear, that shall He speak."

Now consider carefully that from these words, "for He shall not speak of Himself; but whatsoever He shall hear, that shall He speak," it is clear that the Spirit of truth is embodied in a Man Who has individuality, Who has ears to hear and a tongue to speak. In the same way the name "Spirit of God" is used in relation to Christ, as you speak of a light, meaning both the light and the lamp.

دارد مانند صور منطبقه در آینه . پس چون ثابت و مبرهن است که حقایق معقوله را دخول و حلولی نیست البتّه روح القدس را صعود و نزول و دخول و خروج و مزج و حلول ممتنع و محالست نهایت اینست که روح القدس مانند آفتاب جلوه در مرآت نمود . و در بعضی مواضع از کتب مقدّسه ذکر روح میشود و مقصد شخص است مثل آنکه در مخاطبات و مکالمات مصطلح است که فلان شخص روح مجسم است و حمیت و مروّت مشخصه . در این مقام نظر بزجاج نیست بلکه نظر بسراج است چنانکه در انجیل یوحنا در ذکر موعود بعد حضرت مسیح در فصل شانزدهم آیه دوازدهم

میفرماید : " و بسیار چیزهای دیگر نیز دارم بشما بگویم لکن الآن طاقت تحمّل آنها را ندارید و لکن چون او یعنی روح راستی آید شما را بجمیع راستی هدایت خواهد کرد زیرا که از نفس خود تکلم ننماید بلکه بآنچه شنیده است سخن خواهد گفت " . حال بدقت ملاحظه نمائید که ازین عبارت " زیرا از نفس خود تکلم ننماید بلکه بآنچه شنیده است سخن خواهد گفت " ، معلوم میشود که این روح

		<p>راستی انسانی مجسم است که نفس دارد و گوش دارد که استماع مینماید و لسان دارد که نطق میکند و همچنین بحضرت مسیح روح الله اطلاق میشود مثل اینکه سراج گوئی و مراد سراج با زجاج است .</p>
26	<p>THE SECOND COMING OF CHRIST AND THE DAY OF JUDGMENT</p> <p>It is said in the Holy Books that Christ will come again, and that His coming depends upon the fulfillment of certain signs: when He comes, it will be with these signs. For example, "The sun will be darkened, and the moon shall not give her light, and the stars shall fall from heaven.... And then shall appear the sign of the Son of man in heaven: and then shall all the tribes of the earth mourn, and they shall see the Son of man coming in the clouds of heaven with power and great glory."⁹⁰ Bahá'u'lláh has explained these verses in the Kitáb-i-Íqán.⁹¹ There is no need of repetition; refer to it, and you will understand these sayings.</p> <p>But I have something further to say upon this subject. At His first coming Christ also came from heaven, as it is explicitly stated in the Gospel. Christ Himself says: "And no man hath</p>	<p>سؤال از مجیء ثانی مسیح و یوم دینونت</p> <p>جواب</p> <p>در کتب مقدسه مذکور است که مسیح دوباره آید و بعلاماتی مشروط است هر وقتی که آید بآن علامات آید . از جمله علامات اینکه آفتاب تاریک گردد و ماه نور ندهد و ستارگان آسمان بر زمین فرو ریزند در آن وقت جمیع طوائف زمین ناله و حنین کنند آنگاه علامت پسر انسان در آسمان پدید گردد و بینند که ابن انسان بر ابر سوار با قوت و جلال عظیم میآید . تفسیر این آیات را جمال مبارک در رساله ایقان مشروحاً فرموده اند احتیاج بتکرار نیست بآن مراجعت کنید معانی آن کلماترا ادراک</p>

⁹⁰Cf. Matt. 24:29–30.

⁹¹Kitáb-i-Íqán, one of the first works of Bahá'u'lláh, written at Baghdád, before the declaration of His manifestation.

ascended up to heaven, but He that came down from heaven, even the Son of man which is in heaven.”⁹²

It is clear to all that Christ came from heaven, although apparently He came from the womb of Mary. At the first coming He came from heaven, though apparently from the womb; in the same way, also, at His second coming He will come from heaven, though apparently from the womb. The conditions that are indicated in the Gospel for the second coming of Christ are the same as those that were mentioned for the first coming, as we said before.

The Book of Isaiah announces that the Messiah will conquer the East and the West, and all nations of the world will come under His shadow, that His Kingdom will be established, that He will come from an unknown place, that the sinners will be judged, and that justice will prevail to such a degree that the wolf and the lamb, the leopard and the kid, the sucking child and the asp, shall all gather at one spring, and in one meadow, and one dwelling.⁹³ The first coming was also under these conditions, though outwardly none of them came to pass. Therefore, the Jews rejected Christ, and, God forbid! called the Messiah masíkh,⁹⁴ considered Him to be the destroyer of the edifice of God, regarded Him as the breaker of the Sabbath and the Law, and sentenced Him to death. Nevertheless, each one of these conditions had a signification that the Jews did not understand; therefore, they were debarred from perceiving the

خواهید نمود و حال من نیز چند کلمه در این خصوص صحبت میدارم . و آن اینکه مسیح در آمدن اوّل نیز از آسمان آمد چنانچه مصرّح در انجیل است حتّی خود حضرت میفرماید ابن انسان از آسمان آمد و ابن انسان در آسمانست و باّسمان صعود ننماید جز آن کسی که از آسمان آمد . این مسلّم در نزد عموم است که مسیح از آسمان آمد و حال آنکه بحسب ظاهر از رحم مریم آمد همچنانکه در دفعه اولی و فی الحقیقه از آسمان آمد و لو بحسب ظاهر از ارحام آمد . بهمچنین در مجّیء ثانی نیز بحقیقت از آسمان آید و لو بظاهر از ارحام آید و شروطی که در انجیل بجهت مجّیء ثانی مسیح مذکور همان شروط در مجّیء اوّل مصرّح چنانکه از پیش گذشت . در کتاب اشعیا خبر میدهد که مسیح شرق و غرب را فتح خواهد نمود و جمیع ملل عالم در ظلّ مسیح خواهند آمد و سلطنت مسیح تشکیل خواهد گردید و از مکان غیر معلوم خواهد آمد و خطاکاران دینونت خواهند یافت و عدالت چنان مجری خواهد

⁹²John 3:13.

⁹³In these conversations, as the reader will have already observed, ‘Abdu’l-Bahá desires rather to indicate the meaning of certain passages of the Scriptures than to quote the exact text.

⁹⁴Masíkh—i.e., the monster. In Arabic there is a play upon the words Masíh, the Messiah, and masíkh, the monster.

truth of Christ.

The second coming of Christ also will be in like manner: the signs and conditions which have been spoken of all have meanings, and are not to be taken literally. Among other things it is said that the stars will fall upon the earth. The stars are endless and innumerable, and modern mathematicians have established and proved scientifically that the globe of the sun is estimated to be about one million and a half times greater than the earth, and each of the fixed stars to be a thousand times larger than the sun. If these stars were to fall upon the surface of the earth, how could they find place there? It would be as though a thousand million of Himalaya mountains were to fall upon a grain of mustard seed. According to reason and science this thing is quite impossible. What is even more strange is that Christ said: "Perhaps I shall come when you are yet asleep, for the coming of the Son of man is like the coming of a thief."⁹⁵ Perhaps the thief will be in the house, and the owner will not know it.

It is clear and evident that these signs have symbolic signification, and that they are not literal. They are fully explained in the Kitáb-i-Íqán. Refer to it.

گشت که گرگ و بره و پلنگ و بزغاله و مار و طفل شیر خواره در یک چشمه و یک چمن و یک آشیانه اجتماع خواهند نمود . مجیء اول نیز مشروط باین شروط بود و حال آنکه بحسب ظاهر هیچیک از این شروط وقوع نیافت لهذا یهود اعتراض بر مسیح کردند و استغفر الله مسیح را مسیح خواندند و هادم بنیان الهی شمرند و مخرب سبت و شریعت دانستند و فتوی بر قتلش دادند و حال آنکه شروط کلاً و طراً معانی داشت ولی یهود پی بمعانی آن نبردند لهذا محتجب گشتند . و همچنین مجیء ثانی مسیح بر این منوال است علائم و شروطی که بیان شده جمیع معانی دارد نه بحسب ظاهر اگر بحسب ظاهر باشد از جمله میفرماید جمیع نجوم بر روی زمین سقوط نمایند نجوم بی پایان و بیشمار است و فناً در نزد ریاضیون حالیه ثابت و محقق گشته که جرم شمس تخمیناً قریب یک ملیون و نیم اعظم از ارض است و هر یک از این نجوم ثوابت هزار مرتبه اعظم از شمس اگر این نجوم سقوط بر روی زمین نماید چگونه در زمین محل یابد مانند این است

⁹⁵Cf. 1 Thess. 5:2; 2 Pet. 3:10.

		<p>که هزار ملیون جبال مثل جبل حمالایا بر روی دانه خردلی افتد این قضیه عقلاً و فتناً بلکه بالبداهه از ممتنعاست نه ممکنات . و از این عجبتر آنکه مسیح میفرماید من شاید بیایم و شما هنوز در خوابید زیرا آمدن ابن انسان مثل آمدن دزد است شاید دزد در خانه است و صاحب خانه خبر ندارد پس واضح و مبرهن گشت که این علامات معنی دارد مقصود بظاهر نیست و معانیش در کتاب ایقان مفصل بیان شده است بآن مراجعت نمائید .</p>
27	<p>THE TRINITY</p> <p>Question.—What is the meaning of the Trinity, of the Three Persons in One?</p> <p>Answer.—The Divine Reality, which is purified and sanctified from the understanding of human beings and which can never be imagined by the people of wisdom and of intelligence, is exempt from all conception. That Lordly Reality admits of no division; for division and multiplicity are properties of creatures which are contingent existences, and not accidents which happen to the self-existent.</p> <p>The Divine Reality is sanctified from singleness, then how much more from plurality. The descent of that Lordly Reality into conditions and degrees would be equivalent to</p>	<p>سؤال از ثالوث</p> <p>مقصود از ثالوث و اقایم ثلاثه چه چیز است ؟</p> <p>جواب</p> <p>حقیقت الوهیت که منزّه و مقدّس از ادراک کائنات است و ابداً بتصور اهل عقول و ادراک نیاید و مبرّا از جمیع تصوّرات ، آن حقیقت ربّانیه تقسیم قبول ننماید زیرا تقسیم و تعدّد از خصائص خلق است که ممکن الوجود است نه از عوارض طارئه بر واجب الوجود . حقیقت الهیه مقدّس از توحید است تا چه رسد بتعدّد . و آن حقیقت ربوبیت را تنزّل در مقامات و مراتب عین نقص و</p>

imperfection and contrary to perfection, and is, therefore, absolutely impossible. It perpetually has been, and is, in the exaltation of holiness and sanctity. All that is mentioned of the Manifestations and Dawning-places of God signifies the divine reflection, and not a descent into the conditions of existence.⁹⁶

God is pure perfection, and creatures are but imperfections. For God to descend into the conditions of existence would be the greatest of imperfections; on the contrary, His manifestation, His appearance, His rising are like the reflection of the sun in a clear, pure, polished mirror. All the creatures are evident signs of God, like the earthly beings upon all of which the rays of the sun shine. But upon the plains, the mountains, the trees and fruits, only a portion of the light shines, through which they become visible, and are reared, and attain to the object of their existence, while the Perfect Man⁹⁷ is in the condition of a clear mirror in which the Sun of Reality becomes visible and manifest with all its qualities and perfections. So the Reality of Christ was a clear and polished mirror of the greatest purity and fineness. The Sun of Reality, the Essence of Divinity, reflected itself in this mirror and manifested its light and heat in it; but from the exaltation of its holiness, and the heaven of its sanctity, the Sun did not descend to dwell and abide in the mirror. No, it continues to subsist in its exaltation and sublimity, while appearing and becoming manifest in the mirror in beauty and perfection.

Now if we say that we have seen the Sun in two mirrors—one the Christ and one the Holy Spirit—that is to say, that we have seen three Suns, one in heaven and the two others on the earth,

منافی کمال و ممتنع و محال همواره در علو تقدیس و تنزیه بوده و هست و آنچه ذکر میشود از ظهور و اشراق الهی مقصد تجلی الهی است نه تنزل در مراتب وجود . حق کمال محض است و خلق نقصان صرف حق را تنزل در مراتب وجود اعظم نقائص است ولی ظهور و طلوع و شروقش مانند تجلی آفتابست در آئینه لطیف صافی شفاف . جمیع کائنات آیات باهرات حق هستند مانند کائنات ارضیه که شعاع آفتاب بر کلّ تابیده ولی بر دشت و کوهسار و اشجار و اثمار همین پرتوی افتاده که نمودار گشته و پرورش یافته و بنتیجه وجود خویش رسیده . اما انسان کامل بمنزله مرآت صافیه است آفتاب حقیقت بجمیع صفات و کمالات در آن ظاهر و آشکار گردیده . لهذا حقیقت مسیحیه یک آئینه صاف شفاف بوده که در نهایت لطافت و پاکی بود لهذا شمس حقیقت ذات الوهیت در آن آئینه تجلی فرمود و نورانیت و حرارتش در آن نمودار گشت اما شمس از علو تقدیس و سماء تنزیه تنزل ننمود و در آئینه منزل و مأوی نکرد بلکه بر علو و سمو باقی و برقرار است

⁹⁶Cf. "Pantheism," p. 290.

⁹⁷The Divine Manifestation.

<p>we speak truly. And if we say that there is one Sun, and it is pure singleness, and has no partner and equal, we again speak truly.</p> <p>The epitome of the discourse is that the Reality of Christ was a clear mirror, and the Sun of Reality—that is to say, the Essence of Oneness, with its infinite perfections and attributes—became visible in the mirror. The meaning is not that the Sun, which is the Essence of the Divinity, became divided and multiplied—for the Sun is one—but it appeared in the mirror. This is why Christ said, “The Father is in the Son,” meaning that the Sun is visible and manifest in this mirror.</p> <p>The Holy Spirit is the Bounty of God which becomes visible and evident in the Reality of Christ. The Sonship station is the heart of Christ, and the Holy Spirit is the station of the spirit of Christ. Hence it has become certain and proved that the Essence of Divinity is absolutely unique and has no equal, no likeness, no equivalent.</p> <p>This is the signification of the Three Persons of the Trinity. If it were otherwise, the foundations of the Religion of God would rest upon an illogical proposition which the mind could never conceive, and how can the mind be forced to believe a thing which it cannot conceive? A thing cannot be grasped by the intelligence except when it is clothed in an intelligible form; otherwise, it is but an effort of the imagination.</p> <p>It has now become clear, from this explanation, what is the meaning of the Three Persons of the Trinity. The Oneness of God is also proved.</p>	<p>ولی در آئینه بجمال و کمال جلوه نمود و آشکار گشت . حال اگر گوئیم که آفتاب در دو آئینه یکی مسیح و دیگری روح القدس مشاهده نمودیم یعنی سه آفتاب</p> <p>مشاهده کردیم یکی در آسمان و دو دیگر در زمین صادقیم و اگر بگوئیم یک آفتابست فردائیت محض است شریک و مثیلی ندارد باز هم صادقیم . خلاصه کلام اینست که حقیقت مسیحیه مرآت صافیه بود و شمس حقیقت یعنی ذات احدیت بکمالات و صفات نامتناهی در آن آئینه ظاهر و باهر نه اینکه آفتاب که ذات ربّانیت تجزّی و تعدّد یافته بلکه آفتاب آفتاب واحد است ولی در مرآت ظاهر اینست که مسیح میفرماید <i>آلأب فی الابن</i> یعنی آن آفتاب در این آئینه ظاهر و آشکار است . روح القدس نفس فیض الهی است که در حقیقت مسیح ظاهر و آشکار گردید <i>بُنُوت</i> مقام قلب مسیح است و روح القدس مقام روح مسیح . پس ثابت و محقق گردید که ذات الوهیت وحدت محض است و شبیه و مثل و نظیر ندارد و مقصود از اقانیم ثلاثه اینست و الا اساس دین الله بر مسأله غیر معقوله است که ابدأ عقول تصوّر آن نتواند و آنچه را</p>
--	---

		<p>عقول تصوّر نتواند چگونه مکلف باعتقاد آن گردد در عقل نگنجد تا صورتی از صور معقوله شود بلکه وهم محض باشد . حال از این بیان واضح که مقصود از اقامیم ثلاثه چه چیز است و وحدانیت الهیه نیز ثابت گردید .</p>
28	<p>EXPLANATION OF VERSE FIVE, CHAPTER SEVENTEEN, OF THE GOSPEL OF ST. JOHN</p> <p>“And now, O Father, glorify Thou Me with Thine own self, with the glory which I had with Thee before the world was.”⁹⁸</p> <p>There are two kinds of priorities: one is essential and is not preceded by a cause, but its existence is in itself, as, for example, the sun has light in itself, for its shining is not dependent on the light of other stars. This is called an essential light. But the light of the moon is received from the sun, for the moon is dependent on the sun for its light; therefore, the sun, with regard to light, is the cause, and the moon becomes the effect. The former is the ancient, the precedent, the antecedent, while the latter is the preceded and the last.</p> <p>The second sort of preexistence is the preexistence of time, and</p>	<p>تفسیر آیه پنجم از فصل هفدهم انجیل یوحنا</p> <p>سؤال</p> <p>از آیه انجیل یوحنا " و الآن تو ای پدر مرا نزد خود جلال ده بهمان جلالی که قبل از آفرینش جهان نزد تو داشتم "</p> <p>جواب</p> <p>تقدّم بر دو قسم است تقدّم ذاتیست که مسبوق بعلت نباشد بلکه وجودش بذاته باشد . مثلاً آفتاب که روشنائیش بذاته است و در روشنائی محتاج بفیض کوکب دیگر نه این را روشنائی ذاتی گویند . اما روشنائی ماه مقتبس از آفتاب است زیرا ماه در</p>

⁹⁸John 17:5.

that has no beginning. The Word of God is sanctified from time.⁹⁹ The past, the present, the future, all, in relation to God, are equal. Yesterday, today, tomorrow do not exist in the sun.

In the same way there is a priority with regard to glory—that is to say, the most glorious precedes the glorious. Therefore, the Reality of Christ, Who is the Word of God, with regard to essence, attributes and glory, certainly precedes the creatures. Before appearing in the human form, the Word of God was in the utmost sanctity and glory, existing in perfect beauty and splendor in the height of its magnificence. When through the wisdom of God the Most High it shone from the heights of glory in the world of the body, the Word of God, through this body, became oppressed, so that it fell into the hands of the Jews, and became the captive of the tyrannical and ignorant, and at last was crucified. That is why He addressed God, saying: “Free Me from the bonds of the world of the body, and liberate Me from this cage, so that I may ascend to the heights of honor and glory, and attain unto the former grandeur and might which existed before the bodily world, that I may rejoice in the eternal world and may ascend to the original abode, the placeless world, the invisible kingdom.”

It is thus that you see even in the kingdom of this world—that is to say, in the realm of souls and countries—that the glory and the grandeur of Christ appeared in this earth after His ascension. When in the world of the body He was subject to the contempt and jeers of the weakest nation of the world, the Jews, who thought it fitting to set a crown of thorns upon His sacred head. But after His ascension the bejeweled crowns of all the

روشنائی محتاج بآفتابست . پس آفتاب در روشنائی علّت شد و ماه در روشنائی معلول آن قدیم و سابق و متقدّم و این مسبوق و متأخّر . نوع ثانی قدم قدم زمانیست و آن لا اوّل له است و حضرت کلمه الله مقدّس از زمان است زمان گذشته و حال و آینده کلّ بالنسبه بحقّ یک سان است دیروز و امروز و فردا در آفتاب نیست . و همچنین تقدّم از جهت شرفست یعنی اشرف مقدّم بر شریفست پس حقیقت مسیحیه که کلمه الله است البتّه من حیث الذات و الصفات و الشرف مقدّم بر کائناتست . و کلمه الله پیش از ظهور در هیكل بشری در نهایت عزّت و تقدیس بود و در کمال جلال و جمال در اوج عظمت خویش برقرار و چون کلمه الله از اوج جلال بحکمت حقّ متعال در عالم جسد اشراق نمود بواسطه جسد تعدّی بر کلمه الله شد چنانچه در دست یهود افتاد و اسیر هر ظلوم و جهول گردید و عاقبت مصلوب شد . اینست که خطاب بحقّ مینماید که مرا از قید عالم جسد آزاد فرما و از این قفس برهان تا باوج عظمت و جلال صعود نمایم و آن عزّت و

⁹⁹i.e., the Reality of Christ.

	<p>kings were humbled and bowed before the crown of thorns.</p> <p>Behold the glory that the Word of God attained even in this world!</p>	<p>تقدیس سابق پیش از عالم جسد یابم و در جهان باقی شادمانی کنم و بوطن اصلی عالم لامکان ملکوت پنهان صعود نمایم چنانکه ملاحظه گردید که حتی در عالم ملک یعنی انفس و آفاق بلکه نقطه تراب عظمت و جلال حضرت مسیح بعد از صعود ظاهر شد زمانی که در عالم جسد بود در تحت تحقیر و توهین اضعف اقوام عالم یعنی یهود بود و بر تارک مبارکش تاج خار سزاوار داشتند اما بعد از صعود تاجهای مرصع جمیع ملوک خاضع و خاشع آن تاج خار گردید بین که کلمه الله در آفاق نیز چه جلالی یافت</p>
29	<p>EXPLANATION OF VERSE TWENTY-TWO, CHAPTER FIFTEEN, OF THE FIRST EPISTLE OF ST. PAUL TO THE CORINTHIANS</p> <p>Question.—In verse 22 of chapter 15 of 1 Corinthians it is written: “For as in Adam all die, even so in Christ shall all be made alive.” What is the meaning of these words?</p> <p>Answer.—Know that there are two natures in man: the physical nature and the spiritual nature. The physical nature is inherited from Adam, and the spiritual nature is inherited from the Reality of the Word of God, which is the spirituality of Christ.</p>	<p>تفسیر آیه بیست و دوم از فصل پانزدهم از رساله اول بولس به کورنتیان</p> <p>سؤال</p> <p>در اصحاح پانزدهم آیه بیست و دوم از رساله بولس به کورنتوس مرقوم که همچنانکه در آدم کلّ مرده شوند در مسیح کلّ زنده گردند ، مقصد ازین عبارت چه ؟</p> <p>جواب</p>

The physical nature is born of Adam, but the spiritual nature is born from the bounty of the Holy Spirit. The first is the source of all imperfection; the second is the source of all perfection.

The Christ sacrificed Himself so that men might be freed from the imperfections of the physical nature and might become possessed of the virtues of the spiritual nature. This spiritual nature, which came into existence through the bounty of the Divine Reality, is the union of all perfections and appears through the breath of the Holy Spirit. It is the divine perfections; it is light, spirituality, guidance, exaltation, high aspiration, justice, love, grace, kindness to all, philanthropy, the essence of life. It is the reflection of the splendor of the Sun of Reality.

The Christ is the central point of the Holy Spirit: He is born of the Holy Spirit; He is raised up by the Holy Spirit; He is the descendant of the Holy Spirit—that is to say, that the Reality of Christ does not descend from Adam; no, it is born of the Holy Spirit. Therefore, this verse in Corinthians, “As in Adam all die, even so in Christ shall all be made alive,” means, according to this terminology, that Adam¹⁰⁰ is the father of man—that is to say, He is the cause of the physical life of mankind; His was the physical fatherhood. He is a living soul, but He is not the giver of spiritual life, whereas Christ is the cause of the spiritual life of man, and with regard to the spirit, His was the spiritual fatherhood. Adam is a living soul; Christ is a quickening spirit.

This physical world of man is subject to the power of the lusts, and sin is the consequence of this power of the lusts, for it is

بدانکه در انسان دو طبیعت است طبیعت جسمانی و طبیعت روحانی. طبیعت جسمانی موروث از آدم است و طبیعت روحانی موروث از حقیقت کلمه الله و آن روحانیت حضرت مسیح است. طبیعت جسمانی از آدم تولّد یافته اما طبیعت روحانی از فیض روح القدس متولّد شده. طبیعت جسمانی مصدر هر نقص است و طبیعت روحانی مصدر هر کمال. حضرت مسیح خود را فدا کرد تا خلق از نقایص طبیعت جسمانی خلاص شوند و بفضائل طبیعت روحانی متّصف گردند. این طبیعت روحانی که از فیض حقیقت رحمانیّه تحقّق یافته جامع جمیع کمالات است و بنفخه روح القدس پیدا شده. این طبیعت کمالات الهیّه است انوار است روحانیاتست هدایتست علویّست بلندی همت است عدالت است محبّت است موهبت است مهربانی بجمیع خلق است خیراتست حیات اندر حیاتست این طبیعت روحانیّه تجلّی از اشراقات شمس حقیقت است. مسیح مرکز روح القدس است و متولّد از روح القدس است و بروح القدس مبعوث شده است و سلاله روح

¹⁰⁰ Abu'l-bashar, i.e., the father of man, is one of the titles given by the Muslims to Adam.

not subject to the laws of justice and holiness. The body of man is a captive of nature; it will act in accordance with whatever nature orders. It is, therefore, certain that sins such as anger, jealousy, dispute, covetousness, avarice, ignorance, prejudice, hatred, pride and tyranny exist in the physical world. All these brutal qualities exist in the nature of man. A man who has not had a spiritual education is a brute. Like the savages of Africa, whose actions, habits and morals are purely sensual, they act according to the demands of nature to such a degree that they rend and eat one another. Thus it is evident that the physical world of man is a world of sin. In this physical world man is not distinguished from the animal.

All sin comes from the demands of nature, and these demands, which arise from the physical qualities, are not sins with respect to the animals, while for man they are sin. The animal is the source of imperfections, such as anger, sensuality, jealousy, avarice, cruelty, pride: all these defects are found in animals but do not constitute sins. But in man they are sins.

Adam is the cause of man's physical life; but the Reality of Christ—that is to say, the Word of God—is the cause of spiritual life. It is “a quickening spirit,” meaning that all the imperfections which come from the requirements of the physical life of man are transformed into human perfections by the teachings and education of that spirit. Therefore, Christ was a quickening spirit, and the cause of life in all mankind.

Adam was the cause of physical life, and as the physical world of man is the world of imperfections, and imperfections are the equivalent of death, Paul compared the physical imperfections

القدس است یعنی حقیقت مسیحیه از سلاله آدم نیست بلکه زاده روح القدس است . پس مقصد از آیه بیست و دوم اصحاب پانزدهم از رساله بولس باهل کورنتیان که میگویند و چنانکه در آدم همه میمیرند در مسیح نیز همه زنده خواهند گشت اینست که بحسب اصطلاح آدم ابو البشر است یعنی آدم سبب حیات جسمانی نوع انسانی است ابوت جسمانی دارد و نفس حی است ولی محیی نیست . و حضرت مسیح سبب حیات روحانی بشر است و من حیث الروح ابوت روحانی دارد آدم نفس حی است مسیح روح محیی است . این عالم جسمانی انسانرا قوای شهوانیست و از لوازم قوای شهوانی گناه است چونکه قوای شهوانی در تحت قانون عدل و حقانیت نیست جسم انسان اسیر طبیعت است هر چه طبیعت حکم کند بمقتضای او حرکت نماید . پس ثابت شد که خطا در عالم جسمانی موجود مثل غضب حسد جدال حرص طمع جهل

غرض فساد تکبر ظلم جمیع این صفات بهیمیّه در خلقت انسانی موجود است انسانی که تربیت روحانی ندیده حیوانست مثل اهالی

to death.

But the mass of the Christians believe that, as Adam ate of the forbidden tree, He sinned in that He disobeyed, and that the disastrous consequences of this disobedience have been transmitted as a heritage and have remained among His descendants. Hence Adam became the cause of the death of humanity. This explanation is unreasonable and evidently wrong, for it means that all men, even the Prophets and the Messengers of God, without committing any sin or fault, but simply because they are the posterity of Adam, have become without reason guilty sinners, and until the day of the sacrifice of Christ were held captive in hell in painful torment. This is far from the justice of God. If Adam was a sinner, what is the sin of Abraham? What is the fault of Isaac, or of Joseph? Of what is Moses guilty?

But Christ, Who is the Word of God, sacrificed Himself. This has two meanings, an apparent and an esoteric meaning. The outward meaning is this: Christ's intention was to represent and promote a Cause which was to educate the human world, to quicken the children of Adam, and to enlighten all mankind; and since to represent such a great Cause—a Cause which was antagonistic to all the people of the world and all the nations and kingdoms—meant that He would be killed and crucified, so Christ in proclaiming His mission sacrificed His life. He regarded the cross as a throne, the wound as a balm, the poison as honey and sugar. He arose to teach and educate men, and so He sacrificed Himself to give the spirit of life. He perished in body so as to quicken others by the spirit.

The second meaning of sacrifice is this: Christ was like a seed,

افریقا حرکات و سکنتات و اخلاق آنان شهوانی محض است و بمقتضای طبیعت حرکت نمایند بدرجه ای که همدیگر را بدرند و بخورند . پس معلوم شد که عالم جسمانی انسانی عالم گناه است انسان در عالم جسمانی امتیاز از حیوان ندارد هر گناهی از مقتضیات طبیعت است و این مقتضای طبیعت که از خصائص جسمانیست بالنسبه بحیوان گناه نیست ولی بالنسبه بانسان گناهست . حیوان مصدر نقائص است مثل غضب شهوت حسد حرص تعدی تعظم یعنی جمیع اخلاق مذمومه در طبیعت حیوانست اما این نسبت بحیوان گناه نیست اما بالنسبه بانسان گناه است . و حضرت آدم سبب حیات جسمانی

انسانست اما حقیقت مسیح یعنی کلمه الله سبب حیات روحانیست روح محیی است یعنی جمیع نقایص که از مقتضای حیات جسمانی انسانست بتعلیم و تربیت آن روح مجرد بکمالات انسانی مبدل گردد . پس حضرت مسیح روح محیی بود و سبب حیات روحانی کلّ حضرت آدم سبب حیات جسمانی بود و چون عالم جسمانی انسان عالم نقایص است و نقایص عین ممتاست لهذا

and this seed sacrificed its own form so that the tree might grow and develop. Although the form of the seed was destroyed, its reality became apparent in perfect majesty and beauty in the form of a tree.

The position of Christ was that of absolute perfection; He made His divine perfections shine like the sun upon all believing souls, and the bounties of the light shone and radiated in the reality of men. This is why He says: "I am the bread which descended from heaven; whosoever shall eat of this bread will not die"¹⁰¹—that is to say, that whosoever shall partake of this divine food will attain unto eternal life: that is, every one who partakes of this bounty and receives these perfections will find eternal life, will obtain preexistent favors, will be freed from the darkness of error, and will be illuminated by the light of His guidance.

The form of the seed was sacrificed for the tree, but its perfections, because of this sacrifice, became evident and apparent—the tree, the branches, the leaves and the blossoms being concealed in the seed. When the form of the seed was sacrificed, its perfections appeared in the perfect form of leaves, blossoms and fruits.

بولس نقایص جسمانی را بموت تعبیر نمود . اما جمهور مسیحیین بر آنند که حضرت آدم چون از شجره ممنوعه تناول نمود خطا و عصیان کرد و نکبت و شامت این عصیان مسلسل در سلاله آدم موروث و برقرار شد پس حضرت آدم سبب موت خلق گردید . این بیان بدیهی البطلانست زیرا معنی این بیان این است که جمیع خلق حتی انبیا و رسل بدون قصور و گناه محض آنکه سلاله آدم بودند بدون سبب مقصّر و گناه کار گشتند و تا یوم قربانی مسیح در جحیم بعذاب الیم گرفتار بودند و این از عدالت الهیه بعید است . اگر آدم گناه کار بود ، حضرت ابراهیم را چه گناه اسحق و یوسف را چه قصور موسی را چه خطا ؟ اما حضرت مسیح که کلمه الله بود و خویش را فدا کرد این دو معنی دارد معنی ظاهری و معنی حقیقی . معنی ظاهری اینست که چون حضرت مسیح را مقصد این بود که بامری قیام نماید که تربیت عالم انسانی و احیای بنی آدم و نورانیّت عموم خلق بود و از قیام بچنین امری عظیم که مخالف جمیع اهل عالم و مقاومت جمیع ملل و دولست البته خون در هدر

¹⁰¹Cf. John 6:41, 50, 58.

است و البتّه مقتول و مصلوب گردد . لهذا حضرت مسیح در وقتی
 که اظهار امر فرمودند جان را فدا کردند و صلیب را سریر دانستند
 و زخم را مرهم و زهر را شهد و شکر شمردند و بتعلیم و تربیت ناس
 قیام فرمودند یعنی خود را فدا کردند تا روح حیات بخشند و بجسد
 فانی شدند تا دیگرانرا بروح زنده نمایند . امّا معنی ثانی فدا اینست
 که حضرت مسیح مانند حبه بود این حبه صورت خویشرا فدا نمود
 تا شجره نشو و نما نماید هر چند صورت حبه متلاشی شد ولی
 حقیقت حبه در کمال عظمت و لطافت
 بهیأت شجره ظاهر گشت . مقام مسیح کمال محض بود آن
 کمالات الهیه مانند آفتاب اشراق بر جمیع نفوس مؤمنه نمود و
 فیوضات انوار در حقائق نفوس ساطع و لامع گردید اینست که
 میفرماید من نان نازل از آسمان هستم و هر کس از این نان تناول
 نماید نمیرد یعنی هرکس ازین غذای الهی نصیب برد بحیات ابدیه رسد
 . اینست که هر کس از این فیض نصیب بُرد و از این کمالات
 اقتباس کرد حیات ابدیه یافت و از فیض قدیم استفاضه نمود از
 ظلمات ضلالت رهایی یافت و بنور هدایت روشن گشت . صورت

		این حبه فدای شجره شد ولی کمالات حبه بسبب این فدا ظاهر و آشکار گردید زیرا شجره و اغصان و اوراق و ازهار در حبه مستور و پنهان بود و چون صورت حبه فدا گشت کمالات او در کمال ظهور بصورت برگ و شکوفه و ثمر آشکار گردید .
30	<p>ADAM AND EVE</p> <p>Question.—What is the truth of the story of Adam, and His eating of the fruit of the tree?</p> <p>Answer.—In the Bible it is written that God put Adam in the garden of Eden, to cultivate and take care of it, and said to Him: “Eat of every tree of the garden except the tree of good and evil, for if You eat of that, You will die.”¹⁰² Then it is said that God caused Adam to sleep, and He took one of His ribs and created woman in order that she might be His companion. After that it is said the serpent induced the woman to eat of the tree, saying: “God has forbidden you to eat of the tree in order that your eyes may not be opened, and that you may not know good from evil.”¹⁰³ Then Eve ate from the tree and gave unto Adam, Who also ate; their eyes were opened, they found themselves naked, and they hid their bodies with leaves. In consequence of this act they received the reproaches of God. God said to Adam: “Hast Thou eaten of the forbidden tree?” Adam answered: “Eve</p>	<p>سؤال از مسأله حضرت آدم و اکل شجره</p> <p>حقیقت مسأله حضرت آدم و اکل شجره چگونه است ؟</p> <p>جواب</p> <p>در تورات مذکور که خداوند آدم را در جنت عدن نهاد تا عامل و حافظ باشد و فرمود که از جمیع درختان جنت تناول نما مگر شجره خیر و شر را و اگر تناول نمائی مبتلی بموت گردی تا آنکه میفرماید که خداوند آدم را بخواب انداخت پس استخوانی از اضلاع او گرفت و او را زنی آفرید تا با او مؤانست نماید تا آنکه میفرماید مار زنا دلالت بر اکل شجره کرد و گفت که خداوند شما را از تناول این شجره بجهت این منع نمود تا چشماتان گشوده</p>

¹⁰²Cf. Gen. 2:16–17.

¹⁰³Cf. Gen. 3:5.

tempted Me, and I did eat.” God then reproved Eve; Eve said: “The serpent tempted me, and I did eat.” For this the serpent was cursed, and enmity was put between the serpent and Eve, and between their descendants. And God said: “The man is become like unto Us, knowing good and evil, and perhaps He will eat of the tree of life and live forever.” So God guarded the tree of life.¹⁰⁴

If we take this story in its apparent meaning, according to the interpretation of the masses, it is indeed extraordinary. The intelligence cannot accept it, affirm it, or imagine it; for such arrangements, such details, such speeches and reproaches are far from being those of an intelligent man, how much less of the Divinity—that Divinity Who has organized this infinite universe in the most perfect form, and its innumerable inhabitants with absolute system, strength and perfection.

We must reflect a little: if the literal meaning of this story were attributed to a wise man, certainly all would logically deny that this arrangement, this invention, could have emanated from an intelligent being. Therefore, this story of Adam and Eve who ate from the tree, and their expulsion from Paradise, must be thought of simply as a symbol. It contains divine mysteries and universal meanings, and it is capable of marvelous explanations. Only those who are initiated into mysteries, and those who are near the Court of the All-Powerful, are aware of these secrets. Hence these verses of the Bible have numerous meanings.

We will explain one of them, and we will say: Adam signifies

نگردد و خیر و شر را ندانید پس حوّا از شجره تناول نمود و بآدم داد او نیز موافقت کرد دیده‌اشان بینا شد و خود را برهنه یافتند و از برگ درخت ستر عورت نمودند پس بعتاب الهی معاتب گشتند . خدا بآدم گفت آیا از شجره ممنوعه تناول نمودی ؟ آدم در جواب گفت که حوّا مرا دلالت کرد پس خداوند عتاب بحوّا نمود حوّا گفت که مار مرا دلالت کرد حیّه ملعون شد و دشمنی بین مار و بین حوّا و سلاله آنان حاصل گردید و خداوند فرمود که انسان نظیر ما شد و بخیر و شر آگاه گشت شاید از شجره حیات تناول نماید و الی الأبد باقی ماند و شجره حیات را خدا محافظه نمود . این حکایت را اگر بمعنی ظاهر عبارات مصطلح بین عوام گیریم در نهایت غرابت است و عقل در قبول و تصدیق و تصوّر آن معذور زیرا چنین ترتیب و تفصیل و خطاب و عتاب از شخص هوشمندی مستبعد است تا چه رسد بحضرت الوهیّت الوهیّتی که این کون نامتناهی را در اکمل صورت ترتیب داده و این کائنات نامتناهی را در نهایت نظم و اتقان و کمال آراسته . قدری تفکّر لازم اگر

¹⁰⁴Cf. Gen. 3:11–15,22

the heavenly spirit of Adam, and Eve His human soul. For in some passages in the Holy Books where women are mentioned, they represent the soul of man. The tree of good and evil signifies the human world; for the spiritual and divine world is purely good and absolutely luminous, but in the human world light and darkness, good and evil, exist as opposite conditions.

The meaning of the serpent is attachment to the human world. This attachment of the spirit to the human world led the soul and spirit of Adam from the world of freedom to the world of bondage and caused Him to turn from the Kingdom of Unity to the human world. When the soul and spirit of Adam entered the human world, He came out from the paradise of freedom and fell into the world of bondage. From the height of purity and absolute goodness, He entered into the world of good and evil.

The tree of life is the highest degree of the world of existence: the position of the Word of God, and the supreme Manifestation. Therefore, that position has been preserved; and, at the appearance of the most noble supreme Manifestation, it became apparent and clear. For the position of Adam, with regard to the appearance and manifestation of the divine perfections, was in the embryonic condition; the position of Christ was the condition of maturity and the age of reason; and the rising of the Greatest Luminary¹⁰⁵ was the condition of the perfection of the essence and of the qualities. This is why in the supreme Paradise the tree of life is the expression for the center of absolutely pure sanctity—that is to say, of the divine supreme Manifestation. From the days of Adam until the days of Christ, They spoke little of eternal life and the heavenly

ظواهر این حکایترا بشخص عاقلی نسبت دهند البتّه عموم عقلا انکار کنند که این ترتیب و وضع یقیناً از شخص عاقل صدور نیابد . لهذا این حکایت آدم و حوّا و تناول شجره و خروج از جنتّ جمیعاً رموز است و از اسرار الهیّه و معانی کلّیّه و تأویل بدیعه دارد و جز محرمان راز و مقربین حضرت بی نیاز واقف آن اسرار نه . لهذا این آیات تورات معانی متعدّده دارد یک معنی از معانی آنرا بیان کنیم و گوئیم مقصد از آدم روح آدم است و از حوّا نفس آدم زیرا در بعضی مواضع از کتب الهیّه که ذکر اناث میشود مقصد نفس انسانست . و مقصد از شجره خیر و شرّ عالم ناسوتیست زیرا جهان روحانی الهی خیر محض است و نورانیّت صرفه اّمّا در عالم ناسوتی نور و ظلمت و خیر و شرّ حقایق متضادّه موجود . و مقصد از مار تعلّق بعالم ناسوتیست آن تعلّق روح بعالم ناسوتی سبب شد که نفس و روح آدم را از عالم اطلاق بعالم تقیید دلالت کرد و از ملکوت توحید بعالم ناسوت متوجّه نمود و چون روح و نفس آدم

¹⁰⁵Bahá'u'lláh.

universal perfections. This tree of life was the position of the Reality of Christ; through His manifestation it was planted and adorned with everlasting fruits.

Now consider how far this meaning conforms to the reality. For the spirit and the soul of Adam, when they were attached to the human world, passed from the world of freedom into the world of bondage, and His descendants continued in bondage. This attachment of the soul and spirit to the human world, which is sin, was inherited by the descendants of Adam, and is the serpent which is always in the midst of, and at enmity with, the spirits and the descendants of Adam. That enmity continues and endures. For attachment to the world has become the cause of the bondage of spirits, and this bondage is identical with sin, which has been transmitted from Adam to His posterity. It is because of this attachment that men have been deprived of essential spirituality and exalted position.

When the sanctified breezes of Christ and the holy light of the Greatest Luminary¹⁰⁶ were spread abroad, the human realities—that is to say, those who turned toward the Word of God and received the profusion of His bounties—were saved from this attachment and sin, obtained everlasting life, were delivered from the chains of bondage, and attained to the world of liberty. They were freed from the vices of the human world, and were blessed by the virtues of the Kingdom. This is the meaning of the words of Christ, “I gave My blood for the life of the world”¹⁰⁷—that is to say, I have chosen all these troubles, these sufferings, calamities, and even the greatest martyrdom, to attain this object, the remission of sins (that is, the detachment

بعالم ناسوت قدم نهاد از جنت اطلاق خارج گشت در عالم تقييد افتاد بعد از آنكه در علو تقدیس بود و خير محض بعالم خير و شرّ قدم نهاد . و مقصود از شجره حیات اعلى رتبه عالم وجود مقام كلمه الله است و ظهور كلّى لهذا آن مقام محفوظ مانده تا در ظهور اشرف مظهر كلّى آن مقام ظاهر و لائح گشت . زیرا مقام آدم من حيث ظهور و بروز بكلمات الهیه مقام نطفه بود و مقام حضرت مسیح رتبه بلوغ و رشد و طلوع نیر اعظم رتبه كمال ذاتی و كمال صفاتی بود . اینست كه در جنت اعلى شجره حیات عبارت از مركز تقدیس محض و تنزیه صرف یعنی مظهر كلّى الهی است و از دور آدمی تا زمان حضرت مسیح چندان ذكری از حیات ابدیه و كمالات كلّیه ملكوتیه نبود . این شجره حیات مقام حقیقت مسیح بود كه در ظهور مسیحی غرس گشته و باثمار ابدیه مزین شد . حال ملاحظه نمائید كه چقدر این معنی مطابق حقیقت است زیرا روح و نفس آدمی چون تعلّق بعالم ناسوتی یافتند از عالم اطلاق بعالم تقييد آمدند تناسل بوجه مثلی

¹⁰⁶Bahá'u'lláh.

¹⁰⁷Cf. John 6:51.

of spirits from the human world, and their attraction to the divine world) in order that souls may arise who will be the very essence of the guidance of mankind, and the manifestations of the perfections of the Supreme Kingdom.

Observe that if, according to the suppositions of the People of the Book,¹⁰⁸ the meaning were taken in its exoteric sense, it would be absolute injustice and complete predestination. If Adam sinned by going near the forbidden tree, what was the sin of the glorious Abraham, and what was the error of Moses the Interlocutor? What was the crime of Noah the Prophet? What was the transgression of Joseph the Truthful? What was the iniquity of the Prophets of God, and what was the trespass of John the Chaste? Would the justice of God have allowed these enlightened Manifestations, on account of the sin of Adam, to find torment in hell until Christ came and by the sacrifice of Himself saved them from excruciating tortures? Such an idea is beyond every law and rule and cannot be accepted by any intelligent person.

No; it means what has already been said: Adam is the spirit of Adam, and Eve is His soul; the tree is the human world, and the serpent is that attachment to this world which constitutes sin, and which has infected the descendants of Adam. Christ by His holy breezes saved men from this attachment and freed them from this sin. The sin in Adam is relative to His position. Although from this attachment there proceed results, nevertheless, attachment to the earthly world, in relation to attachment to the spiritual world, is considered as a sin. The good deeds of the righteous are the sins of the Near Ones. This

تسلسل یافت و این تعلّق روح و نفس بعالم ناسوتی که گناه است در سلاله آدم موروث گردید و آن تعلّق ماری بود که الی الأبد در میان ارواح سلاله آدم و آن ضدّیت مستمر و برقرار است زیرا تعلّق ناسوتی سبب تقیّد ارواح گردیده و این تقیّد عین گناه است که از آدم سریان در سلاله نمود چه که این تعلّق سبب گردیده که نفوس بسبب آن از آن روحانیت اصلیّه و مقامات عالیّه باز ماندند . و چون نفحات قدس حضرت مسیح و انوار تقدیس نیز اعظم منتشر گردید حقایق بشریّه یعنی نفوسی که توجّه بکلمه الله نمودند و استفاضه از فیوضات کردند از آن تعلّق و گناه نجات یافتند و بحیات ابدیّه فائز گشتند و از قیود تقیید خلاص شده بعالم اطلاق پی بردند و از رذائل عالم ناسوت بری گردیدند و از فضائل عالم ملکوت مستفیض شدند . اینست معنی بیانی که میفرماید من خون خویشرا بجهت حیات عالم انفاق نمودم یعنی جمیع بلایا و محن و رزایا حتّی شهادت کبری را بجهت حصول این مقصد و عفو گناه یعنی قطع تعلّق ارواح از عالم ناسوت و انجذاب بعالم لاهوت اختیار

¹⁰⁸Jews and Christians.

is established. So bodily power is not only defective in relation to spiritual power; it is weakness in comparison. In the same way, physical life, in comparison with eternal life in the Kingdom, is considered as death. So Christ called the physical life death, and said: "Let the dead bury their dead."¹⁰⁹ Though those souls possessed physical life, yet in His eyes that life was death.

This is one of the meanings of the biblical story of Adam. Reflect until you discover the others.

Salutations be upon you.

کردم تا نفوسی مبعوث شوند که جوهر هدی شوند و مظاهر کمالات اعلی . ملاحظه

نمائید اگر بر حسب تصوّر اهل کتاب مقصد این معنی ظاهر ظاهر باشد ظلم محض است و جبر صرف . اگر آدم در تقرّب بشجره ممنوعه گناهی نمود خلیل جلیل را چه ذنبی و موسای کلیم را چه خطائی نوح نبی را چه عصیانی یوسف صدیق را چه طغیانی انبیای الهی را چه فتوری و یحیای حضور را چه قصوری ؟ آیا آن عدالت الهی قبول نماید که این مظاهر نورانیّه بجهت گناه آدم در جحیم الیم مبتلی گردند تا آنکه حضرت مسیح آید و قربان گردد و آنان از عذاب سعیر نجات یابند ؟ چنین تصوّر از هر قواعد و قوانینی خارج است و ابداً نفس هوشمندی قبول ننماید بلکه مقصد چنانست که ذکر شد آدم روح آدمی است و حوّا نفس آدم و شجره عالم ناسوت و مار تعلّق بعالم ناسوتی این تعلّق که گناه است سریان در سلاله آدمی نمود و حضرت مسیح نفوسی را از این تعلّق بنفحات قدس نجات داد و از این گناه خلاص کرد . و این گناه در حضرت

¹⁰⁹Matt. 8:22.

		<p>آدم بالنسبة بمراتب است هر چند از این تعلق نتایج کلیه حاصل ولی تعلق عالم ناسوتی</p> <p>بالنسبة بتعلق عالم روحانی لاهوتی گناه شمرده گردد و حسنات الأبرار سیئات المقرّبین ثابت شود مانند قوای جسمانی که بالنسبة بقوای روحانی قاصر است بلکه این قوّت بالنسبة بآن قوّت ضعف محض شمرده گردد . و همچنین حیات جسمانی بالنسبة بوجود ملکوتی و حیات ابدی ممات شمرده شود چنانکه حضرت مسیح حیات جسمانی را ممات نامیده و فرمود مردگان را بگذار تا مردگان دفن نمایند و حال آنکه آن نفوس حیات جسمانی داشتند ولی در نظر مسیح آن حیات ممات بود . این یک معنی از معانی حکایت حضرت آدم در توراتست دیگر شما تفکر نمائید تا بمعانی دیگر پی برید و السلام .</p>
31	<p>EXPLANATION OF BLASPHEMY AGAINST THE HOLY SPIRIT</p> <p>Question.—“Wherefore I say unto you, All manner of sin and blasphemy shall be forgiven unto men: but the blasphemy against the Holy Ghost shall not be forgiven unto men. And</p>	<p>سؤال از لعن بروح القدس</p> <p>" و من قال كلمة على ابن الانسان يغفر له و اما من قال على روح القدس فلن يغفر له لا في هذا العالم و لا في الآتى " (١)</p> <p>جواب</p>

whosoever speaketh a word against the Son of man, it shall be forgiven him: but whosoever speaketh against the Holy Ghost, it shall not be forgiven him, neither in this world, neither in the world to come.”—(Matt. 12:31–32)

Answer.—The holy realities of the Manifestations of God have two spiritual positions. One is the place of manifestation, which can be compared to the position of the globe of the sun, and the other is the resplendency of the manifestation, which is like its light and radiance; these are the perfections of God—in other words, the Holy Spirit. For the Holy Spirit is the divine bounties and lordly perfections, and these divine perfections are as the rays and heat of the sun. The brilliant rays of the sun constitute its being, and without them it would not be the sun. If the manifestation and the reflection of the divine perfections were not in Christ, Jesus would not be the Messiah. He is a Manifestation because He reflects in Himself the divine perfections. The Prophets of God are manifestations for the lordly perfections—that is, the Holy Spirit is apparent in Them.

If a soul remains far from the manifestation, he may yet be awakened; for he did not recognize the manifestation of the divine perfections. But if he loathe the divine perfections themselves—in other words, the Holy Spirit—it is evident that he is like a bat which hates the light.

This detestation of the light has no remedy and cannot be forgiven—that is to say, it is impossible for him to come near unto God. This lamp is a lamp because of its light; without the light it would not be a lamp. Now if a soul has an aversion for the light of the lamp, he is, as it were, blind, and cannot comprehend the light; and blindness is the cause of everlasting

حقایق مقدّسه مظاهر الهیّه را دو مقام معنویست یکی مظهریت است که بمنزله کره شمس است و یکی جلوه و ظهور است که بمثابة نور و کمالات الهیّه است و روح القدس است . زیرا روح القدس فیوضات الهیّه و کمالات ربّانیّه است و این کمالات الهیّه بمنزله شعاع و حرارت آفتابست و شمس باشعّ ساطعه شمس است و اگر اشعّ ساطعه نبود شمس نبود . اگر ظهور و تجلّی کمالات الهیّه در مسیح نبود یسوع مسیح نبود از این جهت مظهر است که کمالات

۱۰) - انجیل متّی اصحاب دوازدهم آیه ۳۱ و ۳۲

الهیّه در او تجلّی فرموده . انبیای الهیّه مظاهرند و کمالات ربّانیّه ظاهر یعنی روح القدس . اگر نفسی از مظهر دوری جوید شاید متنبّه شود زیرا نشناخته و نداند که آن مظهر ظهور کمالات الهیّه است . اما اگر از نفس کمالات الهیّه که روح القدس است بیزار باشد دلیل بر اینست که خفاش است و از آفتاب بیزار این بیزاری از انوار چاره ندارد و این عفو نمیشود یعنی ممکن نیست که بخدا نزدیک شود . این سراج است بسبب این نور اگر نور نبود

	<p>banishment from God.</p> <p>It is evident that the souls receive grace from the bounty of the Holy Spirit which appears in the Manifestations of God, and not from the personality of the Manifestation. Therefore, if a soul does not receive grace from the bounties of the Holy Spirit, he remains deprived of the divine gift, and the banishment itself puts the soul beyond the reach of pardon.</p> <p>This is why many people who were the enemies of the Manifestations, and who did not recognize Them, when once they had known Them became Their friends. So enmity toward the Manifestation did not become the cause of perpetual banishment, for they who indulged in it were the enemies of the light-holders, not knowing that They were the shining lights of God. They were not the enemies of the light, and when once they understood that the light-holder was the place of manifestation of the light, they became sincere friends of it.</p> <p>The meaning is this: to remain far from the light-holder does not entail everlasting banishment, for one may become awakened and vigilant; but enmity toward the light is the cause of everlasting banishment, and for this there is no remedy.</p>	<p>سراج نبود حال اگر نفسی از انوار سراج بیزار شود کور است و نور را نتواند ادراک کند و کوری سبب محرومی ابدی . و این معلوم است که نفوس استفاضه از فیض روح القدس کنند که در مظاهر الهیه ظاهر است نه از شخصیت مظهر . پس اگر نفسی از فیوضات روح القدس استفاضه ننماید از فیض الهی محروم ماند و نفس محرومیت عدم مغفرتست . اینست که بسیار نفوسی بودند که بمظاهر ظهور عداوت داشتند و نمیدانستند که مظهر ظهور است بعد که دانستند دوست شدند پس عداوت بمظهر ظهور سبب محرومیت ابدیه نشد زیرا دشمن شمعدان بود و نمیدانست که مظهر سراج نورانی الهیست دشمن نور نبود و چون ملتفت شد که این شمعدان مظهر انوار است دوست حقیقی گشت . مقصود اینست که دوری از شمعدان سبب محرومیت ابدی نیست شاید متنبّه و متذکر گردد ولی دشمنی نور سبب محرومیت ابدیه است و چاره ندارد .</p>
32	<p>EXPLANATION OF THE VERSE “FOR MANY ARE CALLED BUT FEW ARE CHOSEN”</p>	<p>المدعوون كثیرون و المختارون قليلون</p> <p>سؤال</p>

Question.—In the Gospel Christ said: “Many are called, but few are chosen,”¹¹⁰ and in the Qur’án it is written: “He will confer particular mercy on whom He pleaseth.” What is the wisdom of this?

Answer.—Know that the order and the perfection of the whole universe require that existence should appear in numberless forms. For existing beings could not be embodied in only one degree, one station, one kind, one species and one class; undoubtedly, the difference of degrees and distinction of forms, and the variety of genus and species, are necessary—that is to say, the degree of mineral, vegetable, animal substances, and of man, are inevitable; for the world could not be arranged, adorned, organized and perfected with man alone. In the same way, with only animals, only plants or only minerals, this world could not show forth beautiful scenery, exact organization and exquisite adornment. Without doubt it is because of the varieties of degrees, stations, species and classes that existence becomes resplendent with utmost perfection.

For example, if this tree were entirely fruit, the vegetable perfections could not be attained; for leaves, blossoms and fruits are all necessary so that the tree may be adorned with utmost beauty and perfection.

In the same way consider the body of man. It must be composed of different organs, parts and members. Human beauty and perfection require the existence of the ear, the eye, the brain and even that of the nails and hair; if man were all brain, eyes or ears, it would be equivalent to imperfection. So

حضرت مسیح در انجیل میفرماید: "المدعوون كثيرون و المختارون

ص ۹۸

قليلون" (۱) و در قرآن میفرماید "يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ" ، این را چه حکمتست ؟

جواب

بدانکه نظم و کمال در جامعیت عالم وجود چنین اقتضا نماید که وجود ، منحلّ بصورت غیر متناهی گردد لهذا موجودات در یک رتبه و یک مقام و یک نحو و یک جنس و یک نوع تحقق ننمایند لابدّ از تفاوت مراتب و تمایز صنوف و تعدّد اجناس و انواع است یعنی ناچار از رتبه جماد و رتبه نبات و رتبه حیوان و رتبه انسانست چه که عالم وجود بانسان تنها ترتیب و تنظیم و تکمیل نیابد . و بهمچنین بحیوان محض یا نبات محض یا جماد محض این عالم منظر بدیع و ترتیب قویم و تزئین لطیف حاصل ننماید لابدّ از تفاوت مراتب و مقامات و اجناس و انواع است تا وجود در نهایت کمال جلوه فرماید . مثلاً این شجر اگر بتمامه ثمر گردد کمال نباتی

¹¹⁰Matt. 22:14.

the absence of hair, eyelashes, teeth and nails would be an absolute defect, though in comparison with the eye they are without feeling, and in this resemble the mineral and plant; but their absence in the body of man is necessarily faulty and displeasing.

As the degrees of existence are different and various, some beings are higher in the scale than others. Therefore, it is by the will and wish of God that some creatures are chosen for the highest degree, as man, and some others are placed in the middle degree, as the vegetable, and some are left in the lowest degree, like the mineral.

It is from the bounty of God that man is selected for the highest degree; and the differences which exist between men in regard to spiritual progress and heavenly perfections are also due to the choice of the Compassionate One. For faith, which is life eternal, is the sign of bounty, and not the result of justice. The flame of the fire of love, in this world of earth and water, comes through the power of attraction and not by effort and striving. Nevertheless, by effort and perseverance, knowledge, science and other perfections can be acquired; but only the light of the Divine Beauty can transport and move the spirits through the force of attraction. Therefore, it is said: "Many are called, but few are chosen."¹¹¹

But the material beings are not despised, judged and held responsible for their own degree and station. For example, mineral, vegetable and animal in their various degrees are acceptable; but if in their own degree they remain imperfect,

حاصل نگردد بلکه برگ و شکوفه و بار جمیع لازم تا نبات در نهایت زینت و کمال جلوه نماید . همچنین در هیکل انسان ملاحظه نمائید که لابد از تفاوت اعضا و اجزا و ارکانست جمال و کمال وجود انسانی مقتضی وجود سمع و بصر و مغز حتی ناخن و شعر است اگر سراپا مغز و یا چشم و یا گوش گردد عین نقص است . مثلاً عدم زلف و مژگان و عدم ناخن و دندان عین نقص است و لو بالنسبه بچشم بی احساس و حکم جماد و نبات دارند و لکن فقد آن در وجود انسان بی نهایت مکروه و مذموم است . مادام مراتب موجودات مختلفست و متفاوت بعضها فوق بعض پس انتخاب بعضی از اشیا برتبه اعلی مثل انسان و ترک بعضی در رتبه اوسط مثل نبات و وضع بعضی در رتبه ادنی مثل جماد چون
بمشیت

۱ () - انجیل متی اصحاب دوازدهم آیه ۱۴ (لآن کثیرین یدعون و قلیلین ینتخبون)

و اراده پروردگار است پس تخصیص انسان برتبه اعلی از فضل

¹¹¹Matt. 22:14.

they are blamable, the degree itself being purely perfect.

The differences among mankind are of two sorts: one is a difference of station, and this difference is not blameworthy. The other is a difference of faith and assurance; the loss of these is blameworthy, for then the soul is overwhelmed by his desires and passions, which deprive him of these blessings and prevent him from feeling the power of attraction of the love of God. Though that man is praiseworthy and acceptable in his station, yet as he is deprived of the perfections of that degree, he will become a source of imperfections, for which he is held responsible.¹¹²

پروردگار است . و تفاوت بین نوع انسان از حیثیت ترقیات روحانیّه و کمالات ملکوتیه نیز بانتخاب حضرت رحمن است زیرا ایمان که حیات ابدیه است از آثار فضل است نه نتایج عدل شعله نار محبت بقوّت انجذاب است نه بسعی و کوشش در جهان خاک و آب بلکه بسعی و اجتهاد اطلاع و علم و کمالات سائره حاصل گردد پس باید انوار جمال الهی روحرا بقوّه جاذبه در وجد و حرکت آرد لهذا میفرماید : المدعوون كثیرون و المختارون قليلون . اما کائنات جسمانیّه در مراتب و مقامات خود مذموم و محکوم و مسؤول نیستند . مثلاً جماد در رتبه جمادی و حیوان در رتبه حیوانی و نبات در رتبه نباتی مقبولند ولی در آن رتبه خود اگر ناقص مانند مذموم گردند بلکه آن رتبه عین کمال است . و لکن تفاوت بین نوع انسان بر دو قسم است یک قسم تفاوت من حیث المراتب است این تفاوت مذموم نیست و قسم دیگر تفاوت از حیثیت ایمان و ایقانست و عدم آن و آن مذموم زیرا آن نفس بهوی و هوس خویش مبتلی گردید تا آنکه از چنین موهبت محروم شد و از قوّه

¹¹²Cf. "The Causes of Differences in the Characters of Men," p. 212.

		جاذبه محبة الله مأیوس گشت هر چند انسان در رتبه خود ممدوح و مقبولست ولی چون از کمالات آن رتبه محروم لهذا معدن نقائص گشته و باین جهت مسؤول .
33	<p>THE “RETURN” SPOKEN OF BY THE PROPHETS</p> <p>Question.—Will you explain the subject of Return?</p> <p>Answer.—Bahá'u'lláh has explained this question fully and clearly in the Íqán.¹¹³ Read it, and the truth of this subject will become apparent. But since you have asked about it, I will explain it briefly. We will begin to elucidate it from the Gospel, for there it is plainly said that when John, the son of Zacharias, appeared and gave to men the glad tidings of the Kingdom of God, they asked him, “Who art thou? Art thou the promised Messiah?” He replied, “I am not the Messiah.” Then they asked him, “Art thou Elijah?” He said, “I am not.”¹¹⁴ These words prove and show that John, the son of Zacharias, was not the promised Elias. But on the day of the transfiguration on Mount Tabor Christ said plainly that John, the son of Zacharias, was the promised Elias.</p> <p>In chapter 9, verses 11–13, of the Gospel of Mark, it is said: “And they asked Him, saying, Why say the scribes that Elias must first come? And He answered and told them, Elias verily</p>	<p>سؤال از رجعت</p> <p>بیانی از مسأله رجعت نمائید</p> <p>جواب</p> <p>جمال مبارک در ایقان بیان این مطلب را مفصل و مشروح مرقوم فرموده‌اند بخوانید حقیقت این مسأله واضح و مشهود گردد . چون حال سؤال نمودید مختصر بیانی نیز میشود . عنوان این مسأله را از انجیل نمائیم در انجیل مصرح که چون یحیی بن زکریا ظاهر شد و مردم را بملکوت الله بشارت میداد ، از او پرسیدند که تو کیستی آیا مسیح موعودی ؟ فرمود: من مسیح نیستم . پس سؤال کردند ، آیا تو ایلیائی ؟ گفت : نیستم . از این بیان ثابت و محقق شد که حضرت یحیی بن زکریا ایلای معهود نیستند ولی در یوم تجلی در</p>

¹¹³Cf. p. 110, n. 2.

¹¹⁴Cf. John 1:19–21.

cometh first, and restoreth all things; and how it is written of the Son of man, that He must suffer many things, and be set at nought. But I say unto you, That Elias is indeed come, and they have done unto him whatsoever they listed, as it is written of him.”

In chapter 17, verse 13, of Matthew, it is said: “Then the disciples understood that He spake unto them of John the Baptist.”

They asked John the Baptist, “Are you Elias?” He answered, “No, I am not,” although it is said in the Gospel that John was the promised Elias, and Christ also said so clearly.¹¹⁵ Then if John was Elias, why did he say, “I am not”? And if he was not Elias, why did Christ say that he was?

The explanation is this: not the personality, but the reality of the perfections, is meant—that is to say, the same perfections that were in Elias existed in John the Baptist and were exactly realized in him. Therefore, John the Baptist was the promised Elias. In this case not the essence,¹¹⁶ but the qualities, are regarded. For example, there was a flower last year, and this year there is also a flower; I say the flower of last year has returned. Now, I do not mean that same flower in its exact individuality has come back; but as this flower has the same qualities as that of last year—as it has the same perfume, delicacy, color and form—I say the flower of last year has returned, and this flower is the former flower. When spring comes, we say last year’s spring has come back because all that was found in last year’s spring exists in this spring. That is why

جبل طابور حضرت مسیح تصریح فرمودند که یحیی بن زکریّا ایلای موعود بود . در فصل نهم آیه یازدهم از انجیل مرّس میفرماید :
پس از او استفسار کردند و گفتند چرا کاتبان میگویند که الیاس باید اوّل بیاید او در جواب ایشان گفت که الیاس البتّه اوّل میآید و همه چیز را اصلاح مینماید و چگونه در باره پسر انسان مکتوبست که میباید زحمت بسیار کشد و حقیر شمرده شود لکن بشما میگویم که الیاس هم آمد و با وی آنچه را خواستند کردند . و در انجیل متّی فصل هفدهم آیه سیزدهم میفرماید : " آنگاه شاگردان دریافتند که در باب یحیای تعمید دهنده بایشان سخن میگفت " . حال از یوحنا

معّمّدان پرسیدند که آیا تو ایلای هستی گفت نیستم و حال آنکه در انجیل میفرماید یوحنا معّمّدان نفس ایلای موعود بود و مسیح نیز تصریح میفرماید . پس اگر حضرت یوحنا حضرت ایلای بود چرا فرمود من ایلای نیستم و اگر ایلای نبود چگونه حضرت مسیح میفرماید که او ایلای بود ؟ پس در این مقام نظر بشخصیت نیست

¹¹⁵Cf. John 1:21.

¹¹⁶i.e., the individuality.

Christ said, "You will see all that happened in the days of the former Prophets."

We will give another illustration. The seed of last year is sown, branches and leaves grow forth, blossoms and fruits appear, and all has again returned to seed. When this second seed is planted, a tree will grow from it, and once more those branches, leaves, blossoms and fruits will return, and that tree will appear in perfection. As the beginning was a seed and the end is a seed, we say that the seed has returned. When we look at the substance of the tree, it is another substance, but when we look at the blossoms, leaves and fruits, the same fragrance, delicacy and taste are produced. Therefore, the perfection of the tree has returned a second time.

In the same way, if we regard the return of the individual, it is another individual; but if we regard the qualities and perfections, the same have returned. Therefore, when Christ said, "This is Elias," He meant: this person is a manifestation of the bounty, the perfections, the character, the qualities and the virtues of Elias. John the Baptist said, "I am not Elias." Christ considered the qualities, the perfections, the character and the virtues of both, and John regarded his substance and individuality. It is like this lamp: it was here last night, and tonight it is also lighted, and tomorrow night it will also shine. We say that the lamp of this night is the same light as that of last night, and that it has returned. It refers to the light, and not to the oil, the wick or the holder.

This subject is fully and clearly explained in the Kitáb-i-Íqán.

نظر بحقیقت کمالاتست یعنی آن کمالاتی که در حضرت ایلیا بود آن کمالات بعینه در یوحنا معمدان تحقق داشت پس حضرت ایلیای موعود یوحنا معمدان بود اینجا نظر بذات نیست نظر بصفاتست . مثلاً پارسال گلی بود امسال هم گل آمده است من میگویم گل پارسال باز آمد حال مقصدم نیست که نفس آن گل بشخصیت خویش بعینه آمده است اما چون این گل بصفات آن گل پارسال است یعنی بهمان رائحه و لطافت و رنگ و شکل است لذا میگویند گل پارسال آمده و این گل آن گل است . بهار میآید میگوئیم باز بهار پارسال آمد بجهت آنکه آنچه که در بهار پارسال بود در این بهار نیز موجود اینست که حضرت مسیح میفرماید آنچه در زمان انبیای سلف واقع جمیع را خواهید دید . و بیان دیگر نمائیم دانه ای سال گذشته کاشته

شد شاخه و برگ پیدا شد شکوفه و ثمر هویدا گشت نهایت باز دانه شد این دانه ثانی چون کشته گردد شجر روید باز آن ورق آن شکوفه آن شاخه و آن ثمر عود و رجعت نماید و آن شجر ظاهر شود چون اوّل دانه آخر هم دانه گوئیم که دانه رجوع کرده چون

		<p>نظر بمادّه شجر نمائیم این مادّه دیگر است و چون نظر بشکوفه و برگ و ثمر نمائیم همان رائحه و طعم و لطافت حاصل است پس آن کمال شجری دوباره عود نمود . بهمچنین چون نظر بشخص کنیم شخص دیگر و چون نظر بصفات و کمال کنیم همان صفات و کمال عود نموده . پس حضرت مسیح فرمود این ایلیاست یعنی این شخص مظهر فیض و کمالات و اخلاق و صفات و فیوضات ایلیاست و یوحناى معمدان گفت من ایلیا نیستم حضرت مسیح نظر بصفات و کمالات و اخلاق و فیوضات هر دو داشتند و یوحنا نظر بمادّه و شخصیت خویش داشت . مثل این چراغ حاضر شب پیش بوده و امشب نیز روشن و شب آینده ایضاً لامع گوئیم که چراغ امشب همان سراج دیشب است و آن چراغ رجوع کرده مقصد نور است نه روغن و فتیل و شمعدان و این تفصیل در رساله ایقان مشروح و مفصّل .</p>
34	PETER'S CONFESSION OF FAITH	تفسیر آیه أَنْتَ الصَّخْرَةُ و علیک اُبنی کنیستی

<p>Question.—In the Gospel of St. Matthew it is said: “Thou art Peter, and upon this rock I will build My church.”¹¹⁷ What is the meaning of this verse?</p> <p>Answer.—This utterance of Christ is a confirmation of the statement of Peter, when Christ asked: Whom do you believe Me to be? and Peter answered: I believe that “Thou art the Son of the living God.” Then Christ said to him: “Thou art Peter”¹¹⁸—for Cephas in Aramaic means rock—“and upon this rock I will build My church.” For the others in answer to Christ said that He was Elias, and some said John the Baptist, and some others Jeremias or one of the Prophets.¹¹⁹</p> <p>Christ wished by suggestion, or an allusion, to confirm the words of Peter; so on account of the suitability of his name, Peter, He said: “and upon this rock I will build My church,” meaning, thy belief that Christ is the Son of the living God will be the foundation of the Religion of God, and upon this belief the foundation of the church of God—which is the Law of God—shall be established.</p> <p>The existence of the tomb of Peter in Rome is doubtful; it is not authenticated. Some say it is in Antioch.</p> <p>Moreover, let us compare the lives of some of the Popes with the religion of Christ. Christ, hungry and without shelter, ate herbs in the wilderness, and was unwilling to hurt the feelings of anyone. The Pope sits in a carriage covered with gold and</p>	<p>سؤال</p> <p>در انجیل متی میفرماید به بطرس که توئی صخره و بر این صخره کنیسه‌ام را بنیان مینمایم (۱)</p> <p>جواب</p> <p>این بیان مسیح تصدیق قول بطرس است در وقتی که گفت اعتقاد من اینست که تو ابن الله حی هستی بعد حضرت در جواب فرمود که تو کینفا هستی چون معنی کینفا در لغت عبری بمعنی صخره است و بر این صخره بنیان کلیسای خود نمایم . چون دیگران در جواب حضرت مسیح گفتند ایلیائی و بعضی گفتند یحیای تعمیر دهنده ای و بعضی ارمیا یا یکی از انبیا حضرت خواست که بکنایه و اشاره تصدیق بیان بطرس فرماید . این بود که بمناسبت اینکه اسمش صخره بود فرمودند : أَنْتَ الصَّخْرَةُ و علیک اُبنی کنیستی ، یعنی این عقاید تو که مسیح ابن الله حی است اساس دین الله میشود و بر این عقاید اساس کنیسه الله که شریعه الله است وضع خواهد گشت . و وجود قبر بطرس در رومیّه نیز</p>
---	---

¹¹⁷Matt. 16:18.

¹¹⁸It is well known that Peter's real name was Simon, but Christ called him Cephas, which corresponds to the Greek word petras, which means rock.

¹¹⁹Cf. Matt. 16:14–18.

passes his time in the utmost splendor, amidst such pleasures and luxuries, such riches and adoration, as kings have never had.

Christ hurt no one, but some of the Popes killed innocent people: refer to history. How much blood the Popes have shed merely to retain temporal power! For mere differences of opinion they arrested, imprisoned and slew thousands of the servants of the world of humanity and learned men who had discovered the secrets of nature. To what a degree they opposed the truth!

Reflect upon the instructions of Christ, and investigate the habits and customs of the Popes. Consider: is there any resemblance between the instructions of Christ and the manner of government of the Popes? We do not like to criticize, but the history of the Vatican is very extraordinary. The purport of our argument is this, that the instructions of Christ are one thing, and the manner of the Papal government is quite another; they do not agree. See how many Protestants have been killed by the order of the Popes, how many tyrannies and oppressions have been countenanced, and how many punishments and tortures have been inflicted! Can any of the sweet fragrances of Christ be detected in these actions? No! in the name of God! These people did not obey Christ, while Saint Barbara, whose picture is before us, did obey Christ, and followed in His footsteps, and put His commands into practice. Among the Popes there are also some blessed souls who followed in the footsteps of Christ, particularly in the first centuries of the Christian era when temporal things were lacking and the tests of God were severe. But when they came into possession of governmental power, and worldly honor and prosperity were gained, the Papal

مشکوک است مسلم نیست بعضیها گویند که در انطاکیه است .
و از این گذشته اعمال بعضی از پاپها را بشریعت حضرت مسیح
تطبیق کنیم حضرت مسیح گرسنه
و برهنه در این برّیه گیاه میخوردند و راضی بر این نشدند که خاطر
کسی آزرده شود پاپ در کالسکه مرصّع نشیند و در نهایت
عظمت بجمیع لذائد و شهوات وقت گذراند که ملوکرا چنین نعمت
و خود پرستی میسر نه مسیح خاطر نفسی را آزرده نکرد ولی
بعضی از پاپها

۱۸ و ۱۶ - انجیل متی اصحاب شانزدهم آیه ۱۶ و ۱۸

نفوس کثیره بی گناه را کشتند . بتاریخ مراجعه کنید که محض
حکومت دنیوی پاپها چقدر خونها را ریختند و بجهت عدم موافقت
رأی هزاران خادمان عالم انسانی اهل معارفرا که کشف اسرار کائنات
کردند زجر کردند حبس و محو نمودند و چه مقدار معارضه بحقیقت
نمودند و وصایای مسیح را ملاحظه کنید و احوال و اطوار پاپها را
تجسس فرمائید . ملاحظه نمائید که هیچ مشابهنی میانه وصایای

government entirely forgot Christ and was occupied with temporal power, grandeur, comfort and luxuries. It killed people, opposed the diffusion of learning, tormented the men of science, obstructed the light of knowledge, and gave the order to slay and to pillage. Thousands of souls, men of science and learning, and sinless ones, perished in the prisons of Rome. With all these proceedings and actions, how can the Vicarship of Christ be believed in?

The Papal See has constantly opposed knowledge; even in Europe it is admitted that religion is the opponent of science, and that science is the destroyer of the foundations of religion. While the religion of God is the promoter of truth, the founder of science and knowledge, it is full of goodwill for learned men; it is the civilizer of mankind, the discoverer of the secrets of nature, and the enlightener of the horizons of the world. Consequently, how can it be said to oppose knowledge? God forbid! Nay, for God, knowledge is the most glorious gift of man and the most noble of human perfections. To oppose knowledge is ignorant, and he who detests knowledge and science is not a man, but rather an animal without intelligence. For knowledge is light, life, felicity, perfection, beauty and the means of approaching the Threshold of Unity. It is the honor and glory of the world of humanity, and the greatest bounty of God. Knowledge is identical with guidance, and ignorance is real error.

Happy are those who spend their days in gaining knowledge, in discovering the secrets of nature, and in penetrating the subtleties of pure truth! Woe to those who are contented with ignorance, whose hearts are gladdened by thoughtless imitation, who have fallen into the lowest depths of ignorance and

مسیح و اطوار حکومت پاپ مشاهده میشود؟ ما خوش نداریم که مذمت نفوس نمائیم و الا صفحات تاریخ واتیکان بسیار عجیب است. مقصود اینست که وصایای مسیح چیز دیگر و اطوار حکومت پاپ چیز دیگر ابداً با هم مطابق نیست بینید که چقدر از پروتستانها را کشتند و کلّ بفتوای پاپ بود چه ظلمها و ستمها روا داشتند چه شکنجه و عقوبتها نمودند. آیا هیچ رائحه طیبیه مسیح از این اعمال استشمام میشود؟ لا و الله. اینها اطاعت مسیح را نکردند بلکه این

مقدّسه برباره که صورتش در مقابل است اطاعت مسیح را نمود و بر قدم مسیح حرکت کرد و وصایای مسیح را جاری نمود و در میان پاچا نفوس مبارکی نیز بودند که بر قدم مسیح حرکت نمودند علی الخصوص در قرون اولای مسیح که اسباب دنیوی مفقود و امتحانات الهیه شدید. ولی وقتی که اسباب سلطنت فراهم آمد و عزّت و سعادت دنیوی حاصل گشت حکومت پاپ مسیح را بکلی فراموش نمود و بسلطنت و عظمت و راحت و نعمت دنیوی پرداخت قتل نفوس کرد و معارضه بنشر معارف نمود ارباب فنون را

foolishness, and who have wasted their lives!

اذیت کرد و نور علم را حائل گشت و حکم قتل و غارت نمود و هزاران نفوس از اهل فنون و معارف و بی گناهان در سجن رومیّه هلاک گشتند . حال با وجود این روش و حرکت چگونه خلافت حضرت مسیح تصدیق میشود ؟ کرسی حکومت پاپ همیشه معارضه بعلم نمود حتّی در اروپا مسلّم شد که دین معارض بعلم است و علم مخرب بنیان دین و حال آنکه دین الله مروج حقیقت و مؤسّس علم و معرفت و مشوّق بر دانائی و ممدّن نوع انسانی و کاشف اسرار کائنات و منور آفاق است با وجود این چگونه معارضه بعلم نماید استغفر الله بلکه در نزد خدا علم افضل منقبت انسان و اشرف کمالات بشر است معارضه بعلم جهل است و کاره علوم و فنون انسان نیست بلکه حیوان بی شعور . زیرا علم نور است حیات است سعادتست کمال است جمال است و سبب قرینت درگاه احدیّست شرف و منقبت عالم انسانیست و اعظم موهبت الهی علم عین هدایت است و جهل حقیقت ضلالت . خوشا بحال نفوسی که ایّام خویش را در تحصیل علوم و کشف اسرار کائنات و

		<p>تدقیق حقیقت صرف نمایند و وای بر نفوسی که بجهل و نادانی قناعت کنند و بتقائیدی چند دل را خوش دارند و در اسفل درکات جهل و نادانی افتادند و عمر خویش را بباد دادند.</p>
35	<p>PREDESTINATION</p> <p>Question.—If God has knowledge of an action which will be performed by someone, and it has been written on the Tablet of Fate, is it possible to resist it?</p> <p>Answer.—The foreknowledge of a thing is not the cause of its realization; for the essential knowledge of God surrounds, in the same way, the realities of things, before as well as after their existence, and it does not become the cause of their existence. It is a perfection of God. But that which was prophesied by the inspiration of God through the tongues of the Prophets, concerning the appearance of the Promised One of the Bible, was not the cause of the manifestation of Christ.</p> <p>The hidden secrets of the future were revealed to the Prophets, and They thus became acquainted with the future events which They announced. This knowledge and these prophecies were not the cause of the occurrences. For example, tonight everyone knows that after seven hours the sun will rise, but this general foreknowledge does not cause the rising and appearance of the sun.</p> <p>Therefore, the knowledge of God in the realm of contingency</p>	<p>سؤال از قضا و قدر</p> <p>چون علم الهی تعلق بعملی از شخصی یافت و در لوح محفوظ قدر مثبت گشت ، آیا مخالفت آن ممکن است ؟</p> <p>جواب</p> <p>علم بشیء سبب حصول شیء نیست زیرا علم ذاتی حق محیط بر حقایق اشیا قبل وجود اشیا و بعد وجود اشیا یکسانست سبب وجود شیء نگردد این کمال الهیست و اما آنچه که بوحی الهی از لسان انبیا اخبار از ظهور موعود تورات شد این اخبار نیز سبب ظهور حضرت مسیح نگشت . بر انبیا اسرار مکنونه استقبال وحی گشت و واقف بر وقایع مستقبله شدند و اخبار نمودند این اطلاع و اخبار سبب حصول وقایع نگشت . مثلاً امشب جمیع خلق میدانند که بعد از هفت ساعت آفتاب طلوع کند این علم جمیع خلق سبب تحقق و طلوع آفتاب نگردد . پس علم</p>

	<p>does not produce the forms of the things. On the contrary, it is purified from the past, present and future. It is identical with the reality of the things; it is not the cause of their occurrence.</p> <p>In the same way, the record and the mention of a thing in the Book does not become the cause of its existence. The Prophets, through the divine inspiration, knew what would come to pass. For instance, through the divine inspiration They knew that Christ would be martyred, and They announced it. Now, was Their knowledge and information the cause of the martyrdom of Christ? No; this knowledge is a perfection of the Prophets and did not cause the martyrdom.</p> <p>The mathematicians by astronomical calculations know that at a certain time an eclipse of the moon or the sun will occur. Surely this discovery does not cause the eclipse to take place. This is, of course, only an analogy and not an exact image.</p>	<p>الهی در حیّز امکان نیز حصول صور اشیا نیست بلکه از زمان ماضی و حال و مستقبل مقدّس و عین تحقّق اشیاست نه سبب تحقّق اشیا . و همچنین ثبت و ذکر شیء در کتاب سبب وجود شیء نگردد انبیا بوحی الهی مطلع شدند که چنین خواهد شد مثلاً بوحی الهی واقف بر این شدند که مسیح شهید خواهد شد و اخبار نمودند . حال آیا علم و اطلاع انبیا سبب شهادت حضرت مسیح است ؟ بلکه این اطلاع کمال انبیاست نه سبب حصول شهادت . ریاضیّون بحساب فلکی واقف شوند که چندی بعد خسوف و کسوف واقع خواهد گشت البتّه این کشف سبب وقوع خسوف و کسوف نه این من باب تمثیل است نه تصویر .</p>
III	<p>ON THE POWERS AND CONDITIONS OF THE MANIFESTATIONS OF GOD</p>	<p>قسم سوم</p> <p>مقالات در علامات و کمالات مظاهر الهیه</p> <p>گفتگو بر سر ناهار</p>
36	<p>THE FIVE ASPECTS OF SPIRIT</p> <p>Know that, speaking generally, there are five divisions of the</p>	<p>کلّیه ارواح پنج قسم است</p> <p>بدانکه کلّیه ارواح پنج قسم است ، اوّل روح نباتی و آن قوّه ایست</p>

spirit. First the vegetable spirit: this is a power which results from the combination of elements and the mingling of substances by the decree of the Supreme God, and from the influence, the effect and connection of other existences. When these substances and elements are separated from each other, the power of growth also ceases to exist. So, to use another figure, electricity results from the combination of elements, and when these elements are separated, the electric force is dispersed and lost. Such is the vegetable spirit.

After this is the animal spirit, which also results from the mingling and combination of elements. But this combination is more complete, and through the decree of the Almighty Lord a perfect mingling is obtained, and the animal spirit—in other words, the power of the senses—is produced. It will perceive the reality of things from that which is seen and visible, audible, edible, tangible, and that which can be smelled. After the dissociation and decomposition of the combined elements this spirit also will naturally disappear. It is like this lamp which you see: when the oil and wick and fire are brought together, light is the result; but when the oil is finished and the wick consumed, the light will also vanish and be lost.

The human spirit may be likened to the bounty of the sun shining on a mirror. The body of man, which is composed from the elements, is combined and mingled in the most perfect form; it is the most solid construction, the noblest combination, the most perfect existence. It grows and develops through the animal spirit. This perfected body can be compared to a mirror, and the human spirit to the sun. Nevertheless, if the mirror breaks, the bounty of the sun continues; and if the mirror is destroyed or ceases to exist, no harm will happen to the bounty

که از ترکیب عناصر و امتزاج موادّ بتقدیر خداوند متعال و تدبیر و تأثیر و ارتباط با سائر کائنات حاصل شود مثل الکتریک که از ترکیب بعضی اجزا حاصل و پیدا میشود . و چون این اجزا و عناصر از هم تفریق شود آن قوّه نامیه نیز محو گردد مثل اجزای الکتریک که بمحض تفریق اجزا قوّه الکتریک نیز مفقود و متلاشی شود این روح نباتیست . بعد از آن روح حیوانی است آن نیز چنین است از امتزاج عناصر است که ترکیب میشود ولی این ترکیب مکمل تر است و بتقدیر ربّ قدیر امتزاج تامّ پیدا کند و روح حیوانی که عبارت از قوّه حسّاسه است پیدا شود و احساس حقائق محسوسه از مبصر و منظور و مسموع و مطعوم و مشموم و ملموس نماید آن نیز بعد از تفریق و تحلیل این اجزای مرکّبه بالطّبع محو میشود مانند این چراغ که مشاهده مینمائید که چون این روغن و فتیل و آتش با هم جمع شود روشنائی حاصل گردد و لکن چون روغن تمام شود و فتیل بسوزد آن نور نیز محو گردد . امّا روح انسانی این مَثَلش مثل بلّور و فیض آفتابست یعنی جسم انسان که مرکّب از عناصر است در اکمل صورت ترکیب و امتزاج است و غایت

of the sun, which is everlasting. This spirit has the power of discovery; it encompasses all things. All these wonderful signs, these scientific discoveries, great enterprises and important historical events which you know are due to it. From the realm of the invisible and hidden, through spiritual power, it brought them to the plane of the visible. So man is upon the earth, yet he makes discoveries in the heavens. From known realities—that is to say, from the things which are known and visible—he discovers unknown things. For example, man is in this hemisphere; but, like Columbus, through the power of his reason he discovers another hemisphere—that is, America—which was until then unknown. His body is heavy, but through the help of vehicles which he invents, he is able to fly. He is slow of movement, but by vehicles which he invents he travels to the East and West with extreme rapidity. Briefly, this power embraces all things.

But the spirit of man has two aspects: one divine, one satanic—that is to say, it is capable of the utmost perfection, or it is capable of the utmost imperfection. If it acquires virtues, it is the most noble of the existing beings; and if it acquires vices, it becomes the most degraded existence.

The fourth degree of spirit is the heavenly spirit; it is the spirit of faith and the bounty of God; it comes from the breath of the Holy Spirit, and by the divine power it becomes the cause of eternal life. It is the power which makes the earthly man heavenly, and the imperfect man perfect. It makes the impure to be pure, the silent eloquent; it purifies and sanctifies those made captive by carnal desires; it makes the ignorant wise.

The fifth spirit is the Holy Spirit. This Holy Spirit is the

اتقان و اشرف ترکیب و اکمل موجودات است و بروح حیوانی نشو و نما نماید . این جسم مکمل مانند آئینه است و روح انسانی مانند آفتاب اگر چنانچه بلور بشکند فیض آفتاب باقیست و اگر آئینه محو و نابود شود بر فیض آفتاب ضرری نرسد آن باقیست . این روح قوه کاشفه است که محیط بر جمیع اشیاست و جمیع این آثار بدایع و صنایع و اکتشافات و مشروعات عظیمه و وقوعات مهمه تاریخیه که میبینی کل را او کشف کرده و از حیز غیب و کمون بقوه معنویه بعرضه ظهور آورده . مثلاً در زمین است کشفیاتی در آسمان میکند از حقایق معلومه یعنی چیزهائی که معلومست

و مشهود چیزهای مجهول را کشف کند مثلاً در این نصف کره است ولی بقوه عاقله مانند کولبس نصف دیگر کره را که کره آمریکاست و مجهول و مستور است کشف کند جسم ثقیل است اما بوسائط مکشوفه خویش پرواز کند بطیء الحركه است اما بوسائطی که ایجاد نماید در نهایت سرعت شرق و غربا طی نماید مختصر این قوه محیطه است بر جمیع اشیا . اما این روح انسانی دو جنبه دارد یا رحمانی یا شیطانی یعنی استعداد نهایت کمال را دارد و

mediator between God and His creatures. It is like a mirror facing the sun. As the pure mirror receives light from the sun and transmits this bounty to others, so the Holy Spirit is the mediator of the Holy Light from the Sun of Reality, which it gives to the sanctified realities. It is adorned with all the divine perfections. Every time it appears, the world is renewed, and a new cycle is founded. The body of the world of humanity puts on a new garment. It can be compared to the spring; whenever it comes, the world passes from one condition to another. Through the advent of the season of spring the black earth and the fields and wildernesses will become verdant and blooming, and all sorts of flowers and sweet-scented herbs will grow; the trees will have new life, and new fruits will appear, and a new cycle is founded. The appearance of the Holy Spirit is like this. Whenever it appears, it renews the world of humanity and gives a new spirit to the human realities: it arrays the world of existence in a praiseworthy garment, dispels the darkness of ignorance, and causes the radiation of the light of perfections. Christ with this power has renewed this cycle; the heavenly spring with the utmost freshness and sweetness spread its tent in the world of humanity, and the life-giving breeze perfumed the nostrils of the enlightened ones.

In the same way, the appearance of Bahá'u'lláh was like a new springtime which appeared with holy breezes, with the hosts of everlasting life, and with heavenly power. It established the Throne of the Divine Kingdom in the center of the world and, by the power of the Holy Spirit, revived souls and established a new cycle.

همچنین استعداد نهایت نقص را اگر اکتساب فضائل کند اشرف ممکناتست و اگر اکتساب قبائح کند ازل موجودات گردد . اما روح در مرتبه چهارم روح آسمانی است آن روح ایمانی و فیض رحمانیست آن از نفثات روح القدس است که بقوه الهیه سبب حیات ابدیه شود آن قوه ایست که انسان ارضی را سماوی کند و انسان ناقص را کامل نماید کثیف را پاک کند ساکت را ناطق نماید اسیر شهوات نفسانیّه را مقدّس و منزّه کند جاهل را عالم نماید . پنجم روح القدس است این روح القدس واسطه بین حقّ و خلق است مثل آئینه است مقابل آفتاب چگونه آئینه مقدّس اقتباس انوار از آفتاب کند و بدیگران فیض رساند بهمچنین روح القدس واسطه انوار تقدیس است که از شمس حقیقت بحقائق مقدّسه رساند و او متّصف بجمیع کمالات الهیه است در هر وقت ظهور کند عالم تجدید گردد و دوره جدید تأسیس شود و هیکل عالم انسانی را خلعت جدید پوشاند . مثّلش مثّل بهار است هر وقت بیاید عالم را از حالی بحالی دیگر نقل کند بقدم موسم بهار خاک سیاه و دشت و صحرا سبز

		<p>و خرم گردد و انواع گل و ریاحین روید اشجار حیات جدید یابد و اثار بدیع پدیدار گردد دور جدید تأسیس شود . و ظهور روح القدس مثالش اینست هر وقت ظاهر شود عالم انسانی را تجدید کند و بحقائق انسانیّه روح جدید بخشد عالم وجود را خلعت محمود پوشاند ظلمات جهل زائل نماید و انوار کمالات ساطع نماید . مسیح باین قوّت این دور را تجدید نمود و بهار الهی در نهایت طراوت و لطافت در جهان انسانی خیمه برافراخت و نسیم جان پرور مشام نورانیان را معطر نمود و همچنین ظهور جمال مبارک مانند فصل ربیع بود و موسم جدید که با نفحات قدس و جنود حیات ابدیّه و قوّه ملکوتیّه ظهور و سریر سلطنت الهیّه را در قطب عالم نهاد و بروح القدس نفوسی را زنده فرمود و دور جدید تأسیس نمود .</p>
37	<p>THE DIVINITY CAN ONLY BE COMPREHENDED THROUGH THE DIVINE MANIFESTATIONS</p> <p>Question.—What connection has the Reality of Divinity with the Lordly Rising-places and the Divine Dawning-points?</p>	<p>در اینکه الوهیت فقط بتوسّط مظاهر الهیّه شناخته میشود</p> <p>سؤال</p> <p>حقیقت الوهیت و تعلّقش بمطالع ربّانیّه و مشارق رحمانیّه چگونه است ؟</p>

Answer.—Know that the Reality of Divinity or the substance of the Essence of Oneness is pure sanctity and absolute holiness—that is to say, it is sanctified and exempt from all praise. The whole of the supreme attributes of the degrees of existence, in reference to this plane, are only imaginations. It is invisible, incomprehensible, inaccessible, a pure essence which cannot be described, for the Divine Essence surrounds all things. Verily, that which surrounds is greater than the surrounded, and the surrounded cannot contain that by which it is surrounded, nor comprehend its reality. However far mind may progress, though it may reach to the final degree of comprehension, the limit of understanding, it beholds the divine signs and attributes in the world of creation and not in the world of God. For the essence and the attributes of the Lord of Unity are in the heights of sanctity, and for the minds and understandings there is no way to approach that position. “The way is closed, and seeking is forbidden.”

It is evident that the human understanding is a quality of the existence of man, and that man is a sign of God: how can the quality of the sign surround the creator of the sign?—that is to say, how can the understanding, which is a quality of the existence of man, comprehend God? Therefore, the Reality of the Divinity is hidden from all comprehension, and concealed from the minds of all men. It is absolutely impossible to ascend to that plane. We see that everything which is lower is powerless to comprehend the reality of that which is higher. So the stone, the earth, the tree, however much they may evolve, cannot comprehend the reality of man and cannot imagine the powers of sight, of hearing, and of the other senses, although they are all alike created. Therefore, how can man, the created, understand the reality of the pure Essence of the Creator? This

جواب

بدانکه حقیقت الوهیت و کنه ذات احدیت تنزیه صرف و تقدیس بحت یعنی از هر ستایشی منزّه و میراست جمیع اوصاف اعلی درجه وجود در آن مقام اوهامست غیب منیع لا یدرک و ذات بحت لا یوصف زیرا ذات الهی محیط است و جمیع کائنات محاط و البته محیط اعظم از محاط لهذا محاط پی بمحیط نبرد و ادراک حقیقت آن ننماید . عقول هر چه ترقی کند و بمنتهی درجه ادراک رسد ، نهایت ادراک مشاهده آثار و صفات او در عالم خلق است نه در عالم حق زیرا ذات و صفات حضرت احدیت در علو تقدیس است و عقول و ادراکات را راهی بآن مقام نه " السَّبِيلُ مَسْدُودٌ وَ الطَّلَبُ مَرْدُودٌ " و این واضح است که مدرکات انسانیّه فرع وجود انسانست و انسان آیت رحمانست چگونه فرع آیت احاطه بموجد آیت کند یعنی

ادراکات که فرع وجود انسانست بحضرت یزدان پی نبرد لهذا آن حقیقت الوهیت مخفی از جمیع ادراکات و مستور از عقول جمیع بشر است و صعود بآن مقام ممتنع و محال . ملاحظه مینمائیم که

plane is unapproachable by the understanding; no explanation is sufficient for its comprehension, and there is no power to indicate it. What has an atom of dust to do with the pure world, and what relation is there between the limited mind and the infinite world? Minds are powerless to comprehend God, and the souls become bewildered in explaining Him. "The eyes see Him not, but He seeth the eyes. He is the Omniscient, the Knower."¹²⁰

Consequently, with reference to this plane of existence, every statement and elucidation is defective, all praise and all description are unworthy, every conception is vain, and every meditation is futile. But for this Essence of the essences, this Truth of truths, this Mystery of mysteries, there are reflections, auroras, appearances and resplendencies in the world of existence. The dawning-place of these splendors, the place of these reflections, and the appearance of these manifestations are the Holy Dawning-places, the Universal Realities and the Divine Beings, Who are the true mirrors of the sanctified Essence of God. All the perfections, the bounties, the splendors which come from God are visible and evident in the Reality of the Holy Manifestations, like the sun which is resplendent in a clear polished mirror with all its perfections and bounties. If it be said that the mirrors are the manifestations of the sun and the dawning-places of the rising star, this does not mean that the sun has descended from the height of its sanctity and become incorporated in the mirror, nor that the Unlimited Reality is limited to this place of appearance. God forbid! This is the belief of the adherents of anthropomorphism. No; all the praises, the descriptions and exaltations refer to the Holy

هر ما دونی عاجز از ادراک حقیقت ما فوقست مثلاً حجر و مدر و شجر آنچه صعود نمایند ادراک حقیقت انسان نتوانند و تصوّر قوّه باصره و قوّه سامعه و سائر حواسّ نکنند و حال آنکه کلّ مخلوقند پس انسان مخلوق چگونه پی بحقیقت ذات پاک خالق برد در آن مقام نه ادراک را راهی و نه بیانرا اتّساعی و نه اشاره را مجال و جوازی ذره خاک را با جهان پاک چه کار و عقل محدود را با عالم نامحدود چه انتساب "عَجَزَتِ الْعُقُولُ عَنْ إِدْرَاكِهِ وَ حَارَتِ النَّفُوسُ فِي بَيَانِهِ لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَ هُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَ هُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ". لهذا در این مقام هر ذکر و بیانی قاصر و هر تعریف و توصیفی غیر لایق و هر تصوّری ساقط و هر تعمّقی باطل ولی آن جوهر الجواهر و حقیقه الحقائق و سرّ الاسرار را تجلّیات و اشراقات و ظهور و جلوه ای در عالم وجود است و مطالع آن اشراق و مجالی آن تجلّی و مظاهر آن ظهور مطالع مقدّسه و حقایق کلّیه و کینونات رحمانیه اند که آنان مرایای حقیقی ذات مقدّس الهیه اند و جمیع کمالات و فیوضات و تجلّیات از حقّ

¹²⁰Cf. Qur'án 6:104.

Manifestations—that is to say, all the descriptions, the qualities, the names and the attributes which we mention return to the Divine Manifestations; but as no one has attained to the reality of the Essence of Divinity, so no one is able to describe, explain, praise or glorify it. Therefore, all that the human reality knows, discovers and understands of the names, the attributes and the perfections of God refer to these Holy Manifestations. There is no access to anything else: “the way is closed, and seeking is forbidden.”

Nevertheless, we speak of the names and attributes of the Divine Reality, and we praise Him by attributing to Him sight, hearing, power, life and knowledge. We affirm these names and attributes, not to prove the perfections of God, but to deny that He is capable of imperfections. When we look at the existing world, we see that ignorance is imperfection and knowledge is perfection; therefore, we say that the sanctified Essence of God is wisdom. Weakness is imperfection, and power is perfection; consequently, we say that the sanctified Essence of God is the acme of power. It is not that we can comprehend His knowledge, His sight, His power and life, for it is beyond our comprehension; for the essential names and attributes of God are identical with His Essence, and His Essence is above all comprehension. If the attributes are not identical with the Essence, there must also be a multiplicity of preexistences, and differences between the attributes and the Essence must also exist; and as Preexistence is necessary, therefore, the sequence of preexistences would become infinite. This is an evident error.

Accordingly all these attributes, names, praises and eulogies apply to the Places of Manifestation; and all that we imagine

در حقیقت مظاهر قدسیّه ظاهر و باهر است مانند آفتاب که در مرآت صافیّه لطیفه بجمیع کمالات و فیوضات ساطع گردد . و اگر گفته شود که مرایا مظاهر آفتابند و مطالع نیز اشراق مقصود این نیست که آفتاب از علو تقدیس تنزل نموده و در این آئینه مجسم گشته و یا آنکه آن حقیقت نا محدود در این مکان مشهود محدود گردیده استغفر الله عن ذلک این اعتقاد طائفه مجسمه است ولی جمیع اوصاف و محامد و نعوت راجع باین مظاهر مقدّسه است یعنی هر چه اوصاف و نعوت و اسماء و صفات ذکر نمائیم کلّ راجع باین مظاهر الهیّه است اما بحقیقت ذات الوهیّت کسی پی نبرده تا اشاره ای نماید یا بیانی کند و یا محامد و نعوتی ذکر نماید . پس حقیقت انسانیّه آنچه داند و یابد و ادراک کند از اسماء و صفات و کمالات راجع باین مظاهر مقدّسه است و راهی بجائی دیگر ندارد " السَّبِيلُ مَقْطُوعٌ وَ الطَّلَبُ مَرْذُودٌ " . اما ما از برای حقیقت الوهیّت اسماء و صفاتی بیان کنیم و ببصر و سمع و قدرت و حیات و علم ستایش

نمائیم اثبات این اسماء و صفات نه بجهت اثبات کمالات حقّ است

and suppose beside them is mere imagination, for we have no means of comprehending that which is invisible and inaccessible. This is why it is said: "All that you have distinguished through the illusion of your imagination in your subtle mental images is but a creation like unto yourself, and returns to you."¹²¹ It is clear that if we wish to imagine the Reality of Divinity, this imagination is the surrounded, and we are the surrounding one; and it is sure that the one who surrounds is greater than the surrounded. From this it is certain and evident that if we imagine a Divine Reality outside of the Holy Manifestations, it is pure imagination, for there is no way to approach the Reality of Divinity which is not cut off to us, and all that we imagine is mere supposition.

Therefore, reflect that different peoples of the world are revolving around imaginations and are worshipers of the idols of thoughts and conjectures. They are not aware of this; they consider their imaginations to be the Reality which is withdrawn from all comprehension and purified from all descriptions. They regard themselves as the people of Unity, and the others as worshipers of idols; but idols at least have a mineral existence, while the idols of thoughts and the imaginations of man are but fancies; they have not even mineral existence. "Take heed ye who are endued with discernment."¹²²

Know that the attributes of perfection, the splendor of the divine bounties, and the lights of inspiration are visible and evident in all the Holy Manifestations; but the glorious Word of God, Christ, and the Greatest Name, Bahá'u'lláh, are manifestations and evidences which are beyond imagination,

بلکه بجهت نفی نقایص است . چون در عالم امکان نظر کنیم مشاهده نمائیم که جهل ، نقص است و علم ، کمال لهذا گوئیم که ذات مقدّس الهیّه علیم است و عجز ، نقص است و قدرت ، کمال . گوئیم که ذات مقدّس الهیّه قادر است نه اینست که علم و بصر و سمع و قدرت و حیات او را کما هی ادراک توانیم زیرا آن فوق ادراک ماست چه که اسماء و صفات ذاتیّه الهیّه عین ذاتست و ذات منزّه از ادراکات و اگر عین ذات نبود تعدّد قدما لازم آید و ما به الامتیاز بین ذات و صفات نیز متحقّق و قدیم لازم آید لهذا تسلسل قدما نامتناهی گردد و این واضح البطلان است. پس جمیع این اوصاف و اسماء و محامد و نعوت راجع بمظهر ظهور است و آنچه ماعدای او تصوّر نمائیم و تفکر کنیم اوهام محض است زیرا راهی بغیب منیع نداریم اینست که گفته شده " کُلَّمَا مَيَّرْتُمُوهُ بِأَوْهَامِكُمْ فِي أَدَقِّ مَعَانِيكُمْ فَهُوَ مَخْلُوقٌ مِثْلُكُمْ مَرْدُودٌ إِلَيْكُمْ ". این واضح است که اگر بجواییم

حقیقت الوهیّت را تصوّر نمائیم آن تصوّر محاطست و ما محیط و

¹²¹From a hadíth.

¹²²Qur'án 59:2.

for They possess all the perfections of the former Manifestations; and more than that, They possess some perfections which make the other Manifestations dependent upon Them. So all the Prophets of Israel were centers of inspiration; Christ also was a receiver of inspiration, but what a difference between the inspiration of the Word of God and the revelations of Isaiah, Jeremiah and Elijah!

Reflect that light is the expression of the vibrations of the etheric matter: the nerves of the eye are affected by these vibrations, and sight is produced. The light of the lamp exists through the vibration of the etheric matter; so also does that of the sun, but what a difference between the light of the sun and that of the stars or the lamp!

The spirit of man appears and is manifest in the embryonic condition, and also in that of childhood and of maturity, and it is resplendent and evident in the condition of perfection. The spirit is one, but in the embryonic condition the power of sight and of hearing is lacking. In the state of maturity and perfection it appears in the utmost splendor and brilliance. In the same way the seed in the beginning becomes leaves and is the place where the vegetable spirit appears; in the condition of fruit it manifests the same spirit—that is to say, the power of growth appears in the utmost perfection; but what a difference between the condition of the leaves and that of the fruit! For from the fruit a hundred thousand leaves appear, though they all grow and develop through the same vegetable spirit. Notice the difference between the virtues and perfections of Christ, the splendors and brilliance of Bahá'u'lláh, and the virtues of the Prophets of Israel, such as Ezekiel or Samuel. All were the manifestations of inspiration, but between them there is an

البته محیط اعظم از محاط . از این ثابت و واضح شد که اگر یک حقیقت الوهیتی تصوّر نمائیم دون مظاهر مقدّسه آن اوهام محض است زیرا راهی بحقیقت الوهیت که منقطع وجدانیست نه و آنچه بتصوّر ما آید اوهام است . لهذا ملاحظه نما که طوائف عالم طائف حول اوهام و عبده اصنام افکار و تصوّر و ابداء ملتفت نیستند و اوهام خویشرا حقیقت مقدّسه از ادراکات و منزّه از اشارات شمرند و خویشرا اهل توحید و ملل سائره را عبده اوّثان شمرند و حال آنکه اصنام را باز وجود جمادی محقق اما اصنام افکار و تصوّر انسان اوهام محض حتّی وجود جمادی ندارند فاعتبروا یا اولی الابصار . و بدانکه صفات کمالیه و جلوه فیوضات الهیه و انوار وحی در جمیع مظاهر مقدّسه ظاهر و باهر ولی کلمه الله الکبری حضرت مسیح و اسم اعظم جمال مبارک را ظهور و بروزی ما فوق تصوّر زیرا دارنده جمیع کمالات مظاهر اولیه بودند و مافوق آن بکمالاتی متحقّق که مظاهر

سائره حکم تبعیت داشتند مثلاً جمیع انبیای بنی اسرائیل مظاهر وحی بودند و حضرت مسیح نیز مهبط وحی لکن وحی کلمه الله

	infinite difference. Salutations!	<p>کجا و الهام اشعیا و ارمیا و ایلیا کجا . ملاحظه نما که انوار عبارت از تموجات ماده اثیریّه است که عصب بصر از آن تموجات متأثر گردد و مشاهده حاصل شود حال سراجرا تموجات ماده اثیریّه موجود و آفتابرا نیز تموجات ماده اثیریّه مثبت و آفتاب کجا و نور ستاره و چراغ کجا روح انسانیرا در رتبه جنینی جلوه و ظهوری و همچنین در رتبه طفولیت و رتبه بلوغ و رتبه کمال اشراق و بروزی روح روح واحد است اما در رتبه جنینی فاقد مناقب سمع و بصر ولی در رتبه بلوغ و کمال در نهایت ظهور و جلوه و اشراق . و همچنین حبه در بدایت انبات ورقه است و جلوه گاه روح نبات و در رتبه ثمره نیز مظهر آن روح یعنی قوه نامیه در منتهای کمال ظاهر ولی مقام ورقه کجا و مقام ثمره کجا زیرا از ثمره صد هزار ورقه ظاهر گردد و لو اینکه کلّ بروح واحد نباتی نشو و نما کنند . دقت نما که فضائل و کمالات حضرت مسیح و اشراقات و تجلیات جمال مبارک کجا و فضائل انبیای بنی اسرائیل مثل حزقیل و اشمویل کجا کلّ مظاهر وحی بودند ولی فرق بی منتهی در میان و السلام</p>
38	THE THREE STATIONS OF THE DIVINE	کلیّه مراتب مظاهر ظهور سه رتبه است

MANIFESTATIONS

Know that the Holy Manifestations, though They have the degrees of endless perfections, yet, speaking generally, have only three stations. The first station is the physical; the second station is the human, which is that of the rational soul; the third is that of the divine appearance and the heavenly splendor.

The physical station is phenomenal; it is composed of elements, and necessarily everything that is composed is subject to decomposition. It is not possible that a composition should not be disintegrated.

The second is the station of the rational soul, which is the human reality. This also is phenomenal, and the Holy Manifestations share it with all mankind.

Know that, although the human soul has existed on the earth for prolonged times and ages, yet it is phenomenal. As it is a divine sign, when once it has come into existence, it is eternal. The spirit of man has a beginning, but it has no end; it continues eternally. In the same way the species existing on this earth are phenomenal, for it is established that there was a time when these species did not exist on the surface of the earth. Moreover, the earth has not always existed, but the world of existence has always been, for the universe is not limited to this terrestrial globe. The meaning of this is that, although human souls are phenomenal, they are nevertheless immortal, everlasting and perpetual; for the world of things is the world of imperfection in comparison with that of man, and the world of man is the world of perfection in comparison with that of things. When imperfections reach the station of perfection, they

بدانکه مظاهر مقدّسه را هر چند مقامات کمالات غیر متناهیّه است ولی کلّیه مراتب ایشان سه رتبه است رتبه اولی جسمانیست رتبه ثانیّه انسانی است که نفس ناطقه است و رتبه ثالثه ظهور الهی و جلوه ربّانی است . امّا مقام جسمانی محدث است چه که مرکّب از عناصر است و لابدّ بر اینست که هر ترکیب را تحلیلی هست ممکن نیست که ترکیب تفریق نشود و مقام ثانی مقام نفس ناطقه است که حقیقت انسانیت این نیز محدث است و مظاهر مقدّسه در آن با جمیع نوع انسان مشترکند . بدانکه نفوس بشریّه در این کره ارضیّه هر چند اعصار و دهور متوالیه است ولی حادث است و چون آیت الهی است لهذا بعد از وجود باقی روح انسانیرا بدایت است ولی نهایت نه الی الأبد باقی است . و همچنین انواع موجوده در کره ارض حادث است زیرا مسلّم است که یک وقتی در جمیع روی زمین این انواع نبوده بلکه این کره ارض موجود نبوده امّا عالم وجود بوده چه که عالم وجود منحصر بکره ارض نیست . مقصد اینجاست که نفوس انسانی هر چند حادث است ولی حال باقی و ابدی و مستمرّ است زیرا عالم اشیا عالم نقایص است بالنسبه

بانسان

و عالم انسان عالم کمالست بالنسبه باشيا نقایص وقتی که بدرجه کمال رسد بقا پیدا کند این مثل است میگویم تو پی بمقصد بر (۱) . و مقام ثالث ظهور الهی و جلوه ربانیت کلمه الله است و فیض ابدیست و روح القدس است آن نه اول دارد و نه آخر چه که اولیت و آخریت بالنسبه بعالم امکانست نه بالنسبه بعالم حق اما عند الحق اول عین آخر است آخر عین اول . مثل اینکه اعتبار ایام و اسبوع و شهور و سنه و دیروز و امروز بالنسبه بکره ارض است اما در آفتاب چنین خبری نیست نه دیروزی نه امروزی نه فردائی نه ماهی نه سالی همه مساویست بهمچنین کلمه الله از جمیع این شؤون منزّه و از حدود و قیود و قوانینی که در عالم امکانست مقدّس است اما حقیقت نبوت که کلمه الله و مظهریت کامله است بدایتی نداشته و نهایتی ندارد ولی اشراقش متفاوت مانند آفتابست مثلاً طلوعش در برج مسیح در نهایت اشراق و سطوع بود و این باقیست و سرمدی بین چقدر ملوک جهانگیر آمدند و چه قدر

become eternal.¹²³ This is an example of which you must comprehend the meaning.

The third station is that of the divine appearance and heavenly splendor: it is the Word of God, the Eternal Bounty, the Holy Spirit. It has neither beginning nor end, for these things are related to the world of contingencies and not to the divine world. For God the end is the same thing as the beginning. So the reckoning of days, weeks, months and years, of yesterday and today, is connected with the terrestrial globe; but in the sun there is no such thing—there is neither yesterday, today nor tomorrow, neither months nor years: all are equal. In the same way the Word of God is purified from all these conditions and is exempt from the boundaries, the laws and the limits of the world of contingency. Therefore, the reality of prophethood, which is the Word of God and the perfect state of manifestation, did not have any beginning and will not have any end; its rising is different from all others and is like that of the sun. For example, its dawning in the sign of Christ was with the utmost splendor and radiance, and this is eternal and everlasting. See how many conquering kings there have been, how many statesmen and princes, powerful organizers, all of whom have disappeared, whereas the breezes of Christ are still blowing; His light is still shining; His melody is still resounding; His standard is still waving; His armies are still fighting; His heavenly voice is still sweetly melodious; His clouds are still showering gems; His lightning is still flashing; His reflection is still clear and brilliant; His splendor is still radiating and luminous; and it is the same with those souls who

¹²³i.e., in the kingdom of man, where alone the Spirit manifests immortality. Cf. "Five Aspects of Spirit," p. 143; "The State of Man and His Progress after Death," p. 235, etc.

are under His protection and are shining with His light.

Then it is evident that the Manifestations possess three conditions: the physical condition, the condition of the rational soul, and the condition of the divine appearance and heavenly splendor. The physical condition will certainly become decomposed, but the condition of the rational soul, though it has a beginning, has no end: nay, it is endowed with everlasting life. But the Holy Reality, of which Christ says, "The Father is in the Son,"¹²⁴ has neither beginning nor end. When beginning is spoken of, it signifies the state of manifesting; and, symbolically, the condition of silence is compared to sleep. For example, a man is sleeping—when he begins to speak, he is awake—but it is always the same individual, whether he be asleep or awake; no difference has occurred in his station, his elevation, his glory, his reality or his nature. The state of silence is compared to sleep, and that of manifestation to wakefulness. A man sleeping or waking is the same man; sleep is one state, and wakefulness is another. The time of silence is compared to sleep, and manifestation and guidance are compared to wakefulness.

In the Gospel it is said, "In the beginning was the Word, and the Word was with God."¹²⁵ Then it is evident and clear that Christ did not reach to the station of Messiahship and its perfections at the time of baptism, when the Holy Spirit descended upon Him in the likeness of a dove. Nay, the Word of God from all eternity has always been, and will be, in the exaltation of sanctification.

وزیر و امیر اولی التدبیر آمدند جمیع محو شدند لکن نسائم مسیح
همین طور میوزد و انوارش هنوز ساطع است آهنگش هنوز بلند
است و علمش هنوز مرتفع است جیشش در جنگ است و
هاتفش خوش آهنگ ابرش گهر ریز است و برقش شعاع انگیز
تجلیش واضح و لائح است و جلوه اش ساطع و لامع و بهمینطور
نفوسی که در ظل او هستند و مستضیء از انوار او . پس معلوم
شد که مظاهر ظهور سه

مقام دارند یکی مقام بشریّه است و مقام نفس ناطقه و مقام ظهور
ربّانی و جلوه رحمانی مقام جسدی البتّه متلاشی شود امّا مقام نفس
ناطقه هر چند اوّل دارد امّا آخر ندارد بلکه مؤیّد بحیات ابدیّه
است .

—
(۱) رجوع کنید بفصل لو و سد (۳۶ و ۶۴)

امّا حقیقت مقدّسه که مسیح میفرماید اَلْأَبُ فِی الْابْنِ نه بدایت
دارد نه نهایت بدایت عبارت از مقام اظهار است که میفرماید

¹²⁴Cf. John 14:11; 17:21

¹²⁵John 1:1.

		<p>و در مقام تشبیه سکوترا تعبیر بخواب میفرماید مثل اینکه شخصی خواب بود و چون زبان گشود مثل آنست که بیدار گشت و آن شخص که در خوابست چون بیدار شود باز همان شخص است تفاوتی در مقام و علو و سمو و حقیقت و فطرت او حاصل نگشته مقام سکوت تشبیه بخواب شده و مقام ظهور تعبیر به بیداری گشته انسان چون خواب باشد یا بیدار همان انسان است آن خواب یک حالتی از حالاتست و این بیداری حالتی از حالات زمان سکوترا تعبیر بخواب میفرماید و ظهور و هدایت را تعبیر به بیداری . در انجیل میفرماید در بدء کلمه بود آن کلمه نزد خدا بود پس واضح و مشهود شد که حضرت مسیح بمقام مسیحی و این کمالات در وقت غسل تعمید نرسیدند که روح القدس بصورت کبوتر بر حضرت مسیح نزول نمود بلکه کلمه الهیه لم یزل در علو تقدیس بوده و خواهد بود و السلام .</p>
39	<p>THE HUMAN CONDITION AND THE SPIRITUAL CONDITION OF THE DIVINE MANIFESTATIONS</p> <p>We said that the Manifestations have three planes. First, the</p>	<p>در بیان مراتب جسمانیّه و روحانیّه مظاهر ظهور گفتیم که در مظاهر ظهور سه مقام است اوّل حقیقت جسمانیّه که تعلّق باین جسد دارد ، ثانی حقیقت شاخصه یعنی نفس ناطقه</p>

physical reality, which depends upon the body; second, the individual reality, that is to say, the rational soul; third, the divine appearance, which is the divine perfections, the cause of the life of existence, of the education of souls, of the guidance of people, and of the enlightenment of the contingent world.

The physical state is the human state which perishes because it is composed of elements, and all that is composed of elements will necessarily be decomposed and dispersed.

But the individual reality of the Manifestations of God is a holy reality, and for that reason it is sanctified and, in that which concerns its nature and quality, is distinguished from all other things. It is like the sun, which by its essential nature produces light and cannot be compared to the moon, just as the particles that compose the globe of the sun cannot be compared with those which compose the moon. The particles and organization of the former produce rays, but the particles of which the moon is composed do not produce rays but need to borrow light. So other human realities are those souls who, like the moon, take light from the sun; but that Holy Reality is luminous in Himself.

The third plane of that Being¹²⁶ is the Divine Bounty, the splendor of the Preexistent Beauty, and the radiance of the light of the Almighty. The individual realities of the Divine Manifestations have no separation from the Bounty of God and the Lordly Splendor. In the same way, the orb of the sun has no separation from the light. Therefore, it may be said that the ascension of the Holy Manifestation is simply the leaving of

، ثالث ظهور ربّانی و آن کمالات الهیّه است و سبب حیات وجود و تربیت نفوس و هدایت خلق و نورانیّت امکان . این مقام جسد مقام بشریست و متلاشی میشود زیرا ترکیب عنصریست و آنچه از عناصر ترکیب میشود لابدّ تحلیل و تفریق میگردد . اما آن حقیقت شاخصه مظاهر رحمانیّه یک حقیقت مقدّسه است و از این جهت مقدّس است که من حیث الذّات و من حیث الصّفات ممتاز از جمیع اشیاست مثل اینکه شمس من حیث الاستعداد مقتضی انوار است و قیاس باقمار نمیشود مثلاً اجزاء مرگبه کره شمس قیاس با اجزاء مرگبه کره قمر نمیگردد آن اجزاء و آن ترتیب مقتضی ظهور شعاع است اما اجزاء مرگبه قمر مقتضی شعاع نیست مقتضی اقتباس است پس سائر حقائق انسانی نفوسی هستند مثل ماه که اقتباس انوار از شمس میکنند اما آن حقیقت مقدّسه بنفسه مضیّ است . و مقام ثالث نفس فیض الهی و جلوه جمال قدیم است و اشراق انوار حیّ قدیر و حقیقت شاخصه مظاهر مقدّسه انفکاک از فیض الهی و جلوه ربّانی ندارد لهذا مظاهر مقدّسه صعودشان عبارت

¹²⁶The Manifestation.

this elemental form. For example, if a lamp illumines this niche, and if its light ceases to illuminate it because the niche is destroyed, the bounty of the lamp is not cut off. Briefly, in the Holy Manifestations the Preexistent Bounty is like the light, the individuality is represented by the glass globe, and the human body is like the niche: if the niche is destroyed, the lamp continues to burn. The Divine Manifestations are so many different mirrors because They have a special individuality, but that which is reflected in the mirrors is one sun. It is clear that the reality of Christ is different from that of Moses.

Verily, from the beginning that Holy Reality¹²⁷ is conscious of the secret of existence, and from the age of childhood signs of greatness appear and are visible in Him. Therefore, how can it be that with all these bounties and perfections He should have no consciousness?

We have mentioned that the Holy Manifestations have three planes. The physical condition, the individual reality, and the center of the appearance of perfection: it is like the sun, its heat and its light. Other individuals have the physical plane, the plane of the rational soul—the spirit and mind.¹²⁸ So the saying, “I was asleep, and the divine breezes passed over Me, and I awoke,” is like Christ’s saying, “The body is sad, and the spirit is happy,” or again, “I am afflicted,” or “I am at ease,” or “I am troubled”—these refer to the physical condition and have no reference to the individual reality nor to the manifestation of the Divine Reality. Thus consider what thousands of vicissitudes can happen to the body of man, but the spirit is not affected by them; it may even be that some members of the body are

ازین است که قالب عنصری را ترک کنند مثل اینکه سراجی که تجلی درین مشکاة دارد شعاعش از مشکاة منقطع میشود یعنی این مشکاة خراب گردد اما فیض سراج منقطع نمیشود . باری در مظاهر مقدّسه

فیض قدیم مانند سراج است و حقیقت شاخصه بمثابة زجاج و هیکل بشری مانند مشکاة اگر مشکاة منهدم گردد مصباح مشتعل است . و مظاهر الهیّه مرایای متعدّده هستند زیرا شخصیت مخصوصه دارند اما مجلی در این مرایا یک شمس است معلوم است که حقیقت مسیحیّه غیر از حقیقت موسویّه است و البتّه حقیقت مقدّسه از بدایت واقف بر سرّ وجود است و از سنّ طفولیت آثار بزرگواری از آن ظاهر و واضح است پس چگونه میشود که با وجود این فیوضات و کمالات استشعار نباشد . در مظاهر مقدّسه ذکر سه مقام کردیم مقام جسد است و مقام حقیقت شاخصه و مظهریت کامله مثلاً شمس و حرارت و ضیائش و سائر نفوس نیز مقام جسد و مقام نفس ناطقه یعنی روح و عقل دارند . پس در

¹²⁷The Manifestation.

¹²⁸Cf. “Soul, Spirit and Mind,” p. 208.

entirely crippled, but the essence of the mind remains and is everlasting. A thousand accidents may happen to a garment, but for the wearer of it there is no danger. These words which Bahá'u'lláh said, "I was asleep, and the breeze passed over Me, and awakened Me," refer to the body.

In the world of God there is no past, no future and no present; all are one. So when Christ said, "In the beginning was the Word",¹²⁹—that means it was, is and shall be; for in the world of God there is no time. Time has sway over creatures but not over God. For example, in the prayer He says, "Hallowed be Thy name"; the meaning is that Thy name was, is and shall be hallowed.¹³⁰ Morning, noon and evening are related to this earth, but in the sun there is neither morning, noon nor evening.

مقاماتی که ذکر میشود من خوابیده بودم و مرور کرد نفحات الهی بر من و بیدار شدم مثل بیان حضرت مسیح است که میفرمایند جسد محزونست و روح مستبشر یا آنکه در مشقتم یا در راحتم یا در زحمتم اینها همه

راجع بمقام جسد است دخیلی بآن حقیقت مشخصه ندارد و دخیلی بآن مظهریت حقیقت رحمانیه ندارد. مثلاً ملاحظه میکنید که در جسد انسان هزار انقلابات حادث میشود و لکن روح ابداً از آن خبر ندارد یکن در جسد انسان بعضی از اعضا بکلی مختل میشود لکن جوهر عقل باقی و برقرار صد هزار آفت بلباس وارد میشود لکن بر لابس هیچ خطری نیست اینکه بیان میفرمایند جمال مبارک که در خواب بودم و نسیم بر من مرور نمود و من را بیدار کرد این راجع بجسد است. در عالم حقّ زمان ماضی و مستقبل و حال نیست ماضی و مضارع و حال همه یکیست مثلاً مسیح میفرماید کان فی البدء الكلمة یعنی بود و هست و خواهد بود چرا که در عالم حقّ زمان نیست زمان حکم بر خلق دارد بحقّ حکم ندارد مثلاً

¹²⁹Cf. John 1:1.

¹³⁰Matt. 6:9; Luke 11:2.

		<p>در صلوة میفرماید نام تو مقدّس باد مقصد اینست که نام تو مقدّس بوده و هست و خواهد بود مثلاً صبح و ظهر و عصر بالنسبه بزمین است امّا در آفتاب صبح و ظهر و عصر و شام نیست .</p>
40	<p>THE KNOWLEDGE OF THE DIVINE MANIFESTATIONS</p> <p>Question.—One of the powers possessed by the Divine Manifestations is knowledge. To what extent is it limited?</p> <p>Answer.—Knowledge is of two kinds. One is subjective and the other objective knowledge—that is to say, an intuitive knowledge and a knowledge derived from perception.</p> <p>The knowledge of things which men universally have is gained by reflection or by evidence—that is to say, either by the power of the mind the conception of an object is formed, or from beholding an object the form is produced in the mirror of the heart. The circle of this knowledge is very limited because it depends upon effort and attainment.</p> <p>But the second sort of knowledge, which is the knowledge of being, is intuitive; it is like the cognizance and consciousness that man has of himself.</p> <p>For example, the mind and the spirit of man are cognizant of the conditions and states of the members and component parts of the body, and are aware of all the physical sensations; in the</p>	<p>در بیان کیفیّت علمی که مظاهر ظهور دارا هستند</p> <p>سؤال</p> <p>قوائی که مظاهر ظهور دارا هستند من جمله قوّه علم تا بچه حدّی محدود است ؟</p> <p>جواب</p> <p>علم بر دو قسم است علم وجودی و علم صوری یعنی علم تحقیقی و علم تصوّری . علم خلق عموماً بجمع اشیا عبارت از تصوّر و شهود است یعنی یا بقوّه عقلیه تصوّر آن شیء نمایند یا آنکه از مشاهده شیء صورتی در مرآت قلب حصول یابد دائره این علم بسیار محدود است چه که مشروط باکتساب و تحصیل است . و امّا قسم ثانی که عبارت از علم وجودی و تحقیقی است آن علم مانند دانائی و وقوف انسان بنفس خود انسان است مثلاً عقل انسان و روح انسان واقف بر جمیع حالات و اطوار و اعضاء و</p>

same way, they are aware of their power, of their feelings, and of their spiritual conditions. This is the knowledge of being which man realizes and perceives, for the spirit surrounds the body and is aware of its sensations and powers. This knowledge is not the outcome of effort and study. It is an existing thing; it is an absolute gift.

Since the Sanctified Realities, the supreme Manifestations of God, surround the essence and qualities of the creatures, transcend and contain existing realities and understand all things, therefore, Their knowledge is divine knowledge, and not acquired—that is to say, it is a holy bounty; it is a divine revelation.

We will mention an example expressly for the purpose of comprehending this subject. The most noble being on the earth is man. He embraces the animal, vegetable and mineral kingdoms—that is to say, these conditions are contained in him to such an extent that he is the possessor of these conditions and states; he is aware of their mysteries and of the secrets of their existence. This is simply an example and not an analogy. Briefly, the supreme Manifestations of God are aware of the reality of the mysteries of beings. Therefore, They establish laws which are suitable and adapted to the state of the world of man, for religion is the essential connection which proceeds from the realities of things. The Manifestation—that is, the Holy Lawgiver—unless He is aware of the realities of beings, will not comprehend the essential connection which proceeds from the realities of things, and He will certainly not be able to establish a religion conformable to the facts and suited to the conditions. The Prophets of God, the supreme Manifestations, are like skilled physicians, and the contingent world is like the

اجزاء عنصری و مطلع بر جمیع حواسّ جسمانی و همچنین قوی و حاسّیات و احوال روحانی خود هستند این علم وجودیست که انسان متحقّق بآنست احساس آنرا میکند و ادراک آنرا مینماید زیرا روح محیط بر جسم است و مطلع بحواسّ و قوای آن این علم باکتساب و تحصیل نیست امریست وجودی موهبت محض است . حقائق مقدّسه مظاهر کلّیه الهیه چون محیط بر کائنات من حیث الذّات و الصّفاتند و فائق و واجد حقائق موجوده و متحقّق بجمیع اشیا لهذا علم آنان علم الهی است نه اکتسابی یعنی فیض قدسی است و انکشاف رحمانی . مثلی ذکر نمائیم این مثل مجرّد بجهت تصوّر این مطلب است مثلاً اشرف موجودات ارضیه انسانست انسان متحقّق بعالم حیوان و نبات و جماد است یعنی این مراتب در او مندرج است بنحوی که دارنده این مقامات و مراتب است و چون دارنده این مقاماتست واقف باسرار آنست و مطلع بسرّ وجود آن این مثل است نه مثل . مختصر اینکه مظاهر کلّیه الهیه مطلع بر حقائق اسرار کائناتند لهذا شرایعی تأسیس نمایند که مطابق و موافق حال عالم انسانست زیرا

body of man: the divine laws are the remedy and treatment. Consequently, the doctor must be aware of, and know, all the members and parts, as well as the constitution and state of the patient, so that he can prescribe a medicine which will be beneficial against the violent poison of the disease. In reality the doctor deduces from the disease itself the treatment which is suited to the patient, for he diagnoses the malady, and afterward prescribes the remedy for the illness. Until the malady be discovered, how can the remedy and treatment be prescribed? The doctor then must have a thorough knowledge of the constitution, members, organs and state of the patient, and be acquainted with all diseases and all remedies, in order to prescribe a fitting medicine.

Religion, then, is the necessary connection which emanates from the reality of things; and as the supreme Manifestations of God are aware of the mysteries of beings, therefore, They understand this essential connection, and by this knowledge establish the Law of God.

شریعت روابط ضروریّه است که منبعث از حقائق کائناتست مظهر ظهور یعنی شارع مقدّس تا مَطَّلَع بحقائق کائنات نباشد روابط ضروریّه که منبعث از حقائق ممکناتست ادراک ننماید البتّه مقتدر بوضع شریعتی مطابق واقع و موافق حال نگردد . انبیاء الهی مظاهر کلّیه اطباء حاذقند و عالم امکان مانند هیكل بشری و شرایع الهیه دوا و علاج پس طبیب باید که مَطَّلَع و واقف بر جمیع اعضا و اجزا و طبیعت و احوال مریض باشد تا آنکه دوائی ترتیب دهد که نافع بسمّ نافع گردد . فی الحقیقه حکیم دوا را از نفس امراض عارضه بر مریض استنباط کند زیرا تشخیص مرض نماید بعد ترتیب علاج علّت مزمنه کند تا تشخیص مرض نشود چگونه ترتیب علاج و دوا گردد پس باید طبیب بطبیعت و اعضا و اجزا و احوال مریض نهایت اطلاع داشته باشد و بجمیع امراض واقف و بکافّه ادویه مَطَّلَع تا آنکه دوائی موافقی ترتیب دهد . پس شریعت روابط ضروریّه ایست که منبعث از حقیقت کائناتست و مظاهر کلّیه الهیه چون مَطَّلَع باسرار کائناتند لهذا واقف بآن روابط ضروریّه و آنرا شریعة الله قرار دهند .

THE UNIVERSAL CYCLES

Question.—What is the real explanation of the cycles which occur in the world of existence?

Answer.—Each one of the luminous bodies in this limitless firmament has a cycle of revolution which is of a different duration, and every one revolves in its own orbit, and again begins a new cycle. So the earth, every three hundred and sixty-five days, five hours, forty-eight minutes and a fraction, completes a revolution; and then it begins a new cycle—that is to say, the first cycle is again renewed. In the same way, for the whole universe, whether for the heavens or for men, there are cycles of great events, of important facts and occurrences. When a cycle is ended, a new cycle begins; and the old one, on account of the great events which take place, is completely forgotten, and not a trace or record of it will remain. As you see, we have no records of twenty thousand years ago, although we have before proved by argument that life on this earth is very ancient. It is not one hundred thousand, or two hundred thousand, or one million or two million years old; it is very ancient, and the ancient records and traces are entirely obliterated.

Each of the Divine Manifestations has likewise a cycle, and during the cycle His laws and commandments prevail and are performed. When His cycle is completed by the appearance of a new Manifestation, a new cycle begins. In this way cycles begin, end and are renewed, until a universal cycle is completed in the world, when important events and great occurrences will take place which entirely efface every trace and every record of

ادوار کلیّه

سؤال

ذکر ادوار کلیّه میشود که در عالم وجود واقع ، حقیقت این مسأله را بیان کنید .

جواب

همچنانکه این اجرام نورانیّه در این فضای نامتناهی هر یک را دوری زمانست که در ازمنه مختلفه هر یک در فلک خویش دوری زند و دوباره بنای دوره جدید گذارد مثلاً کره ارض در هر سیصد و شصت و پنج روز و پنج ساعت و چهل و هشت دقیقه و کسوری دوری زند پس آغاز دور جدید نماید یعنی آن دوره اوّل دوباره تجدّد یابد ، بهمچنین عالم وجود کلی را چه در آفاق و چه در انفس دوری از حوادث کلیّه و احوال و امور عظیمه است چون دوره منتهی شود دوره جدید ابتدا گردد و دوره قدیم از وقوع حوادث عظیمه بکلی فراموش شود که ابداً خبری و اثری از آن نماند . چنانکه ملاحظه مینمائید که از بیست هزار سال پیش ابداً خبری نیست و حال آنکه بدلائل از پیش ثابت نمودیم که عمران این کره

the past; then a new universal cycle begins in the world, for this universe has no beginning. We have before stated proofs and evidences concerning this subject; there is no need of repetition.

Briefly, we say a universal cycle in the world of existence signifies a long duration of time, and innumerable and incalculable periods and epochs. In such a cycle the Manifestations appear with splendor in the realm of the visible until a great and supreme Manifestation makes the world the center of His radiance. His appearance causes the world to attain to maturity, and the extension of His cycle is very great. Afterward, other Manifestations will arise under His shadow, Who according to the needs of the time will renew certain commandments relating to material questions and affairs, while remaining under His shadow.

We are in the cycle which began with Adam, and its supreme Manifestation is Bahá'u'lláh.

ارض بسیار قدیم است نه یکصد هزار نه دویست هزار سال نه یک میلیون نه دو میلیون سال بسیار قدیم است و بکلی آثار و اخبار قدیم منقطع . و همچنین هر یک از مظاهر ظهور الهیّه را دوریست زمانی که در آن دوره احکام و شریعتش جاری و ساریست چون دور او بظهور مظهر جدید منتهی شود دوره جدید ابتدا گردد و بر این منوال دورها

آید و منتهی گردد و تجدد یابد تا یک دوره کلّیه در عالم وجود بانتهای رسد و حوادث کلّیه و وقایع عظیمه واقع شود که بکلی خبر و اثر از پیش نماند پس دور جدید کلّی در عالم وجود آغاز نماید زیرا عالم وجود را بدایتی نیست و از پیش دلیل و برهان بر این مسأله اقامه شد احتیاج بتکرار نیست . باری دوره کلّی عالم وجود را گوئیم آن عبارتست از مدّتی مدیده و قرون و اعصاری بیحدّ و شمار و در آن دوره مظاهر ظهور جلوه بساحت شهود نمایند تا ظهور کلّی عظیمی آفاقرا مرکز اشراق نماید و ظهور او سبب بلوغ عالم گردد دوره او امتدادش بسیار است مظاهری در ظلّ او بعد مبعوث گردند و بحسب اقتضای زمان تجدید بعضی احکام که متعلّق

		<p>بجسمانیات و معاملاتست نمایند ولی در ظلّ او هستند ما در دوره ای هستیم که بدایتش آدم است و ظهور کلّیه اش جمال مبارک .</p>
42	<p>THE POWER AND INFLUENCE OF THE DIVINE MANIFESTATIONS</p> <p>Question.—What is the degree of the power and the perfections of the Thrones of Reality, the Manifestations of God, and what is the limit of Their influence?</p> <p>Answer.—Consider the world of existence—that is to say, the world of material things. The solar system is dark and obscure, and in it the sun is the center of light, and all the planets of the system revolve around its might and are partakers of its bounty. The sun is the cause of life and illumination, and the means of the growth and development of all the beings of the solar system; for without the bounty of the sun no living being could exist: all would be dark and destroyed. Therefore, it is evident and clear that the sun is the center of light and the cause of the life of the beings of the solar system.</p> <p>In like manner, the Holy Manifestations of God are the centers of the light of reality, of the source of mysteries, and of the bounties of love. They are resplendent in the world of hearts and thoughts, and shower eternal graces upon the world of spirits; They give spiritual life and are shining with the light of realities and meanings. The enlightenment of the world of thought comes from these centers of light and sources of mysteries. Without the bounty of the splendor and the</p>	<p>درجه نفوذ و تأثیر مظاهر الهیه</p> <p>سؤال</p> <p>قوّت و کمالات اعراض حقیقت مظاهر ظهور الهی تا بچه درجه است</p> <p>و نفوذشان تا بچه حدّ؟</p> <p>جواب</p> <p>در عالم وجود یعنی کائنات جسمانیّه ملاحظه نمائید دایره شمسیّه مظلم و تاریک و در این دایره آفتاب مرکز انوار و جمیع سیارات شمسیّه حول او طائف و از فیوضات آن مستشرق شمس سبب حیات و نورانیت است و علّت نشو و نمای کافّه کائنات در دایره شمسیّه است و اگر فیوضات شمسیّه نبود در این دایره کائنات از موجودات تحقیق نداشت بلکه کلّ تاریک و متلاشی میشدند . پس واضح و مشهود شد که آفتاب مرکز انوار و سبب حیات کائنات در دایره شمسیّه است . بهمچنین مظاهر مقدّسه الهی مرکز انوار</p>

instructions of these Holy Beings the world of souls and thoughts would be opaque darkness. Without the irrefutable teachings of those sources of mysteries the human world would become the pasture of animal appetites and qualities, the existence of everything would be unreal, and there would be no true life. That is why it is said in the Gospel: "In the beginning was the Word," meaning that it became the cause of all life.¹³¹

Now consider the influence of the sun upon the earthly beings, what signs and results become evident and clear from its nearness and remoteness, from its rising or its setting. At one time it is autumn, at another time spring; or again it is summer or winter. When the sun passes the line of the equator, the life-giving spring will become manifest in splendor, and when it is in the summer solstice, the fruits will attain to the acme of perfection, grains and plants will yield their produce, and earthly beings will attain their most complete development and growth.

In like manner, when the Holy Manifestation of God, Who is the sun of the world of His creation, shines upon the worlds of spirits, of thoughts and of hearts, then the spiritual spring and new life appear, the power of the wonderful springtime becomes visible, and marvelous benefits are apparent. As you have observed, at the time of the appearance of each Manifestation of God extraordinary progress has occurred in the world of minds, thoughts and spirits. For example, in this divine age see what development has been attained in the world of minds and thoughts, and it is now only the beginning of its dawn. Before long you will see that new bounties and divine

حقیقتند و منبع اسرار و فیوضات محبت تجلی بر عالم قلوب و افکار نمایند و فیض ابدی بر عالم ارواح مبدول فرمایند حیات روحانی بخشند و بانوار حقائق و معانی درخشند روشنائی عالم افکار از آن مرکز انوار و مطلع اسرار است . اگر فیض تجلی و تربیت آن نفوس مقدسه نبود عالم نفوس و افکار ظلمت اندر ظلمت است و اگر تعالیم صحیحه آن مطالع اسرار نبود عالم انسانی جولانگاه اخلاق و اطوار حیوانی بود و وجود کلّ مجازی و حیات حقیقی مفقود اینست که در انجیل میفرماید " در بدء کلمه بود "، یعنی سبب حیات کلّ شد . حال ملاحظه نمائید نفوذ آفتاب را در کائنات ارضیه که از قرب و بعد آفتاب و طلوع و غروب چه آثار و نتایج واضح و آشکار . گهی خزانست گهی بهار گهی صیف گهی شتا و چون بخطّ استوا گذرد بهار روح بخش جلوه نماید و چون بسمت رأس رسد فواکه و اثمار بدرجه کمال رسد و حبوب و نباتات نتیجه بخشند

و کائنات ارضیه بمنتهی درجه نشو و نما فائز گردد . و همچنین

¹³¹John 1:1.

	<p>teachings will illuminate this dark world and will transform these sad regions into the paradise of Eden.</p> <p>If we were to explain the signs and bounties of each of the Holy Manifestations, it would take too long. Think and reflect upon it yourself, and then you will attain to the truth of this subject.</p>	<p>مظهر مقدّس ربّانی که آفتاب عالم آفرینش است چون تجلّی بر عالم ارواح و افکار و قلوب نماید بهار روحانی آید و حیات جدید رخ بگشاید قوّه ربیع بدیع ظاهر گردد و موهبت عجیب مشهود شود چنانچه ملاحظه مینمائید که در ظهور هر یک از مظاهر الهیّه در عالم عقول و افکار و ارواح ترقّی عجیبی حاصل شد . از جمله در این عصر الهی ملاحظه نما که چقدر ترقّی در عالم عقول و افکار حاصل گردیده و حال بدایت اشراق است عنقریب ملاحظه شود که این فیوضات جدید و این تعالیم الهیّه این جهان تاریکرا نورانی نماید و این اقالیم غمگین را بهشت برین فرماید و اگر بیان آثار و فیوضات هر یک از مظاهر مقدّسه پردازیم بسیار بتطویل انجامد شما خود فکر و تعمّق نمائید بحقیقت این مطلب پی برید .</p>
43	<p>THE TWO CLASSES OF PROPHETS</p> <p>Question.—How many kinds of Prophets are there?</p> <p>Answer.—Universally, the Prophets are of two kinds. One are the independent Prophets Who are followed; the other kind are not independent and are themselves followers.</p>	<p>کلّیه انبیا بر دو قسمند</p> <p>سؤال</p> <p>کلّیه انبیا بر چند قسمند ؟</p> <p>جواب</p> <p>کلّیه انبیا بر دو قسمند قسمی نبیّ بالاستقلالند و متبوع و قسمی</p>

The independent Prophets are the lawgivers and the founders of a new cycle. Through Their appearance the world puts on a new garment, the foundations of religion are established, and a new book is revealed. Without an intermediary They receive bounty from the Reality of the Divinity, and Their illumination is an essential illumination. They are like the sun which is luminous in itself: the light is its essential necessity; it does not receive light from any other star. These Dawning-places of the morn of Unity are the sources of bounty and the mirrors of the Essence of Reality.

The other Prophets are followers and promoters, for they are branches and not independent; they receive the bounty of the independent Prophets, and they profit by the light of the Guidance of the universal Prophets. They are like the moon, which is not luminous and radiant in itself, but receives its light from the sun.

The Manifestations of universal Prophethood Who appeared independently are, for example, Abraham, Moses, Christ, Muḥammad, the Báb and Bahá'u'lláh. But the others who are followers and promoters are like Solomon, David, Isaiah, Jeremiah and Ezekiel. For the independent Prophets are founders; They establish a new religion and make new creatures of men; They change the general morals, promote new customs and rules, renew the cycle and the Law. Their appearance is like the season of spring, which arrays all earthly beings in a new garment, and gives them a new life.

With regard to the second sort of Prophets who are followers, these also promote the Law of God, make known the Religion of God, and proclaim His word. Of themselves they have no

دیگر غیر مستقل و تابع . انبیای مستقلّه اصحاب شریعتند و مؤسس دور جدید که از ظهور آنان عالم خلعت جدید پوشد و تأسیس دین جدید شود و کتاب جدید نازل گردد و بدون واسطه اقتباس فیض از حقیقت الوهیت نمایند نورانیّتشان نورانیّت ذاتیه است مانند آفتاب که بذاته لذاته روشن است و روشنائی از لوازم ذاتیه آن مقتبس از کوكبى دیگر نیست . این مطالع صبح احدیّت منبع فیضند و آینه ذات حقیقت . و قسمی دیگر از انبیا تابعند و مروج زیرا فرزند نه مستقلّ اقتباس فیض از انبیای مستقلّه نمایند و استفاده نور هدایت از نبوّت کلّیه کنند مانند ماه که بذاته لذاته روشن و ساطع نه ولی اقتباس انوار از آفتاب نماید . آن مظاهر نبوّت کلّیه که بالاستقلال اشراق نموده اند مانند حضرت ابراهیم حضرت موسی حضرت مسیح و حضرت محمد و حضرت اعلی و جمال مبارک و اما قسم ثانی که تابع و مروجند مانند سلیمان و داود و اشعیا و ارمیا و حزقیا . زیرا انبیای مستقلّه مؤسس بودند یعنی تأسیس شریعت جدید کردند و نفوسی را خلق جدید نمودند و اخلاق عمومیه را تبدیل کردند

<p>power and might, except what they receive from the independent Prophets.</p> <p>Question.—To which category do Buddha and Confucius belong?</p> <p>Answer.—Buddha also established a new religion, and Confucius renewed morals and ancient virtues, but their institutions have been entirely destroyed. The beliefs and rites of the Buddhists and Confucianists have not continued in accordance with their fundamental teachings. The founder of Buddhism was a wonderful soul. He established the Oneness of God, but later the original principles of His doctrines gradually disappeared, and ignorant customs and ceremonials arose and increased until they finally ended in the worship of statues and images.</p> <p>Now, consider: Christ frequently repeated that the Ten Commandments in the Pentateuch were to be followed, and He insisted that they should be maintained. Among the Ten Commandments is one which says: “Do not worship any picture or image.”¹³² At present in some of the Christian churches many pictures and images exist. It is, therefore, clear and evident that the Religion of God does not maintain its original principles among the people, but that it has gradually changed and altered until it has been entirely destroyed and annihilated. Because of this the manifestation is renewed, and a new religion established. But if religions did not change and alter, there would be no need of renewal.</p>	<p>و روش و مسلک جدید ترویج نمودند کور جدید شد و تشکیل دین جدید گردید ظهور آنان مانند موسم ربیع است که جمیع کائنات ارضیه خلعت جدید پوشند و حیات جدید یابند و اما قسم ثانی انبیا که تابعند این نفوس ترویج شریعة الله نمایند و تعمیم دین الله و اعلاى کلمة الله از خود قوّت و قدرتی ندارند بلکه از انبیای مستقلّه استفاده نمایند .</p> <p>سؤال</p> <p>بوذه و کونفیوش چگونه بوده اند ؟</p> <p>جواب</p> <p>بوذه نیز تأسیس دین جدید و کونفیوش تجدید سلوک و اخلاق قدیم نمود ولی بکلی اساس آنان بر هم خورد و ملل بوذیه و کونفوشیه ابداً بر معتقدات و عبادات مطابق اصل باقی و برقرار نماندند . مؤسس این دین شخص نفیس بود تأسیس وحدانیت الهیه نمود ولی من بعد بتدریج اساس اصلی بکلی از میان رفت و عادات</p>
--	---

¹³²Cf. Exod. 20:4–5; Deut. 5:8–9.

In the beginning the tree was in all its beauty, and full of blossoms and fruits, but at last it became old and entirely fruitless, and it withered and decayed. This is why the True Gardener plants again an incomparable young tree of the same kind and species, which grows and develops day by day, and spreads a wide shadow in the divine garden, and yields admirable fruit. So it is with religions; through the passing of time they change from their original foundation, the truth of the Religion of God entirely departs, and the spirit of it does not stay; heresies appear, and it becomes a body without a soul. That is why it is renewed.

The meaning is that the Buddhists and Confucianists now worship images and statues. They are entirely heedless of the Oneness of God and believe in imaginary gods like the ancient Greeks. But in the beginning it was not so; there were different principles and other ordinances.

Again, consider how much the principles of the religion of Christ have been forgotten, and how many heresies have appeared. For example, Christ forbade revenge and transgression; furthermore, He commanded benevolence and mercy in return for injury and evil. Now reflect: among the Christian nations themselves how many sanguinary wars have taken place, and how much oppression, cruelty, rapacity and bloodthirstiness have occurred! Many of these wars were carried on by command of the Popes. It is then clear and evident that in the passage of time religions become entirely changed and altered. Therefore, they are renewed.

و رسوم جاهلیّه بدعت شد تا آنکه منتهی بعبادات صور و تماثیل گردید . مثلاً ملاحظه نمائید که حضرت مسیح بکرات و مرات توصیه بوصایای عشره در تورات و اتباع آن فرمودند و تأکید تشبّث بآن کردند و از جمله وصایای عشره اینست که صورت و تمثالی را پرستش منما حال در کنائس بعضی از مسیحیّین صور و تماثیل کثیر موجود . پس واضح و معلوم شد که دین الله در میان طوائف بر اساس اصلی باقی نماند بلکه بتدریج تغییر و تبدیل نماید تا آنکه بکلی محو و نابود گردد لهذا ظهور جدید شود و آئین جدید تأسیس گردد زیرا اگر تغییر و تبدیل ننماید احتیاج بتجدید نشود . این شجر در بدایت در نهایت طراوت بود و پر شکوفه و ثمر بود تا آنکه کهنه و قدیم گشت و بکلی بی ثمر شد بلکه خشک و پوسیده گشت اینست که باغبان حقیقت باز از سنخ و صنف همان شجر نُهال بیهمالی غرس نماید که روز بروز نشو و نما نماید و در این باغ الهی ظلّ ممدود گسترده و ثمر محمود دهد . بهمچنین ادیان از تمادی ایّام از اساس اصلی تغییر یابد و بکلی آن حقیقت دین الله از میان رود و روح نماند بلکه بدعتها بمیان آید و جسم

		<p>بیجان گردد اینست</p> <p>که تجدید شود . مقصود اینست که ملت کونیوش و بوزه حال عبادت صور و تماثیل نمایند بکلی از وحدانیت الهیه غافل گشته اند بلکه بآله موهومه مانند اعتقاد قدماء یونان معتقدند اما اساس چنین نبوده بلکه اساس دیگر بوده و روشی دیگر . مثلاً ملاحظه کنید که اساس دین مسیح چگونه فراموش گردیده و بدعتها بمیان آمده مثلاً حضرت مسیح منع از تعدی و انتقام فرموده بلکه امر بخیر و عنایت در مقابل شر و مضرت نموده حال ملاحظه نمائید که در نفس طائفه مسیحیان چه جنگهای خونریز واقع و چه ظلمها و جفاها و درندگی و خونخواری حاصل و بسیاری از حربهای سابق بفتوای پاپ واقع . پس معلوم و واضح گردید که ادیان از مرور ایام بکلی تغییر و تبدیل یابد پس تجدید گردد .</p>
44	<p>EXPLANATION OF THE REBUKES ADDRESSED BY GOD TO THE PROPHETS</p> <p>Question.—In the Holy Books there are some addresses of reproach and rebuke directed to the Prophets. Who is</p>	<p>بعضی عتابها که در کتب مقدسه ظاهراً خطاب بانیاست</p> <p>در حقیقت مخاطب بآنها امت است</p> <p>سؤال</p> <p>در کتب مقدسه بعضی از خطابههای زجریه که از روی عتاب</p>

addressed, and for whom is the rebuke?

Answer.—All the divine discourses containing reproof, though apparently addressed to the Prophets, in reality are directed to the people, through a wisdom which is absolute mercy, in order that the people may not be discouraged and disheartened. They, therefore, appear to be addressed to the Prophets; but though outwardly for the Prophets, they are in truth for the people and not for the Prophets.

Moreover, the powerful and independent king represents his country: that which he says is the word of all, and every agreement that he makes is the agreement of all, for the wishes and desires of all his subjects are included in his wishes and desires. In the same way, every Prophet is the expression of the whole of the people. So the promise and speech of God addressed to Him is addressed to all. Generally the speech of reproach and rebuke is rather too severe for the people and would be heartbreaking to them. So the Perfect Wisdom makes use of this form of address, as is clearly shown in the Bible itself, as, for example, when the children of Israel rebelled and said to Moses: "We cannot fight with the Amalekites, for they are powerful, mighty and courageous." God then rebuked Moses and Aaron, though Moses was in complete obedience and not in rebellion. Surely such a great Man, Who is the mediator of the Divine Bounty and the deliverer of the Law, must necessarily obey the commands of God. These Holy Souls are like the leaves of a tree which are put in motion by the blowing of the wind, and not by Their own desire; for They are attracted by the breeze of the love of God, and Their will is absolutely submissive. Their word is the word of God; Their commandment is the commandment of God; Their prohibition

بانبیاست آیا مخاطب کیست و آن عتاب بر که واقع ؟

جواب

هر خطاب الهی که از روی عتابست و لو بظاهر بانبیاست ولی بحقیقت آن خطاب توجّه بامّت دارد و حکمتش محض شفقت است تا امّت افسرده و دلگیر نگردند و خطاب و عتاب گران نیاید لهذا بظاهر خطاب بانبیاست پس هر چند بظاهر خطاب بنبی است ولی در باطن بامّت است نه به پیغمبر . و ازین گذشته پادشاه مقتدر مستقلّ اقلیمی عبارت از جمیع آن اقلیم است یعنی آنچه گوید قول کلّ است و هر عهده بنماید عهد کلّ چه که اراده و مشیّت عموم اهالی فانی در اراده و مشیّت اوست . بهمچنین هر پیغمبری عبارت از هیأت عمومی امّت است لهذا عهد و خطاب الهی باو عهد و خطاب با کلّ امّت است و اغلب خطاب زجر و عتاب بر ملّت قدری گران آید و سبب انکسار قلوب گردد لهذا حکمت بالغه چنان اقتضا کند و این از نفس تورات معلوم است که بنی اسرائیل مخالفت کردند و بحضرت موسی گفتند که ما نمیتوانیم با عمالقه جنگ نمائیم زیرا قوی و شدید و شجاعند خدا

is the prohibition of God. They are like the glass globe which receives light from the lamp. Although the light appears to emanate from the glass, in reality it is shining from the lamp. In the same way for the Prophets of God, the centers of manifestation, Their movement and repose come from divine inspiration, not from human passions. If it were not so, how could the Prophet be worthy of trust, and how could He be the Messenger of God, delivering the commands and the prohibitions of God? All the defects that are mentioned in the Holy Books with reference to the Manifestations refer to questions of this kind.

Praise be to God that you have come here and have met the servants of God! Have you perceived in them anything except the fragrance of the pleasure of God? Indeed, no. You have seen with your own eyes that day and night they endeavor and strive, and that they have no aim except the exaltation of the word of God, the education of men, the improvement of the masses, spiritual progress, the promulgation of universal peace, goodwill to all mankind, and kindness toward all nations. Sacrificing themselves for the good of humanity, they are detached from material advantages, and labor to give virtues to mankind.

But let us return to our subject. For example, in the Old Testament it is said in the Book of Isaiah, chapter 48, verse 12: "Hearken unto Me, O Jacob and Israel, My called; I am He; I am the first, I also am the last." It is evident that it does not mean Jacob who was Israel, but the people of Israel. Also in the Book of Isaiah, chapter 43, verse 1, it is said: "But now thus saith the Lord that created thee, O Jacob, and He that formed thee, O Israel, Fear not: for I have redeemed thee, I have called

موسی و هارون را عتاب فرمود و حضرت موسی در نهایت اطاعت بود نه عصیان و البته چنین شخص بزرگواری که واسطه فیض الهی و تبلیغ شریعت است البته باید مطیع امر الله باشد . این نفوس مبارکه مانند اوراق شجرند که بهبوب نسیم متحرکست نه باراده خود چه که این نفوس مبارکه منجذب بنفحات محبة الله اند و اراده شان بکلی منسلب قولشان قول خدا و امرشان امر خدا و نھیشان نھی خداست بمثابة این زجاج ، روشنائی او از سراج است و هر چند بحسب ظاهر شعاع از زجاج ساطع و لکن فی الحقیقه آن شعاع از سراج لامع . و همچنین انبیای الهی و مظاهر ظهور را حرکت و سکون بوحی الهی ، نه بشهوات انسانی . اگر چنین نباشد آن پیغمبر چگونه امین است و چگونه سفیر حق گردد و اوامر و نواهی حق را تبلیغ نماید ؟ پس آنچه در کتب مقدسه در حق مظاهر ظهور ذکر قصور است ازین قبیل است . الحمد لله تو اینجا آمدی و بندگان الهی را ملاقات نمودی ، آیا رائحه ای جز رضای حق استشمام کردی ؟ لا و الله . بچشم خود دیدی که شب و روز چگونه در سعی و کوششند و مقصدی جز اعلاء کلمة الله و

thee by thy name; thou art Mine.”

Furthermore, in Numbers, chapter 20, verse 23: “And the Lord spake unto Moses and Aaron in mount Hor, by the coast of the land of Edom, saying, Aaron shall be gathered unto his people: for he shall not enter into the land which I have given unto the children of Israel, because ye rebelled against My word at the water of Meribah”,¹³³ and in verse 13: “This is the water of Meribah; because the children of Israel strove with the Lord, and He was sanctified in them.”

Observe: the people of Israel rebelled, but apparently the reproach was for Moses and Aaron. As it is said in the Book of Deuteronomy, chapter 3, verse 26: “But the Lord was wroth with Me for your sakes, and would not hear Me: and the Lord said unto Me, Let it suffice Thee; speak no more unto Me of this matter.”

Now this discourse and reproach really refer to the children of Israel, who, for having rebelled against the command of God, were held captive a long time in the arid desert, on the other side of Jordan, until the time of Joshua—upon him be salutations. This address and reproach appeared to be for Moses and Aaron, but in reality they were for the people of Israel.

In the same way in the Qur’án it is said to Muḥammad: “We have granted Thee a manifest victory, so that God may forgive Thee Thy preceding and subsequent sin.”¹³⁴ This address, although apparently directed to Muḥammad, was in reality for

تربیت نفوس و اصلاح امم و ترقیات روحانی و ترویج صلح عمومی و خیرخواهی نوع انسانی و مهربانی با جمیع ملل و جانفشانی در خیر بشر و انقطاع از منافع ذاتی و خدمت بفضائل عالم انسانی ندارند . باری بر سر مطلب رویم مثلاً در تورات در کتاب اشعیا در باب ۴۸ در آیه ۱۲ میفرماید " ای یعقوب و ای دعوت شده من اسرائیل بشنو ، من او هستم من اوّل هستم و آخر هستم "، این معلوم است که مراد یعقوب که اسرائیل است نبوده ، مقصود بنی اسرائیل است . و همچنین در کتاب اشعیا در باب چهل و سیّم در آیه اوّل میفرماید " و الآن خداوند که آفریننده تو ای یعقوب و صانع تو ای اسرائیل است چنین میگوید مترس زیرا که من تو را فدیه دادم و تو را باسمت خواندم پس تو از آن من هستی " . و از این گذشته در سفر اعداد در تورات در باب بیستم در آیه بیست و سیّم میفرماید " خداوند موسی و هارون را در کوه هور نزد سرحدّ زمین ادوم خطاب کرده

گفت هارون بقوم خود خواهد پیوست زیرا شما نزد آب مرّیبه

¹³³Num. 20:23–24.

¹³⁴Cf. Qur’án 48:1–2.

all the people. This mode of address, as before said, was used by the perfect wisdom of God, so that the hearts of the people might not be troubled, anxious and tormented.

How often the Prophets of God and His supreme Manifestations in Their prayers confess Their sins and faults! This is only to teach other men, to encourage and incite them to humility and meekness, and to induce them to confess their sins and faults. For these Holy Souls are pure from every sin and sanctified from faults. In the Gospel it is said that a man came to Christ and called Him "Good Master." Christ answered, "Why callest thou Me good? there is none good but One, that is, God."¹³⁵ This did not mean—God forbid!—that Christ was a sinner; but the intention was to teach submission, humility, meekness and modesty to the man to whom He spoke. These Holy Beings are lights, and light does not unite itself with darkness. They are life, and life and death are not confounded. They are for guidance, and guidance and error cannot be together. They are the essence of obedience, and obedience cannot exist with rebellion.

To conclude, the addresses in the form of reproach which are in the Holy Books, though apparently directed to the Prophets—that is to say, to the Manifestations of God—in reality are intended for the people. This will become evident and clear to you when you have diligently examined the Holy Books.

Salutations be upon you.

از قول من عصیان ورزیدید ازین جهت او بزمنی که بنی اسرائیل دادم داخل نخواهد شد " و در آیه سیزدهم میگوید " این است آب مریبه جائیکه بنی اسرائیل با خدا محاصمه کردند و او خود را در میان ایشان تقدیس نمود ". ملاحظه نمائید عصیان را بنی اسرائیل نمودند لکن بظاهر عتاب بموسی و هارون شد چنانکه در باب سیّم آیه بیست و ششم از تورات تثنیه میفرماید " خداوند بخاطر شما با من غضبناک شد مرا اجابت ننمود و خداوند مرا گفت ترا کافیسست بار دیگر در باره این امر با من سخن مگو ". حالا این خطاب و عتاب فی الحقیقه بامّت اسرائیل است که بجهت عصیان امر الهی مدّت مدیده در صحرای تیه آن سمت اردن گرفتار بودند تا زمان یوشع علیه السّلام حال این خطاب و عتاب بظاهر بحضرت موسی و هارون بود و لکن فی الحقیقه بامّت اسرائیل . و همچنین در قرآن خطاب بحضرت محمّد میفرماید " إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَ مَا تَأَخَّرَ "، یعنی ما برای تو فتحی آشکار نمودیم تا گناهان پیشین و پسین

¹³⁵Matt. 19:16, 17.

تو را بیامرزیم . حال این خطاب هر چند بظاهر بحضرت محمد بود
 و لکن فی الحقیقه این خطاب بعموم ملت و این محض حکمت
 بالغه الهیه است چنانچه گذشت تا قلوب مضطرب نگردد و
 مشوّش و منزجر نشود . چه بسیار که انبیای الهی و مظاهر ظهور
 کلی در مناجات اعتراف بقصور و گناه نموده‌اند این من باب تعلیم
 بسائر نفوس است و تشویق و تحریص بر خضوع و خشوع و
 اعتراف بر گناه و قصور و الا آن نفوس مقدّسه پاک از هر گناه‌اند
 و منزّه از خطا . مثلاً در
 انجیل میفرماید که شخصی بحضور حضرت مسیح آمد عرض کرد
 ای معلّم نیکو کار ، حضرت فرمودند چرا مرا نیکو کار گفتی زیرا
 نیکوکار یکیست و آن خداست . حالا مقصد این نیست که
 حضرت معاذ الله گنه کار بوده‌اند بلکه مراد تعلیم خضوع و خشوع
 و خجالت و شرمساری بآن شخص مخاطب بود . این نفوس مبارکه
 انوارند ، نور با ظلمت جمع نشود ، حیاتند ، حیات با ممات مجتمع
 نگردد ، هدایتند ، هدایت با ضلالت جمع نشود ، حقیقت اطاعتند
 ، اطاعت با عصیان

		<p>مجمع نگرده . باری مقصود اینست که خطاب از روی عتاب در کتب مقدسه هر چند بظاهر بانیاست یعنی مظاهر الهیه ولی بحقیقتمقصد امت است و چون در کتاب مقدس تتبع نمائی واضح و آشکار گردد و السلام .</p>
45	<p>EXPLANATION OF THE VERSE OF THE KITÁB-I-AQDAS, "THERE IS NO PARTNER FOR HIM WHO IS THE DAYSPRING OF REVELATION IN HIS MOST GREAT INFALLIBILITY"</p> <p>It is said in the holy verse: "There is no partner for Him Who is the Dayspring of Revelation¹³⁶ in His Most Great Infallibility. He is, in truth, the exponent of 'God doeth whatsoever He willeth' in the kingdom of creation. Indeed the Almighty hath exclusively reserved this station for Himself and to none is given a share in this sublime and highly exalted distinction."¹³⁷</p> <p>Know that infallibility is of two kinds: essential infallibility and acquired infallibility. In like manner there is essential knowledge and acquired knowledge; and so it is with other names and attributes. Essential infallibility is peculiar to the supreme Manifestation, for it is His essential requirement, and an essential requirement cannot be separated from the thing</p>	<p>بیان این جمله از کتاب اقدس " لیس لمطلع الامر شریک فی العصمة الکبری "</p> <p>سؤال</p> <p>در آیه مبارکه میفرماید " لیس لمطلع الامر شریک فی العصمة الکبری انه لمظهر یفعل ما یشاء فی ملکوت الإنشاء قد خص الله هذا المقام لنفسه و ما قدر لاحد نصیباً من هذا الشأن المنیع "</p> <p>جواب</p> <p>بدانکه عصمت بر دو قسم است عصمت ذاتیه و عصمت صفاتیّه و همچنین سائر اسماء و صفات مثل علم ذاتی و علم صفاتی .</p> <p>عصمت ذاتیه مختص بمظهر کلی است زیرا عصمت لزوم ذاتی</p>

¹³⁶The Manifestation of God.

¹³⁷Kitáb-i-Aqdas: i.e., The Most Holy Book. The principal work of Bahá'u'lláh, which contains the greater part of the commandments. It is the basis of the principles of the Bahá'í Faith.

itself. The rays are the essential necessity of the sun and are inseparable from it. Knowledge is an essential necessity of God and is inseparable from Him. Power is an essential necessity of God and is inseparable from Him. If it could be separated from Him, He would not be God. If the rays could be separated from the sun, it would not be the sun. Therefore, if one imagines separation of the Most Great Infallibility from the supreme Manifestation, He would not be the supreme Manifestation, and He would lack the essential perfections.

But acquired infallibility is not a natural necessity; on the contrary, it is a ray of the bounty of infallibility which shines from the Sun of Reality upon hearts, and grants a share and portion of itself to souls. Although these souls have not essential infallibility, still they are under the protection of God—that is to say, God preserves them from error. Thus many of the holy beings who were not dawning-points of the Most Great Infallibility, were yet kept and preserved from error under the shadow of the protection and guardianship of God, for they were the mediators of grace between God and men. If God did not protect them from error, their error would cause believing souls to fall into error, and thus the foundation of the Religion of God would be overturned, which would not be fitting nor worthy of God.

To epitomize: essential infallibility belongs especially to the supreme Manifestations, and acquired infallibility is granted to every holy soul. For instance, the Universal House of Justice,¹³⁸

اوست و لزوم ذاتی از شیء انفکاک نجوید . شعاع لزوم ذاتی شمس است و انفکاک از شمس نکند ، علم لزوم ذاتی حقّ است از حقّ انفکاک ننماید ، قدرت لزوم ذاتی حقّ است از حقّ انفکاک نکند اگر قابل انفکاک باشد حقّ نیست اگر شعاع از آفتاب انفکاک کند آفتاب نیست لهذا اگر تصوّر انفکاک در عصمت کبری از مظاهر کلّیه گردد آن مظهر کلّی نیست و از کمال ذاتی ساقط . اما عصمت صفاتی لزوم ذاتی شیء نه بلکه پرتو موهبت عصمت است که از شمس حقیقت بر قلوب بتابد و آن نفوس را نصیب و بهره بخشد این نفوس هر چند عصمت ذاتی ندارند ولی در تحت حفظ و حمایت و عصمت حقّند یعنی حقّ آنانرا حفظ از خطا فرماید . مثلاً بسیاری از نفوس مقدّسه مطلع عصمت کبری نبودند ولی در ظلّ حفظ و حمایت الهیه از خطا محفوظ و مصون بودند زیرا واسطه فیض بین حقّ و خلق بودند اگر حقّ آنانرا از خطا حفظ نفرماید خطای آنان سبب گردد که کلّ نفوس مؤمنه بخطا افتند و

¹³⁸The House of Justice (Baytu'l-Adl) is an institution created by Bahá'u'lláh. He refers to two levels of this institution: the Local Houses of Justice, responsible for each town or village, and the Universal House of Justice. 'Abdu'l-Bahá, in His Will and Testament, added an intermediate level, the Secondary Houses of Justice. It is only on the Universal House of Justice that infallibility has been conferred. At the present time, to stress their purely spiritual functions, the Local and Secondary Houses of Justice are designated Local and National Spiritual Assemblies.

if it be established under the necessary conditions—with members elected from all the people—that House of Justice will be under the protection and the unerring guidance of God. If that House of Justice shall decide unanimously, or by a majority, upon any question not mentioned in the Book, that decision and command will be guarded from mistake. Now the members of the House of Justice have not, individually, essential infallibility; but the body of the House of Justice is under the protection and unerring guidance of God: this is called conferred infallibility.

Briefly, it is said that the “Dayspring of Revelation” is the manifestation of these words, “He doeth whatsoever He willeth”; this condition is peculiar to that Holy Being, and others have no share of this essential perfection. That is to say, that as the supreme Manifestations certainly possess essential infallibility, therefore whatever emanates from Them is identical with the truth, and conformable to reality. They are not under the shadow of the former laws. Whatever They say is the word of God, and whatever They perform is an upright action. No believer has any right to criticize; his condition must be one of absolute submission, for the Manifestation arises with perfect wisdom—so that whatever the supreme Manifestation says and does is absolute wisdom, and is in accordance with reality.

If some people do not understand the hidden secret of one of His commands and actions, they ought not to oppose it, for the supreme Manifestation does what He wishes. How often it has occurred, when an act has been performed by a wise, perfect, intelligent man, that others incapable of comprehending its wisdom have objected to it and been amazed that this wise man

بکلی اساس دین الهی بهم خورد و این لایق و سزاوار حضرت احدیت نه . ما حصل کلام اینکه عصمت ذاتیه محصور در مظاهر کلیّه و عصمت صفاتیّه موهوب هر نفس مقدّسه مثلاً بیت العدل عمومی اگر بشرائط لازمه
یعنی انتخاب جمیع ملّت تشکیل شود آن عدل در تحت عصمت و حمایت حقّ است آنچه منصوص کتاب نه و بیت العدل باتّفاق آرا یا اکثریت در آن قراری دهد آن قرار و حکم محفوظ از خطاست حال اعضای بیت عدل را فرداً فرد عصمت ذاتی نه ولکن هیأت بیت عدل در تحت حمایت و عصمت حقّ است این را عصمت موهوب نامند . باری میفرماید که مطلع امر مظهر یفعل ما یشاست و این مقام مختصّ بذات مقدّس است و ما دون را نصیبی ازین کمال ذاتی نه یعنی مظاهر کلیّه را چون عصمت ذاتیه محقّق لهذا آنچه از ایشان صادر عین حقیقت است و مطابق واقع .
آنان در ظلّ شریعت سابق نیستند آنچه گویند قول حقّ است و آنچه مجری دارند عمل صدق هیچ مؤمنی را حقّ اعتراض نه باید در این مقام تسلیم محض بود زیرا مظهر ظهور بحکمت بالغه قائم و

could say or do such a thing. This opposition comes from their ignorance, and the wisdom of the sage is pure and exempt from error. In the same way, the skilled doctor in treating the patient does what he wishes, and the patient has no right to object; whatever the doctor says and does is right; all ought to consider him the manifestation of these words, "He doeth whatsoever He willeth, and commandeth whatever He desireth." It is certain that the doctor will use some medicine contrary to the ideas of other people; now opposition is not permitted to those who have not the advantage of science and the medical art. No, in the name of God! on the contrary, all ought to be submissive and to perform whatever the skilled doctor says. Therefore, the skilled doctor does what he wishes, and the patients have no share in this right. The skill of the doctor must be first ascertained; but when the skill of the doctor is once established, he does what he wishes.

So also, when the head of the army is unrivaled in the art of war, in what he says and commands he does what he wishes. When the captain of a ship is proficient in the art of navigation, in whatever he says and commands he does what he wishes. And as the real educator is the Perfect Man, in whatever He says and commands He does what He wishes.

In short, the meaning of "He doeth whatsoever He willeth" is that if the Manifestation says something, or gives a command, or performs an action, and believers do not understand its wisdom, they still ought not to oppose it by a single thought, seeking to know why He spoke so, or why He did such a thing. The other souls who are under the shadow of the supreme Manifestations are submissive to the commandments of the Law of God, and are not to deviate as much as a hairsbreadth

شاید عقول از ادراک حکمت خفیه در بعضی امور عاجز لهذا مظهر ظهور کلی آنچه فرماید و آنچه کند محض حکمت است و مطابق واقع . و لکن اگر بعضی نفوس باسرار خفیه حکمی از احکام و یا عملی از اعمال حق پی نبرند نباید اعتراض کنند چه که مظهر کلی یفعل ما یشاست . چه بسیار واقع که از شخص عاقل کامل دانائی امری صادر و چون

سائرین از ادراک حکمت آن عاجز اعتراض نمایند و استیحاş کنند که این شخص حکیم چرا چنین گفت و یا چنین نمود این اعتراض از جهل آنان صادر و حکمت حکیم از خطا مقدس و میرا . و همچنین طبیب حاذق در معالجه مریض یفعل ما یشاست و مریض را حق اعتراض نه آنچه طبیب گوید و آنچه مجری دارد همان صحیح است باید کل او را مظهر یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید شمرند . البته طبیب بمعالجاتی منافی تصوّر سائرین پردازد حال از نفوس بی بهره از حکمت و طب اعتراض جائز است لا و الله بلکه باید کل سر تسلیم نهند و آنچه طبیب حاذق گوید مجری دارند پس طبیب حاذق یفعل ما یشاست و مریضانرا نصیبی در این مقام نه

from it; they must conform their acts and words to the Law of God. If they do deviate from it, they will be held responsible and reprov'd in the presence of God. It is certain that they have no share in the permission "He doeth whatsoever He willeth," for this condition is peculiar to the supreme Manifestations.

So Christ—may my spirit be sacrificed to Him!—was the manifestation of these words, "He doeth whatsoever He willeth," but the disciples were not partakers of this condition; for as they were under the shadow of Christ, they could not deviate from His command and will.

باید حذاقت طیب ثابت شود چون حذاقت طیب ثابت شد
یفعّل ما یشاست . و همچنین سردار جنود چون در فنون حرب
فرید است آنچه گوید و فرماید یفعّل ما یشاست و ناخدای کشتی
چون در فنون بحریّه مسلّم کلّ آنچه گوید و فرماید یفعّل ما یشاست
و مرّی حقیقی چون شخص کامل است آنچه گوید و فرماید یفعّل
ما یشاست . باری مقصد از یفعّل ما یشاست اینست که شاید مظهر
ظهور امری فرماید و حکمی

اجرا دارد و عملی فرماید و نفوس مؤمنه از ادراک حکمت آن
عاجز نباید اعتراض بخاطر احدی خطور نماید که چرا چنین فرمود
و یا چنین مجری داشت اما نفوس دیگر که در ظلّ مظهر کلّی
هستند آنان در تحت حکم شریعة الله هستند بقدر سر موئی آنانرا
تجاوز از شریعت جائز نه و باید جمیع اعمال و افعالرا تطبیق
بشریعة الله کنند و اگر تجاوز نمایند عند الله مسؤول و مؤاخذ
گردند البتّه آنانرا از یفعّل ما یشاست بهره و نصیبی نه زیرا
این مقام تخصیص بمظهر کلّی دارد . مثلاً حضرت مسیح روحی
له الفدا مظهر یفعّل ما یشاست بود و لکن حواریّون را نصیبی از این

		مقام نبود چه که در ظلّ حضرت مسیح بودند باید از امر و اراده او تجاوز ننمایند و السلام .
IV	ON THE ORIGIN, POWERS AND CONDITIONS OF MAN	مقالات در مبدأ و معاد و قوی و حالات و کمالات مختلفه انسان گفتگو بر سر ناهار
46	MODIFICATION OF SPECIES We have now come to the question of the modification of species and of organic development—that is to say, to the point of inquiring whether man’s descent is from the animal. This theory has found credence in the minds of some European philosophers, and it is now very difficult to make its falseness understood, but in the future it will become evident and clear, and the European philosophers will themselves realize its untruth. For, verily, it is an evident error. When man looks at the beings with a penetrating regard, and attentively examines the condition of existences, and when he sees the state, the organization and the perfection of the world, he will be convinced that in the possible world there is nothing more wonderful than that which already exists. For all existing beings, terrestrial and celestial, as well as this limitless space and all that is in it, have been created and organized, composed, arranged and perfected as they ought to be; the universe has no	تغییر انواع آمدیم بر سر مسأله تغییر نوع و ترقّی اعضا یعنی انسان از عالم حیوان آمده . این فکر در عقول بعضی از فلاسفه اروپا تمکّن یافته بسیار مشکل است که حال بطلانش تفهیم شود ولی در استقبال واضح و آشکار گردد و فلاسفه اروپا خود پی ببطلان این مسأله برند زیرا این مسأله فی الحقیقه بدیهیّ البطلانست . و چون انسان در کائنات بنظر امعان نظر کند و بدقائق احوال موجودات پی برد و وضع و ترتیب و مکملّیت عالم وجود مشاهده کند یقین نماید که لیس فی الامکان ابداع ممّا کان چه که جمیع کائنات وجودیّه علویّه و ارضیّه بلکه این فضای نامتناهی و آنچه در اوست چنانکه

imperfection, so that if all beings became pure intelligence and reflected for ever and ever, it is impossible that they could imagine anything better than that which exists.

If, however, the creation in the past had not been adorned with utmost perfection, then existence would have been imperfect and meaningless, and in this case creation would have been incomplete. This question needs to be considered with the greatest attention and thought. For example, imagine that the contingent world resembles in a general way the body of man. If this composition, organization, perfection, beauty and completeness which now exist in the human body were different, it would be absolute imperfection. Now, if we imagine a time when man belonged to the animal world, or when he was merely an animal, we shall find that existence would have been imperfect—that is to say, there would have been no man, and this chief member, which in the body of the world is like the brain and mind in man, would have been missing. The world would then have been quite imperfect. It is thus proved that if there had been a time when man was in the animal kingdom, the perfection of existence would have been destroyed; for man is the greatest member of this world, and if the body was without this chief member, surely it would be imperfect. We consider man as the greatest member because, among the creatures, he is the sum of all existing perfections. When we speak of man, we mean the perfect one, the foremost individual in the world, who is the sum of spiritual and apparent perfections, and who is like the sun among the beings. Then imagine that at one time the sun did not exist, but that it was a planet; surely at such a time the relations of existence would be disordered. How can such a thing be imagined? To a man who examines the world of existence what we have said is

باید و شاید خلق و تنظیم و ترکیب و ترتیب و تکمیل شده است هیچ نقصان ندارد بقسمی که اگر جمیع کائنات عقل صرف شوند و تا ابد الآباد فکر کنند ممکن نیست که بتوانند بهتر از آنچه شده است تصوّر نمایند اگر چنانچه پیش آفرینش باین مکملّیت در نهایت آرایش نبوده بلکه پست تر بوده است پس وجود مهمل و ناقص بوده است در این صورت مکمل نبوده . این مسأله بی نهایت دقّت و فکر لازم دارد مثلاً امکانرا یعنی عالم وجود را من حیث العموم مشابه هیکل انسان تصوّر کنید که این ترکیب و این ترتیب و این مکملّیت و جمال و کمال که الآن در هیکل بشری هست اگر غیر ازین باشد نقص محض است لهذا اگر تصوّر زمانی کنیم که انسان در عالم حیوانی بوده یعنی حیوان محض بوده وجود ناقص بوده معنیش این است که انسانی نبود و این عضو اعظم که در هیکل عالم بمنزله مغز و دماغ است مفقود بوده است پس عالم ناقص محض بوده است . همین برهان شافیست که اگر چنانچه انسان وقتی در

حیّز حیوان بوده است مکملّیت وجود مختلّ بود زیرا انسان عضو

sufficient.

There is another more subtle proof: all these endless beings which inhabit the world, whether man, animal, vegetable, mineral—whatever they may be—are surely, each one of them, composed of elements. There is no doubt that this perfection which is in all beings is caused by the creation of God from the composing elements, by their appropriate mingling and proportionate quantities, the mode of their composition, and the influence of other beings. For all beings are connected together like a chain; and reciprocal help, assistance and interaction belonging to the properties of things are the causes of the existence, development and growth of created beings. It is confirmed through evidences and proofs that every being universally acts upon other beings, either absolutely or through association. Finally, the perfection of each individual being—that is to say, the perfection which you now see in man or apart from him, with regard to their atoms, members or powers—is due to the composition of the elements, to their measure, to their balance, to the mode of their combination, and to mutual influence. When all these are gathered together, then man exists.

As the perfection of man is entirely due to the composition of the atoms of the elements, to their measure, to the method of their combination, and to the mutual influence and action of the different beings—then, since man was produced ten or a hundred thousand years ago from these earthly elements with the same measure and balance, the same method of combination and mingling, and the same influence of the other beings, exactly the same man existed then as now. This is evident and not worth debating. A thousand million years

اعظم این عالم است و اگر عضو اعظم در این هیکل نباشد البتّه هیکل ناقص است . و انسان را عضو اعظم شماریم زیرا در بین کائنات انسان جامع کمالات وجود است و مقصد از انسان فرد کامل است یعنی اوّل شخص عالم که جامع کمالات معنویّه و صورتیّه است که در بین کائنات مثل آفتابست پس تصوّر نمائید وقتی آفتاب موجود نبوده است بلکه آفتاب نیز ستاره بوده البتّه آن زمان روابط وجود مختلّ بوده چگونه تصوّر چنین چیزی توان نمود و اگر نفسی تتبّع در عالم وجود نماید همین کفایت است . و برهان دیگر گوئیم و این دقیق‌تر است این کائنات موجوده غیر متناهیّه در عالم وجود خواه انسان خواه حیوان خواه نبات خواه جماد هر چه باشد لابدّ هر یک مرکّب از عناصری هستند و این مکملیتی که هر کائی از کائنات است شبهه ای نیست که بایجاد الهی منبعث از عناصر مرکّبه و حسن امتزاج بوده و مقادیر کمیّت عناصر و کیفیّت ترکیب و تأثیرات سائر کائنات تحقّق یافته پس جمیع کائنات مانند سلسله ای مرتبط بیکدیگرند و تعاون و تعاضد و تفاعل از خواصّ کائنات و سبب تکوّن و نشو و نمای موجودات است . و

hence, if these elements of man are gathered together and arranged in this special proportion, and if the elements are combined according to the same method, and if they are affected by the same influence of other beings, exactly the same man will exist. For example, if after a hundred thousand years there is oil, fire, a wick, a lamp and the lighter of the lamp—briefly, if there are all the necessities which now exist, exactly the same lamp will be obtained.

These are conclusive and evident facts. But the arguments which these European philosophers have used raise doubtful proofs and are not conclusive.

بدلائل و براهین ثابت است که هر یک از این کائنات عمومیّه حکم و تأثیری در کائنات سائر یا بالاستقلال یا بالتسلسل دارد . خلاصه هر کائی از کائنات مکملّیتش یعنی مکملّیتی که الآن در انسان و دون آن میبینی من حیث الأجزاء و من حیث الأعضاء و من حیث القوى منبعث است از عناصر مرکّبه و مقادیر و موازین عناصر و نحویت امتزاج عنصری و تفاعل و مفاعیل و تأثیری که از کائنات سائر در انسانست چون اینها جمع شود این انسان پیدا گردد و چون مکملّیت این کلّ منبعث از اجزاء عناصر مرکّبه و مقادیر آن عناصر و نحویت امتزاج و تفاعل و مفاعیل کائنات مختلفه حاصل گشته لهذا ده هزار و یا صد هزار سال پیش چون انسان ازین عناصر خاکی و بهمین مقادیر و موازین و بهمین نحویت ترکیب و امتزاج و بهمین مفاعیل سائر کائنات بوده پس بعینه آن بشر همین بشر بوده است و این امر بدیهی است قابل تردّد نیست یعنی هزار میلیون سال بعد ازین اگر این عناصر انسان جمع شود و بهمین مقادیر تخصیص و ترکیب شود و بهمین نحویت امتزاج عناصر حاصل گردد و بهمین مفاعیل از سائر کائنات متأثر شود بعینه همین

		<p>بشر موجود گردد . مثلاً صد هزار سال بعد اگر روغن حاصل شود آتش حاصل شود فتیله موجود شود چراغدان موجود گردد روشن کننده پیدا شود . خلاصه جمیع ما لزمیکه الآن هست حاصل گردد این سراج بعینه پیدا شود . این مسأله قطعی الدّلاله است امریست واضح و اما آنچه دلائلی که حضرات ذک کرده‌اند اینها ظنیّ الدّلاله است قطعیّ الدّلاله نیست .</p>
47	<p>THE UNIVERSE IS WITHOUT BEGINNING; THE ORIGIN OF MAN</p> <p>Know that it is one of the most abstruse spiritual truths that the world of existence—that is to say, this endless universe—has no beginning.</p> <p>We have already explained that the names and attributes of the Divinity themselves require the existence of beings. Although this subject has been explained in detail, we will speak of it again briefly. Know that an educator without pupils cannot be imagined; a monarch without subjects could not exist; a master without scholars cannot be appointed; a creator without a creature is impossible; a provider without those provided for cannot be conceived; for all the divine names and attributes demand the existence of beings. If we could imagine a time when no beings existed, this imagination would be the denial of the Divinity of God. Moreover, absolute nonexistence cannot</p>	<p>عالم وجود بدایتی ندارد " مبدأ انسان "</p> <p>بدانکه یک مسأله از غوامض مسائل الهیه اینست که این عالم وجود یعنی این کون نامتناهی بدایتی ندارد و از پیش بیان این مطلب شد که نفس اسماء و صفات الوهیت مقتضی وجود کائناتست هر چند مفصل بیان شد حالا هم مختصری ذکر میشود . بدانکه ربّ بی مربوب تصوّر نشود سلطنت بی رعیت تحقّق نماید معلّم بی متعلّم تعین نیابد خالق بی مخلوق ممکن نگردد رازق بی مرزوق بخاطر نیاید زیرا جمیع اسماء و صفات الهیه مستدعی وجود کائناتست . اگر وقتی تصوّر شود که کائناتی ابداً وجود نداشته</p>

become existence. If the beings were absolutely nonexistent, existence would not have come into being. Therefore, as the Essence of Unity (that is, the existence of God) is everlasting and eternal—that is to say, it has neither beginning nor end—it is certain that this world of existence, this endless universe, has neither beginning nor end. Yes, it may be that one of the parts of the universe, one of the globes, for example, may come into existence, or may be disintegrated, but the other endless globes are still existing; the universe would not be disordered nor destroyed. On the contrary, existence is eternal and perpetual. As each globe has a beginning, necessarily it has an end because every composition, collective or particular, must of necessity be decomposed. The only difference is that some are quickly decomposed, and others more slowly, but it is impossible that a composed thing should not eventually be decomposed.

It is necessary, therefore, that we should know what each of the important existences was in the beginning—for there is no doubt that in the beginning the origin was one: the origin of all numbers is one and not two. Then it is evident that in the beginning matter was one, and that one matter appeared in different aspects in each element. Thus various forms were produced, and these various aspects as they were produced became permanent, and each element was specialized. But this permanence was not definite, and did not attain realization and perfect existence until after a very long time. Then these elements became composed, and organized and combined in infinite forms; or rather from the composition and combination of these elements innumerable beings appeared.

This composition and arrangement, through the wisdom of God

است این تصوّر انکار الوهیت الهیه است و ازین گذشته عدم صرف قابل وجود نیست اگر کائنات عدم محض بود وجود تحقق نمی یافت لهذا چون ذات احدیت یعنی وجود الهی ازلی است سرمدیست یعنی لا اوّل له و لا آخر له است البتّه عالم وجود یعنی این کون نامتناهی را نیز بدایت نبوده و نیست . بلی ممکن است جزئی از اجزاء ممکنات یعنی کره ای از کرات تازه احداث شود یا اینکه متلاشی گردد اما سائر کره های نامتناهی موجود است عالم وجود بهم نمیخورد منقرض نمیشود بلکه وجود باقی و برقرار است و چون کره ای از این کرات بدایتی دارد حکماً نهایتی دارد زیرا از برای هر ترکیبی چه کلی چه جزئی لابد از تحلیل است نهایتش این است که بعضی ترکیبها سریع التّحلیل است و بعضی بطیّ التّحلیل و الاّ ممکن نیست شیئی ترکیب شود بتحلیل نرود . پس باید بدانیم که هر موجودی از موجودات عظیمه در بدایت چه بوده شبهه ای نیست که در ابتدا مبدأ واحد بوده است مبدأ نمی شود که دو باشد زیرا مبدأ جمیع اعداد واحد است دو نیست و دو محتاج بمبدأ است . پس معلوم شد که در اصل ماده واحده است آن ماده واحده در

and His preexistent might, were produced from one natural organization, which was composed and combined with the greatest strength, conformable to wisdom, and according to a universal law. From this it is evident that it is the creation of God, and is not a fortuitous composition and arrangement. This is why from every natural composition a being can come into existence, but from an accidental composition no being can come into existence. For example, if a man of his own mind and intelligence collects some elements and combines them, a living being will not be brought into existence since the system is unnatural. This is the answer to the implied question that, since beings are made by the composition and the combination of elements, why is it not possible for us to gather elements and mingle them together, and so create a living being. This is a false supposition, for the origin of this composition is from God; it is God Who makes the combination, and as it is done according to the natural system, from each composition one being is produced, and an existence is realized. A composition made by man produces nothing because man cannot create.

Briefly, we have said that from the composition and combination of elements, from their decomposition, from their measure, and from the effect of other beings upon them, resulted forms, endless realities and innumerable beings. But it is clear that this terrestrial globe in its present form did not come into existence all at once, but that this universal existence gradually passed through different phases until it became adorned with its present perfection. Universal beings resemble and can be compared to particular beings, for both are subjected to one natural system, one universal law and divine organization. So you will find the smallest atoms in the universal system are similar to the greatest beings of the

هر عنصری بصورتی درآمده است لهذا صور متنوّعه پیدا شده است و چون این صور متنوّعه پیدا شد هر یک ازین صور استقلالیت پیدا کرد عنصر مخصوص شد . اما این استقلالیت در مدّت مدیده بحصول پیوست و تحقّق و تکوّن تامّ یافت پس این عناصر بصور نامتناهی ترکیب و ترتیب و امتزاج یافت یعنی از ترکیب و امتزاج این عناصر کائنات غیر نامتناهی پیدا شد این ترکیب و ترتیب بحکمت الهیّه و قدرت قدیمه بیک نظم طبیعی حاصل گشت و چون بنظم طبیعی در کمال اتقان و مطابق حکمت در تحت قانون کلی ترکیب و امتزاج یافت واضح است که ایجاد الهی است نه ترکیب و ترتیب تصادفی زیرا که ایجاد اینست که از هر ترکیبی کائنی موجود شود اما از ترکیب

تصادفی هیچ کائنی موجود نگردد . مثلاً اگر بشر با وجود عقل و ذکا عناصری را جمع کند ترکیب کند چون بنظم طبیعی نیست لهذا کائن حیّ موجود نشود این جواب سؤال مقدّره است که اگر بتصوّر آید و بخاطر خطور کند که چون این کائنات از ترکیب و امتزاج این عناصر است ما هم این عناصر را جمع میکنیم و امتزاج

universe. It is clear that they come into existence from one laboratory of might under one natural system and one universal law; therefore, they may be compared to one another. Thus the embryo of man in the womb of the mother gradually grows and develops, and appears in different forms and conditions, until in the degree of perfect beauty it reaches maturity and appears in a perfect form with the utmost grace. And in the same way, the seed of this flower which you see was in the beginning an insignificant thing, and very small; and it grew and developed in the womb of the earth and, after appearing in various forms, came forth in this condition with perfect freshness and grace. In the same manner, it is evident that this terrestrial globe, having once found existence, grew and developed in the matrix of the universe, and came forth in different forms and conditions, until gradually it attained this present perfection, and became adorned with innumerable beings, and appeared as a finished organization.

Then it is clear that original matter, which is in the embryonic state, and the mingled and composed elements which were its earliest forms, gradually grew and developed during many ages and cycles, passing from one shape and form to another, until they appeared in this perfection, this system, this organization and this establishment, through the supreme wisdom of God.

Let us return to our subject that man, in the beginning of his existence and in the womb of the earth, like the embryo in the womb of the mother, gradually grew and developed, and passed from one form to another, from one shape to another, until he appeared with this beauty and perfection, this force and this power. It is certain that in the beginning he had not this loveliness and grace and elegance, and that he only by degrees

میدهم یک کائی موجود میشود این تصوّر خطاست زیرا این ترکیب اصلی ترکیب الهی است و امتزاج را خدا میدهد و بر نظم طبیعی است و ازین جهت از این ترکیب یک کائی موجود شود و وجودی تحقّق یابد اما از ترکیب بشر ثمری حاصل نگردد زیرا بشر ایجاد نتواند . باری گفتیم که از ترکیب عناصر و امتزاج و نحویت ترکیب و موازین عناصر و مفاعیل سائره ، صور و حقائق غیر متناهی و کائنات نامحصور پیدا شد . اما این کره ارض بهیأت حاضره واضح است که یک دفعه تکوّن نیافته است بلکه بتدریج این موجود کلیّ اطوار مختلفه طیّ نموده تا آنکه باین مکملّیت جلوه یافته و موجودات کلیّه بموجودات جزئیّه تطبیق میشود و قیاس گردد زیرا موجود کلیّ و موجود جزئی کلّ در تحت یک نظم طبیعی و قانون کلیّ و ترتیب الهی هستند . مثلاً کائنات ذرّیه را در نظام عمومی

مطابق اعظم کائنات عالم یابی واضح است که از یک کارخانه قدرت بر یک نظم طبیعی و یک قانون عمومی تکوّن یافته لهذا قیاس بیکدیگر کردند . مثلاً نطفه انسان در رحم مادر بتدریج نشو

attained this shape, this form, this beauty and this grace. There is no doubt that the human embryo did not at once appear in this form; neither did it then become the manifestation of the words “Blessed, therefore, be God, the most excellent of Makers.”¹³⁹ Gradually it passed through various conditions and different shapes, until it attained this form and beauty, this perfection, grace and loveliness. Thus it is evident and confirmed that the development and growth of man on this earth, until he reached his present perfection, resembled the growth and development of the embryo in the womb of the mother: by degrees it passed from condition to condition, from form to form, from one shape to another, for this is according to the requirement of the universal system and Divine Law.

That is to say, the embryo passes through different states and traverses numerous degrees, until it reaches the form in which it manifests the words “Praise be to God, the best of Creators,” and until the signs of reason and maturity appear. And in the same way, man’s existence on this earth, from the beginning until it reaches this state, form and condition, necessarily lasts a long time, and goes through many degrees until it reaches this condition. But from the beginning of man’s existence he is a distinct species. In the same way, the embryo of man in the womb of the mother was at first in a strange form; then this body passes from shape to shape, from state to state, from form to form, until it appears in utmost beauty and perfection. But even when in the womb of the mother and in this strange form, entirely different from his present form and figure, he is the embryo of the superior species, and not of the animal; his species and essence undergo no change. Now, admitting that

و نما نموده بصور و اطوار مختلفه درآمده تا آنکه در نهایت درجه جمال ببلوغ رسیده بهیأت مکملّیت در نهایت لطافت جلوه نموده بهمچنین تخم این گل که مشاهده مینمائید در بدایت شیء حقیری در نهایت صغیری بوده در رحم زمین نشو و نما نموده و بصور مختلفه در آمده تا آنکه در کمال طراوت و لطافت در این رتبه جلوه کرده . بهمین قسم واضح است که این کره ارض در رحم عالم تکوّن یافته و نشو و نما نموده و بصور و حالات مختلفه در آمده تا بتدریج مکملّیت را یافته و بمکونات نامتناهیة تزیین جسته و در نهایت اتقان جلوه نموده است . پس واضح است که آن مادّه اصلیّه که بمنزله نطفه است عناصر مرکّبه ممتزجه اوّلّیه آن بوده آن ترکیب بتدریج در اعصار و قرون نشو و نما کرده و از شکل و هیأتی بشکل و هیأت دیگر انتقال نموده تا باین مکملّیت و انتظام و ترتیب و اتقان بحکمت بالغه حضرت یزدان جلوه نموده . باری بر سر مطلب رویم که انسان در بدو وجود در رحم کره ارض مانند نطفه در رحم مادر بتدریج نشو و نما نموده و از صورتی بصورتی

¹³⁹Qur’án 23:14.

the traces of organs which have disappeared actually exist, this is not a proof of the impermanence and the nonoriginality of the species. At the most it proves that the form, and fashion, and the organs of man have progressed. Man was always a distinct species, a man, not an animal. So, if the embryo of man in the womb of the mother passes from one form to another so that the second form in no way resembles the first, is this a proof that the species has changed? that it was at first an animal, and that its organs progressed and developed until it became a man? No, indeed! How puerile and unfounded is this idea and this thought! For the proof of the originality of the human species, and of the permanency of the nature of man, is clear and evident.

انتقال کرده و از هیأتی بهیأتی تا آنکه باین جمال و کمال و قوی و ارکان جلوه نموده دربدایت یقین است که باین حلاوت و ظرافت و لطافت نبوده است بلکه بتدریج باین هیأت و شمایل و حسن و ملاححت رسیده است مثل نطفه انسان در رحم مادر شبهه ای نیست که نطفه بشر یک دفعه این صورت نیافته و مظهر فتبارک الله احسن الخالقین نگشته لهذا بتدریج حالات متنوعه پیدا نموده و هیأت‌های مختلفه یافته تا اینکه باین شمائل و جمال و کمال و لطافت و حلاوت جلوه نموده . پس واضح و مبهرن است که نشو و نمای انسان در کره ارض باین مکملی مطابق نشو و نمای انسان در رحم مادر بتدریج و انتقال از حالی بحالی و از هیأت و صورتی بهیأت و صورتی دیگر بوده چه که این بمقتضای نظام عمومی و قانون الهی است یعنی نطفه انسان احوالات مختلفه پیدا کند و درجات متعدده قطع نماید تا اینکه بصورت فتبارک الله احسن الخالقین رسیده آثار رشد و بلوغ در آن نمایان گردد . بهمچنین در بدو وجود انسان در این کره ارض از بدایت تا باین هیأت و شمایل و حالت رسیده لابد مدّتی طول کشیده درجاتی طی کرده تا باین حالت رسیده ولی از

بدو

وجودش نوع ممتاز بوده است مثل اینکه نطفه انسان در رحم مادر در بدایت بهیأت عجیبی بوده این هیکل از ترکیبی بترکیبی از هیأتی بهیأتی از صورتی بصورتی انتقال نموده است تا نطفه در نهایت جمال و کمال جلوه نموده است اما همان وقتی که در رحم مادر بهیأت عجیبی بکلی غیر ازین شکل و شمائل بوده است نطفه نوع ممتاز بوده است نه نطفه حیوان و نوعیتش و ماهیتش ابداً تغییر نکرده . پس بر فرض اینکه اعضای اثری موجود و محقق گردد دلیل بر عدم استقلال و اصالت نوع نیست نهایتش اینست که هیأت و شمائل و اعضای انسان ترقی نموده است ولی باز نوع ممتاز بوده انسان بوده نه حیوان . مثلاً اگر نطفه انسان در رحم مادر از هیأتی بهیأتی انتقال نماید که هیأت ثانیه ابداً مشابحتی بهیأت اولیه ندارد آیا دلیل بر آنست که نوعیت تغییر یافته و حیوان بوده و اعضا نشو و ترقی کرده تا آنکه انسان شده است ؟ لا و الله . باری این رأی و فکر چه قدر سست است و بی بنیاست زیرا اصالت نوع انسان و استقلالیت ماهیت انسان واضح و مشهود است و السلام .

THE DIFFERENCE EXISTING BETWEEN MAN AND ANIMAL

Already we have talked once or twice on the subject of the spirit, but our words have not been written down.

Know that people belong to two categories—that is to say, they constitute two parties. One party deny the spirit and say that man also is a species of animal; for they say: Do we not see that animals and men share the same powers and senses? These simple, single elements which fill space are endlessly combined, and from each of these combinations one of the beings is produced. Among these beings is the possessor of spirit,¹⁴⁰ of the powers and of the senses. The more perfect the combination, the nobler is the being. The combination of the elements in the body of man is more perfect than the composition of any other being; it is mingled in absolute equilibrium; therefore, it is more noble and more perfect. “It is not,” they say, “that he has a special power and spirit which the other animals lack: animals possess sensitive bodies, but man in some powers has more sensation, although, in what concerns the outer senses, such as hearing, sight, taste, smell, touch and even in some interior powers like memory, the animal is more richly endowed than man.” “The animal, too,” they say, “has intelligence and perception.” All that they concede is that man’s intelligence is greater.

This is what the philosophers of the present state; this is their saying, this is their supposition, and thus their imagination

فرق مابین انسان و حیوان

یک دو مرتبه در مسأله روح صحبت شد اما نوشته نشد . بدانکه اهل عالم بر دو قسمند یعنی دو فرقه‌اند یک فرقه منکر روحند گویند که انسان هم نوعی از حیوانست ، چرا ؟ می بینیم که حیوان در قوی و حواس مشترک با انسانست و این عناصر بسیطه مفرده که این فضا مملو از آنست بترکیبهای نامتناهی ترکیب شود و از هر ترکیبی یک کائنی از کائنات پیدا شود از جمله کائنات ذوی الارواح است که دارنده قوی و احساساتند هر چه ترکیب مکملتر است آن کائن اشرفتر است . ترکیب عناصر در وجود انسان از ترکیب جمیع کائنات مکملتر است و امتزاجی در نهایت اعتدال دارد لهذا اشرفست و اکمل . گویند نه اینست که انسان یک قوه و روح مخصوصی دارد که سائر حیوانات از او محرومند حیوانات جسم حساسند و انسان

در بعضی قوی حساستر است (و حال آنکه در قوای حساسه ظاهره مثل سمع و بصر و ذوق و شمع و لمس حتی در بعضی از

¹⁴⁰Man.

decrees. So with powerful arguments and proofs they make the descent of man go back to the animal, and say that there was once a time when man was an animal, that then the species changed and progressed little by little until it reached the present status of man.

But the theologians say: No, this is not so. Though man has powers and outer senses in common with the animal, yet an extraordinary power exists in him of which the animal is bereft. The sciences, arts, inventions, trades and discoveries of realities are the results of this spiritual power. This is a power which encompasses all things, comprehends their realities, discovers all the hidden mysteries of beings, and through this knowledge controls them. It even perceives things which do not exist outwardly—that is to say, intellectual realities which are not sensible, and which have no outward existence because they are invisible; so it comprehends the mind, the spirit, the qualities, the characters, the love and sorrow of man, which are intellectual realities. Moreover, these existing sciences, arts, laws and endless inventions of man at one time were invisible, mysterious and hidden secrets; it is only the all-encompassing human power which has discovered and brought them out from the plane of the invisible to the plane of the visible. So telegraphy, photography, phonography and all such inventions and wonderful arts were at one time hidden mysteries. The human reality discovered and brought them out from the plane of the invisible to the plane of the visible. There was even a time when the qualities of this iron which you see—indeed of all the minerals—were hidden mysteries; men discovered this mineral, and wrought it in this industrial form. It is the same with all the other discoveries and inventions of man, which are

قوای باطنه مثل حافظه حیوان از انسان شدیدتر است). گویند حیوان ادراک دارد شعور دارد نهایتش اینست که شعور انسان بیشتر است. این قول فلسفه حالیه است چنین میگویند و زعمشان چنین است و اوهاشان چنین حکم کرده است اینست که بعد از بحث و دلائل عظیمه انسانرا بسالاله حیوان رسانده اند که یک وقتی بوده است که انسان حیوان بوده نوع تغییر نموده ترقی کرده است کم کم تا بدرجه انسان رسیده. اما الهیون گویند خیر چنین نیست هر چند انسان در قوی و حواس ظاهره مشترک با حیوانست ولی یک قوه خارق العاده در انسان موجود است که حیوان از آن محرومست این علوم و فنون و اکتشافات و صنایع و کشف حقایق از نتایج آن قوه مجرّده است این قوه یک قوتیست که محیط بر جمیع اشیاست و مدرک حقایق اشیا اسرار مکنونه کائناترا کشف کند و در آن تصرّف نماید حتی شیء غیر موجود در خارج ادراک کند یعنی حقائق معقوله غیر محسوسه را که در خارج وجود ندارد بلکه غیب است ادراک کند مثل حقیقت عقل و روح و صفات و اخلاق و حبّ و حزن انسان که حقیقت معقوله است. و ازین گذشته

innumerable.

This we cannot deny. If we say that these are effects of powers which animals also have, and of the powers of the bodily senses, we see clearly and evidently that the animals are, in regard to these powers, superior to man. For example, the sight of animals is much more keen than the sight of man; so also is their power of smell and taste. Briefly, in the powers which animals and men have in common, the animal is often the more powerful. For example, let us take the power of memory. If you carry a pigeon from here to a distant country, and there set it free, it will return, for it remembers the way. Take a dog from here to the center of Asia, set him free, and he will come back here and never once lose the road. So it is with the other powers such as hearing, sight, smell, taste and touch.

Thus it is clear that if there were not in man a power different from any of those of the animals, the latter would be superior to man in inventions and the comprehension of realities.

Therefore, it is evident that man has a gift which the animal does not possess. Now, the animal perceives sensible things but does not perceive intellectual realities. For example, that which is within the range of its vision the animal sees, but that which is beyond the range of sight it is not possible for it to perceive, and it cannot imagine it. So it is not possible for the animal to understand that the earth has the form of a globe. But man from known things proves unknown things and discovers unknown truths. For example, man sees the curve of the horizon, and from this he infers the roundness of the earth. The Pole Star at Akká, for instance, is at 33—that is to say, it is 33 above the horizon. When a man goes toward the North Pole, the Pole Star rises one degree above the horizon for each degree of distance

این علوم موجوده و صنایع مشهوده و مشروعات و کشفیات نامتناهی انسانی یک وقتی غیب مستور و سرّ مکنون بوده است آن قوه محیطه انسانی آنانرا کشف کرده و از حیّز غیب بحیّز شهود آورده من جمله تلغراف فوتوغراف فنوغراف جمیع این اکتشافات و صنایع عظیمه یک وقتی سرّ مکنون بوده است آن حقیقت انسانیّه کشف کرده و از حیّز غیب بحیّز شهود آورده حتّی یک وقتی بوده است که خواصّ این آهن که می بینی بلکه جمیع معادن سرّ مکنون بوده است حقیقت انسانیّه کشف این معدنرا کرده و این هیأت صناعت در او ایجاد نموده و قس علی ذلک . جمیع اشیا که از اکتشافات و اختراعات بشریّه است و نامتناهیست این مطلب جای انکار نیست و نمی توانیم انکار کنیم . اگر بگوئیم این از آثار قوای حیوانیت و قوای حواسّ جسمانیست واضحاً مشهوداً می بینیم که حیوانات در این قوی اعظم از انسانند مثلاً بصر حیوان خیلی تندتر از بصر انسانست قوه سامعه حیوان خیلی بیش از قوه سامعه انسان و همچنین قوه شامّه و قوه ذائقه خلاصه در جمیع قوای مشترکه بین حیوان و انسان اکثر حیوان شدیدتر است . مثلاً

that he travels—that is to say, the altitude of the Pole Star will be 34, then 40, then 50, then 60, then 70. If he reaches the North Pole the altitude of the Pole Star will be 90 or have attained the zenith—that is to say, will be directly overhead. This Pole Star and its ascension are sensible things. The further one goes toward the Pole, the higher the Pole Star rises; from these two known truths an unknown thing has been discovered—that is, that the horizon is curved, meaning that the horizon of each degree of the earth is a different horizon from that of another degree. Man perceives this and proves from it an invisible thing which is the roundness of the earth. This it is impossible for the animal to perceive. In the same way, it cannot understand that the sun is the center and that the earth revolves around it. The animal is the captive of the senses and bound by them; all that is beyond the senses, the things that they do not control, the animal can never understand, although in the outer senses it is greater than man. Hence it is proved and verified that in man there is a power of discovery by which he is distinguished from the animals, and this is the spirit of man.

Praise be to God! man is always turned toward the heights, and his aspiration is lofty; he always desires to reach a greater world than the world in which he is, and to mount to a higher sphere than that in which he is. The love of exaltation is one of the characteristics of man. I am astonished that certain philosophers of America and Europe are content to gradually approach the animal world and so to go backward; for the tendency of existence must be toward exaltation. Nevertheless, if you said to one of them, "You are an animal," he would be extremely hurt and angry.

What a difference between the human world and the world of

در قوه حافظه فرض کنیم اگر کبوتری را از اینجا باقلیمی بسیار بعید برید و از آنجا رها نمائی رجوع باینجا نماید راهها در حفظش ماند سگی را از

اینجا باواسط آسیا برو رها کن میآید باینجا ابداً راهرا گم نمیکند و همچنین در سائر قوی مثل سمع و بصر و شم و ذوق و لمس . پس واضح شد که اگر در انسان قوه ای غیر از قوای حیوانی نبود باید حیوان در اکتشافات عظیمه و در ادراک حقائق اعظم از انسان باشد پس باین دلیل معلوم شد که در انسان یک موهبتی هست که در حیوان نیست . و ازین گذشته حیوان ادراک اشیاء محسوسه را میکند اما ادراک حقائق معقوله را نمیکند مثلاً آنچه در مدّ بصر است می بیند اما آنچه از مدّ بصر خارج است ممکن نیست ادراک کند و تصوّر او را نمی تواند بکند مثلاً حیوان ممکن نیست ادراک این بکند که ارض کرویّ الشّکل است زیرا انسان از امور معلومه استدلال بر امور مجهوله کند و کشف حقائق مجهوله نماید . از جمله آفاق مائله را چون انسان بیند استنتاج کرویّت ارض نماید مثلاً قطب شمالی در عکّا ۳۳ درجه است یعنی

the animal, between the elevation of man and the abasement of the animal, between the perfections of man and the ignorance of the animal, between the light of man and the darkness of the animal, between the glory of man and the degradation of the animal! An Arab child of ten years can manage two or three hundred camels in the desert, and with his voice can lead them forward or turn them back. A weak Hindu can so control a huge elephant that the elephant becomes the most obedient of servants. All things are subdued by the hand of man; he can resist nature while all other creatures are captives of nature: none can depart from her requirements. Man alone can resist nature. Nature attracts bodies to the center of the earth; man through mechanical means goes far from it and soars in the air. Nature prevents man from crossing the seas; man builds a ship, and he travels and voyages across the great ocean, and so on; the subject is endless. For example, man drives engines over the mountains and through the wildernesses, and gathers in one spot the news of the events of the East and West. All this is contrary to nature. The sea with its grandeur cannot deviate by an atom from the laws of nature; the sun in all its magnificence cannot deviate as much as a needle's point from the laws of nature, and can never comprehend the conditions, the state, the qualities, the movements and the nature of man.

What, then, is the power in this small body of man which encompasses all this? What is this ruling power by which he subdues all things?

One more point remains. Modern philosophers say: "We have never seen the spirit in man, and in spite of our researches into the secrets of the human body, we do not perceive a spiritual power. How can we imagine a power which is not sensible?"

۳۳ درجه از افق مرتفعست چون انسان رو بقطب شمالی رود هر یک درجه که قطع مسافت نماید یک درجه قطب از افق صعود پیدا کند یعنی ارتفاع قطب شمالی ۳۴ درجه شود تا ارتفاع قطب بچهل درجه و پنجاه درجه و شصت درجه و هفتاد درجه اگر بقطب ارض رسد ارتفاع قطب بنود درجه رسد و در سمت الرأس رسد یعنی بالای سر این قطب امر محسوس است و این صعود نیز امر محسوس است که هر چه رو بقطب رود قطب بلندتر شود ازین دو امر معلوم یک امر مجهول کشف گردد که آن آفاق مائله است یعنی افق هر درجه ارض غیر افق درجه دیگر است این کیفیت را انسان ادراک کند و استدلال بامری مجهول که کرویت ارض است نماید اما حیوان ممکن نیست که ادراک اینرا بکند . و همچنین ممکن نیست که حیوان ادراک اینرا نماید که شمس مرکز است و ارض متحرک حیوان اسیر حواس است و مقید بآن است اموری که ماوراء حواس است که حواس در او تصرف ندارد ابداً ادراک نکند و حال آنکه در قوی و حواس ظاهره حیوان اعظم از انسانست . پس ثابت و محقق شد که در انسان یک قوه کاشفه ای هست که بآن ممتاز از

The theologians reply: "The spirit of the animal also is not sensible, and through its bodily powers it cannot be perceived. By what do you prove the existence of the spirit of the animal? There is no doubt that from its effects you prove that in the animal there is a power which is not in the plant, and this is the power of the senses—that is to say, sight, hearing and also other powers; from these you infer that there is an animal spirit. In the same way, from the proofs and signs we have mentioned, we argue that there is a human spirit. Since in the animal there are signs which are not in the plant, you say this power of sensation is a property of the animal spirit; you also see in man signs, powers and perfections which do not exist in the animal; therefore, you infer that there is a power in him which the animal is without."

If we wish to deny everything that is not sensible, then we must deny the realities which unquestionably exist. For example, ethereal matter is not sensible, though it has an undoubted existence. The power of attraction is not sensible, though it certainly exists. From what do we affirm these existences? From their signs. Thus this light is the vibration of that ethereal matter, and from this vibration we infer the existence of ether.

حیوانست و این است روح انسان . سبحان

الله انسان همیشه توجّهِش بعلوّ است و همّتش بلند است همیشه می‌خواهد که بعالمی اعظم از آن عالمی که هست برسد و بدرجه ای ما فوق درجه ای که هست صعود نماید حبّ علویّت از خصائص انسانست متحرّیم که بعضی فلاسفه امریکا و اروپا چگونه راضی شده‌اند که خود را تدنّی بعالم حیوان دهند و ترقّی معکوس نمایند وجود باید توجّهِش رو بعلوّ باشد و حال آنکه اگر بخود او بگوئی حیوانی بسیار دلتنگ میشود بسیار اوقاتش تلخ میشود . عالم انسان کجا عالم حیوان کجا کمالات انسان کجا جهالت حیوان کجا نورانیّت انسان کجا ظلمانیّت

حیوان کجا عزّت انسان کجا ذلّت حیوان کجا ؟ یک طفل ده ساله عرب در بادیه دویست سیصد شتر را مسخّر میکند بیک صدا میبرد و میآورد فیلی باین عظمت را یک هندوی ضعیف چنین مسخّر مینماید که در نهایت اطاعت حرکت نماید جمیع اشیا در دست انسان مسخّر است طبیعت را مقاومت میکند جمیع کائنات اسیر طبیعتند نمیتوانند از مقتضای طبیعت جدا شوند مگر انسان

که مقاومت طبیعت کند طبیعت جاذب مرکز است انسان
 بوسائطی دور از مرکز میشود در هوا پرواز نماید طبیعت مانع انسان
 از دخول در دریاست انسان کشتی سازد و در قطب محیط اعظم
 سیر و حرکت نماید و قس علی ذلک این مطلب بسیار مطوّلت
 مثلاً انسان در کوه و صحرا کشتی راند و وقوعات شرق و غرب را
 در یک نقطه جمع کند جمیع این کیفیات مقاومت طبیعت است .
 این دریای باین عظمت نمیتواند ذره ای از حکم طبیعت خارج شود
 آفتاب باین عظمت نتواند بقدر سر سوزن از حکم طبیعت خارج
 شود و ابداً ادراک شئون و احوال و خواصّ و حرکت و طبیعت
 انسان نتواند . پس در این جسم باین صغیری انسان چه قوّتست
 که محیط بر همه اینهاست این چه قوّه قاهره ایست که جمیع اشیا
 مقهور او میشوند ؟ یک چیزی باقی مانده است این است که
 فیلسوفهای جدید میگویند که ما ابداً در انسان روحی مشاهده
 نمینمائیم و آنچه در خفایای
 جسد انسان تحرّی مینمائیم یک قوّه معنویّه احساس نمیکنیم . یک
 قوّه ای که محسوس نیست چگونه تصوّر آن نمائیم ؟ الهیّون در

جواب گویند روح حیوان نیز محسوس نگردد و باین قوای جسمانیّه ادراک نشود بچه استدلال بر وجود روح حیوانی نمائیم شبهه ای نیست که از آثار استدلال بر آن کنی که در این حیوان قوّه ای که در نبات نیست هست آن قوّه حسّاسه است یعنی بیناست شنواست و همچنین قوای دیگر از اینها استدلال کنی که یک روح حیوانی هست . بهمین قسم از آن دلائل و آثار مذکوره استدلال کن که یک روح انسانی هست . پس در این حیوان چون آثاری هست که در نبات نیست گوئی که این قوای حسّیه از خصائص روح حیوانست و همچنین در انسان آثار و قوی و کمالاتی بینی که در حیوان موجود نیست پس استدلال کن که در انسان یک قوّه ای هست که حیوان از آن محروم است . و اگر چنانچه هر شیء غیر محسوس را انکار کنیم حقائق مسلّمه الوجود را باید انکار نمائیم . مثلاً ماده اثیریّه محسوس نیست و حال آنکه محقق الوجود است قوّه جاذبه محسوس نیست و حال آنکه محقق الوجود است از چه حکم بر وجود اینها میکنیم از آثارشان مثلاً این نور تموجات آن ماده اثیریّه است ازین تموجات

		استدلال بر وجود او کنیم .
49	<p>THE GROWTH AND DEVELOPMENT OF THE HUMAN RACE</p> <p>Question.—What do you say with regard to the theories held by some European philosophers on the growth and development of beings?</p> <p>Answer.—This subject was spoken of the other day, but we will speak of it again. Briefly, this question will be decided by determining whether species are original or not—that is to say, has the species of man been established from its origin, or was it afterward derived from the animals?</p> <p>Certain European philosophers agree that the species grows and develops, and that even change and alteration are also possible. One of the proofs that they give for this theory is that through the attentive study and verification of the science of geology it has become clear that the existence of the vegetable preceded that of the animal, and that of the animal preceded that of man. They admit that both the vegetable and the animal species have changed, for in some of the strata of the earth they have discovered plants which existed in the past and are now extinct; they have progressed, grown in strength, their form and appearance have changed, and so the species have altered. In the same way, in the strata of the earth there are some species of animals which have changed and are transformed. One of these animals is the serpent. There are indications that the serpent once had feet, but through the lapse of time those</p>	<p>مسأله نشو و ترقی کائنات</p> <p>سؤال</p> <p>در مسأله نشو و ترقی کائنات که رأی بعضی از فلاسفه اروپا است چه میگوئید ؟</p> <p>جواب</p> <p>در این مسأله روزی دیگر مذاکره شد باز مجدداً نیز صحبتی میشود . خلاصه این مسأله منتهی باصالت نوع و عدم آن میگردد یعنی نوعیت انسان از اصل اساس بوده است یا آنکه بعد از حیوان متفرع گشته . بعضی از فلاسفه اروپا بر آنند که نوع را نشو و ترقی بلکه تبدیل و تغییر نیز ممکن است . و از جمله ادله که بر این مدعی اقامه نموده‌اند اینست که بواسطه علم طبقات الارض و تدقیق و تحقیق در آن بر ما واضح و مشهود گشته سبقت وجود نبات بر حیوان و سبقت وجود حیوان بر انسان و بر آنند که جنس نبات و حیوان هر دو تغییر کرده زیرا در بعضی از طبقات ارض نباتها کشف شده که در قدیم بوده و الآن مفقود گردیده یعنی ترقی</p>

members have disappeared. In the same way, in the vertebral column of man there is an indication which amounts to a proof that, like other animals, he once had a tail. At one time that member was useful, but when man developed, it was no longer of use; and, therefore, it gradually disappeared. As the serpent took refuge under the ground and became a creeping animal, it was no longer in need of feet, so they disappeared; but their traces survive. The principal argument is this: that the existence of traces of members proves that they once existed, and as now they are no longer of service, they have gradually disappeared. Therefore, while the perfect and necessary members have remained, those which are unnecessary have gradually disappeared by the modification of the species, but the traces of them continue.

The first answer to this argument is the fact that the animal having preceded man is not a proof of the evolution, change and alteration of the species, nor that man was raised from the animal world to the human world. For while the individual appearance of these different beings is certain, it is possible that man came into existence after the animal. So when we examine the vegetable kingdom, we see that the fruits of the different trees do not arrive at maturity at one time; on the contrary, some come first and others afterward. This priority does not prove that the later fruit of one tree was produced from the earlier fruit of another tree.

Second, these slight signs and traces of members have perhaps a great reason of which the mind is not yet cognizant. How many things exist of which we do not yet know the reason! So the science of physiology—that is to say, the knowledge of the composition of the members—records that the reason and cause

نموده و قویتر گشته و شکل و هیأت تبدل یافته لهذا تبدیل نوع حاصل گشته . و همچنین در طبقات ارض انواعی از حیوانات بوده که تغیر و تبدل نموده از جمله آن حیوانات مار است که در او اعضای اثری موجود یعنی مدل بر آنست که وقتی مار پا داشته و لکن بمرو زمان آن عضو معدوم گشته و آثار باقی و برقرار . و همچنین در استخوان پشت انسان اثری هست و دلالت بر این مینماید که انسان مانند حیوانات سائره وقتی دَنبی داشته و بر آنند که آثارش باقی مانده وقتی آن عضو مفید بوده ولی چون انسان ترقی نموده آن عضو را فائده ای نماند لهذا بتدریج معدوم گردید . و مار نیز در زیر زمین مأوی یافت و از حیوانات زاحفه شد محتاج پیا نماند لهذا پا معدوم شد ولی اثرش باقی . و اعظم برهانش اینست که این اجزاء اثری دلالت بر اعضا مینماید و الآن بجهت عدم فائده بتدریج مفقود گردیده و آن اجزاء اثری را حال هیچ ثمری و حکمتی نه بنابراین اعضاء کامله لازمه باقی مانده و اجزای غیر لازمه از تغیر نوع بتدریج زائل گردیده ولی اثر باقی . جواب اولاً آنکه سبقت حیوان بر انسان دلیل ترقی و تغیر و تبدیل نوع نه که

of the difference in the colors of animals, and of the hair of men, of the redness of the lips, and of the variety of the colors of birds, is still unknown; it is secret and hidden. But it is known that the pupil of the eye is black so as to attract the rays of the sun, for if it were another color—that is, uniformly white—it would not attract the rays of the sun. Therefore, as the reason of the things we have mentioned is unknown, it is possible that the reason and the wisdom of these traces of members, whether they be in the animal or man, are equally unknown. Certainly there is a reason, even though it is not known.

Third, let us suppose that there was a time when some animals, or even man, possessed some members which have now disappeared; this is not a sufficient proof of the change and evolution of the species. For man, from the beginning of the embryonic period till he reaches the degree of maturity, goes through different forms and appearances. His aspect, his form, his appearance and color change; he passes from one form to another, and from one appearance to another. Nevertheless, from the beginning of the embryonic period he is of the species of man—that is to say, an embryo of a man and not of an animal; but this is not at first apparent, but later it becomes visible and evident. For example, let us suppose that man once resembled the animal, and that now he has progressed and changed. Supposing this to be true, it is still not a proof of the change of species. No, as before mentioned, it is merely like the change and alteration of the embryo of man until it reaches the degree of reason and perfection. We will state it more clearly. Let us suppose that there was a time when man walked on his hands and feet, or had a tail; this change and alteration is like that of the fetus in the womb of the mother. Although it

از عالم حیوان بعالم انسان آمده زیرا مادام حدوث این تکوّنات مختلفه مسلّم است جائز است که انسان بعد از حیوان تکوّن یافته چنانکه در عالم نبات ملاحظه مینمائیم که اثمار اشجار مختلفه کلّ دفعه و احده وجود نیاید . بلکه بعضی پیش بعضی پس وجود یابند این تقدّم دلیل بر آن نیست که این ثمر مؤخّر این شجر از ثمر مقدّم شجر دیگر حاصل گردیده ، ثانیاً این آثار صغیره و اجزاء اثریه را شاید حکمتی عظیم باشد که هنوز عقول مطّلع بر حکمت آن نگردیده‌اند و چه بسیار چیزها که در وجود موجود که حکمت آن الی الآن غیر معلوم چنانکه در علم فیزیولوژی یعنی معرفت ترکیب اعضا مذکور که حکمت و علّت اختلاف الوان حیوانات و موی انسان و قرمز بودن لبها و متنوّع بودن رنگهای طیور الی الآن غیر معلوم بلکه مخفی و مستور است مگر حکمت سیاهی تخم چشم آن معلوم گردیده که بجهت جذب شعاع آفتابست زیرا اگر لونی دیگر یعنی ساده و سفید بود جذب شعاع آفتاب نمی نمود . پس مادام حکمت این امور مذکوره مجهولست جائز است که حکمت و علّت اجزاء اثریه چه در حیوان چه در

changes in all ways, and grows and develops until it reaches the perfect form, from the beginning it is a special species. We also see in the vegetable kingdom that the original species of the genus do not change and alter, but the form, color and bulk will change and alter, or even progress.

To recapitulate: as man in the womb of the mother passes from form to form, from shape to shape, changes and develops, and is still the human species from the beginning of the embryonic period—in the same way man, from the beginning of his existence in the matrix of the world, is also a distinct species—that is, man—and has gradually evolved from one form to another. Therefore, this change of appearance, this evolution of members, this development and growth, even though we admit the reality of growth and progress,¹⁴¹ does not prevent the species from being original. Man from the beginning was in this perfect form and composition, and possessed capacity and aptitude for acquiring material and spiritual perfections, and was the manifestation of these words, “We will make man in Our image and likeness.”¹⁴² He has only become more pleasing, more beautiful and more graceful. Civilization has brought him out of his wild state, just as the wild fruits which are cultivated by a gardener become finer, sweeter and acquire more freshness and delicacy.

The gardeners of the world of humanity are the Prophets of God.

انسان نیز غیر معلوم باشد ولی البتّه حکمت دارد و لو غیر معلوم ،
ثالثاً فرض کنیم که وقتی بعضی از حیوانات حتّی انسان عضوی
داشتند که حال زائل گشته این برهان کافی بر تغییر و ترقّی نوع
نیست زیرا انسان از بدایت انعقاد نطفه تا بدرجه بلوغ رسد بهیأت
و اشکال متنوّعه در آید بکلی سیما و هیأت و شکل و لون تغییر
نماید یعنی از هیأتی بهیأتی دیگر و از شکلی بشکل دیگر تحویل
شود مع ذلک از

بدایت انعقاد نطفه نوع انسان بوده یعنی آن نطفه انسان بوده نه
حیوان ولی مخفی بود بعد ظاهر و آشکار شد . مثلاً فرض نمائیم که
وقتی انسان مشابّهتی بحیوان داشته و حال ترقّی کرده و تغییر یافته
بر فرض تسلیم این قول دلیل بر تغییر نوع نیست بلکه مانند
تغییر و تبدیل نطفه انسانست تا بدرجه رشد و کمال رسد چنانچه
ذکر شد . واضحتّر گوئیم فرض نمائیم وقتی انسان بچهار دست و
پا حرکت میکرد و یا اینکه ذَنّبی داشت این تغییر و تبدّل مانند
تغییر و تبدّل جنین است در رحم مادر هر چند از جمیع جهات

¹⁴¹: i.e., if we admit, for example, that man had formerly been a quadruped, or had had a tail.

¹⁴²Cf. Gen. 1:26.

تغییر نموده و نشو و ترقّی کرده تا باین هیأت تامّه رسیده ولی از بدایت نوع مخصوص بوده چنانچه در عالم نبات نیز ملاحظه مینمائیم که نوعیّت اصلیّه فسیله تغییر و تبدّل نکند ولی هیأت و رنگ و جسامت تغییر و تبدیل کند و یا خود ترقّی حاصل شود . خلاصه کلام اینکه انسان همچنانکه در رحم مادر از شکلی بشکلی دیگر و از هیأتی بهیأتی دیگر انتقال و تغییر و ترقّی مینماید معذّک از بدایت نطفه نوع انسان بوده بهمچنین انسان از بدایت تکوّن در رحم عالم نیز نوع ممتاز یعنی انسان بوده و از هیأتی بهیأت دیگر بتدریج انتقال نموده پس این تغییر هیأت و ترقّی اعضا و نشو و نما مانع از اصالت نوع نگردد این بر فرض تصدیق نشو و ترقّی انواع است و حال آنکه انسان از بدایت در این هیأت و ترکیب کامله بوده و قابلیت و استعداد اکتساب کمالات صوریه و معنویه داشته و مظهر لنعملنّ انساناً علی صورتنا و مثالنا گشته نهایتش اینست که خوشتر و ظریفتر و خوشگلتر گردیده و مدنیّت سبب شده که از حالت جنگلی بیرون آمده مانند اثمار جنگلی که بواسطه باغبانی تربیت شوند و خوشتر و شیرینتر گردند و طراوت

		و لطافت بیشتر یابند و باغبان عالم انسانی انبیای الهی هستند .
50	<p>SPIRITUAL PROOFS OF THE ORIGIN OF MAN</p> <p>The proofs which we have adduced relative to the origin of the human species were logical proofs. Now we will give the spiritual proofs, which are essential. For, as we have proved Divinity by logical arguments, and have also proved logically that man exists from his origin and foundation as man, and that his species has existed from all eternity, now we will establish spiritual proofs that human existence—that is, the species of man—is a necessary existence, and that without man the perfections of Divinity would not appear. But these are spiritual proofs, not logical proofs.</p> <p>We have many times demonstrated and established that man is the noblest of beings, the sum of all perfections, and that all beings and all existences are the centers from which the glory of God is reflected—that is to say, the signs of the Divinity of God are apparent in the realities of things and of creatures. Just as the terrestrial globe is the place where the rays of the sun are reflected—as its light, its heat and its influence are apparent and visible in all the atoms of the earth—so, in the same way, the atoms of beings, in this infinite space, proclaim and prove one of the divine perfections. Nothing is deprived of this benefit; either it is a sign of the mercy of God, or it is a sign of His power, His greatness, His justice, His nurturing providence; or it is a sign of the generosity of God, His vision, His hearing, His knowledge, His grace and so on.</p>	<p>براهین الهیه در اصل و مبدأ انسان</p> <p>این دلائل که بر اصلیت نوع انسان اقامه نمودیم ادله های عقلی بود حال ادله های الهی گوئیم و اصل دلیل آنست بجهت اینکه اثبات الوهیت را باده عقلیه کردیم و همچنین باده عقلیه ثابت شد که انسان از اصل و اساس انسان بوده و نوعیتش از قدیمست حال برهان الهی اقامه کنیم که وجود انسانی یعنی نوع انسان لازم الوجود است بدون انسان کمالات ربوبیت جلوه ننماید . اما این دلائل الهیه است نه دلائل عقلیه و چون بدلائل و براهین بکرات ثابت شد که انسان اشرف ممکنات است و جامع جمیع کمالات و جمیع کائنات و موجودات جلوه گاه تجلی الهی است یعنی آثار الوهیت الهیه در حقایق موجودات و جمیع کائنات ظاهر است مثل اینکه الآن کره ارض جلوه گاه اشعه شمس است یعنی نور و حرارت و تأثیر آفتاب در جمیع ذرات کره ارض ظاهر و عیانست بهمچنین ذرات کائنات عمومیه در این فضای نامتناهی هر یک حکایت و دلالت از کمالی از کمالات الهیه کنند و چیزی محروم نیست یا</p>

Without doubt each being is the center of the shining forth of the glory of God—that is to say, the perfections of God appear from it and are resplendent in it. It is like the sun, which is resplendent in the desert, upon the sea, in the trees, in the fruits and blossoms, and in all earthly things. The world, indeed each existing being, proclaims to us one of the names of God, but the reality of man is the collective reality, the general reality, and is the center where the glory of all the perfections of God shine forth—that is to say, for each name, each attribute, each perfection which we affirm of God there exists a sign in man. If it were otherwise, man could not imagine these perfections and could not understand them. So we say that God is the seer, and the eye is the sign of His vision; if this sight were not in man, how could we imagine the vision of God? For the blind (that is, one born blind) cannot imagine sight; and the deaf (that is, one deaf from birth) cannot imagine hearing; and the dead cannot realize life. Consequently, the Divinity of God, which is the sum of all perfections, reflects itself in the reality of man—that is to say, the Essence of Oneness is the gathering of all perfections, and from this unity He casts a reflection upon the human reality. Man, then, is the perfect mirror facing the Sun of Truth and is the center of radiation: the Sun of Truth shines in this mirror. The reflection of the divine perfections appears in the reality of man, so he is the representative of God, the messenger of God. If man did not exist, the universe would be without result, for the object of existence is the appearance of the perfections of God.

Therefore, it cannot be said there was a time when man was not. All that we can say is that this terrestrial globe at one time did not exist, and at its beginning man did not appear upon it. But from the beginning which has no beginning, to the end

آیت رحمت حقّ است یعنی دلالت بر رحمت حقّ میکند یا آیت قدرت حقّست یا آیت عظمت حقّ است یا آیت عدل حقّ است یا آیت ربّانیت حقّ است که پرورش میدهد یا آیت کرم حقّ است یا آیت بصر حقّست یا آیت سمع حقّ است یا آیت علم حقّ است یا آیت نعمت حقّ است و قس علی ذلک . مراد اینست که لابدّ هر کائنی از کائنات جلوه گاه تجلّی الهی است یعنی کمالات الهی در وی ظاهر است و تجلّی کرده است مثل اینکه آفتاب در این صحرا در این دریا در این اشجار در این اثمار در این ازهار در کلّ اشیاء ارضیه جلوه کرده . امّا عالم کائنات یعنی هر کائنی از موجودات از یک اسمی از اسماء الهی حکایت کند امّا حقیقت انسانیه حقیقت جامعه است حقیقت کلّیه است جلوه گاه تجلّی جمیع

کمالات الهیه است یعنی هر اسم و صفتی هر کمالی که از برای حقّ ثابت میکنیم یک آیتی از آن در انسان موجود است اگر آن در انسان موجود نبود انسان تصوّر آن کمال را نمیتوانست کرد و ادراک نمیتوانست نمود . مثلاً میگوئیم که خدا بصیر است این

which has no end, a Perfect Manifestation always exists. This Man of Whom we speak is not every man; we mean the Perfect Man. For the noblest part of the tree is the fruit, which is the reason of its existence. If the tree had no fruit, it would have no meaning. Therefore, it cannot be imagined that the worlds of existence, whether the stars or this earth, were once inhabited by the donkey, cow, mouse and cat, and that they were without man! This supposition is false and meaningless. The word of God is clear as the sun. This is a spiritual proof, but one which we cannot at the beginning put forth for the benefit of the materialists. First we must speak of the logical proofs, afterward the spiritual proofs.

چشم آیت بصر اوست اگر این بصر در انسان نبوده چگونه تصوّر بصیری الهی مینمودیم زیرا اکمه یعنی کور مادر زاد تصوّر بصر نتواند و اصمّ یعنی کر مادر زاد تصوّر سمع نتواند و مرده تصوّر حیات نتواند لهذا ربوبیت الهیه که مستجمعیت جمیع کمالات تجلّی در حقیقت انسانی کرده یعنی ذات احدیت مستجمع جمیع کمالاتست و از این مقام یک تجلّی بر حقیقت انسانیّه کرده یعنی شمس حقیقت اشراق در این آئینه نموده اینست که انسان مرآت تامّه ای مقابل شمس حقیقت است و جلوه گاه اوست تجلّی کمالات الهیه در حقیقت انسان ظاهر است اینست که خلیفه الله است رسول الله است . اگر انسان نباشد عالم وجود نتیجه ندارد چه که مقصد از وجود ظهور کمالات الهیه است لهذا نمیشود که بگوئیم که وقتی بوده که انسان نبوده منتهی این است که این کره ارضیه نبوده ولی این مظهریت کامله از اوّل لا اوّل الی آخر لا آخر بوده و این انسان که گوئیم مقصد هر انسان نیست مقصد انسان کاملست زیرا اشرف عضوی در شجره ثمره است و مقصد اصلی اوست اگر شجره ثمره نداشته

		<p>باشد مهملست لهذا نمیشود تصوّر اینرا کرد که عالم وجود چه علوی و چه سفلی بحر و گاو و موش و گربه معمور بود و از انسان محروم این تصوّر باطل است مهملست حرف حقّ واضح است مثل آفتابست . این دلیل الهی است اما بمادّیّون نمیشود در ابتدا اقامه این دلیل نمود اوّل باید دلیل عقلی ذکر کرد بعد دلیل الهی .</p>
51	<p>THE SPIRIT AND MIND OF MAN HAVE EXISTED FROM THE BEGINNING</p> <p>Question.—Does man in the beginning possess mind and spirit, or are they an outcome of his evolution?</p> <p>Answer.—The beginning of the existence of man on the terrestrial globe resembles his formation in the womb of the mother. The embryo in the womb of the mother gradually grows and develops until birth, after which it continues to grow and develop until it reaches the age of discretion and maturity. Though in infancy the signs of the mind and spirit appear in man, they do not reach the degree of perfection; they are imperfect. Only when man attains maturity do the mind and the spirit appear and become evident in utmost perfection.</p> <p>So also the formation of man in the matrix of the world was in the beginning like the embryo; then gradually he made progress in perfectness, and grew and developed until he reached the state of maturity, when the mind and spirit became visible in</p>	<p>آیا روح و عقل در انسان حین ولادت ظهور نموده‌اند ؟</p> <p>سؤال</p> <p>آیا انسان در ابتدا عقل و روح داشت و آیا ظهور آنها بواسطه نموّ تدریجی انسان بود یا اینکه انسان فقط بعد از کمال نموّ خود بآنها رسید ؟</p> <p>جواب</p> <p>ابتدای تکوّن انسان در کره ارض مانند تکوّن انسان در رحم مادر است . نطفه در رحم مادر بتدریج نشو و نما نماید تا تولّد شود و بعد از ولادت نشو و نما نماید تا بدرجه رشد و بلوغ رسد . هر چند در طفولیت آثار عقل و روح از انسان ظاهر است و لکن در رتبه کمال نیست ناقص است چون بلوغ رسد عقل و روح</p>

the greatest power. In the beginning of his formation the mind and spirit also existed, but they were hidden; later they were manifested. In the womb of the world mind and spirit also existed in the embryo, but they were concealed; afterward they appeared. So it is that in the seed the tree exists, but it is hidden and concealed; when it develops and grows, the complete tree appears. In the same way the growth and development of all beings is gradual; this is the universal divine organization and the natural system. The seed does not at once become a tree; the embryo does not at once become a man; the mineral does not suddenly become a stone. No, they grow and develop gradually and attain the limit of perfection.

All beings, whether large or small, were created perfect and complete from the first, but their perfections appear in them by degrees. The organization of God is one; the evolution of existence is one; the divine system is one. Whether they be small or great beings, all are subject to one law and system. Each seed has in it from the first all the vegetable perfections. For example, in the seed all the vegetable perfections exist from the beginning, but not visibly; afterward little by little they appear. So it is first the shoot which appears from the seed, then the branches, leaves, blossoms and fruits; but from the beginning of its existence all these things are in the seed, potentially, though not apparently.

In the same way, the embryo possesses from the first all perfections, such as the spirit, the mind, the sight, the smell, the taste—in one word, all the powers—but they are not visible and become so only by degrees.

Similarly, the terrestrial globe from the beginning was created

بنهایت کمال ظاهر و باهر گردد . و همچنین در تکوّن انسان در رحم عالم در بدایت مانند نطفه بود بعد بتدریج ترقّی در مراتب کرد و نشو و نما نموده تا برتبه بلوغ رسیده در رتبه بلوغ عقل و روح در نهایت کمال در انسان ظاهر و آشکار گشته . در بدایت تکوّن نیز عقل و روح موجود بود ولی مکنون بود بعد ظهور یافت زیرا در عالم رحم نیز در نطفه عقل و روح موجود است ولی مکتوم است بعد ظاهر میشود مانند دانه که شجره در آن موجود است و لیکن مکتوم و مستور است چون دانه نشو و نما ماید شجره بتمامه ظاهر شود . بهمچنین نشو و نمای جمیع کائنات بتدریج است این قانون کلی الهی و نظم طبیعی است دانه بگتّه شجره نمیشود نطفه دفعهً واحده انسان نمیشود جماد دفعهً واحده حجر نمیشود بلکه بتدریج نشو و نما میکنند و بحدّ کمال میرسند . جمیع کائنات چه از کلیّات و چه از جزئیّات از اوّل تمام و کامل خلق شده است منتهاش اینست که بتدریج این کمالات در او ظاهر میشود و قانون الهی یکیست ترقّیات وجودی یکیست نظام الهی یکیست چه از کائنات صغیره و چه از کائنات کبیره جمیع در تحت یک قانون و

with all its elements, substances, minerals, atoms and organisms; but these only appeared by degrees: first the mineral, then the plant, afterward the animal, and finally man. But from the first these kinds and species existed, but were undeveloped in the terrestrial globe, and then appeared only gradually. For the supreme organization of God, and the universal natural system, surround all beings, and all are subject to this rule. When you consider this universal system, you see that there is not one of the beings which at its coming into existence has reached the limit of perfection. No, they gradually grow and develop, and then attain the degree of perfection.

نظامند . هر دانه ای از ابتدا جمیع کمالات نباتیه در او موجود است مثلاً این دانه از بدایت جمیع کمالات نباتیه در او موجود بود اما آشکار نبود بعد بتدریج در او ظاهر گشت مثلاً از دانه اول ساقه بعد شاخه بعد برگ بعد شکوفه بعد ثمر ظاهر گردد اما در بدایت تکون جمیع اینها در دانه بالقوه موجود است اما ظاهر نیست . همین قسم نطفه از بدایت دارای جمیع کمالاتست مثل روح و عقل و بصر و شامه و ذائقه مختصر جمیع قوی لکن ظاهر نیست بعد بتدریج ظاهر میشود . همین قسم کره ارض از اول با جمیع عناصر و مواد و معادن و اجزا و ترکیب خلق شده اما بتدریج هر یک از اینها ظاهر گشت اول جماد و بعد نبات و بعد حیوان و بعد انسان ظاهر شد اما از اول این اجناس و انواع در کمون کره ارض موجود بوده است و بعد بتدریج ظاهر شد زیرا قانون اعظم الهی و نظام طبیعی عمومی که محیط بر جمیع کائناتست و کل در تحت حکم آن چنین است و چون بآن نظام عمومی نظر نمائی بینی که کائنی از کائنات بمحض تکون بحد کمال نرسد بلکه بتدریج نشو و نما نماید

پس بدرجه کمال رسد .

52

THE APPEARING OF THE SPIRIT IN THE BODY

Question.—What is the wisdom of the spirit's appearing in the body?

Answer.—The wisdom of the appearance of the spirit in the body is this: the human spirit is a Divine Trust, and it must traverse all conditions, for its passage and movement through the conditions of existence will be the means of its acquiring perfections. So when a man travels and passes through different regions and numerous countries with system and method, it is certainly a means of his acquiring perfection, for he will see places, scenes and countries, from which he will discover the conditions and states of other nations. He will thus become acquainted with the geography of countries and their wonders and arts; he will familiarize himself with the habits, customs and usages of peoples; he will see the civilization and progress of the epoch; he will become aware of the policy of governments and the power and capacity of each country. It is the same when the human spirit passes through the conditions of existence: it will become the possessor of each degree and station. Even in the condition of the body it will surely acquire perfections.

Besides this, it is necessary that the signs of the perfection of the spirit should be apparent in this world, so that the world of creation may bring forth endless results, and this body may receive life and manifest the divine bounties. So, for example,

حکمت ظهور روح در جسد

سؤال

حکمت روح در جسد چه بود ؟

جواب

حکمت ظهور روح در جسد اینست روح انسانی ودیعه رحمانیست باید جمیع مراتب را سیر کند زیرا سیر و حرکت او در مراتب وجود سبب اکتساب کمالاتست . مثلاً انسان چون در اقالیم و ممالک مختلفه متعدده بقاعده و ترتیب سیر و حرکت کند البتّه سبب اکتساب کمال است زیرا مشاهده مواقع و مناظر و ممالک نماید و اکتشاف شؤون و احوال سائر طوائف کند و مطلع بـجغرافیای بلاد شود و صنایع و بدایع ممالک اکتشاف کند و اطلاع بر روش و سلوک و عادات اهالی نماید و مدنیّت و ترقیات عصریّه بیند و بر سیاست حکومت و استعداد و قابلیت هر مملکت اطلاع حاصل نماید . بهمچنین روح انسانی چون سیر در مراتب وجود کند و دارنده هر رتبه و مقام گردد حتّی رتبه جسد البتّه اکتساب کمالات

the rays of the sun must shine upon the earth, and the solar heat develop the earthly beings; if the rays and heat of the sun did not shine upon the earth, the earth would be uninhabited, without meaning; and its development would be retarded. In the same way, if the perfections of the spirit did not appear in this world, this world would be unenlightened and absolutely brutal. By the appearance of the spirit in the physical form, this world is enlightened. As the spirit of man is the cause of the life of the body, so the world is in the condition of the body, and man is in the condition of the spirit. If there were no man, the perfections of the spirit would not appear, and the light of the mind would not be resplendent in this world. This world would be like a body without a soul.

This world is also in the condition of a fruit tree, and man is like the fruit; without fruit the tree would be useless.

Moreover, these members, these elements, this composition, which are found in the organism of man, are an attraction and magnet for the spirit; it is certain that the spirit will appear in it. So a mirror which is clear will certainly attract the rays of the sun. It will become luminous, and wonderful images will appear in it—that is to say, when these existing elements are gathered together according to the natural order, and with perfect strength, they become a magnet for the spirit, and the spirit will become manifest in them with all its perfections.

Under these conditions it cannot be said, “What is the necessity for the rays of the sun to descend upon the mirror?”—for the connection which exists between the reality of things, whether they be spiritual or material, requires that when the mirror is clear and faces the sun, the light of the sun must become

نماید . و از این گذشته باید که آثار کمالات روح در این عالم ظاهر شود تا عالم این کون نتیجه نا متناهی حاصل نماید و این جسد امکان جان پذیرد و فیوضات الهیه جلوه فرماید . مثلاً شعاع شمس باید بر ارض بتابد و حرارت آفتاب کائنات ارضیه را تربیت نماید و اگر شعاع و حرارت آفتاب بر زمین نتابد زمین معطل و مهمل و معوق ماند . همچنین اگر کمالات روح در این عالم ظاهر نشود این عالم عالم ظلمانی

حیوانی محض شود بظهور روح در هیکل جسمانی این عالم نورانی گردد روح انسان سبب حیات جسد انسانست . همچنین عالم بمنزله جسد است و انسان بمنزله روح اگر انسان نبود و ظهور کمالات روح نبود و انوار عقل در این عالم جلوه نمینمود این عالم مانند جسد بیروح بود . و همچنین این عالم بمنزله شجره است و انسان بمثابه ثمره اگر ثمر نبود شجر مهمل بود . و از این گذشته این اعضا و اجزا و ترکیبی که در اعضای بشریست این جاذب و مغناطیس روح است لابد است که روح ظاهر شود . مثلاً آئینه که صافی شد لابد جذب شعاع آفتاب کند و روشن گردد و

	<p>apparent in it. In the same way, when the elements are arranged and combined in the most glorious system, organization and manner, the human spirit will appear and be manifest in them. This is the decree of the Powerful, the Wise.</p>	<p>انعکاسات عظیمه در آن پدیدار شود یعنی این عناصر کونیّه چون بنظم طبیعی در کمال اتقان جمع و ترکیب گردد مغناطیس روح شود و روح بجمع کمالات در آن جلوه نماید . دیگر در این مقام گفته نمیشود که چه لزوم دارد که شعاع آفتاب تنزل در آینه نماید زیرا ارتباط در میان حقایق اشیا چه روحانی چه جسمانی مقتضی آنست که چون آینه صافی گشت و تقابل بآفتاب یافت شعاع آفتاب در آن ظاهر گردد بهمچنین چون عناصر باشرف نظم و ترتیب و کیفیت ترکیب و امتزاج یافت روح انسانی در آن ظاهر و آشکار شود ذلک تقدیر العزیز العلیم .</p>
53	<p>THE RELATION BETWEEN GOD AND THE CREATURE</p> <p>Question.—What is the nature of the connection between God and the creature—that is to say, between the Independent, the Most High, and the other beings?</p> <p>Answer.—The connection between God and the creatures is that of the creator to the creation; it is like the connection between the sun and the dark bodies of contingent beings, and is the connection between the maker and the things that he has made. The sun in its own essence is independent of the bodies</p>	<p>تعلّق حقّ بخلق بچه نحو است ؟</p> <p>سؤال</p> <p>تعلّق حقّ بخلق یعنی واجب تعالی بسائر کائنات بچه نحو است ؟</p> <p>جواب</p> <p>تعلّق حقّ بخلق تعلّق موجد است بموجود تعلّق آفتابست باجسام مظلّمه از ممکنات و تعلّق صانع است بمصنوعات . آفتاب در حیّز ذاتش مقدّس از اجسام مستنیره است بلکه نور آفتاب نیز در حدّ</p>

which it lights, for its light is in itself and is free and independent of the terrestrial globe; so the earth is under the influence of the sun and receives its light, whereas the sun and its rays are entirely independent of the earth. But if there were no sun, the earth and all earthly beings could not exist.

The dependence of the creatures upon God is a dependence of emanation—that is to say, creatures emanate from God; they do not manifest Him.¹⁴³ The relation is that of emanation and not that of manifestation. The light of the sun emanates from the sun; it does not manifest it. The appearance through emanation is like the appearance of the rays from the luminary of the horizons of the world—that is to say, the holy essence of the Sun of Truth is not divided and does not descend to the condition of the creatures. In the same way, the globe of the sun does not become divided and does not descend to the earth. No, the rays of the sun, which are its bounty, emanate from it and illumine the dark bodies.

But the appearance through manifestation is the manifestation of the branches, leaves, blossoms and fruit from the seed; for the seed in its own essence becomes branches and fruits, and its reality enters into the branches, the leaves and fruits. This appearance through manifestation would be for God, the Most High, simple imperfection; and this is quite impossible, for the implication would be that the Absolute Preexistent is qualified with phenomenal attributes. But if this were so, pure independence would become mere poverty, and true existence would become nonexistence, and this is impossible.

ذاتش مقدّس و مستغنی از کره ارض است . هر چند کره ارض در تحت تربیت آفتابست و مستفیض از انوار او ولی آفتاب و شعاع مقدّس از آن اگر آفتاب نبود کره ارض و جمیع موجودات ارضیّه مشهود نمیشد . قیام خلق بحقّ قیام صدور است یعنی خلق از حقّ صادر شده است نه ظاهر تعلّق صدور دارد نه تعلّق ظهور . انوار آفتاب از آفتاب صدور یافته نه ظهور یافته تجلّی صدوری چون تجلّی شعاع از نیر آفاق است یعنی ذات مقدّس شمس حقیقت تجزّی نیابد و برتبه خلق تنزّل ننماید چنانکه قرص شمس را تجزّی و تنزّل بکره ارض نه بلکه شعاع آفتاب که فیض است از آفتاب صادر و اجسام مظلّمه را روشن نماید . و امّا تجلّی ظهوری ظهور افنان و اوراق و ازهار و اثمار از حبه است زیرا حبه بذاته افنان و اثمار گردد حقیقتش تنزّل در شاخ و برگ و میوه نماید . و این تجلّی ظهوری در حقّ باری تعالی نقص صرف و ممتنع و مستحیل است زیرا لازم آید که قدم محض بصفت حدوث متّصف گردد و غنای صرف فقر محض شود و حقیقت وجود عدم گردد و این محالست

¹⁴³This subject, of emanation and manifestation, is more fully explained in the following chapter.

Therefore, all creatures emanate from God—that is to say, it is by God that all things are realized, and by Him that all beings have attained to existence. The first thing which emanated from God is that universal reality, which the ancient philosophers termed the “First Mind,” and which the people of Bahá call the “First Will.” This emanation, in that which concerns its action in the world of God, is not limited by time or place; it is without beginning or end—beginning and end in relation to God are one. The preexistence of God is the preexistence of essence, and also preexistence of time, and the phenomenality of contingency is essential and not temporal, as we have already explained one day at table.¹⁴⁴

Though the “First Mind” is without beginning, it does not become a sharer in the preexistence of God, for the existence of the universal reality in relation to the existence of God is nothingness, and it has not the power to become an associate of God and like unto Him in preexistence. This subject has been before explained.

The existence of living things signifies composition, and their death, decomposition. But universal matter and the elements do not become absolutely annihilated and destroyed. No, their nonexistence is simply transformation. For instance, when man is annihilated, he becomes dust; but he does not become absolutely nonexistent. He still exists in the shape of dust, but transformation has taken place, and this composition is accidentally decomposed. The annihilation of the other beings is the same, for existence does not become absolute nonexistence, and absolute nonexistence does not become

لهذا جميع کائنات از حقّ صدور یافته است . یعنی ما یتحقّق به الاشیاء حقّ است و ممکنات باو وجود یافته است . و اوّل صادر از حقّ آن حقیقت کلّیه که باصطلاح فلاسفه سلف عقل اوّل نامند و باصطلاح اهل بها مشیّت اوّلّیه نامند و این صدور من حیث الفعل در عالم حقّ بامکنه و زمان محدود نه لا اوّل و لا آخر له است اوّل و آخر بالنّسبه بحقّ یکسانست و قدم حقّ قدم ذاتی و زمانی و حدوث امکان حدوث ذاتیست نه زمانی چنانکه از پیش روزی در سر ناهار بیان شد و لا اوّلّیت عقل اوّل شریک حقّ در قدم نگردد چه که وجود حقیقت کلّیه بالنّسبه بوجود حقّ از اعدام است حکم وجود ندارد تا شریک و مثیل او در قدم گردد و بیان این مسأله از پیش گذشت . امّا وجود اشیا حیاتش عبارت از ترکیب است و مماتش عبارت از تحلیل امّا مادّه و عناصر کلّیه محو و معدوم صرف نگردد بلکه انعدام عبارت از انقلابست مثلاً انسان چون معدوم شود خاک گردد امّا عدم صرف نشود باز وجود خاکی دارد ولی انقلاب حاصل و بر آن ترکیب تحلیل عارض

¹⁴⁴Cf. “Real Preexistence,” p. 280.

	existence.	<p>بهمچنین است انعدام سائر موجودات زیرا وجود عدم محض نگردد و عدم محض وجود نیابد .</p>
54	<p>ON THE PROCEEDING OF THE HUMAN SPIRIT FROM GOD</p> <p>Question.—In the Bible it is said that God breathed the spirit into the body of man. What is the meaning of this verse?</p> <p>Answer.—Know that proceeding is of two kinds: the proceeding and appearance through emanation, and the proceeding and appearance through manifestation. The proceeding through emanation is like the coming forth of the action from the actor, of the writing from the writer. Now the writing emanates from the writer, and the discourse emanates from the speaker, and in the same way the human spirit emanates from God. It is not that it manifests God—that is to say, no part has been detached from the Divine Reality to enter the body of man. No, as the discourse emanates from the speaker, the spirit appears in the body of man.</p> <p>But the proceeding through manifestation is the manifestation of the reality of a thing in other forms, like the coming forth of this tree from the seed of the tree, or the coming forth of the flower from the seed of the flower, for it is the seed itself which appears in the form of the branches, leaves and flowers. This is called the proceeding through manifestation. The spirits of men, with reference to God, have dependence through emanation, just as the discourse proceeds from the speaker and the writing</p>	<p>قیام ارواح بحق</p> <p>سؤال از قیام ارواح بحق زیرا در تورات میفرماید که در جسم آدم روح دمید</p> <p>جواب</p> <p>بدانکه قیام بر دو قسم است قیام و تجلی صدوری و قیام و تجلی ظهوری . قیام صدوری مثل قیام صنع بصانع است یعنی کتابت بکاتب حال این کتابت از کاتب صادر گشته و این نطق از این ناطق صادر گشته . همچنین این روح انسانی از حقّ صادر شده نه اینست از حقّ ظاهر شده یعنی جزئی از حقیقت الوهیت انفکاک نیافته و در جسد آدم داخل نشده بلکه روح مانند نطق از ناطق صادر شده و در جسد آدم ظاهر گشته . و اما قیام ظهوری ظهور حقیقت شیء است بصور دیگر مثل قیام این شجر بدانکه شجر است و قیام این گل بدانکه گل زیرا نفس دانه بصور شاخه و برگ و گل ظاهر شده است این را قیام ظهوری گویند . ارواح انسانی بحق</p>

from the writer—that is to say, the speaker himself does not become the discourse, nor does the writer himself become the writing; no, rather they have the proceeding of emanation. The speaker has perfect ability and power, and the discourse emanates from him, as the action does from the actor. The Real Speaker, the Essence of Unity, has always been in one condition, which neither changes nor alters, has neither transformation nor vicissitude. He is the Eternal, the Immortal. Therefore, the proceeding of the human spirits from God is through emanation. When it is said in the Bible that God breathed His spirit into man, this spirit is that which, like the discourse, emanates from the Real Speaker, taking effect in the reality of man.

But the proceeding through manifestation (if by this is meant the divine appearance, and not division into parts), we have said, is the proceeding and the appearance of the Holy Spirit and the Word, which is from God. As it is said in the Gospel of John, “In the beginning was the Word, and the Word was with God”;¹⁴⁵ then the Holy Spirit and the Word are the appearance of God. The Spirit and the Word mean the divine perfections that appeared in the Reality of Christ, and these perfections were with God; so the sun manifests all its glory in the mirror. For the Word does not signify the body of Christ, no, but the divine perfections manifested in Him. For Christ was like a clear mirror which was facing the Sun of Reality; and the perfections of the Sun of Reality—that is to say, its light and heat—were visible and apparent in this mirror. If we look into the mirror, we see the sun, and we say, “It is the sun.” Therefore, the Word and the Holy Spirit, which signify the

قیام صدوری دارند مثل اینکه نطق از ناطق و کتابت از کاتب یعنی نفس ناطق نطق نمیشود و نفس کاتب کتابت نمیشود بلکه قیام صدوری دارند زیرا ناطق در کمال قدرت و قوتست ولی نطق از او صادر گردد مثل اینکه فعل از فاعل صادر میشود . و ناطق حقیقی ذات احدیت لم یزل بر حالت واحده بوده تغییر و تبدیلندارد تحویل و انقلابی نجوید ابدی سرمدیست لهذا قیام ارواح انسانی بحق قیام صدوریست و اینکه در تورات میفرماید که خداوند روحش را در آدم دمید این روحیست که مانند نطق است از ناطق حقیقی صدور یافته و در حقیقت آدم تأثیر نموده . اما قیام ظهوری اگر مقصد تجلی باشد نه تجزی گفتیم آن قیام و تجلی روح القدس و کلمه است که بحق است . در انجیل یوحنا میفرماید در بدو کلمه بود و آن کلمه نزد خدا بود پس روح القدس و کلمه تجلی حق است و روح و کلمه عبارتست از کمالات الهی که در حقیقت مسیح تجلی نموده و آن کمالات نزد خدا بود مثل آفتاب که در آئینه بتمام ظهور جلوه نموده زیرا مقصود از کلمه جسد مسیح نیست بلکه مقصد

¹⁴⁵John 1:1.

perfections of God, are the divine appearance. This is the meaning of the verse in the Gospel which says: "The Word was with God, and the Word was God";¹⁴⁶ for the divine perfections are not different from the Essence of Oneness. The perfections of Christ are called the Word because all the beings are in the condition of letters, and one letter has not a complete meaning, while the perfections of Christ have the power of the word because a complete meaning can be inferred from a word. As the Reality of Christ was the manifestation of the divine perfections, therefore, it was like the word. Why? because He is the sum of perfect meanings. This is why He is called the Word.

And know that the proceeding of the Word and the Holy Spirit from God, which is the proceeding and appearance of manifestation, must not be understood to mean that the Reality of Divinity had been divided into parts, or multiplied, or that it had descended from the exaltation of holiness and purity. God forbid! If a pure, fine mirror faces the sun, the light and heat, the form and the image of the sun will be resplendent in it with such manifestation that if a beholder says of the sun, which is brilliant and visible in the mirror, "This is the sun," it is true. Nevertheless, the mirror is the mirror, and the sun is the sun. The One Sun, even if it appears in numerous mirrors, is one. This state is neither abiding nor entering, neither commingling nor descending; for entering, abiding, descending, issuing forth and commingling are the necessities and characteristics of bodies, not of spirits; then how much less do they belong to the sanctified and pure Reality of God. God is exempt from all that is not in accordance with His purity and His exalted and

کمالات الهیّه است که در مسیح ظاهر شده چه که مسیح مانند آئینه صافی بود که مقابل شمس حقیقت بود و کمالات شمس حقیقت یعنی ضیاء و حرارتش در آن آئینه ظاهر و عیان بود چون در آئینه نظر کنیم آفتاب مشاهده کنیم و گوئیم این آفتابست پس کلمه و روح القدس که عبارت از کمالات الهیّه است تجلّی الهیست . اینست معنی آیه انجیل که میفرماید کلمه نزد خدا بود

و خدا کلمه بود زیرا کمالات الهیّه ممتاز از ذات احدیت نیست و کمالات عیسویّه را کلمه خوانند بجهت اینکه جمیع کائنات بمنزله حروفند از حرف معنی تامّ حاصل نمیشود ولی کمالات مسیحیّه مقام کلمه دارد بجهت اینکه از کلمه معنی تامّ استفاده میشود چون حقیقت مسیحیّه ظهور کمالات الهیّه بود لهذا بمثابه کلمه بود چرا بجهت اینکه جامع معنای تامّ بود این است که کلمه گفته شده است . و بدانکه از قیام کلمه و روح القدس بحقّ قیام تجلّی ظهوری چنان گمان نشود که حقیقت الوهیت تجزّی یافته یا آنکه تعدّد جسته و یا آنکه از علوّ تقدیس و تنزیه تنزّل نموده حاشا ثمّ حاشا

¹⁴⁶John 1:1.

sublime sanctity.

The Sun of Reality, as we have said, has always been in one condition; it has no change, no alteration, no transformation and no vicissitude. It is eternal and everlasting. But the Holy Reality of the Word of God is in the condition of the pure, fine and shining mirror; the heat, the light, the image and likeness—that is to say, the perfections of the Sun of Reality—appear in it. That is why Christ says in the Gospel, “The Father is in the Son”—that is to say, the Sun of Reality appears in the mirror.¹⁴⁷ Praise be to the One Who shone upon this Holy Reality, Who is sanctified among the beings!

زیرا اگر آئینه صاف لطیف تقابل بافتاب نماید انوار و حرارت و صورت و مثال آفتاب در آن چنان تجلّی ظهوری نماید که اگر ناظری بافتاب درخشنده و مشهود در آئینه صافی لطیف گوید که این آفتابست صادق است ولی آئینه آئینه است و آفتاب آفتاب شمس واحد و لو در مرایای متعدّده جلوه نماید واحد است . این مقام نه حلولست و نه دخول و نه امتزاج و نه نزول زیرا دخول و حلول و نزول و خروج و امتزاج از لوازم و خواصّ اجسام است نه ارواح تا چه رسد بحقیقت مقدّسه منزّه حضرت الوهیت " تبارک الله عن کلّ ما

لا ینبغی لتزیهه و تقدیسه و تعالی علوّاً کبیراً ". شمس حقیقت چنانکه گفتیم لم یزل بر حالت واحده بوده است تغیر و تبدیلی ندارد تحویل و انقلابی نجوید ازلی است سرمدیست ولی حقیقت مقدّسه کلمه الله بمنزله آئینه صافی و لطیف و نورانیست حرارت و ضیاء و صورت و مثال یعنی کمالات شمس حقیقت در آن جلوه نماید اینست که حضرت مسیح در انجیل میفرماید پدر در پسر

¹⁴⁷Cf. John 14:11; 17:21.

		<p>است یعنی شمس حقیقت در این آئینه جلوه نموده است " سبحان من اشرق علی هذه الحقيقة المقدسة من الكائنات " .</p>
55	<p>SOUL, SPIRIT AND MIND</p> <p>Question.—What is the difference between the mind, spirit and soul?</p> <p>Answer.—It has been before explained that spirit is universally divided into five categories: the vegetable spirit, the animal spirit, the human spirit, the spirit of faith, and the Holy Spirit.</p> <p>The vegetable spirit is the power of growth which is brought about in the seed through the influence of other existences.</p> <p>The animal spirit is the power of all the senses, which is realized from the composition and mingling of elements; when this composition decomposes, the power also perishes and becomes annihilated. It may be likened to this lamp: when the oil, wick and fire are combined, it is lighted; and when this combination is dissolved—that is to say, when the combined parts are separated from one another—the lamp also is extinguished.</p> <p>The human spirit which distinguishes man from the animal is the rational soul, and these two names—the human spirit and the rational soul—designate one thing. This spirit, which in the terminology of the philosophers is the rational soul, embraces all beings, and as far as human ability permits discovers the</p>	<p>فرق میان روح و عقل و نفس</p> <p>سؤال</p> <p>فرق میانه عقل و روح و نفس چه چیز است ؟</p> <p>جواب</p> <p>از پیش بیان شد که کلیّه ارواح در پنج نوع تقسیم میشود روح نباتی روح حیوانی روح انسانی روح ایمانی روح القدس . اما روح نباتی قوه نامیه است که از تأثیر کائنات سائر در دانه حاصل میشود . اما روح حیوانی یک قوه جامعه حسّاسه است که از ترکیب و امتزاج عناصر تحقّق یابد و چون این ترکیب تحلیل جوید آن قوه نیز محو و فانی گردد مثلش مثل این سراج است که چون این روغن و فتیل و آتش جمع و ترکیب شود این سراج روشن شود و چون این ترکیب تحلیل گردد یعنی اجزاء مرکّبه از یکدیگر جدا شود این سراج نیز خاموش گردد . اما روح انسانی که ما به الامتیاز انسان از حیوانست همان نفس ناطقه است و این دو اسم یعنی روح انسانی</p>

	<p>realities of things and becomes cognizant of their peculiarities and effects, and of the qualities and properties of beings. But the human spirit, unless assisted by the spirit of faith, does not become acquainted with the divine secrets and the heavenly realities. It is like a mirror which, although clear, polished and brilliant, is still in need of light. Until a ray of the sun reflects upon it, it cannot discover the heavenly secrets.</p> <p>But the mind is the power of the human spirit. Spirit is the lamp; mind is the light which shines from the lamp. Spirit is the tree, and the mind is the fruit. Mind is the perfection of the spirit and is its essential quality, as the sun's rays are the essential necessity of the sun.</p> <p>This explanation, though short, is complete; therefore, reflect upon it, and if God wills, you may become acquainted with the details.</p>	<p>و نفس ناطقه عنوان شیء واحد است و این روح که باصطلاح حکما نفس ناطقه است محیط بر کائنات سائر است و بقدر استطاعت بشریّه اکتشاف حقایق اشیا نماید و بر خواصّ و تأثیر ممکنات و کیفیّت و خصایص موجودات اطلاع یابد ولی تا بروح ایمانی مؤیّد نگردد مطلع باسرار الهیّه و حقائق لاهوتیّه نشود مانند آئینه است هر چند صاف و لطیف و شفاف است ولی محتاج بانوار است تا پرتوی از آفتاب بر او نتابد اکتشاف اسرار الهی نماید . امّا عقل قوّه روح انسانی است روح بمنزله سراج است عقل بمنزله انوار که از سراج ساطع است روح بمنزله شجر است و عقل بمثابة ثمر عقل کمال روح است و صفت متلازمه آنست مثل شعاع آفتاب که لزوم ذاتی شمس است . این بیان هر چند مختصر است ولی مکمل است دیگر شما فکر در آن نمائید ان شاء الله مطلع بر تفصیل آن خواهید شد .</p>
56	<p>THE PHYSICAL POWERS AND THE INTELLECTUAL POWERS</p> <p>In man five outer powers exist, which are the agents of</p>	<p>قوای جسمانیّه و قوای معنویّه</p> <p>در انسان قوای خمسه ظاهره جسمانیّه موجود و این قوی واسطه ادراک است یعنی باین قوای خمسه انسان کائنات جسمانیّه را</p>

<p>perception—that is to say, through these five powers man perceives material beings. These are sight, which perceives visible forms; hearing, which perceives audible sounds; smell, which perceives odors; taste, which perceives foods; and feeling, which is in all parts of the body and perceives tangible things. These five powers perceive outward existences.</p> <p>Man has also spiritual powers: imagination, which conceives things; thought, which reflects upon realities; comprehension, which comprehends realities; memory, which retains whatever man imagines, thinks and comprehends. The intermediary between the five outward powers and the inward powers is the sense which they possess in common—that is to say, the sense which acts between the outer and inner powers, conveys to the inward powers whatever the outer powers discern. It is termed the common faculty, because it communicates between the outward and inward powers and thus is common to the outward and inward powers.</p> <p>For instance, sight is one of the outer powers; it sees and perceives this flower, and conveys this perception to the inner power—the common faculty—which transmits this perception to the power of imagination, which in its turn conceives and forms this image and transmits it to the power of thought; the power of thought reflects and, having grasped the reality, conveys it to the power of comprehension; the comprehension, when it has comprehended it, delivers the image of the object perceived to the memory, and the memory keeps it in its repository.</p> <p>The outward powers are five: the power of sight, of hearing, of</p>	<p>ادراک کند قوّه باصره است که ادراک صور محسوسه نماید قوّه سامعه است که ادراک صوت مسموع کند و قوّه شامّه است که ادراک مشموم نماید و قوّه ذائقه است که ادراک مطعوم کند و قوّه لامسه است که در جمیع اعضای انسان منتشر و ادراک ملموس نماید این قوای خمسّه ادراک اشیاء خارجه نماید . و همچنین انسان قوای معنویّه دارد قوّه متخیّله که تخیّل اشیا کند و قوّه متفکّره که تفکّر در حقائق امور نماید و قوّه مدرکه است که ادراک حقائق اشیا کند و قوّه حافظه است که آنچه انسان تخیّل و تفکّر و ادراک نموده حفظ نماید و واسطه میان این قوای خمسّه ظاهره و قوای باطنه حسّ مشترکست یعنی در میان قوای باطنه و قوای ظاهره توسط نماید و قوای ظاهره آنچه احساس نموده گرفته بقوای باطنه دهد این را حسّ مشترک تعبیر نمایند که مشترک در بین قوای ظاهره و قوای باطنه است . مثلاً بصر که از قوای ظاهره است این گلرا بیند و احساس کند و این احساس را بقوّه باطنه حسّ مشترک دهد حسّ مشترک این مشاهده را بقوّه متخیّله تسلیم نماید قوّه متخیّله این مشاهده را تخیّل و تصوّر کند و بقوّه متفکّره رساند و قوّه متفکّره در</p>
---	--

	<p>taste, of smell and of feeling.</p> <p>The inner powers are also five: the common faculty, and the powers of imagination, thought, comprehension and memory.</p>	<p>آن تفکر نماید و بحقیقتش پی برده پس بقوه مدرکه تسلیم کند و قوه مدرکه چون ادراک نمود صورت آن شیء محسوسرا بحافظه تسلیم نماید و قوه حافظه</p> <p>حفظ نماید و در محفظه قوه حافظه محفوظ ماند . و قوای ظاهره پنج است قوه باصره و قوه سامعه و قوه ذائقه و قوه شامه و قوه لامسه قوای باطنه نیز پنج است قوه مشترکه قوه مخیله قوه متفکره قوه مدرکه قوه حافظه .</p>
57	<p>THE CAUSES OF THE DIFFERENCES IN THE CHARACTERS OF MEN</p> <p>Question.—How many kinds of character has man, and what is the cause of the differences and varieties in men?</p> <p>Answer.—He has the innate character, the inherited character, and the acquired character which is gained by education.</p> <p>With regard to the innate character, although the divine creation is purely good, yet the varieties of natural qualities in man come from the difference of degree; all are excellent, but they are more or less so, according to the degree. So all mankind possess intelligence and capacities, but the intelligence, the capacity and the worthiness of men differ. This is evident.</p>	<p>اخلاق متفاوتة نوع انسان</p> <p>سؤال</p> <p>اخلاق در بین نوع انسان چند قسم است و اختلاف و تفاوت از چه جهت است ؟</p> <p>جواب</p> <p>اخلاق فطری و اخلاق ارثی و اخلاق اکتسابی که بتربیت حاصل گردد . اما اخلاق فطری هر چند فطرت الهیه خیر محض است و لکن اختلاف اخلاق فطری در انسان بتفاوت درجاتست همه خیر است اما بحسب درجات خوب و خوشتر است چنانکه جمیع نوع</p>

For example, take a number of children of one family, of one place, of one school, instructed by one teacher, reared on the same food, in the same climate, with the same clothing, and studying the same lessons—it is certain that among these children some will be clever in the sciences, some will be of average ability, and some dull. Hence it is clear that in the original nature there exists a difference of degree and varieties of worthiness and capacity. This difference does not imply good or evil but is simply a difference of degree. One has the highest degree, another the medium degree, and another the lowest degree. So man exists; the animal, the plant and the mineral exist also—but the degrees of these four existences vary. What a difference between the existence of man and of the animal! Yet both are existences. It is evident that in existence there are differences of degrees.

The variety of inherited qualities comes from strength and weakness of constitution—that is to say, when the two parents are weak, the children will be weak; if they are strong, the children will be robust. In the same way, purity of blood has a great effect; for the pure germ is like the superior stock which exists in plants and animals. For example, you see that children born from a weak and feeble father and mother will naturally have a feeble constitution and weak nerves; they will be afflicted and will have neither patience, nor endurance, nor resolution, nor perseverance, and will be hasty; for the children inherit the weakness and debility of their parents.

Besides this, an especial blessing is conferred on some families and some generations. Thus it is an especial blessing that from among the descendants of Abraham should have come all the Prophets of the children of Israel. This is a blessing that God

انسان ادراک و استعداد دارد اما ادراک و استعداد و قابلیت در میان نوع انسان متفاوت است و این واضح است . مثلاً چند طفل از یک خاندان در یک محلّ در یک مکتب از یک معلّم تحصیل نمایند و بیک غذا و یک هوا و یک لباس تربیت شوند و یک درس بخوانند لابدّ در میان این اطفال بعضی ماهر در فنون شوند و بعضی متوسط و بعضی پست . پس معلوم شد که در اصل فطرت تفاوت درجات موجود و تفاوت قابلیت و استعداد مشهود ولی این تفاوت نه از روی خیر و شرّ است مجرد تفاوت درجات است یکی در درجه اعلی است و یکی در درجه وسطی و یکی در درجه ادنی . مثلاً انسان وجود دارد حیوان وجود دارد گیاه وجود دارد جماد وجود دارد اما وجود در این موجودات اربعه متفاوت است وجود انسانی کجا و وجود حیوانی کجا ولی کلّ موجودند و این واضح است که در وجود تفاوت درجات است . و اما تفاوت اخلاق ارثی این از قوّت و ضعف مزاج یعنی ابوبن چون ضعیف المزاج باشند اطفال چنان گردند و اگر قوی باشند اطفال جسور شوند و همچنین طهارت خون حکم کلی دارد زیرا نطفه طیّبه

has granted to this descent: to Moses from His father and mother, to Christ from His mother's line; also to Muḥammad and the Báb, and to all the Prophets and the Holy Manifestations of Israel. The Blessed Beauty¹⁴⁸ is also a lineal descendant of Abraham, for Abraham had other sons besides Ishmael and Isaac who in those days migrated to the lands of Persia and Afghanistan, and the Blessed Beauty is one of their descendants.

Hence it is evident that inherited character also exists, and to such a degree that if the characters are not in conformity with their origin, although they belong physically to that lineage, spiritually they are not considered members of the family, like Canaan,¹⁴⁹ who is not reckoned as being of the race of Noah.

But the difference of the qualities with regard to culture is very great, for education has great influence. Through education the ignorant become learned; the cowardly become valiant. Through cultivation the crooked branch becomes straight; the acid, bitter fruit of the mountains and woods becomes sweet and delicious; and the five-petaled flower becomes hundred petaled. Through education savage nations become civilized, and even the animals become domesticated. Education must be considered as most important, for as diseases in the world of bodies are extremely contagious, so, in the same way, qualities of spirit and heart are extremely contagious. Education has a universal influence, and the differences caused by it are very great.

Perhaps someone will say that, since the capacity and

مانند جنس اعلی است که در نبات و حیوان نیز موجود . مثلاً
ملاحظه مینمائید اطفالی که از پدر و مادر ضعیف و معلول تولّد
یابند بالطبع بضعف بنیه و ضعف عصب مبتلی و بی صبر و بی
تحمل و بی ثبات و بی همت و عجزول هستند زیرا ضعف و سستی
ابوین در اطفال میراث گشته . و ازین گذشته بعضی از خائمان و
دودمانها بموهبتی

مخصوص گردند مثلاً سلاله ابراهیمی بموهبتی مخصوص بوده که جمیع
انبیای بنی اسرائیل از سلاله ابراهیمی بودند این موهبت را خدا بآن
ساله عنایت فرمود حضرت موسی از طرف پدر و مادر و حضرت
مسیح از طرف مادر و حضرت محمد حضرت اعلی و جمیع انبیای
بنی اسرائیل و مظاهر مقدّسه از آن سلاله اند (جمال مبارک نیز از
ساله ابراهیمی هستند چون حضرت ابراهیم غیر از اسمعیل و اسحق
پسرهای دیگر داشت که در آن زمان بصفحات ایران و افغانستان
هجرت نمودند و جمال مبارک نیز از آن سلاله اند). پس معلوم شد
اخلاق میراثی نیز موجود حتی اگر اخلاق مطابق نیاید و لو جسماً

¹⁴⁸Bahá'u'lláh.

¹⁴⁹Cf. Gen. 9:25.

worthiness of men differ, therefore, the difference of capacity certainly causes the difference of characters.¹⁵⁰

But this is not so, for capacity is of two kinds: natural capacity and acquired capacity. The first, which is the creation of God, is purely good—in the creation of God there is no evil; but the acquired capacity has become the cause of the appearance of evil. For example, God has created all men in such a manner and has given them such a constitution and such capacities that they are benefited by sugar and honey and harmed and destroyed by poison. This nature and constitution is innate, and God has given it equally to all mankind. But man begins little by little to accustom himself to poison by taking a small quantity each day, and gradually increasing it, until he reaches such a point that he cannot live without a gram of opium every day. The natural capacities are thus completely perverted. Observe how much the natural capacity and constitution can be changed, until by different habits and training they become entirely perverted. One does not criticize vicious people because of their innate capacities and nature, but rather for their acquired capacities and nature.

In creation there is no evil; all is good. Certain qualities and natures innate in some men and apparently blameworthy are not so in reality. For example, from the beginning of his life you can see in a nursing child the signs of greed, of anger and of temper. Then, it may be said, good and evil are innate in the reality of man, and this is contrary to the pure goodness of nature and creation. The answer to this is that greed, which is to ask for something more, is a praiseworthy quality provided that

از آنسلااله است ولی روحاً از آنسلااله شمرده نشود مثل اینکه کنعان از سلااله نوحی شمرده نمیشود . و اما تفاوت اخلاق من حیث التّربیه این بسیار عظیمست زیرا تربیت بسیار حکم دارد نادان از تربیت دانا شود جبان از تربیت شجاع گردد شاخه کج از تربیت راست شود میوه‌های کوهی جنگلی تلخ و گز از تربیت لذیذ و شیرین گردد گل پنج پر از تربیت صد پر شود اُمّت متوحّشه از تربیت متمدّن گردد حتّی حیوان از تربیت حرکت و روش انسان یابد این تربیت را باید بسیار مهمّ شمرد زیرا امراض همچنانکه در عالم اجسام بیکدیگر سرایت شدیده دارد بهمچنین اخلاق در ارواح و قلوب نهایت سرایت دارد این تفاوت تربیت بسیار عظیمست و حکم کلّی دارد . شاید نفسی بگوید که مادام که استعداد و قابلیت نفوس متفاوتست و بسبب تفاوت استعداد لابدّ تفاوت اخلاق است اما نچنانست زیرا استعداد بر دو قسم است استعداد فطری و استعداد اکتسابی استعداد فطری که خلق الهیست کلّ خیر محض است در فطرت شرّ نیست اما استعداد اکتسابی سبب گردد

¹⁵⁰i.e., therefore people cannot be blamed for their character.

it is used suitably. So if a man is greedy to acquire science and knowledge, or to become compassionate, generous and just, it is most praiseworthy. If he exercises his anger and wrath against the bloodthirsty tyrants who are like ferocious beasts, it is very praiseworthy; but if he does not use these qualities in a right way, they are blameworthy.

Then it is evident that in creation and nature evil does not exist at all; but when the natural qualities of man are used in an unlawful way, they are blameworthy. So if a rich and generous person gives a sum of money to a poor man for his own necessities, and if the poor man spends that sum of money on unlawful things, that will be blameworthy. It is the same with all the natural qualities of man, which constitute the capital of life; if they be used and displayed in an unlawful way, they become blameworthy. Therefore, it is clear that creation is purely good. Consider that the worst of qualities and most odious of attributes, which is the foundation of all evil, is lying. No worse or more blameworthy quality than this can be imagined to exist; it is the destroyer of all human perfections and the cause of innumerable vices. There is no worse characteristic than this; it is the foundation of all evils. Notwithstanding all this, if a doctor consoles a sick man by saying, "Thank God you are better, and there is hope of your recovery," though these words are contrary to the truth, yet they may become the consolation of the patient and the turning point of the illness. This is not blameworthy.

This question is now clearly elucidated. Salutations!

که شرّ حاصل شود . مثلاً خدا جمیع بشر را چنین خلق کرده و چنین قابلیت و استعداد داده که از شهد و شکر مستفید شوند و از سمّ متضرّر و هلاک گردند این قابلیت و استعداد فطریست که خدا بجمیع نوع انسان یکسان داده است . اما انسان بنا میکند کم کم استعمال سمّ نمودن هر روزی مقداری از سمّ میخورد اندک اندک زیاد میکند تا بجائی میرسد که هر روز اگر یک درهم افیون نخورد هلاک میشود و استعداد فطری بکلی منقلب میگردد .

ملاحظه کنید که استعداد و قابلیت فکری از تفاوت عادت و تربیت چگونه تغییر می یابد که بالعکس میشود . اعتراض بر اشقیا از جهت استعداد و قابلیت فطری نیست بلکه اعتراض از جهت استعداد و قابلیت

اکتسابیست در فطرت شرّی نیست کلّ خیر است حتّی صفات و خلقی که مذموم و ملازم ذاتی بعضی از نوع انسان نیست ولی فی الحقیقه مذموم نه . مثلاً در بدایت حیات ملاحظه میشود که طفل در شیر خوردن از پستان آثار حرص از او واضح و آثار غضب و قهر از او مشهود پس حسن و قبح در حقیقت انسان خلقیست و

این منافای خیریت محض در خلقت و فطرتست . جواب اینست که حرص که طلب ازدیاد است صفت ممدوح است اما اگر در موقعش صرف شود مثلاً اگر انسان حرص در تحصیل علوم و معارف داشته باشد و یا آنکه حرص در رحم و مروّت و عدالت داشته باشد بسیار ممدوح است و اگر بر ظالمان خونخوار که مانند سباع درنده هستند قهر و غضب نماید بسیار ممدوح است ولی اگر این صفات را در غیر مواضع صرف نماید مذموم است . پس معلوم شد که در وجود ایجاد ابداً شرّ موجود نیست اما اخلاق فطریّه انسان چون در مواضع غیر مشروعه صرف شود مذموم گردد . مثلاً شخص غنیّ کریمی بفقیری احسانی نماید که در احتیاجات ضروریّه خویش صرف نماید آن شخص فقیر اگر آنمبلغ را در موارد غیر مشروعه صرف کند مذموم گردد بهمچنین جمیع اخلاق فطریّه انسان که سرمایه حیاست اگر در موارد غیر مشروعه اظهار واستعمال شود مذموم گردد پس واضح شد که فطرت خیر محض است .

ملاحظه نمائید که بدترین اخلاق و مبعوضترین صفات که اساس جمیع شرور است دروغ است از این بدتر و مذمومتر صفتی در

		<p>وجود تصوّر نگردد هادم جمیع کمالات انسانیت و سبب ردایل نامتناهی از این صفت بدتر صفتی نیست اساس جمیع قبائح است با وجود این اگر حکیم مریض را تسلّی دهد که الحمد لله احوال تو بهتر است و امید حصول شفاست هر چند این قول مخالف حقیقت است ولی گاهی سبب تسلّی خاطر مریض و مدار شفای از مرض است مذموم نیست دیگر این مسأله بغایت وضوح پیوست و السّلام .</p>
58	<p>THE DEGREE OF KNOWLEDGE POSSESSED BY MAN AND THE DIVINE MANIFESTATIONS</p> <p>Question.—Of what degree is the perception of the human world, and what are its limitations?</p> <p>Answer.—Know that perception varies. The lowest degree of perception is that of the animals—that is to say, the natural feeling which appears through the powers of the senses, and which is called sensation. In this, men and animals are sharers; moreover, some animals with regard to the senses are more powerful than man. But in humanity, perception differs and varies in accordance with the different conditions of man.</p> <p>The first condition of perception in the world of nature is the perception of the rational soul. In this perception and in this</p>	<p>درجه ادراکات عالم انسانی و مظاهر ظهور</p> <p>سؤال</p> <p>ادراکات عالم انسانی تا بچه درجه است و بچه حدّی محدود توان کرد ؟</p> <p>جواب</p> <p>بدانکه ادراکات مختلف است ادنی رتبه ادراکات احساسات حیوانیت یعنی حسّیات طبیعیّه که بقوای حوّاس ظاهر است و آن حسّیات گفته میشود و در این ادراک انسان و حیوان مشترکند بلکه بعضی از حیوانات اقوی‌اند از انسان . و امّا در عالم انسانی</p>

power all men are sharers, whether they be neglectful or vigilant, believers or deniers. This human rational soul is God's creation; it encompasses and excels other creatures; as it is more noble and distinguished, it encompasses things. The power of the rational soul can discover the realities of things, comprehend the peculiarities of beings, and penetrate the mysteries of existence. All sciences, knowledge, arts, wonders, institutions, discoveries and enterprises come from the exercised intelligence of the rational soul. There was a time when they were unknown, preserved mysteries and hidden secrets; the rational soul gradually discovered them and brought them out from the plane of the invisible and the hidden into the realm of the visible. This is the greatest power of perception in the world of nature, which in its highest flight and soaring comprehends the realities, the properties and the effects of the contingent beings.

But the universal divine mind, which is beyond nature, is the bounty of the Preexistent Power. This universal mind is divine; it embraces existing realities, and it receives the light of the mysteries of God. It is a conscious power, not a power of investigation and of research. The intellectual power of the world of nature is a power of investigation, and by its researches it discovers the realities of beings and the properties of existences; but the heavenly intellectual power, which is beyond nature, embraces things and is cognizant of things, knows them, understands them, is aware of mysteries, realities and divine significations, and is the discoverer of the concealed verities of the Kingdom. This divine intellectual power is the special attribute of the Holy Manifestations and the Dawning-places of prophethood; a ray of this light falls upon the mirrors of the hearts of the righteous, and a portion and a share of this

باختلافات مراتب انسانی ادراکات متنوع و متفاوتست در رتبه اولیّه در عالم طبیعت ادراکات نفس ناطقه است و در این ادراکات و در این قوه جمیع بشر مشترکند خواه غافل خواه هشیار خواه مؤمن خواه گمراه و این نفس ناطقه انسانی در ایجاد الهی محیط و ممتاز از سائر کائناتست و چون اشرف و ممتاز است لهذا محیط بر اشیاست . از قوه نفس ناطقه ممکن که حقایق اشیا را کشف نماید و خواص کائناترا ادراک کند و باسرار موجودات پی برد این فنون و معارف و صنایع و بدایع و تأسیسات و اکتشافات و مشروعات کلّ از ادراکات نفس ناطقه حاصل و در زمانی سرّ مصون و راز مکنون و غیر معلوم بوده و نفس ناطقه بتدریج کشف کرده و از حیّز غیب و خفا بحیّز شهود آورده و این اعظم قوه ادراک در عالم طبیعت است و نهایت جولان و طیرانش اینست که حقایق و خواصّ و آثار موجودات امکائیّه را ادراک نماید . اما عقل کلّی الهی که ماوراء طبیعت است آن فیض قوه قدیمه است و عقل کلّی الهیست محیط بر حقائق کونیّه و مقتبس از انوار و اسرار الهیّه است آن قوه عالمه است نه قوه متجسّسه متحسّسه . قوای معنویّه عالم طبیعت قوای

power comes to them through the Holy Manifestations.

The Holy Manifestations have three conditions: one, the physical condition; one, that of the rational soul; and one, that of the manifestation of perfection and of the lordly splendor. The body comprehends things according to the degree of its ability in the physical world; therefore, in certain cases it shows physical weakness. For example: “I was sleeping and unconscious; the breeze of God passed over Me and awoke Me, and commanded Me to proclaim the Word”; or when Christ in His thirtieth year was baptized, and the Holy Spirit descended upon Him; before this the Holy Spirit did not manifest itself in Him. All these things refer to the bodily condition of the Manifestations; but Their heavenly condition embraces all things, knows all mysteries, discovers all signs, and rules over all things; before as well as after Their mission, it is the same. That is why Christ has said: “I am Alpha and Omega, the first and the last”¹⁵¹—that is to say, there has never been and never shall be any change and alteration in Me.

متجسسه است از تجسّس پی بحقائق کائنات و خواصّ موجودات
برد اماّ قوّه عاقله ملکوتیه که ماوراء طبیعت است محیط بر اشیاست
و عالم اشیا و مدرک اشیا و مطلع بر اسرار و حقایق و معانی الهیه
و کاشف حقایق خفیه ملکوتیه و این قوّه عقلیه الهیه مخصوص
بمظاهر مقدّسه و مطالع نبوّت است و پرتوی ازین انوار بر مرایای
قلوب ابرار زند که نصیب و بهره ای ازین قوّه بواسطه مظاهر مقدّسه
برند . و مظاهر مقدّسه را سه مقامست یک مقام جسدی و یک
مقام نفس ناطقه و یک مقام مظهریت کامله جلوه ربّانی . اما
جسد ادراک اشیا نماید بقدر استطاعت عالم جسمانی لهذا در
بعضی از مواقع اظهار عجز نمودند مثلاً خواب بودم و بی خبر
نسمه الله بر من گذر نمود و مرا بیدار کرد و امر بندا نمود و یا آنکه
حضرت مسیح در سنّ سی سال تعمید شد و روح القدس حلول
نمود و پیش ازین روح القدس در مسیح ظاهر نبود جمیع این امور
راجع بمقام جسدی ایشانست . اما مقام ملکوتی ایشان محیط بر
جمیع اشیاست و واقف بر جمیع اسرار و عالم بر جمیع آثار و حاکم

¹⁵¹Cf. Rev. 22:13.

		<p>بر جمیع اشیا پیش از بعثت بعد از بعثت جمیع یکسانست اینست که میفرماید منم الف و یاء ، اوّل و آخر تغییر و تبدیلی از برای من نبوده و نخواهد بود .</p>
59	<p>MAN'S KNOWLEDGE OF GOD</p> <p>Question.—To what extent can the understanding of man comprehend God?</p> <p>Answer.—This subject requires ample time, and to explain it thus at table is not easy; nevertheless, we will speak of it briefly.</p> <p>Know that there are two kinds of knowledge: the knowledge of the essence of a thing and the knowledge of its qualities. The essence of a thing is known through its qualities; otherwise, it is unknown and hidden.</p> <p>As our knowledge of things, even of created and limited things, is knowledge of their qualities and not of their essence, how is it possible to comprehend in its essence the Divine Reality, which is unlimited? For the inner essence of anything is not comprehended, but only its qualities. For example, the inner essence of the sun is unknown, but is understood by its qualities, which are heat and light. The inner essence of man is unknown and not evident, but by its qualities it is characterized and known. Thus everything is known by its qualities and not by its essence. Although the mind encompasses all things, and</p>	<p>حدّ ادراک انسان نسبت بحقّ</p> <p>سؤال</p> <p>ادراک انسان تا چه حدّ بحقّ پی برد ؟</p> <p>جواب</p> <p>این مسأله را زمان فرصت لازم و در سر ناهار بیان مشکل با وجود این مختصر گفته میشود . بدانکه عرفان بر دو قسم است معرفت ذات شیء و معرفت صفات شیء . ذات شیء بصفات معروف میشود و الا ذات مجهولست و غیر معلوم . و چون معرفت اشیا و حال آنکه خلقند و محدودند بصفاتست نه بذات پس چگونه معرفت حقیقت الوهیت که نامحدود است بذات ممکن زیرا که ذات هیچ شیء معروف نیست بلکه بصفات معروف . مثلاً که آفتاب مجهول اما بصفات که حرارت و شعاع است معروف کنه ذات انسان مجهول و غیر معروف ولی بصفات معروف</p>

the outward beings are comprehended by it, nevertheless these beings with regard to their essence are unknown; they are only known with regard to their qualities.

Then how can the eternal everlasting Lord, Who is held sanctified from comprehension and conception, be known by His essence? That is to say, as things can only be known by their qualities and not by their essence, it is certain that the Divine Reality is unknown with regard to its essence and is known with regard to its attributes. Besides, how can the phenomenal reality embrace the Preexistent Reality? For comprehension is the result of encompassing—embracing must be, so that comprehension may be—and the Essence of Unity surrounds all and is not surrounded.

Also the difference of conditions in the world of beings is an obstacle to comprehension. For example, this mineral belongs to the mineral kingdom; however far it may rise, it can never comprehend the power of growth. The plants, the trees, whatever progress they may make, cannot conceive of the power of sight or the powers of the other senses; and the animal cannot imagine the condition of man—that is to say, his spiritual powers. Difference of condition is an obstacle to knowledge; the inferior degree cannot comprehend the superior degree. How then can the phenomenal reality comprehend the Preexistent Reality? Knowing God, therefore, means the comprehension and the knowledge of His attributes, and not of His Reality. This knowledge of the attributes is also proportioned to the capacity and power of man; it is not absolute. Philosophy consists in comprehending the reality of things as they exist, according to the capacity and the power of man. For the phenomenal reality can comprehend the

و موصوف . حال چون معروفیت هر شیء بصفاتست نه بذات و حال آنکه عقل محیط بر کائنات و کائنات خارجه محاط ، با وجود این کائنات من حیث الذّات مجهول و من حیث الصّفات معروف ، پس چگونه ربّ قدیم لایزال که مقدّس از ادراک و اوهام است بذاته معروف گردد ؟ یعنی چون معروفیت شیء ممکن بصفاتست نه بذات البتّه حقیقت ربوبیت من حیث الذّات مجهول و من حیث الصّفات معروف . و ازین گذشته حقیقت حادثه چگونه بر حقیقت قدیمه محیط گردد زیرا ادراک فرع احاطه است باید احاطه کند تا ادراک نماید و ذات احدیّت محیط است نه محاط . و همچنین تفاوت مراتب در عالم خلق مانع از عرفانست . مثلاً این جماد چون در رتبه جمادیست آنچه صعود کند ممکن نیست که ادراک قوّه نامیه تواند نباتات اشجار آنچه ترقّی کند تصوّر قوّه باصره نتواند و همچنین ادراک قوای حسّاسه سائره ننماید و حیوان تصوّر رتبه انسان یعنی قوای معنویّه نتواند تفاوت مراتب مانع از عرفانست هر رتبه مادون ادراک رتبه ما فوق نتواند . پس حقیقت حادثه چگونه ادراک حقیقت قدیمه تواند ؟ لهذا ادراک عبارت از

Preexistent attributes only to the extent of the human capacity. The mystery of Divinity is sanctified and purified from the comprehension of the beings, for all that comes to the imagination is that which man understands, and the power of the understanding of man does not embrace the Reality of the Divine Essence. All that man is able to understand are the attributes of Divinity, the radiance of which appears and is visible in the world and within men's souls.

When we look at the world and within men's souls, we see wonderful signs of the divine perfections, which are clear and apparent; for the reality of things proves the Universal Reality. The Reality of Divinity may be compared to the sun, which from the height of its magnificence shines upon all the horizons; and each horizon, and each soul, receives a share of its radiance. If this light and these rays did not exist, beings would not exist; all beings express something and partake of some ray and portion of this light. The splendors of the perfections, bounties and attributes of God shine forth and radiate from the reality of the Perfect Man—that is to say, the Unique One, the supreme Manifestation of God. Other beings receive only one ray, but the supreme Manifestation is the mirror for this Sun, which appears and becomes manifest in it, with all its perfections, attributes, signs and wonders.

The knowledge of the Reality of the Divinity is impossible and unattainable, but the knowledge of the Manifestations of God is the knowledge of God, for the bounties, splendors and divine attributes are apparent in Them. Therefore, if man attains to the knowledge of the Manifestations of God, he will attain to the knowledge of God; and if he be neglectful of the knowledge of the Holy Manifestations, he will be bereft of the knowledge of

ادراک و عرفان صفات الهی است نه حقیقت الهیه . آن عرفان صفات نیز بقدر استطاعت و قوه

بشریه است کما هو حقّه نیست و حکمت عبارت از ادراک حقایق اشیاست علی ما هی علیه یعنی بر آنچه او بر آنست بقدر استطاعت قوه بشریه است لهذا از برای حقیقت حادثه راهی جز ادراک صفات قدیمه بقدر استطاعت بشریه نیست . غیب الوهیت مقدّس و منزّه از ادراک موجودات است آنچه بتصور آید ادراکات انسانیست قوه ادراک انسانی محیط بر حقیقت ذات الهیه نه بلکه آنچه انسان بر او مقتدر ادراک صفات الوهیت که در آفاق و انفس نورش ظاهر و باهر است . چون نظر در آفاق و انفس کنیم آیات باهره از کمالات الوهیت واضح و آشکار است زیرا حقایق اشیا دلالت بر حقیقت کلّیه نماید . و مثّل حقیقت الوهیت مثل آفتابست که در علوّ تقدیس خود اشراق بر جمیع آفاق نماید آفاق و انفس هر یک بهره ای از آن اشراق برده و اگر این اشراق و انوار نبود کائنات وجودی نداشت ولی جمیع کائنات حکایتی کنند و پرتوی گیرند و بهره ای برند . اما تجلّی کمالات و فیوضات و

God. It is then ascertained and proved that the Holy Manifestations are the center of the bounty, signs and perfections of God. Blessed are those who receive the light of the divine bounties from the enlightened Dawning-points!

We hope that the Friends of God, like an attractive force, will draw these bounties from the source itself, and that they will arise with such illumination and signs that they will be evident proofs of the Sun of Reality.

صفات الوهیت از حقیقت انسان کامل یعنی آن فرد فرید مظهر کلی الهی ساطع و لامع است چه که کائنات سائر پرتوی اقتباس نمودند اما مظهر کلی آینه آن آفتابست و بجمع کمالات و صفات و آیات و آثار آفتاب در او ظاهر و آشکار است . عرفان حقیقت الوهیت ممتنع و محال اما عرفان مظاهر الهیه عرفان حقیقت زیرا فیوضات و تجلیات و صفات الهیه در آنها ظاهر . پس اگر انسان پی بمعرفت مظاهر الهیه برد بمعرفه الله فائز گردد و اگر چنانچه از مظاهر مقدسه غافل از عرفان الهیه محروم پس ثابت و محقق شد که مظاهر مقدسه مرکز فیض و آثار و کمالات الهیه اند . خوشا بحال نفوسی که از آن مطالع نورانیّه انوار فیوضات رحمانیه اقتباس کنند امیدواریم که احبای الهی مانند قوه جاذبه آن فیوضات را از مبدأ فیض استفاضه نمایند و بانوار و آثاری مبعوث گردند که آیات باهره شمس حقیقت شوند .

THE IMMORTALITY OF THE SPIRIT (1)

Having shown that the spirit of man exists,¹⁵² we must prove its immortality.

The immortality of the spirit is mentioned in the Holy Books; it is the fundamental basis of the divine religions. Now punishments and rewards are said to be of two kinds: first, the rewards and punishments of this life; second, those of the other world. But the paradise and hell of existence are found in all the worlds of God, whether in this world or in the spiritual heavenly worlds. Gaining these rewards is the gaining of eternal life. That is why Christ said, "Act in such a way that you may find eternal life, and that you may be born of water and the spirit, so that you may enter into the Kingdom."¹⁵³

The rewards of this life are the virtues and perfections which adorn the reality of man. For example, he was dark and becomes luminous; he was ignorant and becomes wise; he was neglectful and becomes vigilant; he was asleep and becomes awakened; he was dead and becomes living; he was blind and becomes a seer; he was deaf and becomes a hearer; he was earthly and becomes heavenly; he was material and becomes spiritual. Through these rewards he gains spiritual birth and becomes a new creature. He becomes the manifestation of the verse in the Gospel where it is said of the disciples that they "were born, not of blood, nor of the will of the flesh, nor of the will of man, but of God"¹⁵⁴—that is to say, they were delivered

بقای روح (درس ۱)

پس اثبات روح شد که روح انسانی موجود است حال باید اثبات بقای روح را کرد . در کتب سماویّه ذکر بقای روح است و بقای روح اسّ اساس ادیان الهیّه است زیرا مجازات و مکافات بر دو نوع بیان کرده اند یک نوع ثواب و عقاب وجودی و دیگری مجازات و مکافات اخروی . امّا نعیم و جحیم وجودی در جمیع عوالم الهیّه است چه این عالم و چه عوالم روحانی ملکوتی و حصول این مکافات سبب وصول بحیات ابدیّه است اینست که حضرت مسیح میفرماید چنین کنید و چنان کنید تا حیات ابدیّه بیابید و تولّد از ماء و روح جوئید تا داخل در ملکوت شوید . و این مکافات وجودی فضائل و کمالاتیست که حقیقت انسانیّه را تزئین دهد مثلاً ظلمانی بود نورانی

شود جاهل بود دانا گردد غافل بود هشیار شود خواب بود بیدار گردد مرده بود زنده شود کور بود بینا گردد کر بود شنوا شود ارضی بود آسمانی گردد ناسوتی بود ملکوتی شود . ازین مکافات

¹⁵²Cf. "The Difference between Man and the Animal," p. 185.

¹⁵³Cf. John 3:5.

¹⁵⁴John 1:13.

from the animal characteristics and qualities which are the characteristics of human nature, and they became qualified with the divine characteristics, which are the bounty of God. This is the meaning of the second birth. For such people there is no greater torture than being veiled from God, and no more severe punishment than sensual vices, dark qualities, lowness of nature, engrossment in carnal desires. When they are delivered through the light of faith from the darkness of these vices, and become illuminated with the radiance of the sun of reality, and ennobled with all the virtues, they esteem this the greatest reward, and they know it to be the true paradise. In the same way they consider that the spiritual punishment—that is to say, the torture and punishment of existence—is to be subjected to the world of nature; to be veiled from God; to be brutal and ignorant; to fall into carnal lusts; to be absorbed in animal frailties; to be characterized with dark qualities, such as falsehood, tyranny, cruelty, attachment to the affairs of the world, and being immersed in satanic ideas. For them, these are the greatest punishments and tortures.

Likewise, the rewards of the other world are the eternal life which is clearly mentioned in all the Holy Books, the divine perfections, the eternal bounties and everlasting felicity. The rewards of the other world are the perfections and the peace obtained in the spiritual worlds after leaving this world, while the rewards of this life are the real luminous perfections which are realized in this world, and which are the cause of eternal life, for they are the very progress of existence. It is like the man who passes from the embryonic world to the state of

تولّد روحانی یابد خلق جدید شود مظهر این آیه انجیل گردد که در حقّ حواریّین میفرماید که از خون و گوشت و اراده بشر موجود نشدند بلکه تولّد از خدا یافتند یعنی از اخلاق و صفات بهیمی که از مقتضای طبیعی بشریست نجات یافتند و بصفات رحمانیت که فیض الهی است متّصف شدند معنی ولادت اینست . و در نزد این نفوس عذابی اعظم از احتجاب از حقّ نیست و عقوبتی اشدّ از رذائل نفسانی و صفات ظلمانی و پستی فطرت و انهماک در شهوات نه چون بنور ایمان از ظلمات این رذائل خلاص شوند و باشراق شمس حقیقت منور و بجمیع فضائل مشرّف گردند این را اعظم مکافات شمرند و جنّت حقیقی دانند . بهمچنین مجازات معنویّه یعنی عذاب و عقاب وجودی را ابتلای بعالم طبیعت و احتجاب از حقّ و جهل و نادانی و انهماک در شهوات نفسانی و ابتلای برذائل حیوانی و اتّصاف بصفات ظلمانی از قبیل کذب و ظلم و جفا و تعلّق بشؤون دنیا و استغراق در هواجس شیطانی شمرند و اینرا اعظم عقوبات و عذاب دانند . امّا مکافات اخرویّه که

maturity and becomes the manifestation of these words:
 “Blessed, therefore, be God, the most excellent of Makers.”¹⁵⁵
 The rewards of the other world are peace, the spiritual graces, the various spiritual gifts in the Kingdom of God, the gaining of the desires of the heart and the soul, and the meeting of God in the world of eternity. In the same way the punishments of the other world—that is to say, the torments of the other world—consist in being deprived of the special divine blessings and the absolute bounties, and falling into the lowest degrees of existence. He who is deprived of these divine favors, although he continues after death, is considered as dead by the people of truth.

The logical proof of the immortality of the spirit is this, that no sign can come from a nonexisting thing—that is to say, it is impossible that from absolute nonexistence signs should appear—for the signs are the consequence of an existence, and the consequence depends upon the existence of the principle. So from a nonexisting sun no light can radiate; from a nonexisting sea no waves appear; from a nonexisting cloud no rain falls; a nonexisting tree yields no fruit; a nonexisting man neither manifests nor produces anything. Therefore, as long as signs of existence appear, they are a proof that the possessor of the sign is existent.

Consider that today the Kingdom of Christ exists. From a nonexisting king how could such a great kingdom be manifested? How, from a nonexisting sea, can the waves mount so high? From a nonexisting garden, how can such fragrant breezes be wafted? Reflect that no effect, no trace, no influence

حیات ابدیه است و حیات ابدیه مصرّح در جمیع کتب سماویّه و آن کمالات الهیّه و موهبت ابدیه و سعادت سرمدیه است مکافات اخروی کمالات و نعمی است که در عوالم روحانی بعد از عروج ازین عالم حاصل گردد . اما مکافات وجودی کمالات حقیقی نورانیست که در این عالم تحقّق یابد و سبب حیات ابدیه شود زیرا مکافات وجودی ترقّی نفس وجود است مثالش انسان از عالم نطفه بمقام بلوغ

رسد و مظهر فتبارک الله احسن الخالقین گردد و مکافات اخروی نعم و الطاف روحانیست مثل انواع نعمتهای روحانی در ملکوت الهی و حصول آرزوی دل و جان و لقای رحمن در جهان ابدی . و همچنین مجازات اخرویّه یعنی عذاب اخروی محرومیّت از عنایات خاصّه الهیّه و مواهب لاریبیه و سقوط در اسفل درکات وجودیه است و هر نفسی که ازین الطاف الهی محروم و لو بعد از موت باقیست ولی در نزد اهل حقیقت حکم اموات دارد . و اما دلیل عقلی بر بقای روح اینست که بر شیء معدوم آثاری مترتّب نشود

¹⁵⁵Qur’án 23:14.

remains of any being after its members are dispersed and its elements are decomposed, whether it be a mineral, a vegetable or an animal. There is only the human reality and the spirit of man which, after the disintegration of the members, dispersing of the particles, and the destruction of the composition, persists and continues to act and to have power.

This question is extremely subtle: consider it attentively. This is a rational proof which we are giving, so that the wise may weigh it in the balance of reason and justice. But if the human spirit will rejoice and be attracted to the Kingdom of God, if the inner sight becomes opened, and the spiritual hearing strengthened, and the spiritual feelings predominant, he will see the immortality of the spirit as clearly as he sees the sun, and the glad tidings and signs of God will encompass him.

Tomorrow we will give other proofs.

یعنی ممکن نیست از معدوم صرف آثاری ظاهر گردد زیرا آثار فرع وجود است و فرع مشروط بوجود اصل . مثلاً از آفتاب معدوم شعاعی ساطع نشود از بحر معدوم امواجی پیدا نگردد از ابر معدوم بارانی نبارد از شجر معدوم ثمری حاصل نشود از شخص معدوم ظهور و بروزی نگردد پس مادام آثار وجود ظاهر دلیل بر اینست که صاحب اثر موجود است . ملاحظه نمائید که الآن سلطنت مسیح موجود است ، پس چگونه از سلطان معدوم سلطنت باین عظمت ظاهر گردد و چگونه از بحر معدوم چنین امواجی اوج گیرد و چگونه از گلستان معدوم چنین نفحات قدسی منتشر شود ؟ ملاحظه نمائید که از برای جمیع کائنات بمجرّد تلاشی اعضا و تحلیل ترکیب عنصری ابداً اثری و حکمی و نشانی نماند چه شیء جمادی و چه شیء نباتی و چه شیء حیوانی مگر حقیقت انسانی و روح بشری که بعد از تفریق اعضا و تشیت اجزا و تحلیل ترکیب باز آثار و نفوذ و تصرفش باقی و برقرار . بسیار این مسأله دقیق است درست مطالعه نمائید این دلیل عقلی است بیان میکنیم تا عقلاً بمیزان عقل و انصاف بسنجند . اما اگر روح انسانی مستبشر شود

		و منجذب بملکوت گردد و بصیرت باز شود و سامعه روحانی قوت یابد و احساسات روحانیّه مستولی گردد بقای روح را مثل آفتاب مشاهده کند و بشارات و اشارات الهی احاطه نماید و دلائل دیگر را فردا گوئیم .
61	<p>THE IMMORTALITY OF THE SPIRIT (2)</p> <p>Yesterday we were occupied in discussing the immortality of the spirit. Know that the power and the comprehension of the human spirit are of two kinds—that is to say, they perceive and act in two different modes. One way is through instruments and organs: thus with this eye it sees; with this ear it hears; with this tongue it talks. Such is the action of the spirit, and the perception of the reality of man, by means of organs—that is to say, that the spirit is the seer, through the eyes; the spirit is the hearer, through the ear; the spirit is the speaker, through the tongue.</p> <p>The other manifestation of the powers and actions of the spirit is without instruments and organs. For example, in the state of sleep without eyes it sees; without an ear it hears; without a tongue it speaks; without feet it runs. Briefly, these actions are beyond the means of instruments and organs. How often it happens that it sees a dream in the world of sleep, and its signification becomes apparent two years afterward in corresponding events. In the same way, how many times it happens that a question which one cannot solve in the world of</p>	<p>بقای روح (درس ۲)</p> <p>دیروز در بحث بقای روح بودیم . بدانکه تصرّف و ادراک روح انسانی بر دو نوع است یعنی دو نوع افعال دارد دو نوع ادراک دارد یک نوع بواسطه آلات و ادوات است مثل اینکه باین چشم می بیند باین گوش میشنود باین زبان تکلم مینماید این اعمال روحست و ادراک حقیقت انسان ، ولی بوسائط آلات . یعنی بیننده روح است اما بواسطه چشم شنونده روح است لکن بواسطه گوش ناطق روح است اما بواسطه لسان . و نوع دیگر از تصرّفات و اعمال روح بدون آلات و ادوات است از جمله در حالت خوابست بی چشم میبیند بی گوش میشنود بی زبان تکلم میکند بی پا میدود . باری این تصرّفات بدون وسائط آلات و ادوات است و چه بسیار میشود که رؤیائی در عالم خواب بیند</p>

wakefulness is solved in the world of dreams. In wakefulness the eye sees only for a short distance, but in dreams he who is in the East sees the West. Awake he sees the present; in sleep he sees the future. In wakefulness, by means of rapid transit, at the most he can travel only twenty farsakhs¹⁵⁶ an hour; in sleep, in the twinkling of an eye, he traverses the East and West. For the spirit travels in two different ways: without means, which is spiritual traveling; and with means, which is material traveling: as birds which fly, and those which are carried.

In the time of sleep this body is as though dead; it does not see nor hear; it does not feel; it has no consciousness, no perception—that is to say, the powers of man have become inactive, but the spirit lives and subsists. Nay, its penetration is increased, its flight is higher, and its intelligence is greater. To consider that after the death of the body the spirit perishes is like imagining that a bird in a cage will be destroyed if the cage is broken, though the bird has nothing to fear from the destruction of the cage. Our body is like the cage, and the spirit is like the bird. We see that without the cage this bird flies in the world of sleep; therefore, if the cage becomes broken, the bird will continue and exist. Its feelings will be even more powerful, its perceptions greater, and its happiness increased. In truth, from hell it reaches a paradise of delights because for the thankful birds there is no paradise greater than freedom from the cage. That is why with utmost joy and happiness the martyrs hasten to the plain of sacrifice.

In wakefulness the eye of man sees at the utmost as far as one hour of distance¹⁵⁷ because through the instrumentality of the

آثارش در سال بعد مطابق واقع ظاهر شود و همچنین چه بسیار واقع که مسأله ای را در عالم بیداری حلّ نکند در عالم رؤیا حلّ نماید چشم در عالم بیداری تا مسافت قلیله مشاهده نماید لکن در عالم رؤیا انسان در شرقست غربا بیند در عالم بیداری حالرا بیند در عالم خواب استقبالرا بیند در عالم بیداری بوسائط سریعه در ساعتی نهایت بیست فرسخ طیّ کند در عالم خواب در یک طرفه العینشرق و غربا طیّ نماید . زیرا روح دو سیر دارد بی واسطه یعنی سیر روحانی با واسطه یعنی سیر جسمانی مانند طیور که پرواز نمایند یا آنکه بواسطه حاملی حرکت نمایند و در وقت خواب این جسد مانند مرده است نه بیند و نه شنود و نه احساس کند و نه شعور دارد و نه ادراک یعنی قوای انسان مختلّ شود لکن روح زنده است و باقی است بلکه نفوذش بیشتر است پروازش بیشتر است ادراکاتش بیشتر است . اگر بعد از فوت جسد روح را فنائی باشد مثل اینست که تصوّر نمائیم مرغی در قفس بوده بسبب شکست قفس هلاک گردیده و حال آنکه مرغرا از شکست قفس چه باک

¹⁵⁶One farsakh is equivalent to about four miles.

¹⁵⁷It is a Persian custom to reckon distance by time.

body the power of the spirit is thus determined; but with the inner sight and the mental eye it sees America, and it can perceive that which is there, and discover the conditions of things and organize affairs. If, then, the spirit were the same as the body, it would be necessary that the power of the inner sight should also be in the same proportion. Therefore, it is evident that this spirit is different from the body, and that the bird is different from the cage, and that the power and penetration of the spirit is stronger without the intermediary of the body. Now, if the instrument is abandoned, the possessor of the instrument continues to act. For example, if the pen is abandoned or broken, the writer remains living and present; if a house is ruined, the owner is alive and existing. This is one of the logical evidences for the immortality of the soul.

There is another: this body becomes weak or heavy or sick, or it finds health; it becomes tired or rested; sometimes the hand or leg is amputated, or its physical power is crippled; it becomes blind or deaf or dumb; its limbs may become paralyzed; briefly, the body may have all the imperfections. Nevertheless, the spirit in its original state, in its own spiritual perception, will be eternal and perpetual; it neither finds any imperfection, nor will it become crippled. But when the body is wholly subjected to disease and misfortune, it is deprived of the bounty of the spirit, like a mirror which, when it becomes broken or dirty or dusty, cannot reflect the rays of the sun nor any longer show its bounties.

We have already explained that the spirit of man is not in the body because it is freed and sanctified from entrance and exit, which are bodily conditions. The connection of the spirit with the body is like that of the sun with the mirror. Briefly, the

و این جسد مثل قفس است و روح بمثابة مرغ . ما ملاحظه کنیم که این مرغ را بدون این قفس در عالم خواب پرواز است پس اگر قفس شکسته شود مرغ باقی و برقرار است بلکه احساسات آن مرغ بیشتر شود ادراکاتش بیشتر گردد انبساطش بیشتر شود فی الحقیقه از جحیمی بجنّت نعیم رسد زیرا از برای طیور شکور جنّتی اعظم از آزادی از قفس نیست اینست که شهدا در نهایت طرب و سرور بمیدان قربانی شتابند . و همچنین در عالم بیداری چشم انسان نهایت یک ساعت مسافت بیند زیرا بواسطه جسد تصرف روح باین مقدار است اما ببصیرت و دیده عقل امریکا را بیند آنجا را ادراک کند و اکتشاف احوال نماید و تمشیت امور دهد حال اگر روح عین جسد باشد لازم است که قوه بصیرتش نیز همین قدر باشد . پس معلومست که آن روح غیر این جسد است و آن مرغ غیر این قفس و قوت و نفوذ روح بدون واسطه جسد شدیدتر است لهذا اگر آلت معطل شود صاحب آلت در کار است مثلاً اگر قلم معطل شود بشکند کاتب حیّ و حاضر و اگر خانه خراب شود صاحب خانه باقی و برقرار . این از جمله براهینی است که دلیل

human spirit is in one condition. It neither becomes ill from the diseases of the body nor cured by its health; it does not become sick, nor weak, nor miserable, nor poor, nor light, nor small—that is to say, it will not be injured because of the infirmities of the body, and no effect will be visible even if the body becomes weak, or if the hands and feet and tongue be cut off, or if it loses the power of hearing or sight. Therefore, it is evident and certain that the spirit is different from the body, and that its duration is independent of that of the body; on the contrary, the spirit with the utmost greatness rules in the world of the body; and its power and influence, like the bounty of the sun in the mirror, are apparent and visible. But when the mirror becomes dusty or breaks, it will cease to reflect the rays of the sun.

عقلی است بر بقای روح . اما دلیل دیگر این جسد ضعیف شود
فریه گردد مریض شود صحت پیدا کند خسته گردد راحت شود
بلکه احیانی دست قطع شود و پا قطع شود و قوای جسمانی مختل
گردد چشم کور گردد گوش کر شود زبان لال گردد اعضا بمرض
فلج گرفتار شود خلاصه جسد نقصان کلی یابد باز روح بر حالت
اصلی و ادراکات روحانی خویش باقی و برقرار نه نقصانی یابد و نه
مختل گردد ولی جسد چون مبتلی بمرض و آفت کلی گردد از فیض
روح محروم شود مانند آئینه چون بشکند و یا غبار و زنگ بر دارد
شعاع آفتاب در او ظاهر نشود و فیضش نمودار نگردد . از پیش
بیان شد که روح انسانی داخل جسد نیست زیرا مجرد و مقدس از
دخول و خروج است و دخول و خروج شأن اجسام است بلکه
تعلق روح بجسد مانند تعلق آفتاب بآئینه است . خلاصه روح
انسانی بر حالت واحده است نه بمرض جسد مریض شود و نه
بصحت جسم صحیح گردد نه علیل شود نه ضعیف گردد نه دلیل
شود نه حقیر گردد نه خفیف شود نه صغیر یعنی در روح بسبب
فتور جسد هیچ خللی عارض نگردد و اثری نمودار نشود و لو

		<p>جسد زار و ضعیف شود و دستها و پاها و زبانش قطع شود و قوای سمع و بصر مختل شود . پس معلوم و محقق گشت که روح غیر جسد است و بقایش مشروط ببقای جسد نیست بلکه روح در نهایت عظمت در عالم جسد سلطنت نماید و اقتدار و نفوذش مانند فیض آفتاب در آئینه ظاهر و آشکار گردد و چون آئینه غبار یابد و یا بشکند از شعاع آفتاب محروم ماند .</p>
62	<p>PERFECTIONS ARE WITHOUT LIMIT</p> <p>Know that the conditions of existence are limited to the conditions of servitude, of prophethood and of Deity, but the divine and the contingent perfections are unlimited. When you reflect deeply, you discover that also outwardly the perfections of existence are also unlimited, for you cannot find a being so perfect that you cannot imagine a superior one. For example, you cannot see a ruby in the mineral kingdom, a rose in the vegetable kingdom, or a nightingale in the animal kingdom, without imagining that there might be better specimens. As the divine bounties are endless, so human perfections are endless. If it were possible to reach a limit of perfection, then one of the realities of the beings might reach the condition of being independent of God, and the contingent might attain to the condition of the absolute. But for every being there is a point which it cannot overpass—that is to say, he who is in the condition of servitude, however far he may progress in gaining</p>	<p>مسأله ای که کمالات وجود نامتناهیست</p> <p>بدانکه مراتب وجود متناهی است مرتبه عبودیت مرتبه نبوت مرتبه ربوبیت لکن کمالات الهیه و امکانیه غیر متناهی است . چون بدقت نظر نمائی بظاهر ظاهر نیز کمالات وجود غیر متناهیست زیرا کائنی از کائنات نیایی که ما فوق آن تصور نتوانی مثلاً یاقوتی از عالم جماد گلی از عالم نبات بلبلی از عالم حیوان بنظر نیاید که بهتر از آن تصور نشود . چون فیض الهی غیر متناهیست کمالات انسانی غیر متناهی است . اگر چنانچه نهایت ممکن بود حقیقتی از حقائق اشیا بدرجه استغناء از حق میرسید و امکان درجه وجوب می یافت ولی هر کائنی از کائنات از برای او رتبه ایست که تجاوز</p>

limitless perfections, will never reach the condition of Deity. It is the same with the other beings. A mineral, however far it may progress in the mineral kingdom, cannot gain the vegetable power. Also in a flower, however far it may progress in the vegetable kingdom, no power of the senses will appear. So this silver mineral cannot gain hearing or sight; it can only improve in its own condition and become a perfect mineral, but it cannot acquire the power of growth, or the power of sensation, or attain to life; it can only progress in its own condition.

For example, Peter cannot become Christ. All that he can do is, in the condition of servitude, to attain endless perfections; for every existing reality is capable of making progress. As the spirit of man after putting off this material form has an everlasting life, certainly any existing being is capable of making progress; therefore, it is permitted to ask for advancement, forgiveness, mercy, beneficence and blessings for a man after his death because existence is capable of progression. That is why in the prayers of Bahá'u'lláh forgiveness and remission of sins are asked for those who have died. Moreover, as people in this world are in need of God, they will also need Him in the other world. The creatures are always in need, and God is absolutely independent, whether in this world or in the world to come.

The wealth of the other world is nearness to God. Consequently, it is certain that those who are near the Divine Court are allowed to intercede, and this intercession is approved by God. But intercession in the other world is not like intercession in this world. It is another thing, another reality, which cannot be expressed in words.

از آن مرتبه نتواند یعنی آنکه در رتبه عبودیت است هر چه ترقی کند و تحصیل کمالات غیر متناهی نماید برتبه ربوبیت نرسد و همچنین در کائنات جماد آنچه ترقی کند در عالم جمادی قوه نامیه نیابد و همچنین این گل هر قدر ترقی نماید در عالم نباتی قوه حساسه در او ظهور نکند مثلاً این معدن نقره سمع و بصر نیابد نهایتش اینست که در رتبه خویش ترقی کند و معدن کاملی گردد اما قوه نامیه پیدا نکند و قوه حساسه نجوید و جان نیابد بلکه در رتبه خویش ترقی کند . مثلاً پطرس مسیح نشود نهایتش اینست که در مراتب عبودیت بکمالات غیر متناهی رسد . لهذا هر حقیقت موجوده قابل ترقیست و چون روح انسانی بعد از خلع این قالب عنصری

حیات جاودانی دارد البته شیء موجود قابل ترقیست . لهذا از برای انسان بعد از وفات طلب ترقی و طلب عفو و طلب عنایت و طلب مبرات و طلب فیوضات جائز است چه که وجود قابل ترقیست اینست که در مناجاتهای جمال مبارک بجهت آنانکه عروج کرده اند طلب عفو و غفران شده است . و ازین گذشته همچنانکه

If a wealthy man at the time of his death bequeaths a gift to the poor and miserable, and gives a part of his wealth to be spent for them, perhaps this action may be the cause of his pardon and forgiveness, and of his progress in the Divine Kingdom.

Also a father and mother endure the greatest troubles and hardships for their children; and often when the children have reached the age of maturity, the parents pass on to the other world. Rarely does it happen that a father and mother in this world see the reward of the care and trouble they have undergone for their children. Therefore, children, in return for this care and trouble, must show forth charity and beneficence, and must implore pardon and forgiveness for their parents. So you ought, in return for the love and kindness shown you by your father, to give to the poor for his sake, with greatest submission and humility implore pardon and remission of sins, and ask for the supreme mercy.

It is even possible that the condition of those who have died in sin and unbelief may become changed—that is to say, they may become the object of pardon through the bounty of God, not through His justice—for bounty is giving without desert, and justice is giving what is deserved. As we have power to pray for these souls here, so likewise we shall possess the same power in the other world, which is the Kingdom of God. Are not all the people in that world the creatures of God? Therefore, in that world also they can make progress. As here they can receive light by their supplications, there also they can plead for forgiveness and receive light through entreaties and supplications. Thus as souls in this world, through the help of the supplications, the entreaties and the prayers of the holy ones, can acquire development, so is it the same after death.

خلق در این عالم محتاج بحق هستند در آن عالم نیز محتاج هستند همیشه خلق محتاج است و حق غنی مطلق چه در این عالم و چه در آن عالم و غنای آن عالم تقرب بحق است در اینصورت یقین است که مقربان درگاه الهی را شفاعت جائز و این شفاعت مقبول حق اما شفاعت در آن عالم مشابعت بشفاعت این عالم ندارد کیفیتی دیگر است و حقیقتی دیگر که در عبارت نگنجد . و اگر انسان توانگر در وقت وفات باعانت فقرا و ضعفا وصیت کند و مبلغی از ثروت خویش را انفاق بایشان نماید ممکن است این عمل سبب عفو و غفران و ترقی در ملکوت رحمان گردد و همچنین پدر و مادر نهایت تعب و مشقت بجهت اولاد کشند و اکثر چون بسن رشد رسند پدر و مادر بجهان دیگر شتابند نادراً واقع که پدر و مادر در مقابل مشقات و زحمات خویش در دنیا مکافات از اولاد بینند پس باید

اولاد در مقابل مشقات و زحمات پدر و مادر خیرات و مبرات نمایند و طلب عفو و غفران کنند مثلاً شما در مقابل محبت و مهربانی پدر باید بجهت او انفاق بر فقرا نمائید و در کمال تضرع

	<p>Through their own prayers and supplications they can also progress, more especially when they are the object of the intercession of the Holy Manifestations.</p>	<p>و ابتهاال طلب عفو و غفران کنید و رحمت کبری خواهید حتّی کسانیکه در گناه و عدم ایمان مرده‌اند ممکن است که تغییر نمایند یعنی مظهر غفران شوند و این بفضل الهیست نه بعدل زیرا فضل اعطاء بدون استحقاق است و عدل اعطاء باستحقاق . چنانچه ما در اینجا قوّه داریم که در حقّ این نفوس دعا نمائیم همین طور در عالم دیگر هم که عالم ملکوت باشد همین قوّه را دارا خواهیم بود . آیا جمیع خلق آن عالم مخلوق خدا نیستند پس در آن عالم هم میتوانند ترقّی کنند همچنانکه در اینجا میتوانند بتضرّع اقتباس انوار نمایند در آنجا هم میتوانند طلب غفران نمایند بتضرّع و رجا اقتباس انوار کنند . پس چون نفوس در این عالم بواسطه تضرّع و ابتهاال یا دعای مقدّسین تحصیل ترقّی مینمایند به‌مچنین بعد از فوت نیز بواسطه دعا و رجای خود میتوانند ترقّی کنند علی‌الخصوص چون مظهر شفاعت مظاهر مقدّسه گردند .</p>
63	<p>THE PROGRESS OF MAN IN THE OTHER WORLD</p> <p>Know that nothing which exists remains in a state of repose—that is to say, all things are in motion. Everything is either growing or declining; all things are either coming from</p>	<p>مسأله ای در خصوص ترقّی انسان در عالم دیگر</p> <p>بدانکه شیء موجود در مقامی توقّف ننماید یعنی جمیع اشیا متحرّکست هر شیء از اشیا یا رو بنموّ است یا رو بدنوّ جمیع اشیا</p>

nonexistence into being, or going from existence into nonexistence. So this flower, this hyacinth, during a certain period of time was coming from the world of nonexistence into being, and now it is going from being into nonexistence. This state of motion is said to be essential—that is, natural; it cannot be separated from beings because it is their essential requirement, as it is the essential requirement of fire to burn.

Thus it is established that this movement is necessary to existence, which is either growing or declining. Now, as the spirit continues to exist after death, it necessarily progresses or declines; and in the other world to cease to progress is the same as to decline; but it never leaves its own condition, in which it continues to develop. For example, the reality of the spirit of Peter, however far it may progress, will not reach to the condition of the Reality of Christ; it progresses only in its own environment.

Look at this mineral. However far it may evolve, it only evolves in its own condition; you cannot bring the crystal to a state where it can attain to sight. This is impossible. So the moon which is in the heavens, however far it might evolve, could never become a luminous sun, but in its own condition it has apogee and perigee. However far the disciples might progress, they could never become Christ. It is true that coal could become a diamond, but both are in the mineral condition, and their component elements are the same.

یا از عدم بوجود میآید و یا از وجود بعدم می‌رود مثلاً این گل و سُنبل یک مدّتی از عدم بوجود می‌آمد حال از وجود بعدم می‌رود این حرکت را حرکت جوهری گویند یعنی طبیعی . از کائنات این حرکت منفکّ نمیشود چه که از مقتضای ذاتی آنست مثل اینکه از مقتضای ذاتی آتش احراقست پس ثابت شد که حرکت ملازم وجود است یا رو به سمّو است یا رو به دنوّ . پس روح بعد از صعود چون باقیست لابدّ رو به سمّو است یا رو به دنوّ و در آن عالم عدم سمّو عین دنوّ است ولی از رتبه‌اش نمیگذرد در رتبه خودش ترقّی دارد مثلاً روح حقیقت پطرس هر چه ترقّی کند برتبه حقیقت مسیحی نمیرسد در دائره خودش ترقّی دارد . چنانچه ملاحظه کنی که این جماد هر قدر ترقّی کند در رتبه خود ترقّی کند مثلاً نمیتوانید که این بلّور را بدرجه ای آری که بصر پیدا کند این مستحیل است ممکن نیست . مثلاً این ماه آسمانی هر چه ترقّی کند آفتاب نورانی نشود در رتبه خودش

اوج و حضیض دارد حواریّین هر چه ترقّی میکردند مسیح نمیشدند بلی میشود که زغال الماس شود امّا هر دو در رتبه حجری هستند و

		اجزاء مترکبه شان یکی است .
64	<p>THE STATE OF MAN AND HIS PROGRESS AFTER DEATH</p> <p>When we consider beings with the seeing eye, we observe that they are limited to three sorts—that is to say, as a whole they are either mineral, vegetable or animal, each of these three classes containing species. Man is the highest species because he is the possessor of the perfections of all the classes—that is, he has a body which grows and which feels. As well as having the perfections of the mineral, of the vegetable and of the animal, he also possesses an especial excellence which the other beings are without—that is, the intellectual perfections. Therefore, man is the most noble of beings.</p> <p>Man is in the highest degree of materiality, and at the beginning of spirituality—that is to say, he is the end of imperfection and the beginning of perfection. He is at the last degree of darkness, and at the beginning of light; that is why it has been said that the condition of man is the end of the night and the beginning of day, meaning that he is the sum of all the degrees of imperfection, and that he possesses the degrees of perfection. He has the animal side as well as the angelic side, and the aim of an educator is to so train human souls that their angelic aspect may overcome their animal side. Then if the divine power in man, which is his essential perfection, overcomes the satanic power, which is absolute imperfection, he becomes the most excellent among the creatures; but if the satanic power overcomes the divine power, he becomes the lowest of the</p>	<p>در بیان مقام انسان و ترقیات او بعد از صعود چون در کائنات ببصر بصیرت نظر کنیم ملاحظه شود که محصور در سه قسم است یعنی کلیّاتش یا جماد است یا نبات است یا حیوان سه جنس است و هر جنسی انواع دارد . انسان نوع ممتاز است زیرا دارنده کمالات جمیع اجناس است یعنی جسم است و نامی است و حسّاس است با وجود کمال جمادی و نباتی و حیوانی کمال مخصوص دارد که کائنات سائره محروم از آنند و آن کمالات عقلیه است پس اشرف موجودات انسان است . انسان در نهایت رتبه جسمانیّت است و بدایت روحانیّت یعنی نهایت نقص است و بدایت کمال در نهایت رتبه ظلمت است و در بدایت نورانیّت . این است که گفته اند که مقام انسان مقام نهایت شب است و بدایت روز یعنی جامع مراتب نقص است و حائز مراتب کمال جنبه حیوانیّت دارد و جنبه ملکیت . و مقصود از مربّی اینست که نفوس بشریه را تربیت بکند تا جنبه ملکیت بر جنبه حیوانیّت غالب شود . پس اگر در</p>

creatures. That is why he is the end of imperfection and the beginning of perfection. Not in any other of the species in the world of existence is there such a difference, contrast, contradiction and opposition as in the species of man. Thus the reflection of the Divine Light was in man, as in Christ, and see how loved and honored He is! At the same time we see man worshiping a stone, a clod of earth or a tree. How vile he is, in that his object of worship should be the lowest existence—that is, a stone or clay, without spirit; a mountain, a forest or a tree. What shame is greater for man than to worship the lowest existences? In the same way, knowledge is a quality of man, and so is ignorance; truthfulness is a quality of man; so is falsehood; trustworthiness and treachery, justice and injustice, are qualities of man, and so forth. Briefly, all the perfections and virtues, and all the vices, are qualities of man.

Consider equally the differences between individual men. The Christ was in the form of man, and Caiaphas was in the form of man; Moses and Pharaoh, Abel and Cain, Bahá'u'lláh and Yahyá,¹⁵⁸ were men.

Man is said to be the greatest representative of God, and he is the Book of Creation because all the mysteries of beings exist in him. If he comes under the shadow of the True Educator and is rightly trained, he becomes the essence of essences, the light of lights, the spirit of spirits; he becomes the center of the divine appearances, the source of spiritual qualities, the rising-place of heavenly lights, and the receptacle of divine inspirations. If he is deprived of this education, he becomes the manifestation of satanic qualities, the sum of animal vices, and

انسان قوای رحمانیه که عین کمال است بر قوای شیطانیّه که عین نقص است غالب شود اشرف موجوداتست اما اگر قوای شیطانیّه بر قوای رحمانیه غالب شود انسان اسفل موجودات گردد اینست که نهایت نقص است و بدایت کمال و ما بین هیچ نوعی از انواع در عالم وجود تفاوت و تباین و تضادّ و تخالف مثل نوع انسان نیست . مثلاً تجلّی انوار الوهیت بر بشر بود مثل مسیح پس بینید که چقدر عزیز و شریف است و همچنین پرستش و عبادت حجر و مدر و شجر نیز در بشر است ملاحظه نمائید که چقدر ذلیل است که معبود او انزل موجودات است یعنی سنگ و کلوخ بی روح و کوه و جنگل و درخت و چه ذلّتی اعظم از اینست که انزل موجودات معبود انسان واقع گردد . و همچنین علم صفت انسانست جهل صفت انسانست صدق صفت انسانست کذب صفت انسانست امانت صفت انسانست خیانت صفت انسانست عدل صفت انسانست ظلم صفت انسانست و قس علی ذلک مختصر اینست که جمیع کمالات و فضائل صفت انسان است و

¹⁵⁸Mírzá Yahyá Subh-i-Azal, half-brother of Bahá'u'lláh, and His irreconcilable enemy.

<p>the source of all dark conditions.</p> <p>The reason of the mission of the Prophets is to educate men, so that this piece of coal may become a diamond, and this fruitless tree may be engrafted and yield the sweetest, most delicious fruits. When man reaches the noblest state in the world of humanity, then he can make further progress in the conditions of perfection, but not in state; for such states are limited, but the divine perfections are endless.</p> <p>Both before and after putting off this material form, there is progress in perfection but not in state. So beings are consummated in perfect man. There is no other being higher than a perfect man. But man when he has reached this state can still make progress in perfections but not in state because there is no state higher than that of a perfect man to which he can transfer himself. He only progresses in the state of humanity, for the human perfections are infinite. Thus, however learned a man may be, we can imagine one more learned.</p> <p>Hence, as the perfections of humanity are endless, man can also make progress in perfections after leaving this world.</p>	<p>جميع رذائل صفت انسان . و همچنين تفاوت بين افراد نوع انسانرا ملاحظه نماييد كه حضرت مسيح در صورت بشر بود و قيافا در صورت بشر حضرت موسى انسان بود و فرعون انسان هابيل انسان بود و قابيل انسان جمال مبارك انسان بود يچي انسان اينست كه گفته ميشود انسان آيت كبراي الهى است يعنى كتاب تكوين است زيرا جميع اسراركائنات در انسان موجود است . پس اگر در ظلّ تربيت مربّى حقيقى بيفتد و تربيت شود جوهر الجواهر گردد نور الانوار شود روح الارواح گردد مركز سنوحات رحمانيه شود مصدر صفات روحانيه</p> <p>گردد مشرق انوار ملكوتى شود مهبط الهامات ربّانى گردد و اگر چنانچه محروم بماند مظهر صفات شيطاني گردد جامع رذائل حيوانى شود مصدر شؤن ظلماني گردد . اينست حكمت بعثت انبيا بجهت تربيت بشر تا اين زغال سنگ دانه الماس شود و اين شجر بى ثمر پيوندگردد و ميوه اى در نهايت حلاوت و لطافت بچشد . و چون باشرف مقامات عالم انساني رسد آن وقت ديگر ترقّى در مراتب كمالات دارد نه در رتبه زيرا مراتب منتهى شود لكن</p>
--	---

		<p>کمالات الهیّه غیر متناهی است پیش از خلع این قالب عنصری و بعد از خلع ترقّی در کمالات دارد نه در رتبه . مثلاً کائنات منتهی بانسان کامل گردد دیگر یک موجودی بالاتر از انسان کامل نیست لکن انسان که برتبه انسان رسید دیگر ترقّی در کمالات دارد نه در رتبه چه که دیگر رتبه ای بالاتر از انسان کامل نیست که انسان انتقال بآن رتبه کند فقط در رتبه انسانیت ترقّی دارد زیرا کمالات انسانیه غیر متناهیست مثلاً هر قدر عالم باشد مافوق آن تصوّر گردد و چون کمالات انسانیه غیر متناهی است پس بعد از صعود از این عالم نیز ترقّیات در کمالات تواند نمود .</p>
65	<p>EXPLANATION OF A VERSE IN THE KITÁB-I-AQDAS</p> <p>Question.—It is said in the Kitáb-i-Aqdas “...whoso is deprived thereof, hath gone astray, though he be the author of every righteous deed.” What is the meaning of this verse?</p> <p>Answer.—This blessed verse means that the foundation of success and salvation is the knowledge of God, and that the results of the knowledge of God are the good actions which are the fruits of faith.</p>	<p>در معنی آیه کتاب اقدس " اِنَّهٗ مِنْ اَهْلِ الضَّلَالِ وَ لَوْ یَأْتِی بِکُلِّ الْأَعْمَالِ "</p> <p>سؤال</p> <p>در کتاب اقدس میفرماید " اِنَّهٗ مِنْ اَهْلِ الضَّلَالِ وَ لَوْ یَأْتِی بِکُلِّ الْأَعْمَالِ "، معنی این آیه چیست ؟</p> <p>جواب</p> <p>از این آیه مبارکه مقصد اینست که اساس فوز و فلاح عرفان</p>

	<p>If man has not this knowledge, he will be separated from God, and when this separation exists, good actions have not complete effect. This verse does not mean that the souls separated from God are equal, whether they perform good or bad actions. It signifies only that the foundation is to know God, and the good actions result from this knowledge. Nevertheless, it is certain that between the good, the sinners and the wicked who are veiled from God there is a difference. For the veiled one who has good principles and character deserves the pardon of God, while he who is a sinner, and has bad qualities and character, is deprived of the bounties and blessings of God. Herein lies the difference.</p> <p>Therefore, the blessed verse means that good actions alone, without the knowledge of God, cannot be the cause of eternal salvation, everlasting success, and prosperity, and entrance into the Kingdom of God.</p>	<p>حقّ است و بعد از عرفان اعمال حسنه که ثمره ایمانست فرع است . اگر عرفان حاصل نشود انسان محجوب از حقّ گردد با وجود احتجاب اعمال صالحه را ثمر تامّ مطلوب نه . از این آیه مقصد این است که نفوس محتجبه از حقّ خواه نیکوکار خواه بدکار کلّ مساوی هستند مراد اینست که اساس عرفان حقّ است و اعمال فرع . با وجود این البتّه در میان نیکوکار و گنه کار و بدکار از محتجبین فرق است زیرا محتجب خوش خوی خوش رفتار سزاوار مغفرت پروردگار است و محتجب گنه کار بدخو و بد رفتار محروم از فضل و موهبت پروردگار است فرق اینجاست . پس از آیه مبارکه مقصد اینست که مجرّد اعمال خیریه بدون عرفان الهی سبب نجات ابدی و فوز و فلاح سرمدی و دخول در ملکوت پروردگار نگردد .</p>
66	<p>THE EXISTENCE OF THE RATIONAL SOUL AFTER THE DEATH OF THE BODY</p> <p>Question.—After the body is put aside and the spirit has obtained freedom, in what way will the rational soul exist? Let us suppose that the souls who are assisted by the bounty of the Holy Spirit attain to true existence and eternal life. But what becomes of the rational souls—that is to say, the veiled</p>	<p>بعد از خلع اجساد و صعود ارواح ، نفس ناطقه بچه قیام دارد ؟</p> <p>سؤال</p> <p>بعد از خلع اجساد و خلاصی ارواح ، نفس ناطقه بچه قیام دارد ؟</p> <p>فرض کنیم نفوس مؤیّده بفیوضات روح القدس بوجود حقیقی و حیات ابدی قیام دارند نفس ناطقه یعنی ارواح محتجبه بچه قیام</p>

دارند ؟

جواب

بعضی را گمان چنین که جسد جوهر است و قائم بالذات است و روح عرض و قائم بجوهر بدن و حال آنکه نفس ناطقه جوهر است و جسد قائم بآن اگر عرض یعنی جسم متلاشی شود جوهر روح باقی . و ثانیاً آنکه نفس ناطقه یعنی روح انسانی قیام حلول باین جسد ندارد یعنی در این جسد داخل نه زیرا حلول و دخول از خصائص اجسام است و نفس ناطقه مجرد از آن از اصل داخل در این جسد نبوده تا بعد از خروج محتاج بمقرّی باشد بلکه روح بجسد تعلّق داشته مثل تعلّق این سراج در آئینه چون آئینه صافی و کامل نور سراج در آن پدیدار و چون آئینه غبار برداشت یا آنکه شکست نور مخفی ماند . از اصل نفس ناطقه یعنی روح انسانی در این جسد حلول ننموده است و باین جسد قائم نبود تا بعد از تحلیل این ترکیب جسد محتاج بجوهری گردد که قائم بآن باشد بلکه نفس ناطقه جوهر است و جسد قائم بآن . شخصیت نفس ناطقه

spirits?¹⁵⁹

Answer.—Some think that the body is the substance and exists by itself, and that the spirit is accidental and depends upon the substance of the body, although, on the contrary, the rational soul is the substance, and the body depends upon it. If the accident—that is to say, the body—be destroyed, the substance, the spirit, remains.

Second, the rational soul, meaning the human spirit, does not descend into the body—that is to say, it does not enter it, for descent and entrance are characteristics of bodies, and the rational soul is exempt from this. The spirit never entered this body, so in quitting it, it will not be in need of an abiding-place: no, the spirit is connected with the body, as this light is with this mirror. When the mirror is clear and perfect, the light of the lamp will be apparent in it, and when the mirror becomes covered with dust or breaks, the light will disappear.

The rational soul—that is to say, the human spirit—has neither entered this body nor existed through it; so after the disintegration of the composition of the body, how should it be in need of a substance through which it may exist? On the contrary, the rational soul is the substance through which the body exists. The personality of the rational soul is from its beginning; it is not due to the instrumentality of the body, but the state and the personality of the rational soul may be strengthened in this world; it will make progress and will attain to the degrees of perfection, or it will remain in the lowest abyss of ignorance, veiled and deprived from beholding the

¹⁵⁹“Veiled spirits” here signify rational souls, souls not possessing the spirit of faith. Cf. “Soul, Spirit and Mind,” p. 208.

signs of God.

Question.—Through what means will the spirit of man—that is to say, the rational soul—after departing from this mortal world, make progress?

Answer.—The progress of man's spirit in the divine world, after the severance of its connection with the body of dust, is through the bounty and grace of the Lord alone, or through the intercession and the sincere prayers of other human souls, or through the charities and important good works which are performed in its name.

THE IMMORTALITY OF CHILDREN

Question.—What is the condition of children who die before attaining the age of discretion or before the appointed time of birth?

Answer.—These infants are under the shadow of the favor of God; and as they have not committed any sin and are not soiled with the impurities of the world of nature, they are the centers of the manifestation of bounty, and the Eye of Compassion will be turned upon them.

از اصل است بواسطه این جسد حاصل ننماید منتهی اینست این تعینات و تشخیصات نفس ناطقه در این عالم قوت یابد و ترقی کند و مراتب کمال حاصل نماید یا آنکه در اسفل درکات جهل ماند و از مشاهده آیات الله محجوب و محروم گردد .

سؤال

روح انسانی یعنی نفس ناطقه بعد از صعود از این عالم فانی بچهوسائلی ترقی یابد ؟

جواب

ترقی روح انسانی بعد از قطع تعلق از جسد ترابی در عالم الهی یا بصرف فضل و موهبت ربّانی و یا بطلب مغفرت و ادعیه خیریه سائر نفوس انسانی و یا بسبب خیرات و مبرّات عظیمه که بنام او مجری گردد حاصل شود .

بقای ارواح اطفال

سؤال

اطفالی که پیش از بلوغ صعود نمایند یا قبل از وعده از رحم سقوط کنند ، حال اینگونه اطفال چسانست ؟

		<p>جواب</p> <p>این اطفال در ظلّ فضل پروردگارند چون سیّاتی از آنان سر نزده و باوساخ عالم طبیعت آلوده نگردیده‌اند لهذا مظاهر فضل گردند و لحظات عین رحمانیت شامل آنها شود .</p>
67	<p>ETERNAL LIFE AND ENTRANCE INTO THE KINGDOM OF GOD</p> <p>You question about eternal life and the entrance into the Kingdom. The outer expression used for the Kingdom is heaven; but this is a comparison and similitude, not a reality or fact, for the Kingdom is not a material place; it is sanctified from time and place. It is a spiritual world, a divine world, and the center of the Sovereignty of God; it is freed from body and that which is corporeal, and it is purified and sanctified from the imaginations of the human world. To be limited to place is a property of bodies and not of spirits. Place and time surround the body, not the mind and spirit. Observe that the body of man is confined to a small place; it covers only two spans of earth. But the spirit and mind of man travel to all countries and regions—even through the limitless space of the heavens—surround all that exists, and make discoveries in the exalted spheres and infinite distances. This is because the spirit has no place; it is placeless; and for the spirit the earth and the heaven are as one since it makes discoveries in both. But the body is limited to a place and does not know that which is beyond it.</p>	<p>حیات ابدیه و دخول در ملکوت</p> <p>سؤال از حیات ابدیه و دخول در ملکوت مینماید . ملکوت باصطلاحی ظاهری آسمان گفته میشود اما این تعبیر و تشبیه است نه حقیقی و واقعی زیرا ملکوت موقع جسمانی نیست مقدّس است از زمان و مکان جهان روحانی است و عالم رحمانی و مرکز سلطنت یزدانی است مجرّد از جسم و جسمانیست و پاک و مقدّس از اوهام عالم انسانی چه که محصوریت در مکان از خصائص اجسامست نه ارواح و مکان و زمان محیط بر تن است نه عقل و جان . ملاحظه نمائید که جسم انسان در موقع صغیری مکان دارد و تمکّن در دو وجب زمین نماید و احاطه بیش از این ندارد ولی روح و عقل انسان در جمیع ممالک و اقالیم بلکه در این فضای نامتناهی آسمان سیر نماید و احاطه بر جمیع کون دارد و در</p>

For life is of two kinds: that of the body and that of the spirit. The life of the body is material life, but the life of the spirit expresses the existence of the Kingdom, which consists in receiving the Spirit of God and becoming vivified by the breath of the Holy Spirit. Although the material life has existence, it is pure nonexistence and absolute death for the holy saints. So man exists, and this stone also exists, but what a difference between the existence of man and that of the stone! Though the stone exists, in relation to the existence of man it is nonexistent.

The meaning of eternal life is the gift of the Holy Spirit, as the flower receives the gift of the season, the air, and the breezes of spring. Consider: this flower had life in the beginning like the life of the mineral; but by the coming of the season of spring, of the bounty of the clouds of the springtime, and of the heat of the glowing sun, it attained to another life of the utmost freshness, delicacy and fragrance. The first life of the flower, in comparison to the second life, is death.

The meaning is that the life of the Kingdom is the life of the spirit, the eternal life, and that it is purified from place, like the spirit of man which has no place. For if you examine the human body, you will not find a special spot or locality for the spirit, for it has never had a place; it is immaterial. It has a connection with the body like that of the sun with this mirror. The sun is not within the mirror, but it has a connection with the mirror.

In the same way the world of the Kingdom is sanctified from everything that can be perceived by the eye or by the other senses—hearing, smell, taste or touch. The mind which is in man, the existence of which is recognized—where is it in him? If you examine the body with the eye, the ear or the other

طبقات علیا و بعد بی منتهی کشفیات اجرا کند . این از این جهت است که روح مکان ندارد بلکه لامکانست و زمین و آسمان نسبت بروح یکسانست زیرا اکتشافات در هر دو نماید ولی این جسم محصور در مکان و بیخبر از دون آن . و اما حیات دو حیاتست حیات جسم و حیات روح اما حیات جسم عبارت از حیات جسمانی است اما حیات روح عبارت از هستی ملکوتیست و هستی ملکوتی استفاضه از روح الهی است و زنده شدن از نفحه روح القدس و حیات جسمانی هر چند وجودی دارد ولی در نزد مقدّسین روحانی عدم صرف است و موت محض . مثلاً انسان موجود است و این سنگ نیز موجود اما وجود انسانی کجا و وجود این سنگ کجا هر چند سنگ

وجود دارد اما نسبت بوجود انسان معدوم است . از حیات ابدیه مقصد استفاضه از فیض روح القدس است مثل استفاضه گل از فصل و نسیم و نفحه نو بهار . ملاحظه کنید که این گل اول حیات داشته است اما حیات جمادی لکن از قدوم موسم ربیع و فیضان ابر بهاری و حرارت آفتاب نورانی حیات دیگر یافته است و در

<p>senses, you will not find it; nevertheless, it exists. Therefore, the mind has no place, but it is connected with the brain. The Kingdom is also like this. In the same way love has no place, but it is connected with the heart; so the Kingdom has no place, but is connected with man.</p> <p>Entrance into the Kingdom is through the love of God, through detachment, through holiness and chastity, through truthfulness, purity, steadfastness, faithfulness and the sacrifice of life.</p> <p>These explanations show that man is immortal and lives eternally. For those who believe in God, who have love of God, and faith, life is excellent—that is, it is eternal; but to those souls who are veiled from God, although they have life, it is dark, and in comparison with the life of believers it is nonexistence.</p> <p>For example, the eye and the nail are living; but the life of the nail in relation to the life of the eye is nonexistent. This stone and this man both exist; but the stone in relation to the existence of man is nonexistent; it has no being; for when man dies, and his body is destroyed and annihilated, it becomes like stone and earth. Therefore, it is clear that although the mineral exists, in relation to man it is nonexistent.</p> <p>In the same way, the souls who are veiled from God, although they exist in this world and in the world after death, are, in comparison with the holy existence of the children of the Kingdom of God, nonexistent and separated from God.</p>	<p>نهایت طراوت و لطافت و معطرّیست حیات اوّل این گل بالنّسبه بحیات ثانیه ممانست . مقصد اینست که حیات ملکوت حیات روح است و حیات ابدیست و منزّه از زمان و مکانست مثل روح انسان که مکان ندارد زیرا در وجود انسانی اگر فحص کنی مکان و موقعی مخصوص از برای روح پیدا نکنی چه که ابداً روح مکان ندارد و مجرّد است اما تعلّق باین جسم دارد مثل تعلّق این آفتاب باین آئینه مکانی ندارد اما بآئینه تعلّق دارد . همین طور عالم ملکوت مقدّس است از هر چیزی که بچشم دیده شود و یا بحواسّ سائره مثل سمع و شّم و ذوق و لمس احساس گردد . این عقل که در انسان است و مسلّم الوجود است آیا در کجای انسان است اگر در وجود انسان فحص نمائی بچشم و گوش و سائر حواسّ چیزی نیابی و حال آنکه موجود است پس عقل مکان ندارد اما تعلّق بدماغ دارد . ملکوت هم چنین است و همچنین محبّت نیز مکان ندارد اما تعلّق بقلب دارد بهمچنین ملکوت مکان ندارد اما تعلّق بانسان دارد . اما داخل شدن در ملکوت بمحبّة الله است بانقطاع است بتقدیس و تنزیه است بصدق و صفاست و استقامت و</p>
---	--

		<p>وفاست بجانفشانیست .</p> <p>پس باین بیانات واضح گشت که انسان باقیست و حیّ ابدیست لکن آنهایی که مؤمن بالله‌اند و محبة الله و ایقان دارند حیاتشان طیبیه است یعنی ابدیه گفته میشود اما آن نفوسی که محتجب از حق هستند با وجود اینکه حیات دارند اما حیاتشان ظلمانی است و نسبت بحیات مؤمنین عدم است . مثلاً چشم زنده است و ناخن نیز زنده است اما حیات ناخن نسبت بحیات چشم عدم است این سنگ وجود دارد و انسان نیز وجود دارد اما سنگ بالنسبه بوجود انسان عدم است وجود ندارد زیرا انسان چون وفات یافت و این جسم متلاشی و معدوم گشت مانند سنگ و خاک جماد شود پس مشهود شد که وجود جمادی هر چند وجود است ولی بالنسبه بوجود انسانی عدم است . بهمچنین نفوس محتجبه از حق هر چند در این عالم و عالم بعد از موت وجود دارند اما بالنسبه بوجود قدسی ابناء ملکوت الهی معدومند و مفقود .</p>
68	<p>FATE</p> <p>Question.—Is the predestination which is mentioned in the</p>	<p>سؤال از قضاء</p> <p>سؤال</p>

Holy Books a decreed thing? If so, is not the effort to avoid it useless?

Answer.—Fate is of two kinds: one is decreed, and the other is conditional or impending. The decreed fate is that which cannot change or be altered, and conditional fate is that which may occur. So, for this lamp, the decreed fate is that the oil burns and will be consumed; therefore, its eventual extinction is a decree which it is impossible to alter or to change because it is a decreed fate. In the same way, in the body of man a power of life has been created, and as soon as it is destroyed and ended, the body will certainly be decomposed, so when the oil in this lamp is burnt and finished, the lamp will undoubtedly become extinguished.

But conditional fate may be likened to this: while there is still oil, a violent wind blows on the lamp, which extinguishes it. This is a conditional fate. It is wise to avoid it, to protect oneself from it, to be cautious and circumspect. But the decreed fate, which is like the finishing of the oil in the lamp, cannot be altered, changed nor delayed. It must happen; it is inevitable that the lamp will become extinguished.

قضا که در کتب الهیه مذکور ، آیا امر محتوم است و اگر امر محتوم است احتراز را چه ثمر و فائده مشهود و معلوم ؟

جواب

قضا دو قسم است یکی محتوم است و دیگری مشروط که معلق گفته میشود قضای محتوم آنست که تغییر و تبدیلی ندارد و مشروط آنست که ممکن الوقوع است . مثلاً قضای محتوم در این چراغ آنست که روغن بسوزد و تمام گردد پس خاموشی آن حتم است تغییر و تبدیل ممکن نیست چه که قضای محتوم است . همین قسم در هیکل انسانی قوه ای خلق شده که چون آن قوه زائل گردد و منتهی شود البتّه متلاشی گردد مثل این روغن در این چراغ چون بسوزد و منتهی شود چراغ یقیناً خاموش شود . و اما قضای مشروط اینست که هنوز روغن باقیست ولی باد شدید وزد و چراغ را خاموش کند این قضاء مشروط است احتراز و محافظه و ملاحظه و احتیاط از این مثمر و مفید است . اما قضاء محتوم که اتمام روغن چراغ است تغییر و تبدیل و تأخیر نیابد لابدّ از وقوع است و چراغ البتّه خاموش گردد .

THE INFLUENCE OF THE STARS

Question.—Have the stars of the heavens any influence upon the human soul, or have they not?

Answer.—Some of the celestial stars have a clear and apparent material effect upon the terrestrial globe and the earthly beings, which needs no explanation. Consider the sun, which through the aid and the providence of God develops the earth and all earthly beings. Without the light and heat of the sun, all the earthly creatures would be entirely nonexistent.

With regard to the spiritual influence of stars, though this influence of stars in the human world may appear strange, still, if you reflect deeply upon this subject, you will not be so much surprised at it. My meaning is not, however, that the decrees which the astrologers of former times inferred from the movements of the stars corresponded to occurrences; for the decrees of those former astrologers were forms of imagination which were originated by Egyptian, Assyrian and Chaldean priests; nay, rather, they were due to the fancies of Hindus, to the myths of the Greeks, Romans and other star worshipers. But I mean that this limitless universe is like the human body, all the members of which are connected and linked with one another with the greatest strength. How much the organs, the members and the parts of the body of man are intermingled and connected for mutual aid and help, and how much they influence one another! In the same way, the parts of this infinite universe have their members and elements connected with one another, and influence one another spiritually and materially.

تأثیر نجوم

سؤال

آیا این نجوم آسمانرا در نفوس انسانی تأثیرات معنویّه هست یا نه ؟

جواب

بعضی از کواکب آسمانرا بر کره ارض و کائنات ارضیّه تأثیر جسمانی واضح و مشهود احتیاج به بیان نیست . ملاحظه نمائید که آفتاب بعون و عنایت حقّ تربیت کره ارض و جمیع کائنات ارضیّه مینماید و اگر ضیا و حرارت آفتاب نبود کائنات ارضیّه بکلی معدوم . اما تأثیرات معنویّه هر چند این کواکب را تأثیرات معنویّه در عالم انسانی بنظر عجیب آید ولی چون در این مسأله تدقیق نمائی چندان تعجّب نفرمائی و لکن مقصد این نیست که منجمین سابق احکامی که از حرکات نجوم استنباط نمودند مطابق واقع بود زیرا احکام آن طوائف منجمین سابق ضربی از اوهام بود و موجد آن کاهنان مصریان و آشوریان و کلدانیان بلکه اوهام هندوستان و خرافات یونان و رومان و سائر ستاره پرستان بود . اما مقصد من اینست که این جهان نامتناهی مثل هیکل انسانست جمیع اجزا

For example, the eye sees, and all the body is affected; the ear hears, and all the members of the body are moved. Of this there is no doubt; and the universe is like a living person. Moreover, the connection which exists between the members of beings must necessarily have an effect and impression, whether it be material or spiritual.

For those who deny spiritual influence upon material things we mention this brief example: wonderful sounds and tones, melodies and charming voices, are accidents which affect the air—for sound is the term for vibrations of the air—and by these vibrations the nerves of the tympanum of the ear are affected, and hearing results. Now reflect that the vibration of the air, which is an accident of no importance, attracts and exhilarates the spirit of man and has great effect upon him: it makes him weep or laugh; perhaps it will influence him to such a degree that he will throw himself into danger. Therefore, see the connection which exists between the spirit of man and the atmospheric vibration, so that the movement of the air becomes the cause of transporting him from one state to another, and of entirely overpowering him; it will deprive him of patience and tranquillity. Consider how strange this is, for nothing comes forth from the singer which enters into the listener; nevertheless, a great spiritual effect is produced. Therefore, surely so great a connection between beings must have spiritual effect and influence.

It has been mentioned that the members and parts of man affect and influence one another. For example, the eye sees; the heart is affected. The ear hears; and the spirit is influenced. The heart is at rest; the thoughts become serene, and for all the members of man's body a pleasant condition is realized. What a

یکدیگر مرتبط در نهایت اتقان متسلسل یعنی اعضا و ارکان و اجزاء هیکل انسان چگونه با یکدیگر ممتزج و متعاون و متعاضد و از یکدیگر متأثر بهمچنین اجزای این کون نامتناهی مانند هیکل انسانی اعضا و اجزایش یکدیگر مرتبط و از یکدیگر معناً و جسماً متأثر . مثلاً چشم مشاهده نماید جمیع جسم متأثر گردد سمع استماع کند جمیع ارکان باهتزاز آید و در این مسأله شبهه ای نیست زیرا عالم وجود نیز مانند شخص حی است . پس از این ارتباط که میان اجزاء کائناتست تأثیر و تأثر از لوازم آن چه جسمانی چه معنوی . از برای نفوسی که انکار تأثیرات معنویّه در جسمانیات نمایند این مثل مختصر را ذکر میکنیم و آن اینست که اصوات و الحان بدیعه و آهنگ و آوازه‌ای خوش عرضی است که بر هوا عارض میشود زیرا صوت عبارت از تموجات هواییّه است و از تموج هوا اعصاب صماخ گوش متأثر شود استماع حاصل گردد . حال ملاحظه کنید که تموجات هوا که عرضی از اعراض است و هیچ شمرده شود روح انسانرا بجدب و وله آرد و بنهایت درجه تأثیر بخشد گریان کند خندان کند شاید بدرجه ای آید که بمخاطره اندازد

connection and what an agreement is this! Since this connection, this spiritual effect and this influence, exists between the members of the body of man, who is only one of many finite beings, certainly between these universal and infinite beings there will also be a spiritual and material connection. Although by existing rules and actual science these connections cannot be discovered, nevertheless, their existence between all beings is certain and absolute.

To conclude: the beings, whether great or small, are connected with one another by the perfect wisdom of God, and affect and influence one another. If it were not so, in the universal system and the general arrangement of existence, there would be disorder and imperfection. But as beings are connected one with another with the greatest strength, they are in order in their places and perfect.

This subject is worthy of examination.

پس ملاحظه کنید چه مناسبتی بین روح انسان و تموج هواست که اهتزاز هوا سبب شود انسانرا از حالی بحالی اندازد و بکلی منقلب نماید بلکه صبر و قرار از برای او نگذارد . ملاحظه کنید که چقدر این قضیه عجیب است زیرا از خواننده چیزی خروج نیابد و در مستمع دخول ننماید با وجود این تأثیرات عظیمه روحانیه حاصل شود پس این ارتباط عظیم کائناترا لابد از تأثیرات و تأثرات معنویه است چنانکه ذکر شد که چگونه این اعضا و اجزای انسان متأثر و مؤثر در یکدیگرند . مثلاً چشم نظر کند قلب متأثر شود گوش استماع کند روح متأثر شود قلب فارغ شود فکر گشایش یابد و از برای جمیع اعضای انسان حالت خوش حاصل آید ، این چه ارتباطی است این چه مناسباتیست ؟ و چون در اعضای جسمانی انسان که کائنی از کائنات جزئیّه است این ارتباط و این تأثیر و تأثرات معنویه است البته بین این کائنات کلیّه نامتناهیّه نیز ارتباط جسمانی و معنوی هر دو موجود و هر چند بقواعد موجوده و فنون حاضره کشف این روابط نتوان نمود ولی وجود روابط در بین کائنات کلیّه واضح و مسلم است . خلاصه

		<p>کلام اینست که این کائنات چه کلّی و چه جزئی بحکمت بالغه الهیّه مرتبط بیکدیگر است و مؤثّر و متأثّر از یکدیگر و اگر چنین نبود در نظام عمومی و ترتیبات کلّی وجود اختلال و فتور حاصل میشد چون این کائنات در نهایت اتقان مرتبط بیکدیگر است لهذا منتظم و مرتّب و مکملست این مطلب شایان تحقیق است .</p>
70	<p>FREE WILL</p> <p>Question.—Is man a free agent in all his actions, or is he compelled and constrained?</p> <p>Answer.—This question is one of the most important and abstruse of divine problems. If God wills, another day, at the beginning of dinner, we will undertake the explanation of this subject in detail; now we will explain it briefly, in a few words, as follows. Some things are subject to the free will of man, such as justice, equity, tyranny and injustice, in other words, good and evil actions; it is evident and clear that these actions are, for the most part, left to the will of man. But there are certain things to which man is forced and compelled, such as sleep, death, sickness, decline of power, injuries and misfortunes; these are not subject to the will of man, and he is not responsible for them, for he is compelled to endure them. But in the choice of good and bad actions he is free, and he commits them according to his own will.</p>	<p>مسأله جبر و اختیار</p> <p>سؤال</p> <p>انسان آیا در جمیع اعمال خویش فاعل مختار است یا مجبور بی اختیار ؟</p> <p>جواب</p> <p>این مسأله از امّات مسائل الهیّه است و بسیار غامض است ان شاء الله روزی دیگر از بدایت مباشرت نهار به بیان این مسأله مفصّل پردازیم . حال مختصر چند کلمه بیان میگردد و آن اینست که اموری که در تحت اختیار انسان است مثل عدل و انصاف و ظلم و اعتساف ، مختصراً اعمال خیریه و افعال شرّیه ، این واضح و مشهود است که اراده انسان در این اعمال مدخلی عظیم دارد و</p>

For example, if he wishes, he can pass his time in praising God, or he can be occupied with other thoughts. He can be an enkindled light through the fire of the love of God, and a philanthropist loving the world, or he can be a hater of mankind, and engrossed with material things. He can be just or cruel. These actions and these deeds are subject to the control of the will of man himself; consequently, he is responsible for them.

Now another question arises. Man is absolutely helpless and dependent, since might and power belong especially to God. Both exaltation and humiliation depend upon the good pleasure and the will of the Most High.

It is said in the New Testament that God is like a potter who makes "one vessel unto honour, and another unto dishonour."¹⁶⁰ Now the dishonored vessel has no right to find fault with the potter saying, "Why did you not make me a precious cup, which is passed from hand to hand?" The meaning of this verse is that the states of beings are different. That which is in the lowest state of existence, like the mineral, has no right to complain, saying, "O God, why have You not given me the vegetable perfections?" In the same way, the plant has no right to complain that it has been deprived of the perfections of the animal world. Also it is not befitting for the animal to complain of the want of the human perfections. No, all these things are perfect in their own degree, and they must strive after the perfections of their own degree. The inferior beings, as we have said, have neither the right to, nor the fitness for, the states of the superior perfections. No, their progress must be in their own

اما اموریست که انسان بر آن مجبـول و مجبور است مثل خواب و مـمات و عـروض امراض و انحطاط قوی و ضرر و زیان این امور در تحت اراده انسان نیست و مسؤول از آن نه زیرا مجبور بر آنست . اما در اعمال خیریه و افعال شرّیه مخیر است و باختیار خویش ارتکاب آن نماید . مثلاً اگر خواهد بذکر خدا مشغول گردد و اگر خواهد بیاد غیر مألوف شود ممکن است که از نار محبّه الله شمعـی برافروزد و میسر است که محبّ عالم گردد و یا مبغض بنی آدم شود و یا بحبّ دنیا پردازد و یا عادل شود و یا ظالم گردد این اعمال و افعال در تحت تصرف خود انسانست لهذا مسؤول از آن . اما مسأله دیگر در میانست و آن اینکه بشر عجز صرف است و فقر بحت توانائی و قدرت مخصوص حضرت پروردگار است و علوّ و دنوّ بسته بمشیت و اراده جناب کبریا چنانکه در انجیل مذکور که خداوند مانند کوزه گر قدحی عزیز بسازد و ظرفی ذلیل صنعت نماید حال ابریق ذلیل حقّ ندارد که اعتراض بر کوزه گر نماید که ، چرا مرا جام عزیز نساختی که از دست بدست میگردد ؟ مقصود از این

¹⁶⁰Rom. 9:21.

state.

Also the inaction or the movement of man depend upon the assistance of God. If he is not aided, he is not able to do either good or evil. But when the help of existence comes from the Generous Lord, he is able to do both good and evil; but if the help is cut off, he remains absolutely helpless. This is why in the Holy Books they speak of the help and assistance of God. So this condition is like that of a ship which is moved by the power of the wind or steam; if this power ceases, the ship cannot move at all. Nevertheless, the rudder of the ship turns it to either side, and the power of the steam moves it in the desired direction. If it is directed to the east, it goes to the east; or if it is directed to the west, it goes to the west. This motion does not come from the ship; no, it comes from the wind or the steam.

In the same way, in all the action or inaction of man, he receives power from the help of God; but the choice of good or evil belongs to the man himself. So if a king should appoint someone to be the governor of a city, and should grant him the power of authority, and should show him the paths of justice and injustice according to the laws—if then this governor should commit injustice, although he should act by the authority and power of the king, the latter would be absolved from injustice. But if he should act with justice, he would do it also through the authority of the king, who would be pleased and satisfied.

That is to say, though the choice of good and evil belongs to man, under all circumstances he is dependent upon the sustaining help of life, which comes from the Omnipotent. The

عبارت این است که مقامات نفوس مختلف است آنکه در مقام ادنی از وجود مانند جماد حق ندارد که اعتراض نماید خداوند مرا چرا کمالات نباتی ندادی و همچنین نبات را حق اعتراض نه که چرا مرا از کمالات عالم حیوان محروم ساختی و همچنین حیوان را سزاوار نه که از فقدان کمالات انسانی شکایت نماید بلکه جمیع این اشیاء در رتبه خود کاملند و باید تحرّی کمالات در رتبه خویش نمایند ما دون را چنانچه گذشت حق و صلاحیت مقام و کمالات ما فوق نه بلکه باید در رتبه خویش ترقّی نماید . و همچنین سکون و حرکت انسان موقوف بتأیید حضرت یزدان است اگر مدد نرسد نه بر خیر مقتدر نه بر شرّ توانا بلکه چون مدد وجود از ربّ جود رسد توانائی بر خیر و شرّ هر دو دارد اما اگر مدد منقطع گردد بکلی عاجز ماند اینست که در کتب مقدّسه ذکر تأیید و توفیق الهیست . مَثَلِ این مقام مثل کشتی است کشتی را محرّک قوّه باد و قوّه بخار است و اگر این قوّت منقطع ابداً حرکت نتواند با وجود این سگان کشتی بھر طرف متمایل قوّه بخار کشتی را بآن سمت راند اگر متمایل بشرق بشرق رود و اگر متمایل بغرب بغرب

	<p>Kingdom of God is very great, and all are captives in the grasp of His Power. The servant cannot do anything by his own will; God is powerful, omnipotent, and the Helper of all beings.</p> <p>This question has become clearly explained. Salutations!</p>	<p>رود این حرکت از کشتی نه بلکه از باد و بخار است . و همچنین جمع حرکات و سکناات انسان مستمد از مدد رحمان و لکن اختیار خیر و شر راجع بانسان . و همچنین پادشاه شخصی را حاکم این شهر نمود و قوه تصرف بخشید و طریق عدل و ظلم بموجب قانون بنمود . حال این حاکم اگر ظلم نماید هر چند بقوت و نفوذ پادشاه مینماید ولی پادشاه از ظلم بیزار است و اگر عدل نماید نیز بنفوذ پادشاه نماید و پادشاه از عدل راضی و خورسند است . مقصود اینست که اختیار خیر و شر راجع بانسان و در هر صورت موقوف بمدد وجودی از پروردگار سلطنت الهی عظیم است و کل در ید قدرت اسیر بنده باراده خود توانائی بر امری ندارد پروردگار مقتدر و تواناست و مدد بخش جمیع کائنات این مسأله توضیح شد و مشروح گشت و السلام .</p>
71	<p>VISIONS AND COMMUNICATION WITH SPIRITS</p> <p>Question.—Some people believe that they achieve spiritual discoveries—that is to say, that they converse with spirits. What kind of communion is this?</p>	<p>الهام و کشفیات و رؤیا و تسخیر ارواح سؤال بعضی برآند که کشفیات روحانیه دارند یعنی با ارواح مکالمه مینمایند ، این چه قسم است ؟</p>

<p>Answer.—Spiritual discoveries are of two kinds: one kind is of the imagination and is only the assertion of a few people; the other kind resembles inspiration, and this is real—such are the revelations of Isaiah, of Jeremiah and of St. John, which are real.</p> <p>Reflect that man's power of thought consists of two kinds. One kind is true, when it agrees with a determined truth. Such conceptions find realization in the exterior world; such are accurate opinions, correct theories, scientific discoveries and inventions.</p> <p>The other kind of conceptions is made up of vain thoughts and useless ideas which yield neither fruit nor result, and which have no reality. No, they surge like the waves of the sea of imaginations, and they pass away like idle dreams.</p> <p>In the same way, there are two sorts of spiritual discoveries. One is the revelations of the Prophets, and the spiritual discoveries of the elect. The visions of the Prophets are not dreams; no, they are spiritual discoveries and have reality. They say, for example, "I saw a person in a certain form, and I said such a thing, and he gave such an answer." This vision is in the world of wakefulness, and not in that of sleep. Nay, it is a spiritual discovery which is expressed as if it were the appearance of a vision.</p> <p>The other kind of spiritual discoveries is made up of pure imaginations, but these imaginations become embodied in such a way that many simple-hearted people believe that they have a reality. That which proves it clearly is that from this controlling of spirits no result or fruit has ever been produced. No, they are</p>	<p>جواب</p> <p>اکتشافات روحانیّه بر دو قسم است یک نوع اوهام است که مصطلح اقوام سائر است و نوع دیگر که مانند رؤیاست و آن حقیقت دارد نظیر رؤیای اشعیا و رؤیای ارمیا و رؤیای یوحناست که حقیقت دارد . ملاحظه نمائید که قوه متفکره انسانرا دو نوع تصوّر است یک نوع تصوّر صحیح است چون منضمّ بتصمّم گردد آن تصوّر در خارج تحقّق یابد مانند تدابیر صائبه و آراء سدید و اکتشافات فنیّه و اختراع صنایع جدید و نوع دیگر از تصوّرات آن افکار فاسده و خیالات بیهوده است که ابداً نتیجه و ثمری از آن حاصل نشود و حقیقت ندارد بلکه مانند امواج بحر اوهام موج میزند و چون خوابهای بیهوده میگذرد . بهمچنین کشفیات روحانیّه بر دو قسم است یک قسم رؤیای انبیاست و اکتشافات روحانیّه اصفیا و رؤیای انبیا خواب نیست بلکه اکتشافات روحانیست و این حقیقت دارد میفرماید که شخصی را در چنین صورتی دیدم و چنین گفتم و چنان جواب داد این رؤیا در عالم بیداری است نه خواب بلکه اکتشافات روحانیست که بعنوان رؤیا میفرماید و قسم</p>
---	---

دیگر

از کشفیات روحانیّه اوهام صرف است ولی این اوهام چنان تجسّم نماید که بسیاری ساده دلان گمان نمایند که تحقیق دارد . و دلیل واضح بر این اینست که از این تسخیر ارواح ابداً نتیجه و ثمری حاصل نشود بلکه مجرّد حکایت و روایت است . بدانکه حقیقت انسانیه محیط بر حقایق اشیاست و کشف حقائق و خواصّ و اسرار اشیا را می نماید مثلاً جمیع این صنایع و بدایع و علوم و معارف را حقیقت انسانیه کشف کرده یک وقتی جمیع این فنون و علوم و بدایع و صنایع سرّ مکنون و مکتوم بود بعد بتدریج حقیقت انسانیه این را کشف کرده از حیّز غیب بحیّز شهود آورده . پس ثابت شد که حقیقت انسانی محیط بر اشیاست زیرا در اروپا است اکتشاف امریکا نماید در

زمین است کشفیات در آسمان کند کاشف اسرار اشیاست و واقف بر حقائق موجودات . این کشفیات واقعه که مطابق حقیقت است مانند رؤیاست که آن ادراک روحانی است و الهام رحمانی و الفت ارواح انسانی چنانکه میگوید چنین دیدم و چنین گفتم و چنین

but narratives and stories.

Know that the reality of man embraces the realities of things, and discovers the verities, properties and secrets of things. So all these arts, wonders, sciences and knowledge have been discovered by the human reality. At one time these sciences, knowledge, wonders and arts were hidden and concealed secrets; then gradually the human reality discovered them and brought them from the realm of the invisible to the plane of the visible. Therefore, it is evident that the reality of man embraces things. Thus it is in Europe and discovers America; it is on the earth, and it makes discoveries in the heavens. It is the revealer of the secrets of things, and it is the knower of the realities of that which exists. These discoveries corresponding to the reality are similar to revelation, which is spiritual comprehension, divine inspiration and the association of human spirits. For instance, the Prophet says, "I saw, I said, I heard such a thing." It is, therefore, evident that the spirit has great perception without the intermediary of any of the five senses, such as the eyes or ears. Among spiritual souls there are spiritual understandings, discoveries, a communion which is purified from imagination and fancy, an association which is sanctified from time and place. So it is written in the Gospel that, on Mount Tabor, Moses and Elias came to Christ, and it is evident that this was not a material meeting. It was a spiritual condition which is expressed as a physical meeting.

The other sort of converse, presence and communications of spirits is but imagination and fancy, which only appears to have reality.

The mind and the thought of man sometimes discover truths,

and from this thought and discovery signs and results are produced. This thought has a foundation. But many things come to the mind of man which are like the waves of the sea of imaginations; they have no fruit, and no result comes from them. In the same way, man sees in the world of sleep a vision which becomes exactly realized; at another time, he sees a dream which has absolutely no result.

What we mean is that this state, which we call the converse and communications of spirits, is of two kinds: one is simply imaginary, and the other is like the visions which are mentioned in the Holy Book, such as the revelations of St. John and Isaiah and the meeting of Christ with Moses and Elias. These are real, and produce wonderful effects in the minds and thoughts of men, and cause their hearts to be attracted.

شنیدم . پس معلوم شد که روح را ادراکات عظیمه بدون وسائط حواسّ خمسّه مثل چشم و گوش است و ادراکات روحانیّه و مکاشفات وجدانیّه اتّحادی مقدّس از وهم و قیاس و الفتی منزّه از زمان و مکان در میان روحانیان هست . مثلاً در انجیل مذکور که در جبل طابور موسی و ایلیا نزد مسیح آمدند و این واضح است که این الفت جسمانی نبود یک کیفیّت روحانیّه است که تعبیر بملاقات شده است . و نوع دیگر از مکالمات و احضار ارواح و مخابرات اوهام است و محض خیالست و لکن چنین بنظر میآید که حقیقت دارد . عقل و فکر انسان گاهی اکتشاف حقایق نماید و از آن فکر و اکتشاف آثار و نتایج حاصل گردد این فکر اساس دارد ولی بسیار امور بخاطر انسان آید که مثل امواج بحر اوهام است ثمری ندارد و نتیجه ای بر آن ترتّب نیابد و همچنین در عالم خوابروئیائی بیند که بعینه ظاهر میشود وقتی خوابی بیند که ابداً ثمری ندارد . مقصود اینست که این حالتی که میگوئیم مخابرات ارواح یا مخاطبات ارواح یک قسم از آن اوهام محض است و قسم دیگر که عبارت از رؤیاهای مذکور در کتاب مقدّس مثل رؤیای یوحنا و

		<p>اشعیاست و مثل ملاقات مسیح با موسی و ایلیا حقیقت دارد و آثار عجیبه در عقول و افکار حاصل گردد و انجذابات عظیمه در قلوب پدید شود .</p>
72	<p>HEALING BY SPIRITUAL MEANS</p> <p>Question.—Some people heal the sick by spiritual means—that is to say, without medicine. How is this?</p> <p>Answer.—Know that there are four kinds of curing and healing without medicine. Two are due to material causes, and two to spiritual causes.</p> <p>Of the two kinds of material healing, one is due to the fact that in man both health and sickness are contagious. The contagion of disease is violent and rapid, while that of health is extremely weak and slow. If two bodies are brought into contact with each other, it is certain that microbic particles will pass from one to the other. In the same way that disease is transferred from one body to another with rapid and strong contagion, it may be that the strong health of a healthy man will alleviate a very slight malady in a sick person. That is to say, the contagion of disease is violent and has a rapid effect, while that of health is very slow and has a small effect, and it is only in very slight diseases that it has even this small effect. The strong power of a healthy body can overcome a slight weakness of a sick body, and health results. This is one kind of healing.</p>	<p>شفا دادن بوسائط روحانیّه</p> <p>سؤال</p> <p>بعضیها بوسائط روحانی یعنی بدون دوا مریضها را شفا دهند ، این چگونه است ؟</p> <p>جواب</p> <p>تفصیل این کیفیت از پیش بیان شد اگر درست ملتفت نشده‌اید تکرار کنیم که درست ملتفت شوید . بدانکه معالجه و شفا بدون دوا بر چهار قسم است دو قسم را سبب مادّیاتست و دو قسم دیگر را سبب روحانیات . اما دو قسم مادّی یکی اینست که بین بشر خواه صحت خواه مرض فی الحقیقه هر دو سرایت دارد اما سرایت مرض شدید و سریع است ولی سرایت صحت بنهایت خفیف و اگر دو جسم تماس بهم کند لابد بر این است که اجزاء میکروب از یکی بدیگری انتقال کند و همینطور که مرض از</p>

The other kind of healing without medicine is through the magnetic force which acts from one body on another and becomes the cause of cure. This force also has only a slight effect. Sometimes one can benefit a sick person by placing one's hand upon his head or upon his heart. Why? Because of the effect of the magnetism, and of the mental impression made upon the sick person, which causes the disease to vanish. But this effect is also very slight and weak.

Of the two other kinds of healing which are spiritual—that is to say, where the means of cure is a spiritual power—one results from the entire concentration of the mind of a strong person upon a sick person, when the latter expects with all his concentrated faith that a cure will be effected from the spiritual power of the strong person, to such an extent that there will be a cordial connection between the strong person and the invalid. The strong person makes every effort to cure the sick patient, and the sick patient is then sure of receiving a cure. From the effect of these mental impressions an excitement of the nerves is produced, and this impression and this excitement of the nerves will become the cause of the recovery of the sick person. So when a sick person has a strong desire and intense hope for something and hears suddenly the tidings of its realization, a nervous excitement is produced which will make the malady entirely disappear. In the same way, if a cause of terror suddenly occurs, perhaps an excitement may be produced in the nerves of a strong person which will immediately cause a malady. The cause of the sickness will be no material thing, for that person has not eaten anything, and nothing harmful has touched him; the excitement of the nerves is then the only cause of the illness. In the same way the sudden realization of a chief desire will give such joy that the nerves will be excited by it,

جسدی بجسد دیگر انتقال و سرایت سریع و شدید مینماید شاید صحت شدیده شخص صحیح نیز سبب تخفیف مرض بسیار خفیف مریض گردد . مقصد اینست که سرایت مرض شدید و سریع التأثير است اما سرایت صحت بسیار بطیء و قلیل التأثير لهذا در مرضهای خیلی خفیف جزئی تاثیر دارد یعنی قوت شدیده این جسم صحیح بر ضعف قلیل جسم علیل غلبه کند و صحت حاصل شود این یک قسم است . اما قسم دیگر قوه مغناطیس است میشود که قوه مغناطیس از جسمی تاثیر در جسم دیگر کند و سبب شفا بشود و این هم تاثیرش خفیف است لهذا میشود که شخصی دستی روی سر کسی بگذارد و یا آنکه روی دل مریضی شاید شخص مریض فائده ای حاصل نماید چرا که تاثیر مغناطیس و تاثرات نفسانی مریض سبب شود و مرض زائل گردد این تاثیر نیز بسیار ضعیف و خفیف است . اما دو قسم دیگر که روحانیست یعنی واسطه شفا قوه روحانیست اینست که شخص صحیحی شخص مریضی را بتمامه توجه کند و شخص مریض هم در نهایت قوه در انتظار شفا باشد که از قوه روحانیّه این

and this excitement may produce health.

To conclude, the complete and perfect connection between the spiritual doctor and the sick person—that is, a connection of such a kind that the spiritual doctor entirely concentrates himself, and all the attention of the sick person is given to the spiritual doctor from whom he expects to realize health—causes an excitement of the nerves, and health is produced. But all this has effect only to a certain extent, and that not always. For if someone is afflicted with a very violent disease, or is wounded, these means will not remove the disease nor close and heal the wound—that is to say, these means have no power in severe maladies, unless the constitution helps, because a strong constitution often overcomes disease. This is the third kind of healing.

But the fourth kind of healing is produced through the power of the Holy Spirit. This does not depend on contact, nor on sight, nor upon presence; it is not dependent upon any condition. Whether the disease be light or severe, whether there be a contact of bodies or not, whether a personal connection be established between the sick person and the healer or not, this healing takes place through the power of the Holy Spirit.

شخص صحیح از برای من صحت حاصل خواهد شد و اعتقاد تام داشته باشد بقسمی که میانه آن شخص صحیح و شخص مریض قلباً یک ارتباط تام پیدا گردد و آن شخص صحیح تمام همت را در شفای مریض بگمارد شخص مریض نیز یقین بحصول شفا داشته باشد از تأثیر و تأثرات نفسانی در عصب هیجانی حاصل شود و آن تأثر و هیجان عصب سبب گردد و مریض شفا یابد . مثلاً این است که شخص مریضی را چیزی نهایت آمال و آرزو باشد بغتۀ بشارت حصول آنرا باو بدهید شاید در عصبش هیجانی حاصل شود و از آن هیجان مرض

بکلی رفع گردد و همچنین چون امر پر وحشتی فجأة رخ دهد شاید در عصب شخص صحیح هیجان حاصل گردد و از آن فوراً مرض حاصل شود و سبب آن مرض شیء مادی نبوده زیرا چیزی نخورده چیزی باو نرسیده بلکه مجرد هیجان عصب مورث آن مرض شده حال بهمین قسم از حصول منتهای آرزو بغتۀ چنان سرور پیدا کند که هیجان در عصب پیدا شود و از آن هیجان صحت حاصل گردد . خلاصه از ارتباط تام کامل در میان شخص طیب روحانی

و شخص مریض بقسمی که آن شخص طبیب توجّه تامّ نماید و شخص مریض نیز جمیع توجّه خویشرا حصر در شخص طبیب روحانی کند و منتظر حصول صحت گردد همین ارتباط سبب هیجان عصب شود و از هیجان عصب صحت پیدا گردد . اما اینها همه بیک درجه تأثیر دارد نه دائماً مثلاً اگر کسی بمرض بسیار شدید مبتلی گردد و یا زخمی بردارد باین وسائط نه مرض زائل گردد و نه زخم مرهم یابد و التیام جوید یعنی این وسایط در مرضهای شدید حکمی ندارد مگر بنیه معاونت کند چرا بنیه قویّه خیلی وقتها مرض را دفع کند این قسم سیّم بود . اما قسم چهارم آنست که بقوّه روح القدس شفا حاصل گردد و آن نه مشروط بتماسّ است و نه مشروط بنظر حتّی و نه مشروط بحضور بهیچ شرطی مشروط نیست

خواه مرض ضعیف باشد و خواه قوی خواه تماسّ جسمین حاصل گردد خواه نگردد خواه در بین مریض و طبیب ارتباط حاصل شود خواه نشود خواه مریض حاضر باشد خواه غائب آن بقوّه روح القدس است .

HEALING BY MATERIAL MEANS

Yesterday at table we spoke of curative treatment and spiritual healing, which consists in treating maladies through the spiritual powers.

Now let us speak of material healing. The science of medicine is still in a condition of infancy; it has not reached maturity. But when it has reached this point, cures will be performed by things which are not repulsive to the smell and taste of man—that is to say, by aliments, fruits and vegetables which are agreeable to the taste and have an agreeable smell. For the provoking cause of disease—that is to say, the cause of the entrance of disease into the human body—is either a physical one or is the effect of excitement of the nerves.

But the principal causes of disease are physical, for the human body is composed of numerous elements, but in the measure of an especial equilibrium. As long as this equilibrium is maintained, man is preserved from disease; but if this essential balance, which is the pivot of the constitution, is disturbed, the constitution is disordered, and disease will supervene.

For instance, there is a decrease in one of the constituent ingredients of the body of man, and in another there is an increase; so the proportion of the equilibrium is disturbed, and disease occurs. For example, one ingredient must be one thousand grams in weight, and another five grams, in order that the equilibrium be maintained. The part which is one thousand grams diminishes to seven hundred grams, and that which is five grams augments until the measure of the equilibrium is

معالجه بوسائط مادّیه

در مسأله طبّ و علاج روحانی ذکر شد که بقوای معنویّه معالجه امراض میشود حال از معالجه مادّیه صحبت داریم . طبّ هنوز در درجه طفولیت است بحدّ بلوغ نرسیده و چون بحدّ بلوغ برسد معالجه باشیائی شود که مشامّ و مذاق انسان کره از آن ندارد یعنی باغذیه و بفواکه و نباتاتی که لطیف المذاق و طیبّه الرائحه هستند . زیرا مدخل امراض یعنی سبب دخول امراض در جسم انسان یا موادّ جسمانیّه است و یا تأثر و هیجان عصبی . اما موادّ جسمانیّه که سبب اصلی امراض است اینست که جسم انسان مرکّب است از عناصر متعدّده ولی بمیزان اعتدال مخصوصی تا آن اعتدال باقیست انسان مصون از امراض است و چون در موازنه اصلیه که مدار اعتدال مزاج است خللی عارض شود مزاج مختل میشود امراض مستولی گردد . مثلاً در یک جزئی از اجزاء مرکّبه جسم انسان تناقص حاصل شود و جزء دیگر تزايد جوید میزان اعتدال بهم خورد پس مرض عارض شود مثلاً یک جزء باید که هزار درهم باشد یک جزء دیگر باید که پنج درهم باشد تا اعتدال حاصل شود آن جزء

disturbed; then disease occurs. When by remedies and treatments the equilibrium is reestablished, the disease is banished. So if the sugar constituent increases, the health is impaired; and when the doctor forbids sweet and starchy foods, the sugar constituent diminishes, the equilibrium is reestablished, and the disease is driven off. Now the readjustment of these constituents of the human body is obtained by two means—either by medicines or by aliments; and when the constitution has recovered its equilibrium, disease is banished. All the elements that are combined in man exist also in vegetables; therefore, if one of the constituents which compose the body of man diminishes, and he partakes of foods in which there is much of that diminished constituent, then the equilibrium will be established, and a cure will be obtained. So long as the aim is the readjustment of the constituents of the body, it can be effected either by medicine or by food.

The majority of the diseases which overtake man also overtake the animal, but the animal is not cured by drugs. In the mountains, as in the wilderness, the animal's physician is the power of taste and smell. The sick animal smells the plants that grow in the wilderness; he eats those that are sweet and fragrant to his smell and taste, and is cured. The cause of his healing is this. When the sugar ingredient has become diminished in his constitution, he begins to long for sweet things; therefore, he eats an herb with a sweet taste, for nature urges and guides him; its smell and taste please him, and he eats it. The sugar ingredient in his nature will be increased, and health will be restored.

It is, therefore, evident that it is possible to cure by foods, aliments and fruits; but as today the science of medicine is

هزار درهمی تنزل کند هفتصد درهم شود و جزء پنج درهمی تزايد پیدا کند تا آنکه میزان اعتدال بر هم خورد پس مرض عارض شود و چون بواسطه ادویه و معالجات اعتدال پیدا کند مرض مندفع شود مثلاً جزء شکری تزايد نماید صحت مختل شود و چون از غذاهای شیرین و نشوی حکیم منع کند جزء شکری تناقص پیدا کند اعتدال حاصل شود مرض مندفع گردد . حال تعدیل این اجزاء که در جسم انسانست بدو اسباب حاصل شود یا بسبب ادویه یا بسبب اغذیه و چون مزاج اعتدال پیدا کرد مرض مندفع شود زیرا جمیع عناصر مرکبه که در انسانست در نباتات نیز موجود لهذا چون جزئی از اجزاء مرکبه جسم انسان تناقص یابد اطعمه ای تناول کند که در آن آن جزء ناقص زیاد باشد پس اعتدال پیدا کند و شفا حاصل شود مادام که مقصد تعدیل اجزاست این بدوا ممکن و بغذا ممکن . امراض که بر انسان عارض میشود اکثرش بر حیوان نیز عارض شود اما حیوان بدوا معالجه نکند طبیب حیوان در کوه و بیابان قوه ذائقه و قوه شامه است این نباتاتی که در بیابان روئیده حیوان مریض استشمام کند هر یک در مذاقش و در شامه اش

	<p>imperfect, this fact is not yet fully grasped. When the science of medicine reaches perfection, treatment will be given by foods, aliments, fragrant fruits and vegetables, and by various waters, hot and cold in temperature.</p> <p>This discourse is brief; but, if God wills, at another time, when the occasion is suitable, this question will be more fully explained.</p>	<p>شیرین و خوشبوی آید آنرا خورد و شفا یابد و سبب شفایش اینست مثلاً چون جزء شکری در مزاجش تناقص یافته اشتها بشیرینی پیدا نماید لهذا نبات شیرین طعم تناول نماید زیرا طبیعت آنرا سوق کند و دلالت نماید از بویش و از چشیدنش خوشش آید آنرا خورد جزء شکری تزاید پیدا کند و صحت حاصل شود . پس معلوم شد که میشود باطعمه و اغذیه و فواکه معالجه کرد ولی چون طبّ الی الآن ناقص است لهذا درست پی نبرده اند و چون طبّ بدرجه کمال رسد باطعمه و اغذیه و فواکه و نباتات طّیّة الرّائحه و میاه مختلفه بارده و حارّه و درجاتش معالجه خواهد شد این بیان مختصر است ان شاء الله وقت دیگر بمناسبتی مفصّل بیان خواهد گشت .</p>
V	MISCELLANEOUS SUBJECTS	<p>قسم پنجم</p> <p>مقالات در مواضع مختلفه</p> <p>گفتگو بر سر ناهار</p>
74	THE NONEXISTENCE OF EVIL	در بیان آنکه در وجود شرّ نیست

<p>The true explanation of this subject is very difficult. Know that beings are of two kinds: material and spiritual, those perceptible to the senses and those intellectual.</p> <p>Things which are sensible are those which are perceived by the five exterior senses; thus those outward existences which the eyes see are called sensible. Intellectual things are those which have no outward existence but are conceptions of the mind. For example, mind itself is an intellectual thing which has no outward existence. All man's characteristics and qualities form an intellectual existence and are not sensible.</p> <p>Briefly, the intellectual realities, such as all the qualities and admirable perfections of man, are purely good, and exist. Evil is simply their nonexistence. So ignorance is the want of knowledge; error is the want of guidance; forgetfulness is the want of memory; stupidity is the want of good sense. All these things have no real existence.</p> <p>In the same way, the sensible realities are absolutely good, and evil is due to their nonexistence—that is to say, blindness is the want of sight, deafness is the want of hearing, poverty is the want of wealth, illness is the want of health, death is the want of life, and weakness is the want of strength.</p> <p>Nevertheless a doubt occurs to the mind—that is, scorpions and serpents are poisonous. Are they good or evil, for they are existing beings? Yes, a scorpion is evil in relation to man; a serpent is evil in relation to man; but in relation to themselves they are not evil, for their poison is their weapon, and by their sting they defend themselves. But as the elements of their</p>	<p>بیان حقیقت این مسأله بسیار مشکل است . بدانکه کائنات بر دو قسم است جسمانی و روحانی ، محسوس و معقول یعنی یک قسم از کائنات محسوس هستند و قسم دیگر محسوس نیستند بلکه معقول هستند . محسوس آنست که بحواسّ خمسه ظاهره ادراک شود مثل این کائنات خارجه که چشم می بیند این را محسوس گفته میشود و معقول آنست که وجود خارج ندارد عقل آنرا ادراک میکند مثلاً خود عقل معقول است وجود خارجی ندارد و جمیع اخلاق و صفات انسانی وجود عقلی دارند نه حسّی یعنی صفات حقیقتی است معقول نه محسوس . باری حقائق معقوله مثل صفات و کمالات ممدوحه انسان جمیع خیر محض است و وجود است و شرّ عدم آنهاست مثل جهل عدم علمست ضلالت عدم هدایت است نسیان عدم ذکر است بلاهت عدم درایت است اینها اعدام است نه اینست که وجود دارند . و اما حقائق محسوسه آن نیز خیر محض است و شرّ اعدام است یعنی کوری عدم بصر است کوری عدم سمع است فقر عدم غناست مرض عدم صحّت است موت عدم حیاتست ضعف عدم قوّت است . و لکن شبهه ای بخاطر</p>
---	---

<p>poison do not agree with our elements—that is to say, as there is antagonism between these different elements, therefore, this antagonism is evil; but in reality as regards themselves they are good.</p> <p>The epitome of this discourse is that it is possible that one thing in relation to another may be evil, and at the same time within the limits of its proper being it may not be evil. Then it is proved that there is no evil in existence; all that God created He created good. This evil is nothingness; so death is the absence of life. When man no longer receives life, he dies. Darkness is the absence of light: when there is no light, there is darkness. Light is an existing thing, but darkness is nonexistent. Wealth is an existing thing, but poverty is nonexistent.</p> <p>Then it is evident that all evils return to nonexistence. Good exists; evil is nonexistent.</p>	<p>می‌آید و آن اینکه عقرب و مار را سم است</p> <p>این خیر است یا شرّ است و این امر وجودیست . بلی عقرب شرّ است امّا بالنّسبه بما مار شرّ است امّا بالنّسبه بما امّا بالنّسبه بخودش شرّ نیست بلکه آن سمّ سلاح اوست که بآن نیش محافظه خویش مینماید . امّا چون عنصر آن سمّ با عنصر ما مطابق نمی آید یعنی در ما بین عناصر ما و عنصر او ضدّیت است لهذا شرّ است و بالنّسبه بهم شرّند ولی فی الحقیقه خیرند . خلاصه کلام آنکه ممکن یک شیئی بالنّسبه بشیء دیگر شرّ است امّا در حدّ ذاتش شرّ نیست . پس ثابت شد که در وجود شرّ نیست آنچه خدا خلق کرده خیر خلق کرده این شرّ راجع باعدام است . مثلاً این موت عدم حیاتست امداد حیات که بانسان نرسد موتست ظلمت عدم نوراست وقتی که نور نیست ظلمت است نور امر وجودیست لکن ظلمت امر وجودی نیست بلکه عدمیست غنا امر وجودی است امّا فقر امر عدمیست پس معلوم شد که جمیع شرور راجع باعدام است خیر امر وجودی است شرّ امر عدمی .</p>
---	--

75	<p>TWO KINDS OF TORMENT</p> <p>Know that there are two kinds of torment: subtile and gross. For example, ignorance itself is a torment, but it is a subtile torment; indifference to God is itself a torment; so also are falsehood, cruelty and treachery. All the imperfections are torments, but they are subtile torments. Certainly for an intelligent man death is better than sin, and a cut tongue is better than lying or calumny.</p> <p>The other kind of torment is gross—such as penalties, imprisonment, beating, expulsion and banishment. But for the people of God separation from God is the greatest torment of all.</p>	<p>عذاب بر دو قسم است</p> <p>بدانکه عذاب بر دو قسم است عذاب لطیف و عذاب غلیظ .</p> <p>مثلاً نفس جهل عذاب است ولی عذاب لطیف است و نفس غفلت از حقّ عذاب است نفس کذب عذاب است ظلم عذابست خیانت عذابست جمیع نقایص عذاب است نهایتش اینست که عذاب لطیف است البتّه انسانی که شعور داشته باشد نزد او قتل بهتر از خطاست و لسان بریده بهتر از کذب و افتراست . و نوع دیگر از عذاب عذاب غلیظ است که مجازات است حبس است ضرب است طرد است نفی است . اما در نزد اهل الله احتجاج از حقّ اعظم از جمیع این عذابهاست .</p>
76	<p>THE JUSTICE AND MERCY OF GOD</p> <p>Know that to do justice is to give to everyone according to his deserts. For example, when a workman labors from morning until evening, justice requires that he shall be paid his wages; but when he has done no work and taken no trouble, he is given a gift: this is bounty. If you give alms and gifts to a poor man although he has taken no trouble for you, nor done anything to deserve it, this is bounty. So Christ besought forgiveness for his</p>	<p>در ذکر عدل و رحمت حقّ</p> <p>بدانکه عدل اعطای کلّ ذی حقّ حقّه است . مثلاً شخصی اجیر که از صبح تا شام کار کرده عدل اقتضای آن کند که اجرت او داده شود فضل آنست که کاری نکرده است و زحمتی نکشیده است ولی مورد عنایت شده است مثلاً شما شخصی فقیر را بدون آنکه زحمتی کشد عطیّه و صدقه دهید و حال آنکه او بجهت شما</p>

murderers: this is called bounty.

Now the question of the good or evil of things is determined by reason or by law. Some believe that it is determined by law; such are the Jews, who, believing all the commandments of the Pentateuch to be absolutely obligatory, regard them as matters of law, not of reason. Thus they say that one of the commandments of the Pentateuch is that it is unlawful to partake of meat and butter together because it is teref, and teref in Hebrew means unclean, as kosher means clean. This, they say, is a question of law and not of reason.

But the theologians think that the good and evil of things depend upon both reason and law. The chief foundation of the prohibition of murder, theft, treachery, falsehood, hypocrisy and cruelty, is reason. Every intelligent man comprehends that murder, theft, treachery, falsehood, hypocrisy and cruelty are evil and reprehensible; for if you prick a man with a thorn, he will cry out, complain and groan; so it is evident that he will understand that murder according to reason is evil and reprehensible. If he commits a murder, he will be responsible, whether the renown of the Prophet has reached him or not; for it is reason that formulates the reprehensible character of the action. When a man commits this bad action, he will surely be responsible.

But in a place where the commands of a Prophet are not known, and where the people do not act in conformity with the divine instructions, such as the command of Christ to return good for evil, but act according to the desires of nature—that is, if they torment those who torment them—from the point of view of religion they are excused because the divine command has not

کاری نکرده است که استحقاقی داشته باشد این فضل است .
مثلاً حضرت مسیح در حق قاتلانش طلب مغفرت کرد اینرا فضل گویند . و اما مسأله حسن و قبح اشیا معقول است یا مشروع است . بعضیها برآنند که مشروع است مثل یهود ، آنانرا اعتقاد چنانست که جمیع احکام تورات تعبّدیست مشروع است نه معقول . مثلاً میگویند که از جمله احکام تورات اینست که جمع گوشت با روغن جایز نه زیرا طَرَف است و در لسان عبرانی طَرَف ناپاک و کشر پاک است این امر را گویند مشروع است نه معقول . اما الهیون برآنند که حسن و قبح اشیا معقول است و مشروع . بناءً علیه ممنوعیت قتل و سرقت و خیانت و کذب و نفاق و ظلم معقولست هر عقلی اینرا ادراک میکند که قتل سرقت خیانت کذب نفاق ظلم کلّ قبیح و مذموم است زیرا اگر یک خاری بانسانی روا داری فریاد کند و ناله و فغان نماید پس معلوم است که میفهمد قتل عقلاً قبیح و مذموم است و چون ارتکاب نماید مؤاخذ است خواه صیت نبوت باو برسد خواه نرسد چونکه عقل مذمومیتش را ادراک کند این نفوس چون

been delivered to them. Though they do not deserve mercy and beneficence, nevertheless, God treats them with mercy and forgives them.

Now vengeance, according to reason, is also blameworthy, because through vengeance no good result is gained by the avenger. So if a man strikes another, and he who is struck takes revenge by returning the blow, what advantage will he gain? Will this be a balm for his wound or a remedy for his pain? No, God forbid! In truth the two actions are the same: both are injuries; the only difference is that one occurred first, and the other afterward. Therefore, if he who is struck forgives, nay, if he acts in a manner contrary to that which has been used toward him, this is laudable. The law of the community will punish the aggressor but will not take revenge. This punishment has for its end to warn, to protect and to oppose cruelty and transgression so that other men may not be tyrannical.

But if he who has been struck pardons and forgives, he shows the greatest mercy. This is worthy of admiration.

ارتکاب این اعمال قبیحه کنند لابد مؤاخذند . اما اوامر نبوت اگر بجائی نرسد و مطابق تعلیمات الهیه حرکت نکنند مثلاً مسیح فرموده که جفا را بوجاهت مقابله نمایند این امر اگر بآن شخص نرسیده اگر بمقتضای طبیعت حرکت کند یعنی اگر کسی باو اذیت نموده او نیز اذیت کند دیناً معذور است زیرا امر الهی باو ابلاغ نشده هر چند آن استحقاق عنایت و الطاف نیز ندارد لکن خدا بفضل معامله میکند و عفو میفرماید زیرا انتقام عقلاً نیز مذموم است چه که از انتقام از برای منتقم ثمری حاصل نشود . مثلاً اگر کسی بشخصی ضربتی زند شخص مضروب اگر بانتقام برخیزد و او نیز شخص ضارباً ضربتی زند چه فائده از برای او حاصل آید زخمش مرهم یابد و دردش درمان پذیرد استغفر الله و فی الحقیقه هر دو عمل یکیست اذیت است ولی تفاوتش تقدّم و تأخّر است لهذا شخص مضروب اگر عفو نماید بلکه بالعکس معامله کند ممدوح است . اما هیأت اجتماعیّه آن شخص ضارباً قصاص نمایند نه انتقام کشند و این قصاص بجهت آنست که ردع و دفع حاصل گردد و مقاومت ظلم و تعدی شود تا دیگران

		دست تطاول نگشایند ولی شخص مضروب البتّه اگر عفو و سماح نماید بلکه نهایت عنایت را مبذول دارد محبوب است .
77	<p>THE RIGHT METHOD OF TREATING CRIMINALS</p> <p>Question.—Should a criminal be punished, or forgiven and his crime overlooked?</p> <p>Answer.—There are two sorts of retributory punishments. One is vengeance, the other, chastisement. Man has not the right to take vengeance, but the community has the right to punish the criminal; and this punishment is intended to warn and to prevent so that no other person will dare to commit a like crime. This punishment is for the protection of man's rights, but it is not vengeance; vengeance appeases the anger of the heart by opposing one evil to another. This is not allowable, for man has not the right to take vengeance. But if criminals were entirely forgiven, the order of the world would be upset. So punishment is one of the essential necessities for the safety of communities, but he who is oppressed by a transgressor has not the right to take vengeance. On the contrary, he should forgive and pardon, for this is worthy of the world of man.</p> <p>The communities must punish the oppressor, the murderer, the malefactor, so as to warn and restrain others from committing like crimes. But the most essential thing is that the people must be educated in such a way that no crimes will be committed; for it is possible to educate the masses so effectively that they will avoid and shrink from perpetrating crimes, so that the crime</p>	<p>مجرم مستحقّ عقوبت است یا عفو ؟</p> <p>سؤال</p> <p>آیا مجرم مستحقّ عقوبت است و یا عفو و اغماض نظر ؟</p> <p>جواب</p> <p>عقوبات جزائیّه بر دو قسم است یک قسم انتقام است یک قسم قصاص است . اما بشر حقّ انتقام ندارد ولی هیأت اجتماعیّه حقّ قصاص را از مجرم دارند و این قصاص بجهت ردع و منع است تا شخص دیگر متجاسر بر آن جرم نشود . و این قصاص مدافعه از حقوق بشر است نه انتقام زیرا انتقام تشقّی صدر است که از مقابله بالمثل حاصل گردد و این جائز نه زیرا بشر حقّ انتقام ندارد . با وجود این اگر مجرمین بکلی معاف باشند نظم عالم بهم خورد لهذا قصاص از لوازم ضروریّه هیأت اجتماعیّه است ولی شخص مظلوم متعدّی علیه حقّ انتقام ندارد بلکه عفو و سماح لازم و این سزاوار عالم انسان است . اما هیأت اجتماعیّه باید ظالم و قاتل و ضارب</p>

itself will appear to them as the greatest chastisement, the utmost condemnation and torment. Therefore, no crimes which require punishment will be committed.

We must speak of things that are possible of performance in this world. There are many theories and high ideas on this subject, but they are not practicable; consequently, we must speak of things that are feasible.

For example, if someone oppresses, injures and wrongs another, and the wronged man retaliates, this is vengeance and is censurable. If the son of 'Amr kills the son of Zayd, Zayd has not the right to kill the son of 'Amr; if he does so, this is vengeance. If 'Amr dishonors Zayd, the latter has not the right to dishonor 'Amr; if he does so, this is vengeance, and it is very reprehensible. No, rather he must return good for evil, and not only forgive, but also, if possible, be of service to his oppressor. This conduct is worthy of man: for what advantage does he gain by vengeance? The two actions are equivalent; if one action is reprehensible, both are reprehensible. The only difference is that one was committed first, the other later.

But the community has the right of defense and of self-protection; moreover, the community has no hatred nor animosity for the murderer: it imprisons or punishes him merely for the protection and security of others. It is not for the purpose of taking vengeance upon the murderer, but for the purpose of inflicting a punishment by which the community will be protected. If the community and the inheritors of the murdered one were to forgive and return good for evil, the cruel would be continually ill-treating others, and assassinations would continually occur. Vicious people, like wolves, would

را قصاص نمایند تا ردع و منع حاصل گردد که دیگران متجاسر بجرم نشوند . ولی اصل اینست که باید نفوس را چنان تربیت نمود که جرم واقع نگردد زیرا میتوان جمعی را چنان تربیت نمود که از ارتکاب جرائم چنان اجتناب و استیحاş نمایند که در نزد ایشان نفس جرم اعظم عقوبت و نهایت عذاب و قصاص باشد لهذا جرمی واقع نگردد تا قصاص جاری شود . و باید چیزی بگوئیم که اجرایش در عالم امکان ممکن است بسیار تصوّرات و تحیّلات عالیّه هست اما قابل اجرا نیست بناء علیه باید چیزی بگوئیم که ممکن الاجرا باشد . مثلاً اگر نفسی بنفسی ظلمی کند ستمی کند تعدّی کند و آن شخص مقابله بالمثل نماید این انتقام است و این مذموم است زیرا زید اگر پسر عمرو را بکشد عمرو حقّ ندارد که پسر زید را بکشد اگر بکند انتقام است این بسیار مذموم است بلکه باید بالعکس مقابله کند عفو کند بلکه اگر ممکن شود اعانتی بمتعدّی نماید . این نوع سزاوار انسانست بجهت اینکه از برای او از انتقام چه ثمری حاصل هر دو عمل یکیست اگر مذموم است هر دو مذموم است نهایت اینست که این مقدّم بود و آن مؤخّر . اما هیأت اجتماعیّه

destroy the sheep of God. The community has no ill-will and rancor in the infliction of punishment, and it does not desire to appease the anger of the heart; its purpose is by punishment to protect others so that no atrocious actions may be committed.

Thus when Christ said: "Whosoever shall smite thee on the right cheek, turn to him the left one also,"¹⁶¹ it was for the purpose of teaching men not to take personal revenge. He did not mean that, if a wolf should fall upon a flock of sheep and wish to destroy it, the wolf should be encouraged to do so. No, if Christ had known that a wolf had entered the fold and was about to destroy the sheep, most certainly He would have prevented it.

As forgiveness is one of the attributes of the Merciful One, so also justice is one of the attributes of the Lord. The tent of existence is upheld upon the pillar of justice and not upon forgiveness. The continuance of mankind depends upon justice and not upon forgiveness. So if, at present, the law of pardon were practiced in all countries, in a short time the world would be disordered, and the foundations of human life would crumble. For example, if the governments of Europe had not withstood the notorious Attila, he would not have left a single living man.

Some people are like bloodthirsty wolves: if they see no punishment forthcoming, they will kill men merely for pleasure and diversion. One of the tyrants of Persia killed his tutor merely for the sake of making merry, for mere fun and sport. The famous Mutavakkil, the Abbasid, having summoned his

حقّ محافظه و حقّ مدافعه دارد زیرا هیأت اجتماعیّه بغضی ندارد عداوتی بقاتل ندارد اما مجرّد بجهت حفظ دیگران قاتل را حبس کند یا قصاص نماید که دیگران محفوظ مانند نه مقصد انتقام از اوست مقصود قصاص است که بآن قصاص هیأت اجتماعیّه محفوظ ماند و الا اگر وارث مقتول عفو کند و هیأت اجتماعیّه عفو نماید و از دو جهت بالعکس معامله شود نفوس ستمکار متّصل تعدّی کنند و در هر آنی قتلی واقع گردد بلکه نفوس درنده مانند گرگ اغنام الهی را محو نمایند هیأت اجتماعیّه نیّت بد در قصاص ندارد غرضی ندارد تشقّی صدر نخواهد بلکه مقصدش از قصاص محافظه دیگرانست که دیگری مرتکب این امر قبیح نشود . پس اینکه حضرت مسیح میفرماید که اگر کسی طرف راست تو را بزند طرف چپ را بیاور این مقصد تربیت ناس بود نه مقصد اینست که اگر چنانچه گرگی میان گله بیفتد و بخواهد جمیع آن گله گوسفند را بدرد آن گرگ را اعانت کنی بلکه اگر حضرت مسیح میدیدند که گرگی داخل گله شده است و جمیع گله را محو خواهد نمود لابد آن

¹⁶¹Cf. Matt. 5:39.

ministers, councillors and functionaries to his presence, let loose a box full of scorpions in the assembly and forbade anyone to move. When the scorpions stung those present, he burst forth into boisterous laughter.

To recapitulate: the constitution of the communities depends upon justice, not upon forgiveness. Then what Christ meant by forgiveness and pardon is not that, when nations attack you, burn your homes, plunder your goods, assault your wives, children and relatives, and violate your honor, you should be submissive in the presence of these tyrannical foes and allow them to perform all their cruelties and oppressions. No, the words of Christ refer to the conduct of two individuals toward each other: if one person assaults another, the injured one should forgive him. But the communities must protect the rights of man. So if someone assaults, injures, oppresses and wounds me, I will offer no resistance, and I will forgive him. But if a person wishes to assault Siyyid Manshādī,¹⁶² certainly I will prevent him. Although for the malefactor noninterference is apparently a kindness, it would be an oppression to Manshādī. If at this moment a wild Arab were to enter this place with a drawn sword, wishing to assault, wound and kill you, most assuredly I would prevent him. If I abandoned you to the Arab, that would not be justice but injustice. But if he injure me personally, I would forgive him.

One thing remains to be said: it is that the communities are day and night occupied in making penal laws, and in preparing and organizing instruments and means of punishment. They build prisons, make chains and fetters, arrange places of exile and

گرگرا منع میفرمودند . همچنانکه عفو از صفت رحمت است عدل نیز از صفت ربوبیت است خیمه وجود بر ستون عدل قائم نه عفو و بقای بشر بر عدل است نه عفو . مثلاً الآن در عموم ممالک عالم قانون عفو مجری شود در اندک زمانی جهان بر هم خورد و بنیان حیات انسانی برافتد مثلاً آتیلای مشهور را اگر حکومت اروپا مقاومت نمیکرد بشر

نیگذاشت . بعضی از بشر گرگ خوخنوارند اگر ببینند که قصاصی در میدان نیست از بابت محض سرور و فرح و تسلی خاطر خود انسانرا قتل نمایند . یکی از ستمکاران ایران محض خندیدن معلّم خویشرا بشوخی و مزاح بکشت . متوکل عباسی مشهور در مجلس خود وزرا و وکلا و امنا را حاضر مینمود و یک جعبه عقرب در مجلس رها میکردند و حکم میکرد که کسی حرکت ننماید و چون عقارب وزرا را میگزیدند قهقهه میزد و میخندید . باری قوام هیأت اجتماعیّه بعدل است نه عفو پس حضرت مسیح را مقصد از عفو و سماح نه اینست که اگر ملل سائره بر شما هجوم کنند خانمان شما

¹⁶² A Bahá'í sitting with us at table.

banishment, and different kinds of hardships and tortures, and think by these means to discipline criminals, whereas, in reality, they are causing destruction of morals and perversion of characters. The community, on the contrary, ought day and night to strive and endeavor with the utmost zeal and effort to accomplish the education of men, to cause them day by day to progress and to increase in science and knowledge, to acquire virtues, to gain good morals and to avoid vices, so that crimes may not occur. At the present time the contrary prevails; the community is always thinking of enforcing the penal laws, and of preparing means of punishment, instruments of death and chastisement, places for imprisonment and banishment; and they expect crimes to be committed. This has a demoralizing effect.

But if the community would endeavor to educate the masses, day by day knowledge and sciences would increase, the understanding would be broadened, the sensibilities developed, customs would become good, and morals normal; in one word, in all these classes of perfections there would be progress, and there would be fewer crimes.

It has been ascertained that among civilized peoples crime is less frequent than among uncivilized—that is to say, among those who have acquired the true civilization, which is divine civilization—the civilization of those who unite all the spiritual and material perfections. As ignorance is the cause of crimes, the more knowledge and science increases, the more crimes will diminish. Consider how often murder occurs among the barbarians of Africa; they even kill one another in order to eat each other's flesh and blood! Why do not such savageries occur in Switzerland? The reason is evident: it is because education

را بسوزانند اموال را غارت کنند بر اهل و عیال و اولاد تعدی نمایند و هتک ناموس کنند شما در مقابل آن لشکر ستمکار تسلیم شوید تا هر ظلم و تعدی مجری دارند بلکه مراد حضرت مسیح معامله خصوصی در میان دو شخص است که اگر شخصی بدیگری تعدی نماید متعدی

علیه باید عفو نماید اما هیأت اجتماعی باید محافظه حقوق بشریه نماید . مثلاً اگر کسی بر نفس من تعدی کند و ظلم و جفا روا دارد و زخم بر جگرگاه زند ابداً تعرض ننمایم بلکه عفو نمایم ولی اگر کسی بخواهد باین سید منشادی تعدی کند البته ردع و منع نمایم هر چند در حق ظالم عدم تعرض بظاهر رحمت است لکن در حق جناب منشادی ظلم است . مثلاً اگر الآن شخص عربی متوحش وارد این محل شود و با سیف مسلول بخواهد تو را تعرض کند و زخم زند و قتل نماید البته منع نمایم و اگر تو را تسلیم او نمایم این ظلم است نه عدل اما بشخص من اگر اذیت نماید عفو کن . یک چیز دیگر باقی ماند و آن اینست که هیأت اجتماعی شب و روز بترتیب قوانین مجازات و تهیو و تدارک آلات و ادوات قصاص

<p>and virtues prevent them.</p> <p>Therefore, the communities must think of preventing crimes, rather than of rigorously punishing them.</p>	<p>پردازند ، زندان مهیا کنند و کند و زنجیر تدارک نمایند و محلّ نفی و سرگون و زجر و مشقّت گوناگون ترتیب دهند تا باین وسائط اصحاب جرم را تربیت نمایند و حال آنکه این وسائط سبب تضییع اخلاق گردد و تبدیل احوال بلکه هیأت اجتماعیّه باید شب و روز بکوشد و منتهای همت را بگمارد که نفوس تربیت شوند و روز بروز ترقّی کنند و در علوم و معارف توسّع یابند و کسب فضائل نمایند و تحصیل آداب کنند و از درندگی اجتناب نمایند تا جرم واقع نشود . حال بالعکس هیأت اجتماعیّه همیشه در فکر آیند که قوانین مجازات را محکم نمایند . و اسباب قصاص مهیا سازند آلات قتل و جرح و محلّ حبس و نفی تدارک کنند و منتظر وقوع جرم شوند این بسیار سوء تأثیر نماید . اما اگر در تربیت عموم کوشند تا روز بروز معارف و علوم زیاد شود ادراکات تزاید نماید احساسات ترقّی کند اخلاق تعدیل شود عادات تحسین گردد خلاصه در جمیع مراتب کمالات ترقّی حاصل گردد وقوع جرم کم شود . و این تجربه شده است که بین اقوام متمدّنه جرم قلیل الوقوع است یعنی آنهایی که مدنیّت صحیحه تحصیل کرده اند . مدنیّت صحیحه</p>
---	---

		<p>مدنیت الهیه است مثل مدنیت نفوسی که جامع کمالات جسمانی و روحانی بوده‌اند و چون سبب حصول و وقوع اجرام جهل است هر قدر علم و فضیلت ترقی نماید اجرام قلّت حاصل کند . در برابره افریقا ملاحظه کنید که چقدر قتل واقع شود بقسمی که یکدیگر را هلاک نموده گوشت و خون یکدیگر را خورند چرا در اسویچره (سویس) چنین وقوعات وحشیّه واقع نمیشود سبب واضح است که تربیت است فضیلت است . پس هیأت اجتماعیّه باید در فکر این باشد که جرم واقع نشود نه در فکر این باشد که اجرام را باید مجازات شدید نمود و قصاص صارم مجری داشت .</p>
78	<p>STRIKES</p> <p>You have questioned me about strikes. This question is and will be for a long time the subject of great difficulties. Strikes are due to two causes. One is the extreme greed and rapacity of the manufacturers and industrialists; the other, the excesses, the avidity and intransigence of the workmen and artisans. It is, therefore, necessary to remedy these two causes.</p> <p>But the principal cause of these difficulties lies in the laws of the present civilization; for they lead to a small number of individuals accumulating incomparable fortunes, beyond their</p>	<p>مسئله اعتصاب</p> <p>از مسئله اعتصاب سؤال نمودید . در این مسئله مشکلات عظیمه حاصل شده و میشود و مورث این مشکلات دو چیز است یکی شدّت طمع و حرص اصحاب معامل و کارخانه‌ها و دیگری غلو و طمع و سرکشی عمله و فعله‌ها پس باید چاره هر دو را کرد . اما سبب اصلی این مشکلات قوانین طبیعی مدنیت حاضره است زیرا نتیجه این قوانین این که نفوسی معدود بیش از لزوم ثروت بی پایان</p>

<p>needs, while the greater number remain destitute, stripped and in the greatest misery. This is contrary to justice, to humanity, to equity; it is the height of iniquity, the opposite to what causes divine satisfaction.</p> <p>This contrast is peculiar to the world of man: with other creatures—that is to say, with nearly all animals—there is a kind of justice and equality. Thus equality exists in a shepherd's flock and in a herd of deer in the country. Likewise, among the birds of the prairie, of the plain, of the hills or of the orchard, and among every kind of animal some kind of equality prevails. With them such a difference in the means of existence is not to be found; so they live in the most complete peace and joy.</p> <p>It is quite otherwise with the human species, which persists in the greatest error, and in absolute iniquity. Consider an individual who has amassed treasures by colonizing a country for his profit: he has obtained an incomparable fortune and has secured profits and incomes which flow like a river, while a hundred thousand unfortunate people, weak and powerless, are in need of a mouthful of bread. There is neither equality nor benevolence. So you see that general peace and joy are destroyed, and the welfare of humanity is negated to such an extent as to make fruitless the lives of many. For fortune, honors, commerce, industry are in the hands of some industrialists, while other people are submitted to quite a series of difficulties and to limitless troubles: they have neither advantages, nor profits, nor comforts, nor peace.</p> <p>Then rules and laws should be established to regulate the excessive fortunes of certain private individuals and meet the</p>	<p>یابند و اکثری برهنه و عریان و بی سر و سامان مانند و این مخالف عدالت و مروّت و انصاف و عین اعتساف و مباین رضای حضرت رحمن و این تفاوت مختصّ بنوع بشر است .</p> <p>اما در سائر کائنات یعنی جمیع حیوان تقریباً یک نوع عدالت و مساوات موجود مثلاً در بین گله اغنام و دسته آهو در بیابان مساواتست و همچنین در بین مرغان چمن در دشت و کوهسار و بوستان هر نوعی از انواع حیوان تقریباً یک قسم مساواتی حاصل چندان در معیشت تفاوت از یکدیگر ندارند لهذا در نهایت راحتند و بسعادت زندگانی نمایند بخلاف بنی نوع انسان که نهایت اعتساف و عدم انصاف در میان . ملاحظه میکنی که فردی از افراد انسان گنجی اندوخته و اقلیمی را مستعمره خویش نموده ثروت بی پایان یافته و منافع و واردات بمثابة سیل روان مهیّا ساخته ولی صد هزار نفر از بیچارگان دیگر ضعیف و ناتوان و محتاج یک لقمه نان مساوات و مواساتی در میان نیست لهذا</p> <p>ملاحظه میکنی که آسایش و سعادت عمومی مختلّ و راحت نوع بشر بقسمی مسلوب که حیات جمّ غفیری بی ثمر زیرا ثروت و</p>
--	---

needs of millions of the poor masses; thus a certain moderation would be obtained. However, absolute equality is just as impossible, for absolute equality in fortunes, honors, commerce, agriculture, industry would end in disorderliness, in chaos, in disorganization of the means of existence, and in universal disappointment: the order of the community would be quite destroyed. Thus difficulties will also arise when unjustified equality is imposed. It is, therefore, preferable for moderation to be established by means of laws and regulations to hinder the constitution of the excessive fortunes of certain individuals, and to protect the essential needs of the masses. For instance, the manufacturers and the industrialists heap up a treasure each day, and the poor artisans do not gain their daily sustenance: that is the height of iniquity, and no just man can accept it. Therefore, laws and regulations should be established which would permit the workmen to receive from the factory owner their wages and a share in the fourth or the fifth part of the profits, according to the capacity of the factory; or in some other way the body of workmen and the manufacturers should share equitably the profits and advantages. Indeed, the capital and management come from the owner of the factory, and the work and labor, from the body of the workmen. Either the workmen should receive wages which assure them an adequate support and, when they cease work, becoming feeble or helpless, they should have sufficient benefits from the income of the industry; or the wages should be high enough to satisfy the workmen with the amount they receive so that they may themselves be able to put a little aside for days of want and helplessness.

When matters will be thus fixed, the owner of the factory will no longer put aside daily a treasure which he has absolutely no

عزت و تجارت و صنایع مختص بنفوسی معدود و سائرین در زیر بار گران مشقت و زحمت نامحدود و از فوائد و منافع و راحت و آسایش محروم . پس باید نظام و قانونی ترتیب داد که معدل ثروت مفرط نفوس معدود گردد و باعث سد احتیاج هزار ملیون از فقراء جمهور شود تا اندکی اعتدال حاصل شود . ولی مساوات تام نیز ممکن نه چه که مساوات تام در ثروت و عزت

و تجارت و فلاح و صنعت سبب اختلال و پریشانی و اغتشاش معیشت و ناکامی عمومی شود و بکلی انتظام امور جمهور بر هم خورد زیرا در مساوات غیر مشروع نیز محذور واقع پس بهتر آنست که اعتدال بمیان آید و اعتدال اینست که قوانین و نظاماتی وضع شود که مانع ثروت مفرط بی لزوم بعضی نفوس شود و دافع احتیاج ضروریّه جمهور گردد . مثلاً اصحاب فبریک صاحب کارخانه‌ها هر روز کنزی بدست آرند ولی بیچارگان عمله بقدر کفایت معیشت یومیّه اجرت نگیرند این نهایت اعتساف است البتّه انسان منصف قبول ننماید . پس یا باید

نظامات و قوانینی گذاشت که گروه عمله اجرت یومیّه از صاحب

need of (for, if the fortune is disproportionate, the capitalist succumbs under a formidable burden and gets into the greatest difficulties and troubles; the administration of an excessive fortune is very difficult and exhausts man's natural strength). And the workmen and artisans will no longer be in the greatest misery and want; they will no longer be submitted to the worst privations at the end of their life.

It is, then, clear and evident that the repartition of excessive fortunes among a small number of individuals, while the masses are in need, is an iniquity and an injustice. In the same way, absolute equality would be an obstacle to life, to welfare, to order and to the peace of humanity. In such a question moderation is preferable. It lies in the capitalists' being moderate in the acquisition of their profits, and in their having a consideration for the welfare of the poor and needy—that is to say, that the workmen and artisans receive a fixed and established daily wage—and have a share in the general profits of the factory.

It would be well, with regard to the common rights of manufacturers, workmen and artisans, that laws be established, giving moderate profits to manufacturers, and to workmen the necessary means of existence and security for the future. Thus when they become feeble and cease working, get old and helpless, or leave behind children under age, they and their children will not be annihilated by excess of poverty. And it is from the income of the factory itself, to which they have a right, that they will derive a share, however small, toward their livelihood.

In the same way, the workmen should no longer make

فبریک بگیرند و شرکتی در ربع و یا خمس منافع باقتضای وسع فبریک داشته باشند و یا در منافع و فوائد گروه عمله با صاحب فبریک بنوع معتدلی مشترک کردند یعنی رأس المال و اداره از صاحب فبریک و شغل و عمل از گروه فعله . و یا آنکه عمله بقدر معیشت معتدله اجرت یومیّه گیرند و چون سقط یا عاجز یا ناتوان گردند بقدر کفایت حقّ استفاده از

واردات فبریکه داشته باشند و یا اجرت باندازه ئی باشد که عمله بصرف مقداری از اجرت قناعت نمایند و اندکی از برای روز عجز و ناتوانی اندوخته کنند . چون کار بر این منوال باشد نه صاحب فبریک هر روز کنزی اندوخته نماید که بهیچوجه از برای او مثمر ثمر نیست (زیرا ثروت اگر بی نهایت شود شخص صاحب ثروت در زیر حمل ثقیل افتد و در غایت زحمت و محنت افتد و اداره دائره ثروت مفرطه بسیار مشکل شود و قوای طبیعی انسان مضمحل گردد) و نه عمله و فعله از نهایت تعب و مشقّت از پا افتند و در نهایت عمر بشدّت احتیاج مبتلا گردند

پس معلوم و مسلم گردید که اختصاص ثروت مفرطه بنفوس معدوده

excessive claims and revolt, nor demand beyond their rights; they should no longer go out on strike; they should be obedient and submissive and not ask for exorbitant wages. But the mutual and reasonable rights of both associated parties will be legally fixed and established according to custom by just and impartial laws. In case one of the two parties should transgress, the court of justice should condemn the transgressor, and the executive branch should enforce the verdict; thus order will be reestablished, and the difficulties, settled. The interference of courts of justice and of the government in difficulties pending between manufacturers and workmen is legal, for the reason that current affairs between workmen and manufacturers cannot be compared with ordinary affairs between private persons, which do not concern the public, and with which the government should not occupy itself. In reality, although they appear to be private matters, these difficulties between the two parties produce a detriment to the public; for commerce, industry, agriculture and the general affairs of the country are all intimately linked together. If one of these suffers an abuse, the detriment affects the mass. Thus the difficulties between workmen and manufacturers become a cause of general detriment.

The court of justice and the government have, therefore, the right of interference. When a difficulty occurs between two individuals with reference to private rights, it is necessary for a third to settle the question. This is the part of the government. Then the problem of strikes—which cause troubles in the country and are often connected with the excessive vexations of the workmen, as well as with the rapacity of manufacturers—how could it remain neglected?

با احتیاج جمهور ظلم و اعتساف است . و همچنین مساوات تام نیز محلّ زندگانی و راحت و انتظام و آسایش نوع انسانی . پس در اینصورت اعتدال از همه بهتر و آن اینست که اهل ثروت باید در اکتساب منافع اعتدال را ملاحظه نمایند و مراعات فقرا و اهل احتیاج را منظور دارند و آن اینست که عمله و فعله را اجرتی یومی معلوم و مقرر گردد و از منافع عمومیّه فبریق نیز نصیب و بهره ای یابند . مختصر اینست در حقوق مشترکه ما بین صاحبان فبریق و عموم عمله و فعله باید قانونی گذاشته شود که سبب منافع معتدله صاحب فبریک گردد و اسباب معیشت لازمه فعله و تأمین استقبال ایشان شود که اگر عمله عاجز و سقط و یا خود پیر و ناتوان گردند و یا فوت نمودند و اطفال صغیر گذاشتند از شدّت فقر مضمحل نگردند بلکه اندک حقّ معیشت از واردات نفس فبریق داشته باشند . و همچنین باید عمله غلوّ و تمرد نمایند و بیش از استحقاق نطلبند و اعتصاب نمایند و اطاعت و انقیاد کنند و اجرت فاحش نخواهند بلکه حقوق معتدله مشترکه طرفین بقانون عدل و حقّانیت رسماً

Good God! Is it possible that, seeing one of his fellow-creatures starving, destitute of everything, a man can rest and live comfortably in his luxurious mansion? He who meets another in the greatest misery, can he enjoy his fortune? That is why, in the Religion of God, it is prescribed and established that wealthy men each year give over a certain part of their fortune for the maintenance of the poor and unfortunate. That is the foundation of the Religion of God and is binding upon all.

And as man in this way is not forced nor obliged by the government, but is by the natural tendency of his good heart voluntarily and radiantly showing benevolence toward the poor, such a deed is much praised, approved and pleasing.

Such is the meaning of the good works in the Divine Books and Tablets.

محقق و مسلم شود و هر طرف تجاوز نمایند بعد المحاکمه محکوم گردند و قوه نافذه جزای قطعی مجری دارند تا امور انتظام یابد و مشکلات بر طرف گردد و مداخله قضا و حکومت در مشکلات حاصله بین اصحاب فبریق و عمله مداخله مشروعه است مانند معامله عادّی بین عمله و صاحبان کار جزئی نیست که خصوصیت و دخلی بعموم ندارد و حکومت را حقّ مداخله نیست زیرا مسئله فبریق و عمله هر چند مسئله خصوصی بنظر آید ولی از مشکلات حاصله در ما بین مضرتّ عمومی حاصل گردد زیرا امور تجارت و صنعت و فلاحه بلکه اشغال عمومی ملّت کلّ مرتبط یکدیگر است . اگر در یکی فتوری حاصل شود مضرتّ بعموم رسد لهذا مشکلات حاصله بین عمله و صاحبان فبریق سبب مضرتّ عمومی گردد و قضا و حکومت حقّ مداخله دارد و چون اختلاف ما بین دو نفس در حقوق جزئی واقع شود ثالثی باید که دعوا را فصل نماید و آن حکومتست . پس مسئله اعتصاب که سبب اختلال مملکت و گاهی منبعث از شدّت اعتساف عمله و یا کثرت طمع صاحبان

		<p>فبریق است چگونه میشود که مهمل ماند ؟ سبحان الله انسان چون نفوسی را از بنی نوع خویش گرسنه و برهنه و بی سر و سامان بیند چگونه در قصر عالی خود راحت و آسایش کند و کسانیرا در نهایت احتیاج بیند با وجود این چگونه از ثروت خود ممنون و خوشنود گردد ؟ اینست که شرائع الهیّه مقنّن و مقررّ که اهل ثروت محض اعاشه فقرا و دستگیری ضعفا هر سالی مبلغی از مال خویش را باید انفاق نمایند و این از اساس شریعت الهیّه است و بر جمیع فرض عین است. و چون در این خصوص بحسب ظاهر انسان از طرف حکومت مجبور نیست و محکوم نه بلکه بصرافت طبع و طیب خاطر در نهایت روح و ریحان انفاق بر فقرا مینماید بسیار محبوب و مرغوب و شیرین است و مقصود از اعمال مبروره که در کتب و الواح الهی مذکور اینست والسّلام</p>
79	<p>THE REALITY OF THE EXTERIOR WORLD</p> <p>Certain sophists think that existence is an illusion, that each being is an absolute illusion which has no existence—in other words, that the existence of beings is like a mirage, or like the reflection of an image in water or in a mirror, which is only an</p>	<p>طائفه سوفسطائیّه برآنند که موجودات عبارت از اوهام است طائفه سوفسطائیّه برآنند که موجودات عبارت از اوهامات است هر موجود وهم محض است ابداً وجود ندارد یعنی وجود موجودات مثل سراب و یا خود مثل صور مرئیّه در آب و مرآتست که نمایش</p>

appearance having in itself no principle, foundation or reality.

This theory is erroneous; for though the existence of beings in relation to the existence of God is an illusion, nevertheless, in the condition of being it has a real and certain existence. It is futile to deny this. For example, the existence of the mineral in comparison with that of man is nonexistence, for when man is apparently annihilated, his body becomes mineral; but the mineral has existence in the mineral world. Therefore, it is evident that earth, in relation to the existence of man, is nonexistent, and its existence is illusory; but in relation to the mineral it exists.

In the same manner the existence of beings in comparison with the existence of God is but illusion and nothingness; it is an appearance, like the image reflected in a mirror. But though an image which is seen in a mirror is an illusion, the source and the reality of that illusory image is the person reflected, whose face appears in the mirror. Briefly, the reflection in relation to the person reflected is an illusion.

Then it is evident that although beings in relation to the existence of God have no existence, but are like the mirage or the reflections in the mirror, yet in their own degree they exist.

That is why those who were heedless and denied God were said by Christ to be dead, although they were apparently living; in relation to the people of faith they were dead, blind, deaf and dumb. This is what Christ meant when He said, "Let the dead bury their dead."¹⁶³

محض است ابداً اصل و اساسی و تحقیقی ندارد . این رأی باطل است زیرا وجود موجودات نسبت بوجود حقّ اوهام است اما در رتبه امکان موجودات را وجود محقق است و ثابت قابل انکار نیست . مثلاً وجود جمادی نسبت بوجود انسانی عدم است زیرا انسان وقتی که بظاهر معدوم گردد جسدش جماد شود ولی جماد در عالم جمادی وجود دارد پس واضح شد که تراب نسبت بوجود انسان معدوم است و وجودش اوهام اما در رتبه جمادی تراب وجود دارد . و بهمچنین وجود موجودات بالنسبه بوجود حقّ اوهام و عدم محض است و عبارت از نمایش است مثل صوری که در آینه پیدا شود ولی آن صوری که در آینه دیده میشود هر چند اوهام است اما اصل و حقیقت آن صور موهومه شخص عاکس است که صورتش در این آئینه ظاهر شد مختصر اینست که عکس بالنسبه بعاکس وهم است . پس واضح شد که هر چند موجودات بالنسبه بوجود حقّ

وجودی ندارند بلکه مانند سراب و صور مرئیّه در مرآتند ولی

¹⁶³Matt. 8:22.

		<p>در رتبه خود وجود دارند . اینست که غافلان از حقّ و منکران را حضرت مسیح مرده میگفتند و حال آنکه بظاهر زنده بودند اما بالنسبه باهل ایمان مرده بودند و کور و کر و لال بودند اینست مقصد حضرت مسیح که میفرماید مرده ها را بگذار مرده ها دفن نمایند.</p>
80	<p>REAL PREEXISTENCE</p> <p>Question.—How many kinds of preexistence and of phenomena are there?</p> <p>Answer.—Some sages and philosophers believe that there are two kinds of preexistence: essential preexistence and preexistence of time. Phenomena are also of two kinds, essential phenomena and that of time.</p> <p>Essential preexistence is an existence which is not preceded by a cause, but essential phenomena are preceded by causes. Preexistence of time is without beginning, but the phenomena of time have beginnings and endings; for the existence of everything depends upon four causes—the efficient cause, the matter, the form and the final cause. For example, this chair has a maker who is a carpenter, a substance which is wood, a form which is that of a chair, and a purpose which is that it is to be used as a seat. Therefore, this chair is essentially phenomenal, for it is preceded by a cause, and its existence depends upon</p>	<p>اقسام قدیم و حادث</p> <p>سؤال</p> <p>قدیم و حادث چند قسم است ؟</p> <p>جواب</p> <p>بعضی از حکما و فلاسفه برآنند که قدیم بر دو قسم است قدیم ذاتی و قدیم زمانی حدوث هم بر دو قسم است حدوث ذاتی و حدوث زمانی . قدیم ذاتی وجودی که مسبوق بعلت نه حدوث ذاتی وجود مسبوق بعلت . قدیم زمانی لا اول است حدوث زمانی اول و آخر دارد . زیرا هر شیئی از اشیا وجودش منوط بچهار علت است علت فاعلی و علت مادی و علت صوری و علت غائی . مثلاً این تخت صانعی دارد و آن نجار است ماده ای دارد که چوب</p>

causes. This is called the essential and really phenomenal.

Now this world of existence in relation to its maker is a real phenomenon. As the body is sustained by the spirit, it is in relation to the spirit an essential phenomenon. The spirit is independent of the body, and in relation to it the spirit is an essential preexistence. Though the rays are always inseparable from the sun, nevertheless, the sun is preexistent and the rays are phenomenal, for the existence of the rays depends upon that of the sun. But the existence of the sun does not depend upon that of the rays, for the sun is the giver and the rays are the gift.

The second proposition is that existence and nonexistence are both relative. If it be said that such a thing came into existence from nonexistence, this does not refer to absolute nonexistence, but means that its former condition in relation to its actual condition was nothingness. For absolute nothingness cannot find existence, as it has not the capacity of existence. Man, like the mineral, is existing; but the existence of the mineral in relation to that of man is nothingness, for when the body of man is annihilated it becomes dust and mineral. But when dust progresses into the human world, and this dead body becomes living, man becomes existing. Though the dust—that is to say, the mineral—has existence in its own condition, in relation to man it is nothingness. Both exist, but the existence of dust and mineral, in relation to man, is nonexistence and nothingness; for when man becomes nonexistent, he returns to dust and mineral.

Therefore, though the world of contingency exists, in relation to the existence of God it is nonexistent and nothingness. Man and dust both exist, but how great the difference between the

است و صورتی دارد که تحت است و علت غائی آن جلوس بر آنست پس این تحت حادث ذاتی است زیرا مسبوق بعلت است و وجودش مشروط بعلت اینرا حادث ذاتی و حادث حقیقی گویند . پس این عالم کون نسبت بصانع حادث حقیقی است و چون جسم مستمد از روح است و قائم بروح پس جسم بالنسبه بروح حادث ذاتیست و روح مستغنی از جسم و بالنسبه بجسم قدیم ذاتیست . هر چند شعاع همیشه ملازم آفتاب و لکن آفتاب قدیم و شعاع حادث زیرا وجود شعاع منوط بوجود آفتاب اما وجود آفتاب منوط بشعاع نه آن فائض است و این فیض . و مسأله ثانی آنکه وجود و عدم هر دو اضافیست اگر گفته شود که فلان شیء از عدم وجود یافت مقصود عدم محض نیست یعنی حال قدیم بالنسبه بحال حاضر عدم بود چه که عدم محض وجود نیابد زیرا استعداد وجود ندارد انسان موجود است جماد نیز موجود . اما وجود جماد بالنسبه بوجود انسان عدم است زیرا جسم انسان چون معدوم گردد خاک و جماد شود و چون خاک بعالم انسان آید و آن جسم مرده زنده شود انسان موجود گردد هر چند خاک یعنی جماد در مقام خود

existence of the mineral and that of man! The one in relation to the other is nonexistence. In the same way, the existence of creation in relation to the existence of God is nonexistence. Thus it is evident and clear that although the beings exist, in relation to God and to the Word of God they are nonexistent. This is the beginning and the end of the Word of God, Who says: "I am Alpha and Omega"; for He is the beginning and the end of Bounty. The Creator always had a creation; the rays have always shone and gleamed from the reality of the sun, for without the rays the sun would be opaque darkness. The names and attributes of God require the existence of beings, and the Eternal Bounty does not cease. If it were to, it would be contrary to the perfections of God.

وجود دارد اما بالنسبه بانسان عدم است مقصد هر دو موجود است لکن هستی خاک و جماد بالنسبه بانسان عدم و نیستی است زیرا چون انسان معدوم شود خاک گردد و جماد شود . پس عالم امکان هر چند موجود ولی بالنسبه بوجود حق معدوم ونابود انسان و خاک هر دو موجود لکن وجود جمادی کجا و وجود انسانی کجا آن بالنسبه باین عدم است همین طور وجود خلق نسبت بوجود حق عدم است . پس هر چند عالم کون هستی دارد ولی نسبت بحق عدم است . از این واضح و مشهود گشت که کائنات با وجود وجود بالنسبه بحق و کلمه الله معدومند اینست اُولَیَّت و آخرِیَّت کلمه الله که میفرماید منم الف و یا زیرا مبدأ فیض است و منتهی و همیشه حق خلق داشته و همیشه از شمس حقیقت شعاع لامع ساطع زیرا آفتاب بی نور ظلمت دیجور است و اسماء و صفات الهیه مقتضی وجود کائنات است و در فیض قدیم تعطیل جایز نه زیرا منافی کمالات الهیه است .

REINCARNATION

Question.—What is the truth of the question of reincarnation, which is believed by some people?

Answer.—The object of what we are about to say is to explain the reality—not to deride the beliefs of other people; it is only to explain the facts; that is all. We do not oppose anyone's ideas, nor do we approve of criticism.

Know, then, that those who believe in reincarnation are of two classes: one class does not believe in the spiritual punishments and rewards of the other world, and they suppose that man by reincarnation and return to this world gains rewards and recompenses; they consider heaven and hell to be restricted to this world and do not speak of the existence of the other world. Among these there are two further divisions. One division thinks that man sometimes returns to this world in the form of an animal in order to undergo severe punishment and that, after enduring this painful torment, he will be released from the animal world and will come again into the human world; this is called transmigration. The other division thinks that from the human world one again returns to the human world, and that by this return rewards and punishments for a former life are obtained; this is called reincarnation. Neither of these classes speak of any other world besides this one.

The second sort of believers in reincarnation affirm the existence of the other world, and they consider reincarnation the means of becoming perfect—that is, they think that man, by going from and coming again to this world, will gradually

مسأله تناسخ

سؤال

مسأله تناسخ که معتقد بعضی ملل است چسان است ؟

جواب

آنچه گفته میشود ما را مقصد بیان حقیقت است توهین عقاید ملل دیگر نیست مجرّد بیان واقعست و بس و الاً بوجدان نفسی تعرّض نمائیم و اعتراض روا نداریم . پس بدان تناسخیان بر دو قسمند قسمی معتقد بعقاب و ثواب معنوی در عالم اخروی نیستند لهذا برآند که انسان بتناسخ و رجوع باین عالم مجازات و مکافات بیند و نعیم و جحیم را حصر در این جهان دانند و بجهان دیگر قائل نیستند . و این فرقه ایضاً بر دو قسمند بعضی برآند که انسان گاهی در رجوع باین عالم بصورت حیوان درآید تا مجازات شدیده بیند و بعد از حمل عذاب الیم از عالم حیوان دوباره بعالم انسان آید و این را تناسخ نامند و قسم دیگر برآند که از عالم انسان بعالم انسان رجوع کند و در رجوع ثواب و جزای زندگانی اوّل مشاهده نماید و اینرا تناسخ گویند و هر دو فرقه بجهانی غیر این جهان قائل

acquire perfections, until he reaches the inmost perfection. In other words, that men are composed of matter and force: matter in the beginning—that is to say, in the first cycle—is imperfect, but on coming repeatedly to this world it progresses and acquires refinement and delicacy, until it becomes like a polished mirror; and force, which is no other than spirit, is realized in it with all the perfections.

This is the presentation of the subject by those who believe in reincarnation and transmigration. We have condensed it; if we entered into the details, it would take much time. This summary is sufficient. No logical arguments and proofs of this question are brought forward; they are only suppositions and inferences from conjectures, and not conclusive arguments. Proofs must be asked for from the believers in reincarnation, and not conjectures, suppositions and imaginations.

But you have asked for arguments of the impossibility of reincarnation. This is what we must now explain. The first argument for its impossibility is that the outward is the expression of the inward; the earth is the mirror of the Kingdom; the material world corresponds to the spiritual world. Now observe that in the sensible world appearances are not repeated, for no being in any respect is identical with, nor the same as, another being. The sign of singleness is visible and apparent in all things. If all the granaries of the world were full of grain, you would not find two grains absolutely alike, the same and identical without any distinction. It is certain that there will be differences and distinctions between them. As the proof of uniqueness exists in all things, and the Oneness and Unity of God is apparent in the reality of all things, the repetition of the same appearance is absolutely impossible.

نیستند . و فرقه دیگر از اهل تناسخ بعالم اخروی قائل و تناسخ را واسطه تکامل شمرند که انسان بذهاب و ایاب در این جهان بتدریج کسب کمالات نماید تا آنکه بمرکز کمال رسد یعنی نفوس ترکیب از ماده و قوتند ماده در بدایت یعنی دور اول ناقص است و چون مکرر باین عالم آید ماده ترقی نماید و صفا و لطافت حاصل کند تا مانند آئینه شفاف گردد وقوت که عبارت از روح است بجمیع کمالات

در آن تحقق یابد . این است مسأله اهل تناسخ و تواسخ مختصراً بیان شد اگر بتفصیل پردازیم اوقات تعطیل شود همین مجمل کفایت است و دلائل و براهین عقلیه بر این مسأله ندارند مجرد تصوّر و استنباط از قرائن است نه برهان قاطع . باید از معتقدان تناسخ برهان طلبید نه قرائن و تصوّر و وجدان ولی شما از من دلائل و براهین امتناع تناسخ میجوئید لهذا بیان امتناع باید نمود . اول برهان امتناع این است که ظاهر عنوان باطن است و ملک

آئینه ملکوت و عالم جسمانی مطابق عالم روحانی . پس در عالم محسوس ملاحظه نما که تجلی تکرر نیابد چه که هیچ کائنی از

Therefore, reincarnation, which is the repeated appearance of the same spirit with its former essence and condition in this same world of appearance, is impossible and unrealizable. As the repetition of the same appearance is impossible and interdicted for each of the material beings, so for spiritual beings also, a return to the same condition, whether in the arc of descent or in the arc of ascent, is interdicted and impossible, for the material corresponds to the spiritual.

Nevertheless, the return of material beings with regard to species is evident; so the trees which during former years brought forth leaves, blossoms and fruits in the coming years will bring forth exactly the same leaves, blossoms and fruits. This is called the repetition of species. If anyone makes an objection saying that the leaf, the blossom and the fruit have been decomposed, and have descended from the vegetable world to the mineral world, and again have come back from the mineral world to the vegetable world, and, therefore, there has been a repetition—the answer is that the blossom, the leaf and the fruit of last year were decomposed, and these combined elements were disintegrated and were dispersed in space, and that the particles of the leaf and fruit of last year, after decomposition, have not again become combined, and have not returned. On the contrary, by the composition of new elements, the species has returned. It is the same with the human body, which after decomposition becomes disintegrated, and the elements which composed it are dispersed. If, in like manner, this body should again return from the mineral or vegetable world, it would not have exactly the same composition of elements as the former man. Those elements have been decomposed and dispersed; they are dissipated in this vast space. Afterward, other particles of elements have been

کائنات بدیگری من جمیع الوجوه مشابه و مماثل نه آیت توحید در جمیع اشیا موجود و پدید اگر خزائن وجود مملوّ از دانه گردد دو دانه را من جمیع الوجوه مشابه و مطابق و مماثل بدون امتیاز نیابی لابدّ فرق و تمایزی در میان . چون برهان توحید در جمیع اشیا موجود و وحدانیّت و فردانیّت حقّ در حقائق جمیع کائنات مشهود پس تکرّر تجلّی واحد ممتنع و محال لهذا تناسخ که تکرّر ظهور روح واحد بماهیّت و شؤون سابق در این جهان تجلّی واحد است و این مستحیل و غیر ممکن . و چون از برای هر کائنی از کائنات ناسوتیه تکرّر بتجلّی واحد محال و ممتنع پس از برای کائنات ملکوتیه نیز تکرّر در مقامی از مقامات چه در قوس نزول و چه در قوس صعود ممتنع و مستحیل زیرا ناسوت مطابق ملکوتست . ولی در کائنات ناسوتیه من حیث النوع عود و رجوع واضح یعنی اشجاری که در سنین سابق برگ و شکوفه و ثمر نموده بودند در سنه لاحق نیز بعینه همان اوراق و ازهار و اثمار بیار آوردند این را تکرّر نوع گویند و اگر کسی اعتراض نماید که آن ورق و شکوفه و ثمر متلاشی شد و از عالم نبات بعالم جماد تنزّل نمود دوباره از عالم

combined, and a second body has been formed; it may be that one of the particles of the former individual has entered into the composition of the succeeding individual, but these particles have not been conserved and kept, exactly and completely, without addition or diminution, so that they may be combined again, and from that composition and mingling another individual may come into existence. So it cannot be proved that this body with all its particles has returned; that the former man has become the latter; and that, consequently, there has been repetition; that the spirit also, like the body, has returned; and that after death its essence has come back to this world.

If we say that this reincarnation is for acquiring perfections so that matter may become refined and delicate, and that the light of the spirit may be manifest in it with the greatest perfection, this also is mere imagination. For, even supposing we believe in this argument, still change of nature is impossible through renewal and return. The essence of imperfection, by returning, does not become the reality of perfection; complete darkness, by returning, does not become the source of light; the essence of weakness is not transformed into power and might by returning, and an earthly nature does not become a heavenly reality. The tree of Zaqqúm,¹⁶⁴ no matter how frequently it may come back, will not bring forth sweet fruit, and the good tree, no matter how often it may return, will not bear a bitter fruit. Therefore, it is evident that returning and coming back to the material world does not become the cause of perfection. This theory has no proofs nor evidences; it is simply an idea. No, in

جماد بعالم نبات آمد پس تکرر یافت جواب اینست که شکوفه و برگ و ثمر پارسال متلاشی شد و آن عناصر مرکبه تحلیل گشت و در این فضا تفریق شد آن اجزاء مرکبه برگ و ثمر پارسال بعینها بعد از تحلیل دوباره ترکیب نگشته و عود ننموده بلکه از ترکیب عناصر جدیده نوعیت عود کرده . و همچنین جسم انسان بعد از تحلیل متلاشی گردد و اجزاء مرکبه تفریق شود و اگر چنانچه از عالم جماد و یا نبات دوباره این جسم عود کند این جسم بعینه اجزاء مرکبه انسان سابق نبوده آن عناصر تحلیل شد و تفریق گشت و در این فضای واسع منتشر شد بعد اجزاء دیگر از عناصر ترکیب گشت و جسم ثانی شد و شاید جزئی از اجزاء انسان سابق در ترکیب انسان لاحق داخل شود اما آن اجزاء بتمامها و عینها بدون زیاده و نقصان محفوظ و مصون نمانده تا دوباره ترکیب گردد و از آن ترکیب و امتزاج انسان لاحق بوجود آید و استدلال شود باینکه این جسم بتمام اجزاء عود نموده و شخص اول شخص ثانی شده بناء علیه تکرر حاصل گردیده و روح مانند جسم بعینه عود و تکرر نموده و

¹⁶⁴The infernal tree mentioned in the Qur'án.

reality the cause of acquiring perfections is the bounty of God.

The Theosophists believe that man on the arc of ascent¹⁶⁵ will return many times until he reaches the Supreme Center; in that condition matter becomes a clear mirror, the light of the spirit will shine upon it with its full power, and essential perfection will be acquired. Now, this is an established and deep theological proposition, that the material worlds are terminated at the end of the arc of descent, and that the condition of man is at the end of the arc of descent, and at the beginning of the arc of ascent, which is opposite to the Supreme Center. Also, from the beginning to the end of the arc of ascent, there are numerous spiritual degrees. The arc of descent is called beginning,¹⁶⁶ and that of ascent is called progress.¹⁶⁷ The arc of descent ends in materialities, and the arc of ascent ends in spiritualities. The point of the compass in describing a circle makes no retrograde motion, for this would be contrary to the natural movement and the divine order; otherwise, the symmetry of the circle would be spoiled.

Moreover, this material world has not such value or such excellence that man, after having escaped from this cage, will desire a second time to fall into this snare. No, through the Eternal Bounty the worth and true ability of man becomes apparent and visible by traversing the degrees of existence, and not by returning. When the shell is once opened, it will be apparent and evident whether it contains a pearl or worthless matter. When once the plant has grown it will bring forth either thorns or flowers; there is no need for it to grow up again.

بعد از فوت بذاته رجوع باین عالم فرموده . و اگر گوئیم که این تناسخ بجهت حصول کمالست تا ماده کسب صفا نماید و شفاف گردد و پرتو روح بمنتهای کمال در او ظاهر شود این نیز تصوّر محض است زیرا بر فرض تصدیق این مطلب در تجدّد و عود تغییر ماهیّت ممکن نه زیرا جوهر نقص بعود و رجوع حقیقت کمال نگردد ظلمت صرف بعود و رجوع مصدر نور نشود حقیقت عجز بر جعت قدرت و قوّت نشود و ماهیّت ناسوتیّه بعود و رجوع حقیقت ملکوتیّه نشود شجره زقوم آنچه تکرّر یابد ثمر شیرین ندهد و شجره طیّبه هر چه عود کند میوه تلخ ببار نیارد پس معلوم شد که تکرّر و رجوع بعالم ناسوتی

مورث کمال نشود و این تصوّر را برهان و دلیلی نه عبارت از افکار است بلکه مدار حصول کمال فی الحقیقه فیض پروردگار . حضرات ثیاسفیها برآنند که انسان در قوس صعود بکرات و مرات عود و رجوع نماید تا اینکه بمركز اعلى رسد در آن مقام ماده مرات صافی شود و انوار روح بنهایت قوّت سطوع کند و کمال ذاتی

¹⁶⁵i.e., of the Circle of Existence.

¹⁶⁶Lit., bringing forth.

¹⁶⁷Lit., producing something new.

Besides, advancing and moving in the worlds in a direct order according to the natural law is the cause of existence, and a movement contrary to the system and law of nature is the cause of nonexistence. The return of the soul after death is contrary to the natural movement, and opposed to the divine system.

Therefore, by returning, it is absolutely impossible to obtain existence; it is as if man, after being freed from the womb, should return to it a second time. Consider what a puerile imagination this is which is implied by the belief in reincarnation and transmigration. Believers in it consider the body as a vessel in which the spirit is contained, as water is contained in a cup; this water has been taken from one cup and poured into another. This is child's play. They do not realize that the spirit is an incorporeal being, and does not enter and come forth, but is only connected with the body as the sun is with the mirror. If it were thus, and the spirit by returning to this material world could pass through the degrees and attain to essential perfection, it would be better if God prolonged the life of the spirit in the material world until it had acquired perfections and graces; it then would not be necessary for it to taste of the cup of death, or to acquire a second life.

The idea that existence is restricted to this perishable world, and the denial of the existence of divine worlds, originally proceeded from the imaginations of certain believers in reincarnation; but the divine worlds are infinite. If the divine worlds culminated in this material world, creation would be futile: nay, existence would be pure child's play. The result of these endless beings, which is the noble existence of man, would come and go for a few days in this perishable dwelling, and after receiving punishments and rewards, at last all would

حاصل گردد و حال آنکه مسلم مدققین مسائل الهیه است که عوالم جسمانی بنهایت قوس نزول منتهی گردد و مقام انسان نهایت قوس نزول و بدایت قوس صعود است که مقابل مرکز اعلی است دیگر از بدایت تا نهایت قوس صعود مراتب روحانیّه است قوس نزول را ابداع خوانند و قوس صعود را اختراع نامند قوس نزول بجسمانیّات منتهی گردد و قوس صعود بروحانیّات و نوک پرگار در ترسیم دائره حرکت قهقری ننماید زیرا منافی حرکت طبیعی و نظم الهی است و الا انتظام دائره بر هم خورد . و از این گذشته عالم ناسوتی را چندان قدر و مزیتی نه که انسان بعد از نجات از این قفس دوباره آرزوی این دام نماید بلکه بفیض ابدی استعداد و قابلیت حقیقت انسان بسیر در مراتب وجود ظاهر و عیان گردد نه بتکرّر و رجوع . این صدف هر دُرّ و خُزف که در گُمون دارد چون یک مرتبه دهان گشاید ظاهر و عیان شود و این گیاه چون یک مرتبه بروید خار یا گل بیار آرد احتیاج بانبات ثانی نیست . و از این گذشته سیر و حرکت در عوالم بخطّ مستقیم بر نظم طبیعی سبب وجود است و حرکت منافی نظم و وضع طبیعی سبب انعدام است و رجوع

become perfect. The divine creation and the infinite existing beings would be perfected and completed, and then the Divinity of the Lord, and the names and qualities of God, on behalf of these spiritual beings, would, as regards their effect, result in laziness and inaction! "Glory to thy Lord, the Lord Who is sanctified from all their descriptions."¹⁶⁸

Such were the limited minds of the former philosophers, like Ptolemy and the others who believed and imagined that the world, life and existence were restricted to this terrestrial globe, and that this boundless space was confined within the nine spheres of heaven, and that all were empty and void. Consider how greatly their thoughts were limited and how weak their minds. Those who believe in reincarnation think that the spiritual worlds are restricted to the worlds of human imagination. Moreover, some of them, like the Druzes and the Nusayris, think that existence is restricted to this physical world. What an ignorant supposition! For in this universe of God, which appears in the most complete perfection, beauty and grandeur, the luminous stars of the material universe are innumerable! Then we must reflect how limitless and infinite are the spiritual worlds, which are the essential foundation. "Take heed ye who are endued with discernment."¹⁶⁹

But let us return to our subject. In the Divine Scriptures and Holy Books "return" is spoken of, but the ignorant have not understood the meaning, and those who believed in reincarnation have made conjectures on the subject. For what the divine Prophets meant by "return" is not the return of the essence, but that of the qualities; it is not the return of the

روح بعد از صعود منافی حرکت طبیعی و مخالف نظم الهی لهذا از رجوع ، حصول وجود ممتنع و مستحیل مانند آنست که انسان بعد از خلاصی از عالم رحم دوباره بعالم رحم رجوع نماید . ملاحظه نمائید که اهل تناسخ و تواسخ را چه تصوّر سست ، جسم را ظرف شمرند و روح را مظلوف دانند مانند آب و جام این آب از این جام فراغت نمود و در جام دیگر عود کرد این تصوّر ملعبه صبیان است . آن قدر ملاحظه نکنند که روح از مجرّادات است و دخول و خروج ندارد نهایت اینست که تعلّق بتن مانند آفتاب بآئینه حاصل نماید و اگر چنانچه روح بسبب تکرّر رجوع بعالم جسمانی قطع مراتب نماید و کمال ذاتی یابد بخت آن بود که پروردگار روح را امتداد حیات در عالم جسمانی میداد تا اکتساب کمالات و فیوضات مینمود لزوم چشیدن جام هلاک و حصول حیات ثانی نبود . این فکر اصلاً از تصوّر حصر وجود در این جهان فانی و انکار جهانهای الهی در بعضی از تناسخیان منبعث و حال آنکه عوالم الهی نامتناهی . اگر عوالم الهی باین عالم جسمانی منتهی گردد

¹⁶⁸Cf. Qur'án 37:180.

¹⁶⁹Qur'án 59:2.

Manifestation, but that of the perfections. In the Gospel it says that John, the son of Zacharias, is Elias. These words do not mean the return of the rational soul and personality of Elias in the body of John, but rather that the perfections and qualities of Elias were manifested and appeared in John.

A lamp shone in this room last night, and when tonight another lamp shines, we say the light of last night is again shining. Water flows from a fountain; then it ceases; and when it begins to flow a second time, we say this water is the same water flowing again; or we say this light is identical with the former light. It is the same with the spring of last year, when blossoms, flowers and sweet-scented herbs bloomed, and delicious fruits were brought forth; next year we say that those delicious fruits have come back, and those blossoms, flowers and blooms have returned and come again. This does not mean that exactly the same particles composing the flowers of last year have, after decomposition, been again combined and have then come back and returned. On the contrary, the meaning is that the delicacy, freshness, delicious perfume and wonderful color of the flowers of last year are visible and apparent in exactly the same manner in the flowers of this year. Briefly, this expression refers only to the resemblance and likeness which exist between the former and latter flowers. The “return” which is mentioned in the Divine Scriptures is this: it is fully explained by the Supreme Pen¹⁷⁰ in the Kitáb-i-Íqán. Refer to it, so that you may be informed of the truth of the divine mysteries.

Upon you be greetings and praise.

ایجاد عبث شود بلکه وجود ملعبه صبیان گردد که نتیجه این کائنات نا متناهی وجود اشرف انسانی

آن نیز ایامی چند در این دار فانی ذهاب و ایاب نماید و مکافات بیند عاقبت کلّ کامل گردند و ایجاد الهی و کائنات موجوده نامتناهی تکمیل و منتهی شوند الوهیت ربّانیّه و اسماء و صفات الهیه در حقّ این کائنات روحانیّه موجوده الآن از تأثیر معطل و معوّق گردد سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ مانند عقول قصیره فلاسفه سلف مثل بطلمیوس و سائرین که چنین اعتقاد و تصوّر مینمودند که جهان حیات و وجود محصور در کره ارض است و این فضای نامتناهی وجود محصور در طبقات تسعه آسمانی و جمیع فارغ و خالی . ملاحظه نمائید که چقدر فکرشان قصیر و عقولشان ضعیف بود حال تناسخیان نیز چنان گمان نمایند که جهانهای الهی محصور در عوالم تصوّر انسانی بلکه بعضی از تناسخیان مثل دروز و نُصیری را تصوّر چنان که وجود محصور در این جهان جسمانی این چه تصوّر جاهلانه است زیرا در این کون الهی که در نهایت کمال

¹⁷⁰Bahá'u'lláh.

و جمال و عظمت نمودار این اجرام نورانیّه عالم جسمانی نامتناهی دیگر دقت باید نمود که عوالم روحانیّه الهیّه که اصل اساس است چقدر نامتناهی و بی پایانست فاعتبروا یا اولی الابصار . باری بر سر اصل مطلب رویم در کتب مقدّسه و صحف الهیّه ذکر رجعت موجود ولی نادانان پی بمعانی آن نبردند و تناسخ گمان نمودند زیرا مقصود انبیای الهی از رجوع رجوع ذاتی نیست بلکه رجوع صفاتیست یعنی رجوع

مظهر نیست رجوع کمالاتست . در انجیل میفرماید که یحیی بن زکریّا حضرت ایلیاست از این بیان مراد رجوع نفس ناطقه و شخصیت حضرت ایلیا در جسد حضرت یحیی نه بلکه مراد اینست کمالات و صفات حضرت ایلیا در حضرت یحیی جلوه و ظهور نمود . سراجی که شب گذشته در این محفل برافروخت چون در شب آینده سراج دیگر برافروزد گوئیم چراغ دیشب باز روشن شد آب از چشمه ای جاری بود بعد انقطاع یافت چون باز جریان کند در جریان ثانی گوئیم این آب آن آبست دوباره جاری شد و این سراج بعینه آن سراج و همچنین در بهار سال گذشته گل و

		<p>ریاحین بشکفت و میوه خوشگوار بار آمد در سال آینده گوئیم که آن میوه خوشگوار بار آمد و آن گل و ریاحین و ازهار عود و عروج نمود . از این بیان مقصد آن نیست که اجزاء مرکبه گل پارسال بعینه بعد از تحلیل دوباره ترکیب یافت و عود و رجوع نمود بلکه مراد اینست که آن لطافت و ملاحظت و رائحه طیّبه و لون بدیع که در گل پارسال بود بعینه در گل امسال مشهود و واضح است خلاصه مقصود تشابه و تماثل بین این گل و آن گل است و رجعتی که در صحائف الهیّه مذکور اینست و این معنی در رساله ایقان بقلم اعلیٰ مفصّل و مشروح گشته مراجعت نمائید تا بر حقائق اسرار الهیّه مطلع گردید و علیک التّحیّة و الثّناء .</p>
82	<p>PANTHEISM</p> <p>Question.—How do the Theosophists and the Súfís understand the question of pantheism?¹⁷¹ What does it mean, and how nearly does it approximate to the truth?</p> <p>Answer.—Know that the subject of pantheism is ancient. It is a</p>	<p>وحدت وجود</p> <p>سؤال</p> <p>مسأله وحدة الوجود ثیاسفه و صوفیّه چگونه است و حقیقت مقصودشان چه و این مسأله مقارن حقیقت است یا خیر ؟</p>

¹⁷¹Lit., the unity of existence.

<p>belief not restricted to the Theosophists and the Sūfīs; on the contrary, some of the sages of Greece believed in it, like Aristotle, who said, "The simple truth is all things, but it is not any one of them." In this case, "simple" is the opposite of "composed"; it is the isolated Reality, which is purified and sanctified from composition and division, and which resolves Itself into innumerable forms. Therefore, Real Existence is all things, but It is not one of the things.</p> <p>Briefly, the believers in pantheism think that Real Existence can be compared to the sea, and that beings are like the waves of the sea. These waves, which signify the beings, are innumerable forms of that Real Existence; therefore, the Holy Reality is the Sea of Preexistence,¹⁷² and the innumerable forms of the creatures are the waves which appear.</p> <p>Likewise, they compare this theory to real unity and the infinitude of numbers; the real unity reflects itself in the degrees of infinite numbers, for numbers are the repetition of the real unity. So the number two is the repetition of one, and it is the same with the other numbers.</p> <p>One of their proofs is this: all beings are things known of God; and knowledge without things known does not exist, for knowledge is related to that which exists, and not to nothingness. Pure nonexistence can have no specification or individualization in the degrees of knowledge. Therefore, the realities of beings, which are the things known of God the Most High, have the existence which knowledge has,¹⁷³ since they have the form of the Divine Knowledge, and they are</p>	<p>جواب</p> <p>بدانکه این مسأله " وحدة الوجود " قدیم است تخصیص بشیاسفه و صوفیه ندارد بلکه بعضی از حکماء یونان نیز معتقد به وحدة الوجود بودند نظیر ارسطاطالیس که میگوید بسیط حقیقی جمیع اشیا است و هیچیک از اشیا نیست و بسیط اینجا مقابل ترکیب است یعنی حقیقت فردانیّه که مقدّس و منزّه از ترکیب و تقسیم بوده منحلّ بصور نامتناهی گردیده پس وجود حقیقی کلّ اشیا است ولی هیچیک از اشیا نیست . باری معتقدین وحدة الوجود را اعتقاد چنین که وجود حقیقی بمنزله دریا است و جمیع کائنات مانند امواج . این امواج که عبارت از کائناتست صور نامتناهی آن وجود حقیقی است پس حقیقت مقدّسه بحر قدمست و صور نامتناهی کائنات امواج حادثه . و همچنین تشبیه بواحد حقیقی و اعداد نامتناهی مینمایند که واحد حقیقی در مراتب اعداد نامتناهی جلوه کرده زیرا اعداد تکرّر واحد حقیقی است . مثلاً عدد دو تکرّر یکی است و همچنین سائر اعداد . و از جمله براهین آنان اینست که جمیع</p>
--	---

¹⁷²God.

¹⁷³i.e., an intellectual existence.

preexistent, as the Divine Knowledge is preexistent. As knowledge is preexistent, the things known are equally so, and the individualizations and the specifications of beings, which are the preexistent knowledges of the Essence of Unity, are the Divine Knowledge itself. For the realities of the Essence of Unity, knowledge, and the things known, have an absolute unity which is real and established. Otherwise, the Essence of Unity would become the place of multiple phenomena, and the multiplicity of preexistences¹⁷⁴ would become necessary, which is absurd.

So it is proved that the things known constitute knowledge itself, and knowledge the Essence itself—that is to say, that the Knower, the knowledge and the things known are one single reality. And if one imagines anything outside of this, it necessitates coming back to the multiplicity of preexistences and to enchainment;¹⁷⁵ and preexistences end by becoming innumerable. As the individualization and the specification of beings in the knowledge of God were the Essence of Unity itself, and as there was not any difference between them, there was but one veritable Unity, and all the things known were diffused and included in the reality of the one Essence—that is to say, that, according to the mode of simplicity and of unity, they constitute the knowledge of God the Most High, and the Essence of the Reality. When God manifested His glory, these individualizations and these specifications of beings which had a virtual existence—that is to say, which were a form of the Divine Knowledge—found their existence substantiated in the external world; and this Real Existence resolved Itself into

کائنات معلومات حضرت کبریاست و علم بی معلوم تحقق نیابد زیرا علم تعلق به شیء موجود یابد نه معدوم عدم صرف را چه تعیین و تشخیص در مرآت علم حاصل گردد . پس حقائق کائنات که معلومات باری تعالی است وجود علمی داشتند زیرا صور علمیّه الهیّه بودند و قدیمند زیرا علم الهی قدیم است مادام علم قدیم معلومات نیز قدیم است و تشخیصات و تعیینات کائنات که معلومات ذات احدیتند عین علم الهی هستند زیرا حقیقت ذات احدیت و علم و معلوماترا وحدت صرف محقق و مقرر و الا ذات احدیت معرض کثرات گردد و تعدّد قدما لازم آید و این باطل است . پس ثابت شد که معلومات عین علم بوده‌اند و علم عین ذات یعنی عالم و علم و معلوم حقیقت واحده است و اگر دون آن تصوّر نمائیم تعدّد قدیم لازم آید و تسلسل حاصل گردد و قدما منتهی به نامتناهی گردد و چون تشخیصات و تعیینات کائنات در علم حقّ عین ذات احدیت بوده‌اند و بهیچ وجه امتیازی در میان نبود پس وحدت حقیقی بود و

¹⁷⁴ gods.

¹⁷⁵ i.e., infinite continuation of causes and effects.

infinite forms. Such is the foundation of their argument.

The Theosophists and the Súfís are divided into two branches: one, comprising the mass, who, simply in the spirit of imitation, believe pantheism without comprehending the meaning of their renowned savants; for the mass of the Súfís believe that the signification of Being is general existence, taken substantively, which is comprehended by the reason and the intelligence—that is to say, that man comprehends it. Instead of that, this general existence is one of the accidents which penetrate the reality of beings, and the qualities of beings are the essence. This accidental existence, which is dependent on beings, is like other properties of things which depend on them. It is an accident among accidents, and certainly that which is the essence is superior to that which is the accident. For the essence is the origin, and the accident is the consequence; the essence is dependent on itself, and the accident is dependent on something else—that is to say, it needs an essence upon which to depend. In this case, God would be the consequence of the creature. He would have need of it, and it would be independent of Him.

For example, each time that the isolated elements combine conformably to the divine universal system, one being among beings comes into the world. That is to say, that when certain elements combine, a vegetable existence is produced; when others combine, it is an animal; again others combine, and they produce different creatures. In this case, the existence of things is the consequence of their reality: how could it be that this existence, which is an accident among accidents, and necessitates another essence upon which it depends, should be the Preexistent Essence, the Author of all things?

جميع معلومات بنحو بساطت و وحدت در حقيقت ذات احديت مندمج و مندرج بودند يعنى بنحو بساطت و وحدت معلومات بارى تعالى بودند و عين ذات حق بودند و چون حق تجلى ظهور نمود آن تشخصات و تعيينات كائنات كه وجود علمى داشتند يعنى صور علميه الهيّه بودند در خارج وجود عيني يافتند و آن وجود حقيقي بصور نامتناهيه منحل گرديد اين است اصل استدلال آنان . و ثياسفيها و صوفيها بدو قسمند يك قسم عوامند كه آنها محض تقليد معتقد وحدت وجودند و ملتفت مقصد مشاهير علمائى خویش نيستند زيرا عوام صوفيّه را گمان چنان كه مراد از وجود ، وجود عامّ مصدرىست كه مفهوم ذهنى و عقلى انسانست يعنى انسان ادراك مينمايد و حال آنكه اين وجود عامّ عرضى است از اعراض كه حلول بر حقائق كائنات مينمايد و ماهيات كائنات جوهر است و اين وجود عَرَضى كه قائم بكائناتست مانند خاصيت اشيا كه قائم باشياست عرضى است از اعراض . و البته جوهر اعظم از عرض است زيرا جوهر اصل است و عرض فرع است جوهر قائم بنفسه است و عرض قائم بغير يعنى محتاج بجوهرى كه

But the initiated savants of the Theosophists and Súfís, who have studied this question, think there are two categories of existence. One is general existence, which is understood by the human intelligence; this is a phenomenon, an accident among accidents, and the reality of the things is the essence. But pantheism does not apply to this general and imaginary existence, but only to the Veritable Existence, freed and sanctified from all other interpretation; through It all things exist, and It is the Unity through which all things have come into the world, such as matter, energy and this general existence which is comprehended by the human mind. Such is the truth of this question according to the Theosophists and the Súfís.

Briefly, with regard to this theory that all things exist by the Unity, all are agreed—that is to say, the philosophers and the Prophets. But there is a difference between them. The Prophets say, The Knowledge of God has no need of the existence of beings, but the knowledge of the creature needs the existence of things known; if the Knowledge of God had need of any other thing, then it would be the knowledge of the creature, and not that of God. For the Preexistent is different from the phenomenal, and the phenomenal is opposed to the Preexistent; that which we attribute to the creature—that is, the necessities of the contingent beings—we deny for God; for purification, or sanctification from imperfections, is one of His necessary properties. So in the phenomenal we see ignorance; in the Preexistent we recognize knowledge. In the phenomenal we see weakness; in the Preexistent we recognize power. In the phenomenal we see poverty; in the Preexistent we recognize wealth. So the phenomenal is the source of imperfections, and the Preexistent is the sum of perfections. The phenomenal knowledge has need of things known; the Preexistent

قائم بآن باشد در این صورت حقّ فرع خلق است و محتاج بخلق و خلق مستغنی از حقّ . مثلاً عناصر مفرده هر ترکیبی بحسب نظام عمومی الهی گردد

کائنی از کائنات موجود شود یعنی چون عناصری ترکیب شود از آن ترکیب وجود نباتی حاصل گردد و عناصری دیگر ترکیب شود و از او وجود حیوانی حاصل گردد و عناصری دیگر ترکیب شود و از او کائنات سائر وجود یابد در این صورت وجود اشیا فرع حقایق اشیا شد ، چگونه میشود که این وجود که عرضی از اعراض است و محتاج بجوهری که قائم بآن باشد قدیم ذاتی باشد و موجد کلّ ؟ اما علماء ماهر ثیاسفیها و صوفیهها بعد از تعمّق در این مسأله برآنند که وجود بر دو قسم است یکی وجود عامّ که مفهوم ذهنی انسان است آن حادث است و عرضی از اعراض و حقایق اشیا جواهر . اما مقصد از وحدة الوجود این وجود عامّ ذهنی نه بلکه مقصود وجود حقیقی است که از هر تعبیری منزّه و مقدّس است و آن ما یتحقّق به الأشیاست و آن واحد است یعنی واحد حقیقی که جمیع اشیا باو وجود یافته یعنی مادّه و قوّت و وجود عامّ که

Knowledge is independent of their existence. So the preexistence of the specification and of the individualization of beings which are the things known of God the Most High does not exist; and these divine and perfect attributes are not so understood by the intelligence that we can decide if the Divine Knowledge has need of things known or not.

Briefly, this is the principal argument of the Sūfīs; and if we wished to mention all their proofs and explain their answers, it would take a very long time. This is their decisive proof and their plain argument—at least, of the savants of the Sūfīs and the Theosophists.

But the question of the Real Existence by which all things exist—that is to say, the reality of the Essence of Unity through which all creatures have come into the world—is admitted by everyone. The difference resides in that which the Sūfīs say, “The reality of the things is the manifestation of the Real Unity.” But the Prophets say, “it emanates from the Real Unity”; and great is the difference between manifestation and emanation. The appearance in manifestation means that a single thing appears in infinite forms. For example, the seed, which is a single thing possessing the vegetative perfections, which it manifests in infinite forms, resolving itself into branches, leaves, flowers and fruits: this is called appearance in manifestation; whereas in the appearance through emanation this Real Unity remains and continues in the exaltation of Its sanctity, but the existence of creatures emanates from It and is not manifested by It. It can be compared to the sun from which emanates the light which pours forth on all the creatures; but the sun remains in the exaltation of its sanctity. It does not descend, and it does not resolve itself into luminous forms; it

مفهوم عقلی انسانست . این است حقیقت مسأله ثیاسفیه و صوفیه . باری در اینکه ما یتحقق به الأشياء واحد است متفق علیه است یعنی فلاسفه و انبیا و لکن فرق در اینجاست که انبیا میفرمایند علم حق محتاج بوجود کائنات نیست علم خلق محتاج بوجود معلوماتست اگر علم حق محتاج بمادون باشد آن علم خلق است نه حق زیرا قدیم مباین حادثست و حادث مخالف قدیم آنچه را در خلق ثابت نمائیم که از لوازم حدوثست در حق سلب نمائیم زیرا تنزیه و تقدیس از نقائص از خصائص وجوب در حادث . مثلاً جهل بینیم در قدیم اثبات علم کنیم در حادث عجز بینیم در قدیم قدرت اثبات نمائیم در حادث فقر بینیم در قدیم غنا اثبات کنیم یعنی حادث منشأ نقائص است و قدیم جامع کمالات چونکه علم حادث محتاج بوجود معلوماتست علم قدیم مستغنی از وجود معلومات لذا قدمیت تعینات و تشخصات کائنات که معلومات باری تعالی است غیر واقع و این اوصاف کمالیه الهیه محاط بادراکات عقلیه نیست تا حکم نمائی که علم الهی محتاج بمعلوماتست یا خیر . باری این اعظم برهان صوفیه است و اگر

does not appear in the substance of things through the specification and the individualization of things; the Preexistent does not become the phenomenal; independent wealth does not become enchained poverty; pure perfection does not become absolute imperfection.

To recapitulate: the Súfís admit God and the creature, and say that God resolves Himself into the infinite forms of the creatures, and manifests like the sea, which appears in the infinite forms of the waves. These phenomenal and imperfect waves are the same thing as the Preexistent Sea, which is the sum of all the divine perfections. The Prophets, on the contrary, believe that there is the world of God, the world of the Kingdom, and the world of Creation: three things. The first emanation from God is the bounty of the Kingdom, which emanates and is reflected in the reality of the creatures, like the light which emanates from the sun and is resplendent in creatures; and this bounty, which is the light, is reflected in infinite forms in the reality of all things, and specifies and individualizes itself according to the capacity, the worthiness and the intrinsic value of things. But the affirmation of the Súfís requires that the Independent Wealth should descend to the degree of poverty, that the Preexistent should confine itself to phenomenal forms, and that Pure Power should be restricted to the state of weakness, according to the limitations of contingent beings. And this is an evident error. Observe that the reality of man, who is the most noble of creatures, does not descend to the reality of the animal, that the essence of the animal, which is endowed with the powers of sensation, does not abase itself to the degree of the vegetable, and that the reality of the vegetable, which is the power of growth, does not descend to

بخواهیم جمیع دلایل آنرا ذکر

کنیم و اجوبه آنرا بیان نمائیم بسیار بتطویل انجماد دلیل قاطع و برهان ساطع آنان یعنی علمای فضلالی صوفیان و ثیاسفیها این بود . اما مسأله وجود حقیقی که ما یتحقق به الاشیاست یعنی حقیقت ذات احدیت که جمیع کائنات باو وجود یافته متفق علیه است اما تفاوت در اینجاست که صوفیه میگویند حقایق اشیا ظهور واحد حقیقی است و انبیا میفرمایند صادر از واحد حقیقی است و تفاوت میان ظهور و صدور بسیار است . تجلی ظهوری عبارت از آنست که شیء واحد در صور نامتناهی ظاهر شود مثلاً حبه که شیء واحد است و دارنده کمالات نباتیست چون ظهور نماید بصور نامتناهی اغصان و اوراق و شکوفه و اثمار منحل گردد این را تجلی ظهوری گویند . و اما تجلی صدوری اینست که آن واحد حقیقی در علو تقدیس خویش باقی و برقرار و لکن وجود کائنات از او صدور یافته نه ظهور . مثلش مانند آفتابست که شعاع از او صادر و بر جمیع کائنات فائض ولی شمس در علو تقدیس خود باقی تنزلی از برای او واقع نه و بصور شعاعیه منحل

the reality of the mineral.

Briefly, the superior reality does not descend nor abase itself to inferior states; then how could it be that the Universal Reality of God, which is freed from all descriptions and qualifications, notwithstanding Its absolute sanctity and purity, should resolve Itself into the forms of the realities of the creatures, which are the source of imperfections? This is a pure imagination which one cannot conceive.

On the contrary, this Holy Essence is the sum of the divine perfections; and all creatures are favored by the bounty of resplendency through emanation, and receive the lights, the perfection and the beauty of Its Kingdom, in the same way that all earthly creatures obtain the bounty of the light of the rays of the sun, but the sun does not descend and does not abase itself to the favored realities of earthly beings.

After dinner, and considering the lateness of the hour, there is no time to explain further.

Salutations.

نگردیده و در هویت اشیا بتعیّنات و تشخّصات اشیا جلوه ننموده
قدم حادث نگردیده غنای مطلق اسیر فقر نشده کمال محض نقص
صرف نگردیده . مختصر کلام اینست که صوفیها حقّ و خلق
قائلند و گویند که حقّ بصور نامتناهی خلق منحلّ گردیده و ظهور
یافته مانند دریا که بصور نامتناهی امواج جلوه نموده این امواج
حادثه ناقصه همان بحر قدیم است که جامع جمیع کمالات الهیه بود
. اما انبیاء برآنند که عالم حقّ است و عالم ملکوت و عالم خلق سه
چیز از حقّ صادر اوّل که فیض
ملکوتیست صدور یافته و تجلّی در حقائق کائنات نموده نظیر شعاع
که از آفتاب صدور یابد و در کائنات جلوه نماید و آن فیض که
شعاعست در حقائق کلّ شیء بصور نامتناهی تجلّی کند و بحسب
استعداد و قابلیت ماهیّات اشیا تعین و تشخّص یابد . اما قول
صوفیها اقتضا کند که غنای مطلق تنزّل بدرجه فقر نماید و قدیم
بصور حادثه تقدید یابد و قدرت محض در مرآت عجز محدود بحدود
امکانیه شود و این بدیهیّ البطالانست . ملاحظه مینمائیم که
حقیقت انسانیّه که اشرف مخلوقاتست تنزّل بحقیقت حیوانیه ننماید

		<p>و ماهیّت حیوانیّه که واجد قوّت حسّاسه است برتبه نبات هبوط نکند و حقیقت نباتیّه که آن قوّه نامیه است در حقیقت جمادیّه سقوط نفرماید . مختصر اینست حقایق علویّه را در مراتب سفلیّه تنزّل و هبوطی نه چگونه میشود که حقیقت کلّیّه الهیّه که مقدّس از جمیع اوصاف و نعوتست با وجود تقدیس و تنزیه صرف بصور و حقایق کونیّه که مصدر نقائص است منحلّ گردد این وهم محض است و تصوّر محال بلکه آن جوهر تقدیس جامع کمالات ربوبیّت و الوهیّت است و جمیع کائنات مستفیض از فیض تجلّی صدور و مقتبس از انوار کمال و جمال ملکوتی او مانند جمیع کائنات ارضیّه که اکتساب فیض نور از شعاع شمس مینماید و شمس را در حقائق مستفیضه موجودات ارضیّه تنزّل و هبوطی نه . بعد از خوردن شام و آخر شب بیش از این نوشتن مجال نه و السّلام .</p>
83	<p>THE FOUR METHODS OF ACQUIRING KNOWLEDGE</p> <p>There are only four accepted methods of comprehension—that is to say, the realities of things are understood by these four</p>	<p>موازن ادراک</p> <p>میزان ادراک آنچه مسلم است منحصر در چهار موازن است یعنی حقائق اشیا باین چهار چیز ادراک میشود . اوّل میزان حسّ است یعنی آنچه بچشم و گوش و ذائقه و شامّه و لامسه احساس میشود</p>

methods.

The first method is by the senses—that is to say, all that the eye, the ear, the taste, the smell, the touch perceive is understood by this method. Today this method is considered the most perfect by all the European philosophers: they say that the principal method of gaining knowledge is through the senses; they consider it supreme, although it is imperfect, for it commits errors. For example, the greatest of the senses is the power of sight. The sight sees the mirage as water, and it sees images reflected in mirrors as real and existent; large bodies which are distant appear to be small, and a whirling point appears as a circle. The sight believes the earth to be motionless and sees the sun in motion, and in many similar cases it makes mistakes. Therefore, we cannot trust it.

The second is the method of reason, which was that of the ancient philosophers, the pillars of wisdom; this is the method of the understanding. They proved things by reason and held firmly to logical proofs; all their arguments are arguments of reason. Notwithstanding this, they differed greatly, and their opinions were contradictory. They even changed their views—that is to say, during twenty years they would prove the existence of a thing by logical arguments, and afterward they would deny it by logical arguments—so much so that Plato at first logically proved the immobility of the earth and the movement of the sun; later by logical arguments he proved that the sun was the stationary center, and that the earth was moving. Afterward the Ptolemaic theory was spread abroad, and the idea of Plato was entirely forgotten, until at last a new observer again called it to life. Thus all the mathematicians disagreed, although they relied upon arguments of reason. In

اینرا محسوس میگویند . امروز نزد جمیع فلاسفه اروپا این میزان تامّ است میگویند اعظم موازین حسنّ است و این میزانرا مقدّس می‌شمارند و حال آنکه میزان حسنّ ناقص است زیرا خطا دارد . مثلاً اعظم قوای حسّیه بصر است بصر سراب را آب بیند و صور مرئیّه در مرآترا حقیقت می‌شمارد و موجود بیند و اجسام کبیره را صغیر داند نقطه جوّاله را دایره بیند زمین را ساکن گمان کند آفتابرا متحرّک بیند و امثال ذلک در بسیار امور خطا کند لهذا نمی‌شود بر آن اعتماد کرد . میزان ثانی میزان عقل است و این میزان در نزد فلاسفه اولی ، اساطین حکمت ، میزان ادراک بود بعقل استدلال می‌کردند و بدلائل عقلیه تشبّث مینمودند زیرا استدلالات ایشان جمیعش عقلیست با وجود این بسیار اختلاف کردند و آرائشان مختلف بود حتّی تبدیل فکر می‌کردند یعنی یک مسأله را بیست سال بدلائل عقلیه استدلال بر وجودش می‌کردند بعد از بیست سال بدلائل عقلیه نفی آنرا مینمودند حتّی افلاطون در بدایت بادله عقلیه اثبات سکون ارض و حرکت شمس را مینمود و بعد بدلائل عقلیه اثبات نمود که شمس مرکز است و زمین متحرّک و بعد فکر

the same way, by logical arguments, they would prove a problem at a certain time, then afterward by arguments of the same nature they would deny it. So one of the philosophers would firmly uphold a theory for a time with strong arguments and proofs to support it, which afterward he would retract and contradict by arguments of reason. Therefore, it is evident that the method of reason is not perfect, for the differences of the ancient philosophers, the want of stability and the variations of their opinions, prove this. For if it were perfect, all ought to be united in their ideas and agreed in their opinions.

The third method of understanding is by tradition—that is, through the text of the Holy Scriptures—for people say, “In the Old and New Testaments, God spoke thus.” This method equally is not perfect, because the traditions are understood by the reason. As the reason itself is liable to err, how can it be said that in interpreting the meaning of the traditions it will not err, for it is possible for it to make mistakes, and certainty cannot be attained. This is the method of the religious leaders; whatever they understand and comprehend from the text of the books is that which their reason understands from the text, and not necessarily the real truth; for the reason is like a balance, and the meanings contained in the text of the Holy Books are like the thing which is weighed. If the balance is untrue, how can the weight be ascertained?

Know then: that which is in the hands of people, that which they believe, is liable to error. For, in proving or disproving a thing, if a proof is brought forward which is taken from the evidence of our senses, this method, as has become evident, is not perfect; if the proofs are intellectual, the same is true; or if they are traditional, such proofs also are not perfect. Therefore,

بطلمیوس شهرت کرد و فکر افلاطون بکلی فراموش شد اخیراً راصد جدید دوباره احیاء این رأی کرد . پس چون حضرات ریاضیون اختلاف کردند و حال آنکه کلّ مستدلّ بدلائل عقلیه بودند و همچنین مسأله ای را بدلائل عقلیه مدّتی اثبات مینمودند و بعد از مدّتی بدلائل عقلیه نفی کردند . مثلاً یکی از فلاسفه مدّتی بر رأیی ثابت بود و در اثباتش اقامه ادلّه و براهین مینمود بعد از مدّتی از آن رأی منصرف میشد و بدلیل عقلی نفی آنرا میکرد . پس معلوم شد که میزان عقلی تامّ نیست چه که اختلاف فلاسفه اولی و عدم ثبات و تبدیل فکر دلیل بر این است که میزان عقل تامّ نیست چه اگر میزان عقل تامّ بود باید جمیع متّفق الفکر و متّحد الرأی باشند . میزان ثالث میزان نقل است و آن نصوص کتب مقدّسه است که گفته میشود خدا در تورات چنان فرموده است و در انجیل چنین فرموده است این میزان هم تامّ نیست بجهت آنکه نقل را عقل ادراک کند بعد از اینکه نفس عقل محتمل الخطاست چگونه توان گفت که در ادراک و استنباط معانی اقوال منقوله خطا ننموده بلکه عین صواب است زیرا ممکن است که خطا کند و یقین

	<p>there is no standard in the hands of people upon which we can rely.</p> <p>But the bounty of the Holy Spirit gives the true method of comprehension which is infallible and indubitable. This is through the help of the Holy Spirit which comes to man, and this is the condition in which certainty can alone be attained.</p>	<p>حاصل نمیشود . این میزان رئیسهای ادیان است آنچه آنها از نصوص کتاب ادراک کنند این ادراکات عقلیه آنهاست که از آن نصوص ادراک کنند نه حقیقت واقع زیرا عقل مثل میزانت و معانی مدرکه از نصوص مثل شیء موزون میزان که مختل باشد موزون چه نوع معلوم میشود . پس بدان آنچه در دست ناس است و معتقد ناس محتمل الخطاست زیرا در اثبات و نفی شیء اگر دلیل حسّی آرد واضح شد که آن میزان تامّ نیست و اگر دلیل عقلی گوید آن نیز تامّ نیست یا اگر دلیل نقلی گوید آن نیز تامّ نیست پس واضح شد که در دست خلق میزانی نیست که اعتماد نمائی بلکه فیض روح القدس میزان صحیح است که در آن ابداً شکّ و شبهه ای نیست و آن تأییدات روح القدس است که بانسان میرسد و در آن مقام یقین حاصل میشود .</p>
84	<p>THE NECESSITY OF FOLLOWING THE TEACHINGS OF THE DIVINE MANIFESTATIONS</p> <p>Question.—Those who are blessed with good actions and universal benevolence, who have praiseworthy characteristics, who act with love and kindness toward all creatures, who care</p>	<p>در وجوب متابعت نمودن تعالیم مظاهر الهیه</p> <p>سؤال</p> <p>نفوسی که باعمال خیریه و خیر خواهی عمومی موفّقند و اخلاق مرضیه دارند و جمیع خلق را محبّت و مهربانی مینمایند و فقرا را</p>

for the poor, and who strive to establish universal peace—what need have they of the divine teachings, of which they think indeed that they are independent? What is the condition of these people?

Answer.—Know that such actions, such efforts and such words are praiseworthy and approved, and are the glory of humanity. But these actions alone are not sufficient; they are a body of the greatest loveliness, but without spirit. No, that which is the cause of everlasting life, eternal honor, universal enlightenment, real salvation and prosperity is, first of all, the knowledge of God. It is known that the knowledge of God is beyond all knowledge, and it is the greatest glory of the human world. For in the existing knowledge of the reality of things there is material advantage, and through it outward civilization progresses; but the knowledge of God is the cause of spiritual progress and attraction, and through it the perception of truth, the exaltation of humanity, divine civilization, rightness of morals and illumination are obtained.

Second, comes the love of God, the light of which shines in the lamp of the hearts of those who know God; its brilliant rays illuminate the horizon and give to man the life of the Kingdom. In truth, the fruit of human existence is the love of God, for this love is the spirit of life, and the eternal bounty. If the love of God did not exist, the contingent world would be in darkness; if the love of God did not exist, the hearts of men would be dead, and deprived of the sensations of existence; if the love of God did not exist, spiritual union would be lost; if the love of God did not exist, the light of unity would not illuminate humanity; if the love of God did not exist, the East and West, like two lovers, would not embrace each other; if the love of God did

میپروند و در صلح عمومی میکوشند دیگر چه احتیاج بتعالیم الهی دارند لهذا خود را مستغنی میشمردند ، حال این نفوس چگونه است ؟

جواب

بدانکه این اعمال و رفتار و گفتار ممدوح است و مقبول و شرف عالم انسانیت ولی مجرد این اعمال کفایت ننماید زیرا جسدیست در نهایت لطافت ولی بی روح بلکه سبب حیات ابدیه و عزّت سرمدیه و نورانیت کلیّه و فوز و فلاح حقیقی اوّل عرفان الهی است و این معلوم است که معرفت حقّ مقدّم بر هر عرفانیست و این اعظم منقبت عالم انسانیت زیرا در وجود ، معرفت حقایق اشیا فواید جسمانی بخشد و مدنیّت صوری ترقّی نماید اما عرفان الهی سبب ترقّی و انجذاب روحانی و بصیرت حقیقی و علویّت عالم انسانی و مدنیّت ربّانی و تعدیل اخلاق و نورانیت وجدان گردد . و ثانیاً محبّه الله است که بعرفان حقّ نور محبّه الله در زجاجة قلب بر افروزد و اشعه ساطعه اش آفاق را روشن نماید و وجود انسانرا حیات ملکوتی بخشد و فی الحقیقه نتیجه وجود انسانی محبّه الله و محبّه الله

not exist, division and disunion would not be changed into fraternity; if the love of God did not exist, indifference would not end in affection; if the love of God did not exist, the stranger would not become the friend. The love of the human world has shone forth from the love of God and has appeared by the bounty and grace of God.

It is clear that the reality of mankind is diverse, that opinions are various and sentiments different; and this difference of opinions, of thoughts, of intelligence, of sentiments among the human species arises from essential necessity; for the differences in the degrees of existence of creatures is one of the necessities of existence, which unfolds itself in infinite forms. Therefore, we have need of a general power which may dominate the sentiments, the opinions and the thoughts of all, thanks to which these divisions may no longer have effect, and all individuals may be brought under the influence of the unity of the world of humanity. It is clear and evident that this greatest power in the human world is the love of God. It brings the different peoples under the shadow of the tent of affection; it gives to the antagonistic and hostile nations and families the greatest love and union.

See, after the time of Christ, through the power of the love of God, how many nations, races, families and tribes came under the shadow of the Word of God. The divisions and differences of a thousand years were entirely destroyed and annihilated. The thoughts of race and of fatherland completely disappeared. The union of souls and of existences took place; all became true spiritual Christians.

The third virtue of humanity is the goodwill which is the basis

روح حیاتست و فیض ابدیست . اگر محبة الله نبود عالم امکان
ظلمانی بود اگر محبة الله نبود قلوب انسان مرده و محروم از
احساسات وجدانی بود اگر محبة الله نبود کمالات عالم انسانی محو
و نابود بود اگر محبة الله نبود ارتباط حقیقی در نشأه انسانی نبود
اگر محبة الله نبود اتحاد روحانی مفقود بود اگر محبة الله نبود نور
وحدت عالم انسانی محمود بود اگر محبة الله نبود شرق و غرب مانند
دو دلبز دست در آغوش یکدیگر نمی نمود اگر محبة الله نبود
اختلاف و انشقاق بدل به ائتلاف نمیگشت اگر محبة الله نبود
بیگانگی بیگانگی منتهی نمیشد اگر محبة الله نبود اغیار یار نمیشد و
محبت عالم انسانی اشراقی از محبة الله و جلوه ای از فیض موهبة الله
است . و واضح است که حقائق نوع انسان مختلف است و آراء
متباین و احساسات متفاوت و این تفاوت آراء و افکار و ادراکات
و احساسات بین افراد نوع انسان منبعت از لوازم ذاتیست زیرا
تفاوت در مراتب وجود کائنات از لوازم وجود است که منحل
بصور نامتناهی است پس محتاج بیک قوه کلیه هستیم که آن غالب
بر احساسات و آراء و افکار کل گردد و بآن قوت این اختلاف را

of good actions. Certain philosophers have considered intention superior to action, for the goodwill is absolute light; it is purified and sanctified from the impurities of selfishness, of enmity, of deception. Now it may be that a man performs an action which in appearance is righteous, but which is dictated by covetousness. For example, a butcher rears a sheep and protects it; but this righteous action of the butcher is dictated by desire to derive profit, and the result of this care is the slaughter of the poor sheep. How many righteous actions are dictated by covetousness! But the goodwill is sanctified from such impurities.

Briefly, if to the knowledge of God is joined the love of God, and attraction, ecstasy and goodwill, a righteous action is then perfect and complete. Otherwise, though a good action is praiseworthy, yet if it is not sustained by the knowledge of God, the love of God, and a sincere intention, it is imperfect. For example, the being of man must unite all perfections to be perfect. Sight is extremely precious and appreciated, but it must be aided by hearing; the hearing is much appreciated, but it must be aided by the power of speech; the faculty of speech is very acceptable, but it must be aided by the power of reason, and so forth. The same is true of the other powers, organs and members of man; when all these powers, these senses, these organs, these members exist together, he is perfect.

Now, today, we meet with people in the world who, in truth, desire the universal good, and who according to their power occupy themselves in protecting the oppressed and in aiding the poor: they are enthusiastic for peace and the universal well-being. Although from this point of view they may be perfect, if they are deprived of the knowledge and love of God, they are

حکمی نماید و جمیع افراد را در تحت نفوذ وحدت عالم انسانی در آرد . و این واضح و مشهود است که اعظم قوّت در عالم انسانی محبّة الله است ملل مختلفه را بظلمّ خیمه

یگانگی آرد و شعوب و قبائل متضادّه و متباغضه را نهایت محبّت و ائتلاف بخشد . ملاحظه نمائید که بعد از حضرت مسیح بقوّت محبّة الله چه قدر امم و اجناس و قبائل و شعوب مختلفه در ظلّ

کلمه الله در آمد و مباینت و اختلاف هزار ساله بکلی محو و نابود شد اوهام جنس و وطن از میان برفت و اتّحاد جان و وجدان

حاصل گردید و کلّ مسیحی حقیقی و روحانی گردیدند . و ثالث منقبت عالم انسانی نیت خیر است و نیت خیر اساس اعمال خیریه است و بعضی از محققین نیت را مرجّح بر عمل دانسته‌اند زیرا نیت خیریه نور محض است و از شوائب غرض و مکر و خدعه منزّه و مقدّس ولی ممکن که انسان بظاهر عمل مبروری مجری دارد ولی

مبنی بر اغراض نفسانی باشد . مثلاً قصّاب گوسفندپرا پروراند و محافظه کند ولی این عمل مبرور قصّاب مبنی بر غرض انتفاع است و نتیجه این پرورش ذبح گوسفند مظلوم است . چه بسیار از

imperfect.

Galen, the physician, in his book in which he comments on the treatise of Plato on the art of government,¹⁷⁶ says that the fundamental principles of religion have a great influence upon a perfect civilization because “the multitude cannot understand the connection of explanatory words; so it has need of symbolical words announcing the rewards and punishments of the other world; and that which proves the truth of this affirmation,” he says, “is that today we see a people called Christians who believe in rewards and punishments; and this sect show forth beautiful actions like those which a true philosopher performs. So we all see clearly that they do not fear death, that they expect and desire nothing from the multitude but justice and equity, and they are considered as true philosophers.”

Now observe what was the degree of the sincerity, the zeal, the spiritual feeling, the obligation of friendship, and the good actions of a believer in Christ, so that Galen, the philosophical physician, although he was not of the Christian religion, should yet bear witness to the good morals and the perfections of these people, to the point of saying that they were true philosophers. These virtues, these morals, were obtained not only through good actions, for if virtue were only a matter of obtaining and giving forth good, as this lamp is lighted and illuminates the house—without doubt this illumination is a benefit—then why do we not praise the lamp? The sun causes all the beings of the earth to increase, and by its heat and light gives growth and development: is there a greater benefit than that? Nevertheless,

اعمال مبرور که مبنی بر اغراض نفسانیّه است اما نیت خیریه
مقدس از این شوائب . باری بعد از عرفان الهی و ظهور محبة الله و
حصول انجذاب وجدانی و نیت خیریه اعمال مبروره تام و کاملست
و الا هر چند اعمال خیریه ممدوح است ولی بدون آنکه مستند
بعرفان الهی و محبت ربّانی و نیت صادق باشد ناقص است . مثلاً
وجود انسانی

باید جامع کمالات باشد تا کامل گردد بصر بسیار محبوب و مقبول
ولی باید مؤید بسمع باشد و سمع بسیار مقبول ولی باید مؤید بقوه
ناطقه باشد و قوه ناطقه بسیار مقبول ولی باید مؤید بقوه عاقله
باشد و قس علی ذلک سائر قوی و اعضا و ارکان انسانی و چون
این جمعیت قوی و حواس و اعضا و اجزا حاصل گردد کامل شود .
حال در عالم بعضی نفوس پیدا شده اند فی الحقیقه خیر عموم
خواهند و بقدر قوه بمعاونت مظلوم و اعانت فقرا قیام نمایند و
مفتون صلح و آسایش عمومی هستند هر چند از این جهت
کاملند لکن از عرفان الله و محبة الله محروم و ناقص . جالینوس

¹⁷⁶Cf. Ibn Ábí Usaybíá, Üyün al-anbá fı tabaqát al-átibbá (Cairo: 1882) tom. i., pp. 76–77.

as this good does not come from goodwill and from the love and knowledge of God, it is imperfect.

When, on the contrary, a man gives to another a cup of water, the latter is grateful and thanks him. A man, without reflecting, will say, "This sun which gives light to the world, this supreme bounty which is apparent in it, must be adored and praised. Why should we not be grateful and thankful to the sun for its bounty, when we praise a man who performs a simple act of kindness?" But if we look for the truth, we see that this insignificant kindness of the man is due to conscious feelings which exist; therefore, it is worthy of praise, whereas the light and heat of the sun are not due to the feelings and consciousness; therefore, they are not worthy of eulogy or of praise and do not deserve gratitude or thanks.

In the same way, when a person performs a good action, although it is praiseworthy, if it is not caused by the love and knowledge of God, it is imperfect. Moreover, if you reflect justly, you will see that these good actions of other men who do not know God are also fundamentally caused by the teachings of God—that is to say, that the former Prophets led men to perform these actions, explained their beauty to them, and declared their splendid effects; then these teachings were diffused among men and reached them successively, one after the other, and turned their hearts toward these perfections. When men saw that these actions were considered beautiful, and became the cause of joy and happiness for mankind, they conformed to them.

Wherefore these actions also come from the teachings of God. But justice is needed to see this, and not controversy and

حکیم در کتاب خویش که شرح رساله افلاطون در سیاست مدنیّه است مینویسد که عقاید دینیّه دخل عظیمی در مدنیّت صحیحّه دارد و برهان بر این اینکه " جمهور ناس سیاق اقوال برهائیّه را ادراک نتوانند و از این جهت محتاج کلمات رموزیّه از اخبارات ثواب و عقاب در دار آخرتند و دلیل بر ثبوت این مطلب آنکه الیوم مشاهده می کنیم که قومیرا که مسّی بنصاری اند و بثواب و عقاب معتقد و مؤمن از این طائفه افعال حسنه صدور مینماید مثل افعال نفسی که فیلسوف

حقیقی است چنانچه جمیع ما عیاناً مشاهده مینمائیم که از موت مخافتی ندارند و از کثرت حرص و اشتیاقشان بعدل و انصاف از متفلسفین حقیقی محسوبند " (انتهی). حال شما دقت نمائید که صدق و جانفشانی و احساسات روحانیّه و نوایای صادقه و اعمال خیریّه نفوس مؤمن بمسیح بچه درجه بود که جالینوس حکیم فیلسوف با وجود آنکه از ملّت مسیح نبود شهادت بر اخلاق و کمالات آن نفوس داده که میگوید این نفوس فیلسوف حقیقی هستند . این فضائل و خصائل مجرّد اعمال خیریّه حاصل نگردد اگر

discussion. Praise be to God, you have been to Persia, and you have seen how the Persians, through the holy breezes of Bahá'u'lláh, have become benevolent toward humanity. Formerly, if they met anyone of another race, they tormented him and were filled with the utmost enmity, hatred and malevolence; they went so far as to throw dirt at him. They burned the Gospel and the Old Testament, and if their hands were polluted by touching these books, they washed them. Today the greater number of them recite and chant, as is suitable, the contents of these two Books in their reunions and assemblies, and they expound their esoteric teaching. They show hospitality to their enemies. They treat the bloodthirsty wolves with gentleness, like gazelles in the plains of the love of God. You have seen their customs and habits, and you have heard of the manners of former Persians. This transformation of morals, this improvement of conduct and of words, are they possible otherwise than through the love of God? No, in the name of God. If, by the help of science and knowledge, we wished to introduce these morals and customs, truly it would take a thousand years, and then they would not be spread throughout the masses.

Today, thanks to the love of God, they are arrived at with the greatest facility.

Be admonished, O possessors of intelligence!

مقصد مجرد حصول و صدور خیر است این چراغ نیز الآن روشن است و این محل را منور نموده هیچ شبهه ای نیست که این روشنائی خیر است با وجود این این سراج را ستایش ننمائی این آفتاب که جمیع کائنات ارضیه را تربیت مینماید و بحرارت نشو و نما میدهد دیگر چه خیری اعظم از آنست و لکن چون این خیر صادر از نیت خیر و محبت الهیه و عرفان الهی نیست ابداً نمایش و جلوه ندارد ولی یک شخص انسان چون جامی آب بدیگری دهد ممنون و متشکر آن گردد. حال انسان بی فکر میگوید این آفتابرا که جهان روشن نموده و این فیض عظیم از او ظاهر باید پرستش نمود و ستایش کرد چرا ممنون

و متشکر آن نباشیم و انسانرا که منقبت جزئی محدود دارد بستائیم. اما چون بحقیقت نگریم ملاحظه مینمائیم که این منفعت جزئی انسان منبعث از احساسات وجدانست لهذا سزاوار ستایش است ولی آفتاب این نور و حرارتش منبعث از احساس و وجدان نه لهذا لایق مدح و ثنا نیست و سزاوار ممنونیت و شکرانیت نه و همچنین نفوسی که اعمال خیریه از آنان صادر هر چند ممدوحند

ولی این اعمال خیریه چون منبعث از عرفان حقّ و محبّه الله نه البتّه ناقص است . و از این گذشته چون بانصاف نگری ملاحظه مینمائی که این اعمال خیریه نفوس سائر نیز از اصل منبعث از تعالیم الهی است یعنی انبیای سلف نفوسرا دلالت بر آن نموده‌اند و محسنات آنرا بیان نموده‌اند و تأثیرات حسنه آنرا شرح داده‌اند این تعالیم میان بشر منتشر شده مسلسل و متتابع باین نفوس رسیده و قلوبرا متوجّه باین کمالات کرده و ناس چون دیدند که این اعمال مستحسن است و در عالم انسانی سبب سعادت و کامرانی لهذا متابعت نمودند پس این نیز از تعالیم الهیه است ولی قدری انصاف لازم است نه محاججه و مجادله . الحمد لله شما بایران رفتید و ملاحظه نمودید که از نفحات قدس بهاء الله ایرانیان چگونه بنوع انسان مهربانند و پیش هر نفسی را از سائر طوائف تصادف مینمودند نیش میزدند و نهایت عداوت و بغض و کینه داشتند حتّی تنجیس مینمودند و انجیل و تورات را میسوختند و اگر دستشان آلوده بآن کتاب میشد میشستند حال اکثر از مضامین این دو کتاب را در محافل و مجالس بالمناسبه ترتیل مینمایند و تفسیر میکنند

		<p>و معانی و رموز آنرا شرح و تفصیل میدهند و دشمنان خویش را میپروند و گرگان خونخوار را مانندغزال صحرای محبة الله نوازش نمایند روش و سلوک آنرا دیدی و اخلاق سائر ایرانیانرا شنیدی این تقلیب اخلاق و تعدیل رفتار و گفتار آیا جز بمحبة الله حصول یافت لا و الله اگر میخواستیم که بوسائط معارف و علوم ترویج این اخلاق و اطوار کنیم البته هزار سال میگذشت و بین عموم حصول نمی یافت حال بسبب محبة الله بنهایت سهولت حصول یافت فاعتبروا یا اولی الألباب .</p>